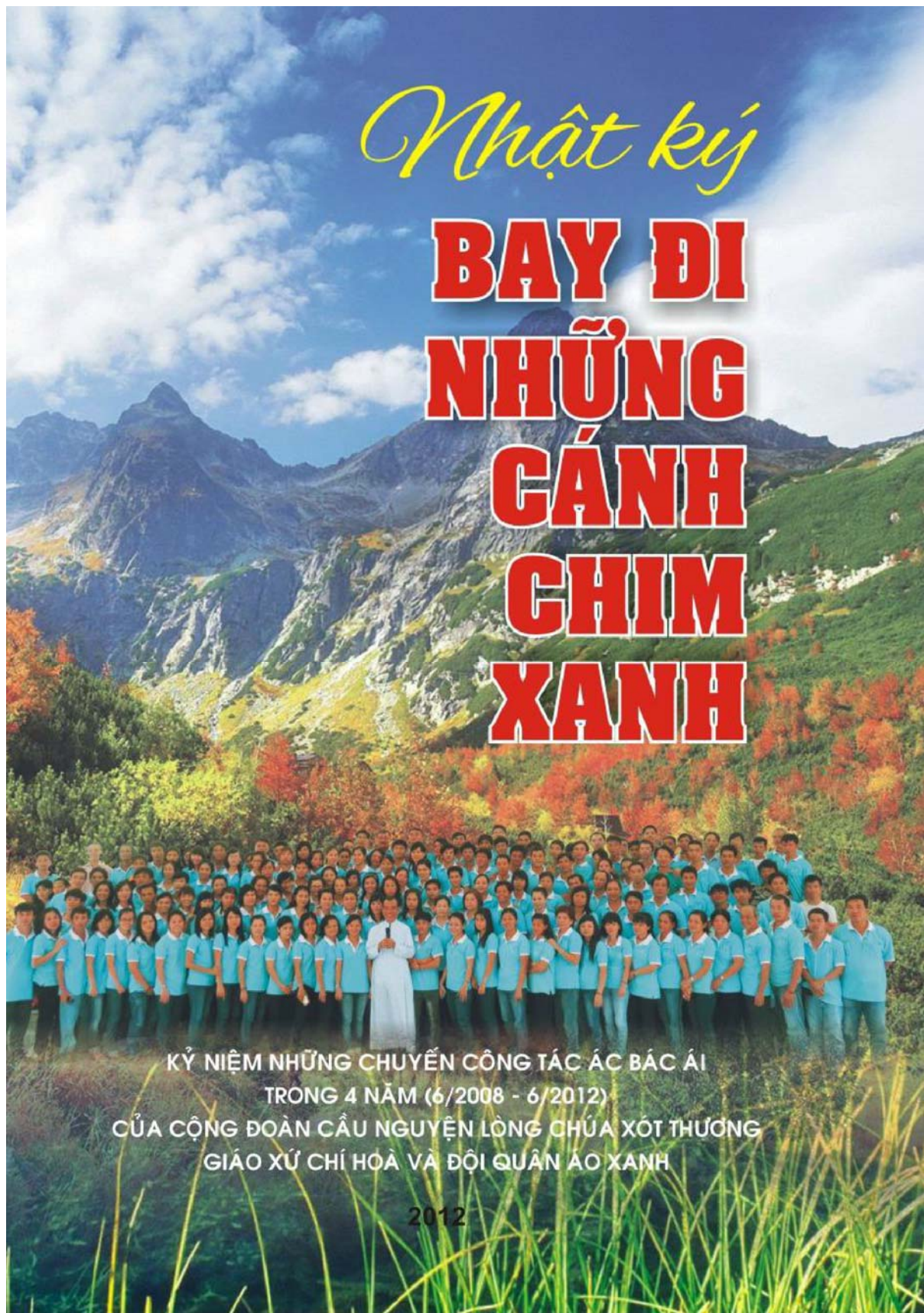

Nhật ký

BAY ĐI NHỮNG CÁNH CHIM XANH

Kỷ niệm những chuyến công tác bác ái
(6/2008 – 6/2012)
Cộng Đoàn Cầu Nguyện Lòng Chúa Xót Thương
Và Đội Quân Áo Xanh – giáo xứ Chí Hoà – Saigon

LUU HÀNH NỘI BỘ
2012

Nhật ký mở đầu

ĐÊM CỦA LÒNG XÓT THƯƠNG

Đối với tôi, những giờ cầu nguyện “Lòng Thương Xót Chúa” vào ba giờ chiều thứ sáu tại nhà thờ Chí Hòa dường như đã trở nên quen thuộc. Trong những giờ phút thánh thiêng ấy, đã không ít lần tôi nhận ra được những bất ngờ xen lẫn ngạc nhiên và dào dạt cảm xúc. Bất ngờ về lượng người tham dự rất đông từ khắp nơi trong thành phố cũng như những tỉnh thành xa xôi đổ về bất kể trời mưa hay nắng. Ngạc nhiên vì thấy Lòng Thương Xót Chúa tuôn đổ chan hòa trên tất cả mọi người. Cảm xúc khi chứng kiến lòng tin mạnh mẽ của cả một cộng đoàn hiệp nhất với nhau trong lời kinh tiếng hát không phân biệt già trẻ, rồi những phép lạ rõ như ban ngày mà biết bao người nhận lãnh nhờ niềm tin vào Lòng Thương Xót Chúa được các chứng nhân lên thuật lại.

Ngày Chúa Nhật thứ II Phục Sinh 30-03-2008 lần đầu tiên Giáo phận thành phố tưng bừng tổ chức ngày Đại Lễ Kính Lòng Thương Xót Chúa tại Trung Tâm Mục Vụ. Tôi được vinh dự tham dự ngày hội lớn này trong Nhóm Phục Vụ của Câu Lạc Bộ Mục Vụ Gia Đình. Tất cả sự lo lắng hồi hộp thể hiện rõ trên gương mặt từng người trong nhóm vì trọng trách được giao. Chúng tôi lo trời sẽ đổ mưa, lo về lượng người tham dự quá nhiều không bảo đảm an ninh trật tự, lo mỗi người có hoàn thành bổn phận của mình hay không... Đến giờ phút sắp bắt đầu, trời kéo mây vần vũ đe dọa cơn mưa sắp đến, lượng người khắp nơi kéo về ào ào như nước chảy ngoài dự tính của ban tổ

chức, bao nhiêu ghế của Trung Tâm đưa hết ra cũng không đủ. Trong biết bao nhiêu mối lo toan đó, Cha linh hướng thanh thản mời gọi tất cả chúng tôi cùng hướng về Thánh ảnh Lòng Thương Xót Chúa trên lễ đài và chỉ dâng lên Ngài một lời nguyện duy nhất: “Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa” Thế là xong! Chúng tôi vững tin bước vào giờ khai mạc Đêm Đại Lễ.

Mới khoảng 2 giờ chiều, từng đoàn người ào ạt đổ về nơi diễn ra đêm Đại lễ trong Trung tâm Mục vụ Giáo phận. Chúng tôi ước lượng khoảng chừng năm ngàn người tham dự, nhưng con số thực tế lên gấp ba lần như thế. Khuôn viên rộng lớn của Trung tâm không đủ sức chứa cho hơn mười lăm ngàn người có mặt, cả ngàn người phải đứng kín ngoài công, thậm chí tràn cả xuống làn đường xe chạy mà mắt vẫn hướng vào trong Thánh điện với lòng sốt mến lạ lùng! Thật không thể tin được! Hình ảnh đó là dấu chỉ lạ lùng quyền năng và Lòng Thương Xót Chúa đã lan tràn muôn nơi, và quy tụ tất cả mọi người về với nhau cùng hướng về Cha Nhân Lành. Càng kỳ lạ hơn là trong hơn một vạn người đông đúc và chen chúc như vậy, nhưng dường như tất cả đều cùng chung một niềm tôn kính vô bờ. Mọi người giữ trật tự rất ôn hòa cùng những ánh mắt sẻ chia với nhau trong bầu khí đông đúc và ngọt ngào ấy. Phải chăng đó là một dấu chỉ về Lòng Thương Xót mà tất cả dành cho nhau để thay lời tạ ơn dâng về Thiên Chúa là Cha Nhân Lành?

Khi đồng hồ điểm đúng 17 giờ thì tất cả âm thanh hoan hỉ và náo nhiệt kia bỗng dừng hẳn để nhường lại cho một không khí trang trọng và tôn nghiêm khi cộng đoàn bắt đầu lần chuỗi Kính Lòng Thương Xót Chúa. Mọi người cùng quỳ xuống và hơn mười lăm ngàn người kia với hơn mười lăm ngàn đôi tay đều giơ cao tâm thành khẩn nguyện tha thiết bằng lời kính mà chính Chúa Giêsu đã truyền dạy cho Thánh nữ Maria Faustina khi Ngài muốn thiết lập ngày Đại lễ này:

“Vì cuộc khổ nạn đau thương của Chúa Giêsu Kitô,
Xin Cha thương xót chúng con và toàn thế giới.”

Lời kinh được ngân đi ngân lại mãi như muốn thấm sâu vào tận đáy lòng mỗi người về tột đỉnh của Lòng Thương Xót mà Cha đã ban cho nhân loại. Đó chính là cuộc khổ nạn và cái chết đau thương của chính Con Một Cha trên Thánh Giá để cứu chuộc loài người. Tất cả đều đọc và cùng hướng về Thánh ảnh Lòng Thương Xót Chúa. Hình như mỗi người chúng tôi quên cầu xin cho nhu cầu của riêng mình mà cùng hòa chung vào ý nguyện chung với niềm tin thác của toàn thể cộng đoàn. Mà cũng đúng thôi, cho dù quên xin cho riêng mình nhưng chắc chắn một điều Thiên Chúa giàu lòng thương xót đã thấu hiểu và đổ tràn hồng phúc trên từng người rồi.

Sau giây phút trang nghiêm dâng những lời kinh mà Chúa đã truyền dạy là đến sự sôi động trẻ trung cùng những giây phút nghẹn ngào xúc động khi lần lượt các chứng nhân của Lòng Thương Xót Chúa được mời lên để ca vang và ngợi khen tình yêu của Người. Tôi bất ngờ với Nguyễn Văn Tâm, anh bất hạnh đến mức... mất cả cơ quan sinh dục và một cái chân trong chiến tranh. Trong con người tật nguyên đó trái tim và tình yêu không hề tắt lịm. Trái lại luôn bùng lên một tình yêu tha nhân mãnh liệt khi nhận nuôi một đứa bé con của một cặp vợ chồng cũng nghèo khổ như anh trước khi nhắm mắt lìa đời đã trời lại cho anh. Tôi thật cảm phục và chẳng biết nói hoặc suy nghĩ gì khi đối diện với những chứng nhân can trường như vậy. Rồi còn Nguyễn Trường Sơn, một con người tật nguyên từ trong bụng mẹ, bị bỏ rơi để rồi với đôi tay co quắp anh phải bươn chải lang thang tự tìm cuộc sống cho riêng mình. Tôi không biết nghị lực nào có thể giúp anh vượt qua số phận đau thương như thế, và bỗng giật mình khi nghe cha linh hướng hỏi anh có buồn trách số phận hẩm hiu của mình không, anh trả lời một cách đầy tin yêu: “Tôi nhìn thấy Chúa vác Thập giá vì yêu thương tôi, thì giờ đây Thập giá này tôi vác trên vai cũng vì tình yêu dành tặng cho Ngài. Làm sao tôi có thể trách hờn Chúa được?” Thử hỏi có bậc cao nhân hiền triết nào có thể trả lời một cách đơn sơ chân thành nhưng

chứa đầy tình yêu và hy vọng đến thế ? Các anh chẳng những đã minh chứng cho Lòng Thương Xót Chúa mà còn thốt ra những lời lẽ đẹp như hoa mà chính Chúa đã mặc khải để các anh công bố trước tất cả mọi người.

Cộng đoàn còn được gặp gỡ những chứng nhân như cô bé Thanh Hương bị chứng động kinh từ thuở nhỏ. Chúa đã đoái thương đến cô bé ngoại đạo này. Tình cờ em gặp được một thành viên của nhóm cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa, bà dẫn em đi cầu nguyện. Rồi dần dần em được khỏi bệnh. Em xin học đạo, được lãnh nhận bí tích rửa tội, rồi Chúa lại dùng chính em, cô bé bệnh tật yếu đuối, để đưa cả gia đình cha mẹ, dì dượng và mấy người chị em bà con quay về với Chúa.

Nhưng chưa hết! Cha linh hướng không biết mà tìm đâu ra được những chứng nhân độc đáo thế không biết? Còn một Đỗ Văn Luyện đã đắm mình vào con đường nghiện ngập làm nô lệ của làn khói trắng biết bao năm, còn mang thêm trên người căn bệnh thế kỷ. Cha mẹ anh đã dùng đủ mọi cách để anh cắt cơn nghiện. Họ chấp nhận đưa anh vào trại cai nghiện, cho anh vào bộ đội, xích chân khóa tay anh lại... mọi biện pháp của trần gian đều bó tay! Ấy vậy mà Lòng Thương Xót của Chúa lại toàn thắng. Chỉ trong một lần tình cờ tham dự giờ cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa, được Ngài tỏ mình ra, như Phaolô ngã ngựa, anh quyết tâm quay trở lại. Tự cắt cơn nghiện chỉ bằng lòng tin của mình vào Thiên Chúa và lời cầu nguyện để giờ đây anh đã hoàn toàn được chữa khỏi. Sức khỏe và nhân phẩm được phục hồi hoàn toàn mà trước đó không có một thứ thuốc hoặc biện pháp nào có thể cứu anh được. Và để đáp lại Lòng Thương Xót Chúa, anh đã xin vào đội ngũ Giáo lý viên để dạy dỗ thế hệ đàn em về Tình Yêu Thiên Chúa. Anh trở thành một đoàn viên Gia Đình Thánh Tâm, và đi làm chứng cho mọi người về việc Chúa đã thương anh và cứu vớt anh khỏi vũng lầy của những đam mê chết người! Thật mâu nhiệm và kỳ diệu vô cùng.

Trong khi tôi cùng tất cả cộng đoàn phụng vụ hôm đó chưa hết bàng hoàng về những phép lạ đặc biệt trên những người anh em không may mắn ấy thì đã đến phần ca khen của những “Siêu nghệ sĩ” – tôi xin ưu ái được gọi họ như vậy. Một thanh niên trẻ trung với gương mặt sáng và vui tươi, nhưng anh không có tay phải. Chính cái khiếm khuyết, bất toàn ấy lại nung nấu trong anh một ý chí kiên cường như đá tảng, khiến anh trở nên một con người kiệt xuất: Quái kiệt Thế Vinh !

Anh quay lại thời thơ ấu của mình. Mồ côi năm lên 7 tuổi. Bơ vơ, khốn khó trăm bề. Khi lớn lên anh muốn tìm sự an ủi từ âm nhạc. Anh muốn chơi đàn ghita để chia sẻ buồn vui với chính mình và những người đồng cảm. Nhưng nhìn lại mình thì... chỉ có một cánh tay làm sao chơi ghita?

Rồi một hôm anh quyết vượt qua trở ngại, tận dụng những gì còn lại để đạt được ước mơ. Anh tập đàn bằng chỉ một tay trái, vừa bấm hợp âm, vừa đàn giùm cho tay phải. Anh còn tập kèn Harmonica, kèn được gắn lên thùng đàn vừa tầm miệng, rồi anh vừa đàn vừa thổi kèn. Ngoài ra anh còn có thể cùng lúc chơi đàn organ bằng chân nữa. Với thời gian và ý chí kiên cường cùng khả năng thiên phú, anh đã khiến cho cái kèn, cây đàn vô tri vô giác biết hòa với nhau hát lên lời tụng tụng Chúa. Bài hoà tấu ghita với harmonica “Kính Hòa Bình” đã làm rung động hàng vạn trái tim trong Đêm của Lòng Thương Xót 30-03-2008 tại Trung Tâm Mục Vụ.

Cùng lên làm chứng bên cạnh quái kiệt Thế Vinh là cô bé Phương Dung nhỏ nhắn dễ thương. Thế nhưng cô lại không thể đi đứng tự nhiên được. Con sốt bại liệt hồi 3 tuổi làm cô ngã quỵ. Nhưng với lòng tin và ý chí nghị lực kiên vững cô đã đứng trên đôi nạng, đi học thanh nhạc, trở thành ca sĩ nuôi các em ăn học. Ngoài ra cô cũng đang học làm thiết kế đồ họa trên vi tính. Cô là chứng nhân cho một cuộc đời biết đứng lên từ nỗi bất hạnh, biết sử dụng khả năng của mình để vượt lên khỏi cái tầm thường mà hòa vào nhịp sống của mọi người. Đêm nay Phương Dung cất tiếng hát như con chim họa mi để đánh thức

niềm tin yêu, hy vọng cho những ai đang xa rời Lòng Thương Xót Chúa: “Chúa là con đường cho con bước đi, là ánh hồng xua tan bóng đêm, là sức sống trong khi đau khổ sống từng ngày có Chúa dư đầy...Chúa là bóng mát cho con an nghỉ, sống một đời có Người con vui...”

Đêm nay, đêm của Tình Yêu và Niềm Trông Cậy. Chúng nhân hát chung với quái kiệt Thế Vinh là ca sĩ Thuỷ Tiên. Điểm sáng nơi cô là một ý chí biết vượt qua nỗi bất hạnh, khuyết điểm trên gương mặt của mình. Miệng cô bị kính phong giạt méo xệch đi, nói còn bị ngọng hướng chỉ là hát. Thế mà với khổ luyện, Thuỷ Tiên đã thành một ca sĩ hát rất tròn lời, rõ chữ. Cô đi hát để ca ngợi Lòng Thương Yêu lạ lùng của Thiên Chúa dành cho mỗi phận người.

Không khí lễ hội được tô đậm nét nhờ những bài hát cầu nguyện bằng cử điệu do cả cộng đoàn làm theo nhóm múa mầu của câu lạc bộ Mục Vụ Gia Đình. Hoà chung niềm vui, ngập tràn trong đại dương Lòng Thương Xót Chúa, hàng vạn cánh tay nhịp nhàng dơ lên đưa xuống, bàn tay nối kết bàn tay, từ tấm lòng đến tấm lòng. Không còn sự e dè ngại ngùng, không còn sự phân biệt già trẻ lớn bé giàu nghèo, hơn mười ngàn con người ấy đã nên một trong tình yêu Giêsu. Tôi đã thấy những giọt lệ lăn dài trên má, những ánh mắt rạng rỡ niềm vui, những trái tim thổn thức ngập tràn ngập tràn cảm xúc hân hoan... Ôi một đêm tuyệt vời! Đêm an bình! Đêm của dấu ấn tình yêu! Đêm của Lòng Xót Thương!

Khép lại phần chứng nhân là Thánh Lễ Đồng Tế Kính Lòng Thương Xót Chúa do Đức Cha Phêrô Trần Đình Tứ, chủ tịch Ủy Ban Phụng Vụ của Hội Đồng Giám Mục Việt Nam chủ tế. Buổi lễ thật trang nghiêm, sốt sắng lung linh huyền ảo dưới hơn mười ngàn ngọn nến mỗi tham dự viên cầm trên tay. Đức Cha chủ tế làm phép ảnh ảnh Lòng Thương Xót Chúa để tặng cho mỗi tham dự viên. Sau đó mọi người cúi đầu lãnh nhận phép lành Tòa Thánh với Ôn Toàn Xá.

Đêm Đại Lễ kết thúc mà mọi người như còn nuối tiếc những phút giây thần thánh đó. Mười lăm ngàn người ra về trong bình an trật tự. Không một sự cố đáng tiếc hay một tai nạn nào xảy ra. Trời trong đẹp mát dịu. Đó không là dấu chứng tình yêu Chúa dành cho con cái Ngài sao? Chúng tôi ở lại thu dọn đến gần nửa đêm mới tạm ổn. Rồi ngày mai mỗi người lại phải trở về cuộc sống thường nhật của mình, nhưng lần này chắc hẳn với tâm trạng hân hoan vì ít nhiều đã cảm nghiệm, đã chứng thực được Lòng Thương Xót Chúa tỏ hiện trên tất cả mọi người.

Giờ đây sau khi ngồi coi lại VCD mang tên : “Đại Lễ Kính Lòng Thương Xót Chúa 30-03-2008”, tôi vẫn còn rung lên niềm cảm xúc dào dạt và bị thôi thúc viết lên những tâm tình này. Nếu ai không được diễm phúc tham dự Đêm Hồng Phúc đó thì vẫn có thể cảm được khi coi lại VCD này. Nhóm phục vụ chúng tôi đã đem gởi tặng VCD Đại Lễ Lòng Thương Xót Chúa cho những anh chị em ở vùng sâu vùng xa và chúng được có nhiều người được thêm lòng tin, lòng cậy và được ơn trở lại sau khi xem những VCD chứng nhân này.

Tôi đã đến, đã nhìn, đã thấy và đã cảm nhận tình yêu vô bờ Lòng Thương Xót Chúa. Nào mời bạn. “Hãy đến mà xem” và “Nếm thử mà xem cho biết Chúa ngọt ngào biết bao!”

Đêm của Lòng Thương Xót 30-03-2008

Hải Linh

Nhật ký tháng 6/2008

“PHÚC CHO AI CÓ LÒNG XÓT THƯƠNG”

Tháng sáu, tháng của Trái Tim đến với Trái Tim. Để thực hiện ý nghĩa của tháng trái Tim yêu thương, vào ngày 10-06-2008 vừa qua, Cha Long cùng “ĐỘI QUÂN ÁO XANH” trong cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa xứ Chí Hoà đã có chuyến công tác xã hội tại Di Linh, Lâm Đồng.

Đúng 21g đêm thứ hai 09-06-08 Đội Quân Áo Xanh với quà tặng chất đầy cứng chiếc xe 45 chỗ hăng hái lên đường. Xe chạy suốt đêm. Cả đoàn lần hạt mân Côi, cầu nguyện dọc đường, xin Mẹ Maria đồng hành cho chuyến đi được bình an. Sáng sớm xe đến Đà Lạt, trước khi đến điểm công tác đầu tiên để phát quà cho đồng bào dân tộc ở Di Linh, cả nhóm họp nhau trong một khu vườn để hiệp dâng Thánh Lễ. Chúng tôi đã quen dự lễ trong những ngôi thánh đường trang nghiêm rồi, giờ đây cảm nghiệm được thánh lễ là buổi họp mừng Chúa phục Sinh, và sự hiện diện của Chúa thật gần gũi thân thương nơi những anh chị em đồng chí hướng trong “Đội Quân Áo Xanh” giữa trời mây núi bạt ngàn. Cái cảm nghiệm về Thánh Thể như thế này thật hiếm hoi và khó diễn tả hết được.

Rời Đà Lạt, xe đưa nhóm phục vụ đến một ngôi trường tiểu học ở Đa Nhím, là điểm dừng chân của nhóm để phát quà cho đồng bào dân tộc. Khi nhóm phục vụ tới lúc 11 giờ trưa đã thấy bà con đợi sẵn, thậm chí có gia đình còn đi rất sớm từ lúc 5 giờ sáng. Do đã được phân chia công tác trước, khi đến nơi, nhóm

bắt tay vào công việc ngay. Nhóm bột ngọt, nhóm đường và nhóm mì tôm, nhóm thổi bong bóng khởi động trước. Chỉ trong chốc lát, mọi thứ đã sẵn sàng. Nhưng vì trục trặc kỹ thuật cho nên chiếc xe chở gạo chưa lên tới, việc phát quà bị hoãn lại mất một tiếng. Trong khi chờ đợi xe gạo tới, nhóm tranh thủ đi hỏi thăm giao lưu với đồng bào dân tộc, và cắt tóc cho bà con. Nhìn đồng bào dân tộc, không ai không chạnh lòng thương. Đầu tóc khét mùi nắng và khói, đến nỗi khi nhìn một em bé khoảng 10 tuổi, tôi không phân biệt nổi là trai hay gái vì chúng giống nhau quá: tóc quăn tít, áo quần xơ xác, gầy khẳng khiu, da đen ngăm. Ở đây, mỗi bé được lì xì 1000 đồng. Đến lượt một bé trai, tôi đưa cho bé 1000 đồng thì bé lắc đầu, và từ từ lấy trong túi ra tờ 1000 đồng. Đồng bào dân tộc là vậy đó, họ rất thật thà và chất phát. Cho dù có nghèo, có đói nhưng họ vẫn giữ được phẩm chất cho riêng mình. Chờ đợi mãi, cuối cùng chiếc xe chở gạo cũng đã tới. Nhóm phục vụ bắt đầu phát quà cho đồng bào dân tộc. Lần lượt từng người ai cũng có phần quà gồm quần áo, mì gói, đường, bột ngọt, gạo và 100.000\$. Nhìn vẻ mặt hạnh phúc, rạng ngời thể hiện rõ trên khuôn mặt mỗi người lên nhận quà, bao nhiêu mệt mỏi của nhóm cũng tan biến đi. Sau khi thu xếp xong mọi việc, nhóm phục vụ về lại Thái Phiên, cách TP Đà Lạt 17km để dùng cơm trưa. Nói là cơm trưa chứ lúc đó đã là 2 giờ 30 phút.

Tranh thủ dùng cơm trưa xong, nhóm lại lên đường. Chiếc xe tiếp tục chở nhóm đến điểm công tác thứ hai. Đó là cơ sở bảo trợ xã hội TRỌNG ĐỨC ở địa chỉ: Khu 11-Thanh Bình 1-Bình Thạnh-Đức Trọng-Lâm Đồng. Nhóm có mặt tại cơ sở TRỌNG ĐỨC lúc 4 giờ chiều. Điều đầu tiên mà nhóm bắt gặp là hình ảnh các bạn nữ đủ mọi lứa tuổi đang đứng trong sân mà xung quanh được bao bọc bởi kẽm gai, tường xây. Họ là những người bị bệnh tâm thần, tinh thần không còn tỉnh táo nữa, do xuất phát từ nhiều nguyên nhân khác nhau như: học hành quá nhiều, hay do áp lực từ cuộc sống..... Tôi rất may mắn được tham gia chuyên công tác này. Khi chứng kiến nhiều sự kiện xảy ra nơi đây, tôi bị thôi thúc viết lên những dòng tâm tình này. Ước mong qua những gì thuật lại, để những con người khỏe mạnh, những con

người được Chúa yêu thương trao cho những nén bạc thì hãy làm lời thêm thật nhiều những nén bạc bằng cách chia sẻ và cảm thông sâu sắc với những con người kém may mắn này. Một bé gái trong số những người tâm thần cứ chạy theo năn nỉ tôi: “Chị ơi, Em nhớ nhà quá! Chị gọi điện thoại cho ba má lên đón em về nhé. Em nhớ ba má quá!” Những cảnh tượng khác nhau trên những mảnh đời rách nát này mà nếu ai có dịp chứng kiến đều không khỏi chạnh lòng. Tôi thiết nghĩ, sống cùng cha mẹ là một nhu cầu bình thường và tôi thiếu của mỗi con người. Ai trong chúng ta cũng mong ước được sống trong vòng tay thương yêu của người thân, được thương yêu, chăm sóc, vậy mà các em ở đây không được hưởng những nhu cầu tối thiểu đó. Người trông coi chính ở nơi này là anh Trần Mạnh Hổ, anh cũng giống như mỗi người chúng ta nhưng trong anh có một tấm lòng nhân hậu, một tấm lòng biết xót thương người khác. Anh tâm sự : “Lúc đầu cơ sở chỉ có vài người lang thang không thân nhân chăm sóc, chúng tôi đưa về đây bảo bọc, nhưng giờ đây con số đã lên đến gần trăm người rồi”. Nhìn dáng anh gầy còm, nhưng tấm lòng phải bao la lắm mới có thể chịu đựng được gần trăm con người tâm thần sống dờ dờ ương ương. Anh nói: “Nhiều lúc kiệt sức quá chỉ biết cầu nguyện Đức Mẹ và Chúa thêm sức mạnh mà tiếp tục công việc bác ái này”

Rời cơ sở dành cho nữ, chúng tôi đi qua khu vực dành cho bệnh nhân nam. Ở đây con số bệnh nhân lên đến hơn 100 người.

Chúng tôi cũng phát quà cho từng người để họ ăn tại chỗ. Không khí đang vui bỗng có một người đàn ông òa lên khóc vì anh nhớ cha mẹ quá. Nơi đây tấm hình Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ được tôn vinh để xin Chúa qua lời cầu bầu của Mẹ đoái thương đến những con người bất hạnh này. Tôi đi ra phía sau, nơi đây là những phòng nhỏ biệt lập dành cho những người bệnh tâm thần rất nặng. Họ suốt ngày đập phá cho nên phải giữ lại trong những phòng đặc biệt. Nhìn những con người này, tôi thật sự chạnh lòng. Sức con người yếu đuối như chúng tôi làm gì được cho họ đây? Nhưng Lời Chúa nhắc nhở tôi rằng : “Đôi với con người thì không thể, nhưng đôi với Thiên Chúa thì mọi sự đều có thể.” Tôi thầm thí đọc lời kinh “Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào

Chúa” để cầu nguyện cho những anh chị em trong trại tâm thần này.

Tạm biệt Trọng Đức, chúng tôi lên xe trở về Thành Phố lúc trời đã về chiều. Lại một đêm trên xe. Sau chuyến công tác kéo dài hai đêm một ngày, mỗi người mang một tâm trạng, rồi mỗi người sẽ trở lại công việc thường nhật của mình, nhưng chắc chắn Đội Quân Áo Xanh sẽ nhớ mãi về những anh chị em dân tộc nghèo khó miền cao nguyên, những con người mang bệnh tâm thần đáng thương, họ đang rất cần sự giúp đỡ của mọi người. Lời Chúa nói : “Phúc cho ai biết xót thương người, thì họ sẽ được xót thương”.

Cảm nghiệm của một thành viên trong Đội Quân Áo Xanh
Tháng Thánh Tâm 2008

Nhật ký tháng 7/2008

PHỤC VỤ LÀ NIỀM VUI

Đối với tôi, những chuyến đi công tác xã hội là một điều hiếm hoi. Tôi vẫn thường đi picnic, đi chơi cùng bạn bè một cách vui vẻ, thoải mái. Tuy nhiên, sau những chuyến đi vui chơi đó, không để lại ấn tượng gì trong Tôi. Tôi tự hỏi : “Không lẽ người trẻ như tôi không làm được việc gì có ý nghĩa sao? Không lẽ cuộc vui của tôi và các bạn chỉ dừng lại ở những chuyến đi tìm vui cho riêng mình, rồi trở về nhà mệt nhoài, vô vị? Tôi có thể làm được việc gì có ý nghĩa hơn không?” Mang tâm trạng hoang mang đó, tôi đến với cộng đoàn cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa ở Chí Hoà mỗi chiều thứ năm để mong tìm được lời giải đáp. Chúa đã không để tôi phải đợi chờ mòn mỏi. Chính tại “ĐIỂM HẸN GIÊSU” này, tôi được Chúa đáp trả qua lời mời gọi của cha Long để tham gia nhóm Phục Vụ với cái tên dễ thương “ĐỘI QUÂN ÁO XANH”. Chính trong những chuyến đi công tác xã hội với đội quân áo xanh này mà tôi có cảm giác khác hẳn với những lần rong chơi với bạn bè. Cảm giác chạnh lòng hơn với tha nhân và một niềm tin mạnh mẽ vào Lòng Thương Xót của Chúa.

Lần này, chúng tôi đi công tác xã hội tại tỉnh Bến Tre. Chuyến đi khởi hành vào sáng sớm ngày 24-06-2008. Trước đó một tuần, đội quân áo xanh đã vất vả chuẩn bị tặng phẩm để chia sẻ cho những anh chị em vùng sâu vùng xa. Nhóm thì đi mua đường, bột ngọt về chia ra từng gói nửa kg. Nhóm thì đi thu gom mì tôm do các nhà tài trợ trao tặng. Cực nhất là nhóm đi thu gom quần áo cũ. Mất đúng một tuần để phân loại, sửa chữa, sắp xếp cho sạch sẽ gọn gàng. Có những bộ quần áo còn rất tốt, nhưng cũng có những cái áo quá cũ không thể mặc được nữa, những cái quần rách nát mà có tặng cho người nghèo nhất cũng không biết

họ sẽ mặc thế nào! Chúng tôi thu lại 6 bao quần áo quá cũ như thế và mất tiền cho xe rác đem đi đổ! Tất cả mọi thứ đã sẵn sàng để chuẩn bị lên đường.

Đúng 4 giờ sáng sớm ngày Lễ Sinh Nhật Thánh Gioan Tiền Hô, xe bắt đầu lăn bánh. Trên xe, Cha hướng dẫn mọi người cầu nguyện cho chuyến đi được tốt đẹp theo thánh ý của Thiên Chúa. Mỗi người trong đội quân áo xanh được mời gọi theo chân Gioan đi dọn đường cho Chúa đến với vùng quê hương Đồng Khởi Bến Tre. Chúng tôi cầu nguyện xin Mẹ Maria đồng hành với đoàn như xưa Mẹ đã đem Giêsu đến thăm viếng bà Isave, để Gioan nhảy mừng trong bụng mẹ. Sau khi lót lòng trên xe bằng một miếng bánh mì không, chúng tôi hát vang khúc ca “Phục Vụ là trao không. Phục Vụ là vui mừng. Phục Vụ không đòi đền đáp. Phục Vụ ơn nghĩa không chờ. Phục Vụ cùng Chúa Kitô!”

Trên đường tới Cồn Cò, không thấy một bóng nhà thờ, không một ngôi mộ nào có cây Thánh Giá. Lúc này đây, tôi mới thấy mình thật hạnh phúc vì được làm con Thiên Chúa. Có Chúa, tôi luôn bình an. Tôi chỉ biết cậy nhờ vào Lòng Thương Xót Chúa để mọi người ở Cồn Cò được biết Chúa, để cuộc sống của họ cũng luôn bình an. Khoảng 10 giờ sáng, đoàn chúng tôi tới nơi. Do xe lớn không đi qua được chiếc cầu nên mọi người tạm xuống đi bộ còn đồ thì để hết trên xe. Điểm công tác đầu tiên của chúng tôi được Sơ Chi giới thiệu là Cồn Cò hay Cù Lao Đất. Đó là một ốc đảo, muốn tới đó chúng tôi phải mất khoảng 20 phút đi đò. Sau khi đã chuyển hàng hoá lên đò, chúng tôi bắt đầu đến Cồn Cò. Ở đó toàn dừa là dừa, trông giống một cánh rừng, không một bóng người. Chúng tôi như những chú ong chăm chỉ nối đuôi nhau len lỏi qua cánh rừng dừa nước chuyển từng thùng mì tôm, bột ngọt, gói quần áo lên trên bãi đất trống. Trong lúc chuyển đồ, cả đoàn lo lắng vì những áng mây đen kéo tới đen kín cả bầu trời. Nếu trời mưa thì sẽ sao đây giữa đồng không mông quạnh, không một nơi trú mưa. Chúng tôi chấp nhận chịu mưa, nhưng còn quà tặng quần áo, đường, bột ngọt, bánh kẹo thì sao đây? Bà con từ những nơi rất xa đang len lỏi qua những rừng dừa, con rạch hăm hỏ đến nhận quà. Chúng tôi không dám nghĩ nữa, chỉ biết vừa làm vừa

cầu nguyện, trông cậy vào Lòng Thương Xót của Chúa. Lòng tin của mỗi người chúng tôi như đang được thử thách. Tôi thấy nét đăm chiêu trên khuôn mặt người linh mục lẳng tử. Ngoài miệng người mục tử đó vẫn vui cười động viên từng người, nhưng trong bụng đang lo thâm vì trời càng lúc càng tối dần. Tôi thấy người lãnh đạo đoàn lùi vào một lùm cây, khoanh tay ngược mắt lên trời lâm râm cầu khẩn. Và rồi một phép lạ xảy ra giữa ốc đảo hoang vắng này, Chúa đã chạnh lòng thương đến dân Ngài. Mây kéo đến chỉ che nắng cho cả đoàn. Như ngày xưa trong hoang địa dân Do Thái đã được cột mây che lối dẫn đường, hôm nay Chúa cũng ban cho một thời tiết tuyệt vời, trời không mưa cũng không nắng, đủ che mát cho con cái Chúa trao từng món quà cho người dân. Niềm vui ánh lên trong mắt các cụ già khi bàn tay run run nhận thuốc uống và chăm chú nghe từng lời dặn dò của bác sĩ. Nụ cười rạng rỡ trong ánh mắt các em bé trên tay cầm trái bong bóng nhiều màu sắc chưa bao giờ trong đời em nhìn thấy. Với mái tóc mới được cắt tỉa miễn phí, em chạy tung tăng khoe cái đầu mới với bạn bè. Còn các bác các chị thì bên lên nghe tên gọi lên nhận quà rồi thở phào trong lòng vì đỡ được phần nào nỗi lo cơm áo gạo tiền ít ngày. Mọi việc diễn ra tốt đẹp. Tạ ơn Chúa!

Phát quà xong, chúng tôi đi dọc theo bờ đê, lão đạo bước thấp bước cao qua những cây cầu dừa, cầu khỉ. Những cây cầu qua bài hát nghe sao dễ thương thế, nhưng đi trên đó chẳng dễ dàng chút nào với những dân thành thị. chúng tôi được sự tiếp đón tận tình của người chủ nhà hiếu khách. Gia đình này đang học đạo và có niềm tin nơi Chúa và Mẹ. Dù vừa mệt vừa đói, chúng tôi vẫn vui mừng được hiệp dâng thánh lễ trước khi dùng cơm trưa. Chúng tôi cũng như những người dân ở đây còn đói khát Lời Chúa và Mình Chúa nữa chứ đâu chỉ cơm bánh! Đây là Thánh lễ đầu tiên trên mảnh đất này. Một Thánh lễ mà giữa vị chủ tế và con chiên gần như không còn khoảng cách. Một Thánh Lễ ngay ngoài mái hiên nhà nhưng sốt sắng lạ lùng. Mọi người trao bình an cho nhau. Cứ dấu này mà người ta nhận biết các con là môn đệ Thầy là các con thương yêu nhau. Vậy là chúng tôi đi làm chứng về Thiên Chúa giữa mảnh đất Cù Lao này. Thánh lễ kết

thức, chúng tôi dùng cơm trưa hết sức đậm bạc với người chủ nhà hiếu khách. Gạo trong nhà không đủ, người chủ nhà phải chạy sang mượn hàng xóm. Nồi bé quá không đủ nấu cho nên cơm chỗ sống chỗ khô. Thức ăn không đủ, có người phải trộn nước vào nuốt cho trôi. Thế nhưng chúng tôi thấy bữa cơm này ngon hơn bao giờ hết, như bé Nhím 10 tuổi nói với mẹ : “Mẹ ơi, cơm ở đây ngon hơn cơm ở nhà mình nấu!”

Sau khi ăn cơm xong, tôi đi tham quan ngôi nhà. Vô tình tôi thấy hai chị em con của người chủ nhà đang phân khởi mở những bao quần áo mới lãnh ra. Những quần áo mà người thành phố không mặc nữa đem cho, nhưng đối với các em đó là những món quà rất quý. Tôi nghe bọn trẻ nói chuyện với nhau: “Chị mặc áo này đẹp đó!” Còn thằng con trai thì được áo khoác. Tôi bắt gặp trên khuôn mặt của các em rạng ngời hạnh phúc vì giờ chúng đã có quần áo đẹp để mặc. Nhìn cảnh tượng đó, tôi thực sự chạnh lòng. Những quần áo mà người thành phố bỏ đi không sử dụng nữa thì đó lại là món quà quý giá đối với các em. Tôi lặng lẽ quan sát chúng, dường như chúng rất vui. Tôi cũng được vui lây, một niềm vui sâu lắng mà những lần đi rong chơi với bạn bè chẳng bao giờ tôi có được.

Tạm biệt Cồn Cò, chúng tôi vội vã lên đường cho kịp chuyến đò. Trong khi chờ đò tới thì trời đổ mưa. Tạ ơn Chúa. Nếu trời mưa như thế này lúc đang phát quà thì sự thể sẽ ra sao? Chúng tôi một lần nữa lại làm chứng cho tình thương của Chúa bằng cách chia sẻ để cùng nhau trú dưới những áo mưa do một số anh chị em trong đoàn mang theo. Rồi đò cũng tới, chúng tôi lần lượt từng người lên đò trở về cho kịp chuyến công tác thứ hai. Ngồi trên đò trời mưa tầm tã. Chen chúc nhau trong con đò nhỏ sưởi ấm tình người. Đúng ba giờ chiều, giờ Giêsu tử nạn, chúng tôi lần chuỗi Lòng Thương Xót Chúa ngay trong con đò nhỏ. Dù trời mưa, dù có mệt mỏi, dù ai nấy ướt như chuột, nhưng tình mến và lòng nhiệt huyết lại càng dâng trào lên. Tất cả đều lần chuỗi Lòng Thương Xót một cách sốt sắng. Lúc này đây, tôi thấy Thiên Chúa tuyệt vời quá vì Ngài đã truyền cho con cái Ngài một sức mạnh mà không có gì ở thế gian có thể làm gục ngã được.

Tối chuyến công tác thứ hai ở Giồng Trôm thì trời bắt đầu mưa nặng hạt. Nhưng trời mưa thì mặc trời mưa, cả đoàn vẫn hăng hái tiến lên. Từng người từng người như những chú kiến chăm chỉ nối đuôi nhau tay xách nách mang chuyển từng thùng mì tôm, gói quần áo vào điểm tập trung. Không thể chờ mưa dứt được vì trời đã bắt đầu tối rồi. Vì đường vào làng nhỏ hẹp, xe không thể vào được, cho nên từng người mỗi tay xách hai túi quần áo đi bộ dưới mưa vào điểm phát quà cách xe của chúng tôi khoảng một cây số. Không biết sức mạnh nào giúp chúng tôi có thể đi bộ cả cây số với hai túi đồ nặng như thế dưới cơn mưa? Ở thành phố một bước là lên honda, có bao giờ chúng tôi chịu vất vả như thế đâu? Khi đến nơi, ai cũng toi tả, nhưng vẫn cố giữ cho bao hàng được khô ráo để trao tận tay bà con. Những người dân ở đây một số đã có đạo. Những tràng chuỗi mân côi được choàng vào cổ từng người trong ánh mắt hân hoan của người trao lẫn kẻ nhận. Những cụ già lụ khụ chống gậy lên nhận quà, tay không đủ sức ôm nhiều quà như thế, trông thật cảm động. Ảnh Chúa và Đức Mẹ, sách Tin Mừng, sách kinh Lòng Thương Xót cùng với những túi áo quần, mì, đường, bột ngọt và tiền mặt được trao cho từng người. Ai cũng nô nức đón nhận với vẻ mặt hân hoan làm chúng tôi tan biến mọi vất vả dậm đường.

Khi mọi việc kết thúc, chúng tôi quy tụ dưới chân tượng đài Đức Mẹ cùng với bà con dâng lời kính cảm tạ Chúa và Đức Mẹ. Sau đó chúng tôi lại cuộc bộ ra xe, lúc này khoảng 6 giờ tối, tạm biệt Bến Tre lên đường trở về Thành Phố để tiếp tục công việc hằng ngày. Một điều tôi xác tín rằng: anh chị em trong “Đội Quân Áo Xanh” chắc hẳn ai cũng rất mệt, chân tay rã rời, nhưng tâm hồn họ rất vui và bình an vì Chúa và Đức Mẹ đã truyền cho họ một ngọn lửa nhiệt huyết, và ngọn lửa đó tôi tin chắc rằng dù trong hoàn cảnh có thế nào đi nữa cũng không bao giờ bị dập tắt.

Kim Thu
Cảm Nhận Chuyến Đi Bác Ái Bến Tre

Nhật ký tháng 8/2008

NIỀM TIN NƠI ÁNH MẮT

**“Người khỏe không cần thầy thuốc, người đau ốm mới cần. Ta không đến kêu gọi người công chính, mà để kêu gọi người tội lỗi.”
(Mt 9,12-13)**

Đã có ai trong chúng ta từng rơi vào hoàn cảnh bị cách ly, bị đẩy ra ngoài vòng quay của xã hội chưa? Chắc không ai dám tưởng tượng bị kịch ấy sẽ xảy ra cho bản thân mình. Thế nhưng, ở một nơi heo lánh, có những mảnh đời rách nát, bệnh tật nơi thân xác cùng một khoảng tâm hồn tàn úa đang lay lút từng ngày giữa đôi bờ sống và chết. Một buổi chiều tháng 7, Đội Quân Áo Xanh chúng tôi dưới sự dẫn dắt của người linh mục “bụi đời-lãng tử” đến với vùng đất Củ Chi để chia sẻ, thắp lên niềm tin vào Lòng Thương Xót Chúa nơi những tâm hồn đau ốm đang cần “thầy thuốc”.

Khi xe dừng bánh tại lộ chính thì trời đã quá trưa, xe lớn không vào được trong hẻm nhỏ, chúng tôi mỗi người một tay khuân hai mươi cái giường, gạo, bột ngọt, đường, mì gói và một số bao quần áo đi vào con đường hẹp, khúc khuỷu, lòng háo hức, nôn nóng tăng dần cùng cái nóng mùa hè. Quanh co một lúc, chúng tôi đã đến Nhà Cỏ, như một ốc đảo lạc giữa sa mạc. Đúng với cái tên Nhà Cỏ, tất cả đều được lợp bằng tán dừa, chẳng thành nhà mà chỉ là những túp lều lớn thô sơ, chỉ mong che mưa tránh nắng. Khoảng hai mươi anh chị em nương thân nơi lán trại Nhà Cỏ này đang mang trong mình căn bệnh thể kỷ, duy chỉ có một

người mạnh khỏe là anh Ngọc, người dẫn thân gầy dựng lên Nhà Cỏ và cũng là người chăm sóc, lo lắng cho các anh em bệnh tật.

Lán cỏ đầu tiên chúng tôi dùng chân đó là nhà nguyện chung. Thật ấn tượng khi bức hình Lòng Thương Xót Chúa xuất hiện trước mắt chúng tôi. Ôi! Đức Giêsu của chúng con, Người đã đến đây trước rồi sao? Người đang đợi chúng con đó ư? Mỗi thành viên trong đội như được tiếp thêm nguồn sức mạnh để tiến bước chia sẻ cùng các anh em.

Hai mươi cái giường mới nhanh chóng được đem vào thay cho những chiếc đã rách nát trong niềm vui, sự cảm động của mọi người. Các anh chị tay mân mê từng vạt giường mới, với ánh mắt nhìn còn chất chứa sự e ngại, rụt rè, chưa dám lại gần bắt chuyện cùng chúng tôi. Sau cái nháy mắt như hiệu lệnh của chim đầu đàn Lãng Tử, những "cánh bồ câu xanh" rải ra từng nhóm hai ba người đến từng giường trò chuyện, chia sẻ cùng các anh chị em ấy. Về rụt rè xa lạ, bỗng ngỡ ban đầu nhanh chóng tan biến, thay vào đó là bầu không khí vui vẻ, thân tình giữa con cái Thiên Chúa với nhau.

Tuy chỉ vài người theo đạo, nhưng các anh tâm sự ở Nhà Cỏ này, ai cũng biết đọc kinh. Những câu kinh Lạy Cha, Kính Mừng được âm vang đều đặn vào hai buổi sáng tối. Đó chính là yêu cầu duy nhất của chú Ngọc. Chú không phân công việc cho bất kỳ ai ngoại trừ quây quần cùng nhau trong nhà nguyện, dâng lên Chúa nỗi đau đớn nơi thân xác, nung nấu bên trái tim Mẹ để nhẹ đi gánh nặng tâm hồn. Anh T. tâm sự: " Vốn là người đạo gốc, nhưng chỉ từ khi vào đây, tôi mới cảm nhận được ý nghĩa của những lời kinh nguyện, không đọc kinh thì không ngủ được, thực cảm thấy bứt rứt lắm!". Vậy đó, chỉ trong nguy nan và thực sự bị "trắng tay", tình yêu Chúa lại tuôn đổ ngập tràn xuống "người con hoang đàng", nay tìm lại lối về này. Chỉ có con người từ bỏ Thiên Chúa, chứ Thiên Chúa không và không bao giờ chối bỏ con mình. Cứ đi đi, những người con hoang đàng, muốn tìm cảm giác lạ, rồi một ngày họ sẽ lại quay về bên người cha thân yêu, nhân hậu, với trái tim rực lửa ấm áp đang đợi chờ. Chú Ngọc chính là ngọn đuốc, lối mòn mà Thiên Chúa đã gửi đến cùng hơn hai mươi

anh em đang hiện diện nơi đây hầu dẫn dắt “chiên lạc” quy hồi chính lối quang minh. Anh H. là tân tông, vừa bước vào đại gia đình của Chúa vài tháng qua do chú Ngọc đỡ đầu, tâm sự: “Tôi không hiểu vì sao mình tội lỗi, sa đọa vậy mà Thiên Chúa lại chọn? Trước đây, tôi không biết Chúa là ai, cuộc đời mình tương lai ra sao khi vương phải căn bệnh thế kỷ này. Vậy nhưng, giờ đây, tôi đọc Tin Mừng hằng ngày, chiêm nghiệm và khắc cốt ghi tâm những đoạn yêu thích.” Lòng chúng tôi dâng lên nỗi xúc cảm nghẹn ngào, vừa ngợi khen tình yêu vĩ đại của Đức Giêsu, vừa cảm thấu sức mạnh đức tin tung bật từ ánh mắt anh, người đàn ông bệnh tật nhưng linh hồn anh mạnh hơn bao giờ hết. Anh đã được Chúa cứu chữa.

Đến giờ sinh hoạt chung, chúng tôi cùng hơn chục anh em Nhà Cỏ quây thành vòng tròn dưới lán trại thứ ba (một số anh em khác vì khả năng sức khỏe không cho phép nên đành nghỉ lại trong nhà). Bên cây đàn guitar của chú Ngọc, mỗi người mang tâm tư gửi vào tiếng hát, chung nhau lời ca nguyện dâng lên Ba Ngôi Thiên Chúa. Qua nụ cười ấm áp trao nhau vẫn thoáng thấy những đôi mắt ngấn lệ, cùng nỗi buồn lắng đọng đang ngược trông về bức ảnh Lòng Thương Xót Chúa.

Ba giờ chiều, giờ tử nạn, mọi người cùng nhau thành tâm lần chuỗi Lòng Thương Xót Chúa. Câu kinh “Vì cuộc khổ nạn đau thương của Chúa Giêsu Kitô, xin Cha thương xót chúng con và toàn thế giới” vang lên trên môi miệng những con người yếu đau nghèo khổ, không phải nơi thánh đường uy nghi long lẫy, mà tại đây, nơi lán trại đơn sơ nghèo nàn này. Thực mới thấy hết được lòng xót thương nhân loại của Thiên Chúa trải dài đến vô tận!

Thánh lễ là phần được mọi người háo hức mong chờ nhất, vì nơi đây vùng đất đìu hiu, quanh quẽ lại thêm phần bệnh tật đang mang nên một số anh chị không thể đến nhà thờ. Trước giờ lễ, một vài hồi nhân, thường thì hai ba mươi năm rồi chưa đến toà giải tội, đã được ơn đến toà cáo giải. Trong tâm trạng nhẹ nhàng, thanh thoát, mọi người cùng hướng về vị linh mục với đôi chân trần lẫm lẫm bước lên bàn thánh. Mưa phùn chột đồ nhẹ ngoài sân cũng không xao nhãng Lời Chúa đang được rót đầy vào trái tim

mỗi người hiện hữu. Thánh lễ ấm áp, trang nghiêm đầy ý nghĩa trôi qua, lắng đọng trong tâm hồn, gieo nơi tâm hồn anh chị em Nhà Cỏ những hạt mầm đức tin tràn đầy sức sống.

Nắng hui hắt khi trời về chiều, chúng tôi- những cánh chim xanh, kẻ xắn tay áo, người xắn ống quần bắt tay vào buổi lao động ngoài trời đầy thú vị. Mảnh vườn bọc quanh Nhà Cỏ vốn dĩ là khu đất cằn cỗi “cày lên sỏi đá” đang được vun đắp bằng những mảng cỏ xanh, nhằm tạo khoảng không tươi mát và giảm đi sự khô khan, trống trải, tiêu điều. Chúng tôi mong ước mỗi người trẻ hôm nay là “một người làm vườn thiêng liêng”, để xới lên những đất tâm hồn chai đá, ươm vào hạt giống cây tin, và vun tưới bằng Lời Hằng Sống mát lành. Cả đội cùng hò hực khuân vác những bao cỏ, đắp từng mảng xanh rì, gieo rải phân tơi xốp được ủ từ xác dừa khô. Khi đang trải mớ cỏ xuống đất, một thành viên chợt nhận ra rằng: chúng ta cũng như người làm cỏ, đến với lán trại này không gì ngoài mục đích mang yêu thương phủ lấp đau buồn, mang ánh sáng Kitô sưởi ấm cõi lòng giá băng. Khoảng xanh dần lan nhanh theo sự nhiệt thành của mọi người. Khu vườn thay áo mới vừa xong cũng là lúc mặt trời chiếu những tia nắng cuối cùng trong ngày.

Mỗi người nhìn lại Nhà Cỏ một lần nữa rồi giã từ các anh chị em ở lại. Lúc về không giống khi đến, Thiên Chúa đã để lại một phần tình cảm của chúng tôi nơi đây, cũng như đã gửi vào tâm hồn mỗi người trong Đội Quân Áo Xanh một thứ ánh sáng đức tin mãnh liệt loé lên trong đôi mắt người thanh niên mang căn bệnh thế kỷ.

“Lạy Chúa xin hãy dùng con như khí cụ bình an của Chúa. Để con đem yêu thương vào nơi oán thù, đem thứ tha vào nơi lăng nhục, đem an hoà vào nơi tranh chấp, đem chân lý vào chốn lỗi lầm; Để con đem tin kính vào nơi nghi nan, chiếu trông cậy vào nơi thất vọng; Để con rọi ánh sáng vào nơi tối tăm, đem niềm vui đến chốn u sầu....” (trích lời bài hát “Kính Hoà Bình”).

Maria Đào Khánh Vân
Cảm nghiệm chuyến đi công tác ở Củ Chi

Nhật ký tháng 9/2008

BÀN TAY GIÊSU

**“Ai về sông nước miền Tây,
gạo trắng nước trong, cây trái dư đầy...”**

Thực đâu ai ngờ được nơi vùng Tây đô sung túc nổi tiếng của miền Nam vẫn còn những dải đò bè dạt lênh đênh cùng sông nước, bắp bênh cơm áo gạo tiền từng ngày, từng bữa. Con mưa đầu tháng tám đã đưa **Đội Quân Áo Xanh** nhóm **Phục Vụ** chúng tôi và người linh mục lăng tử đến cùng bao mảnh đời lục bình long đong ấy.

Trời hôm đó mưa rả rích từ sáng đến chiều. 45 thành viên của **Đội Quân Áo Xanh** nhóm **Phục Vụ** khởi hành từ thành phố lúc 4 giờ sáng với 400 phần quà của **Cộng Đoàn Cầu Nguyện Lòng Thương Xót Chúa Chí Hoà** chất đầy chật chuyến xe. Gần 11 giờ trưa, đến được đầu kênh, chúng tôi đang băn khoăn không biết chuyển hàng xuống bằng cách nào dưới cơn mưa tầm tã này thì đã thấy cha sở và anh chị em trong xứ chờ sẵn để đưa chúng tôi đến điểm phát quà. Hàng được chuyển từ xe tải xuống ghe. “Lệnh trên” đưa xuống là bất cứ giá nào cũng phải giữ cho những gói quần áo, mì gói, đường, sách báo và hình **Chúa Thương Xót** được an toàn. “Người chấp nhận ướt, nhưng hàng thì không”! Thế là Nhóm **Phục Vụ** chịu đội mưa để gìn giữ phần quà cho bà con được khô ráo trên đoạn đường sông 7 Km trên ghe vào điểm phát quà thuộc xứ **Phụng Tường, xã Phụng Hiệp**. Khi ghe cập bến đò, hình ảnh làm chúng tôi cảm thấy những giọt nước mắt hoà lẫn nước mưa tràn trên mặt là bà con nam phụ lão ấu, không kể lương giáo, đứng chờ đông nghẹt trên bờ, bất kể trời vẫn đang mưa. Không hẹn mà hò, anh chị em cùng với sự giúp sức của những em thiếu nhi, mỗi người một tay nhanh chóng chuyển hàng vào

trong nhà thờ. Đành phải phát quà trong nhà thờ thôi, vì ngoài trời đang mưa tầm tã. Nhà của Chúa thực sự trở thành nơi trú ẩn, nuôi dưỡng những con chiên gầy ốm. Làn mưa mát lạnh mà Chúa ban như đang tưới gội cõi lòng của những cánh chim áo xanh cùng với bà con nơi vùng sông nước nghèo khổ này. Vì đây là lúc tung bừng rộn rã nhất trong chuyến công tác. Đoàn người xếp hàng, tay run run tấm phiếu, đợi đến phiên mình lên lãnh quà. Như những người chuyên nghiệp làm công tác xã hội, đội quân áo xanh đưa tay lau vội những giọt mưa pha lẫn mồ hôi vương trên trán, thoăn thoắt phân loại, sắp xếp bao quà. Đến lúc phát tặng, chúng tôi mới có dịp nhìn kỹ bà con nông dân ở đây. Sao mà họ khổ quá, cái cơ bản hằn trên khoé mắt, nổi nhọc nhằn cái nơi bàn tay. Trong khoảnh khắc hồ hởi trao và nhận ấy, vẫn xen lẫn chút bùi ngùi, xót cay khi tôi chạm vào bàn tay một ông lão thất thập cổ lai hy, một chị nông dân, một em nhỏ... Tôi chợt nhận ra mình đang được chạm vào bàn tay Giêsu, vì Lời Chúa đã nói: “Ai cho người bé mọn này dù một chén nước lã thôi, là trao ban cho chính Thầy...”

Khi quà tặng vơi dần, niềm vui cũng theo đó dâng lên. Tôi thở phào nhẹ nhõm, nghĩ mình vừa làm được việc đẹp lòng Thiên Chúa. Chợt, một cậu bé khoảng tám chín tuổi, ốm yếu mặc chiếc áo đã sờn rách quá nửa bờ vai, chạy đến kéo áo tôi: “Cô ơi, cô có thước và bảng không ạ? Con sắp vào năm học rồi.” Bất ngờ quá, khi đến đây chúng tôi chỉ chuẩn bị lương thực, nhu yếu phẩm, chứ dụng cụ học tập thì.... Tôi ngẩn người ra trước câu hỏi và ánh mắt trông đợi của thằng bé. Thực ra, ở Sài thành, chúng tôi đâu thiếu những thứ ấy, lắm khi lại dư dật, thừa mứa. Vậy mà trong phút giây này, khi tôi tưởng mình vừa làm được việc tốt đẹp thì lập tức lại trở nên bất lực trước sự khẩn nài của một cậu bé. Trong mưa phùn lất phất, thằng bé thất vọng ra về, từ chối phần mì gói tôi tặng bù vào. Chúa ơi, phải chăng Người đã gửi đến cậu bé này để nhắc nhở mỗi người chúng con luôn ý thức sự sẻ chia là không bao giờ đủ, phải luôn cho đi để nhận được tình Chúa đầy hơn.

“Thiên Chúa, Ngài ở đâu?” Đôi khi chúng tôi mất công chạy tìm những phép lạ, những dấu chỉ ở chốn nào xa xôi. Nhưng

chính tại nơi đây, nơi vùng sông nước với những mảnh đời lênh đênh, chúng tôi bắt gặp Đức Kitô trong đôi mắt của những người anh chị em này, ánh mắt bùng lên ngàn tia hạnh phúc ấm áp truyền đến trái tim chúng tôi. Thiên Chúa chẳng ở đâu xa mà ngay tại những con người này, và ngay trong chính bản thân mỗi người nữa. Tại sao tôi không thử nắm lấy bàn tay của một người nghèo khổ, chia nửa cái bánh, trao một ly nước, tự lúc ấy Chúa Giêsu Đấng giàu Lòng Thương Xót nở nụ cười nơi kẻ cho và người nhận, vì “Ai cho một trong những kẻ bé nhỏ này uống, dù chỉ là một chén nước lã mà thôi, vì kẻ ấy là môn đệ của Thầy, thì Thầy bảo thật các con, người đó sẽ không mất phần thưởng đâu.” (Mt 10, 42)

Khánh Vân

Cảm nghiệm chuyến đi công tác bác ái Phụng Hiệp- Hậu Giang

Nhật ký tháng 10/2008

ĐẸP THAY NHỮNG BƯỚC CHÂN...

Sáng sớm tinh sương hạ tuần tháng bảy, những cánh chim xanh không mỏi, lại dong đuôi đường dài với vị linh mục lãng tử, lên vùng cao nguyên rừng núi bạt ngàn, xanh ngát đồi nương, đỏ gay thớ đất. Đội Quân Áo Xanh đem theo những món quà triu nặng ân tình của Cộng Đoàn Cầu Nguyện Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ giáo xứ Chí Hòa, để chia sẻ với những anh chị em dân tộc đơn sơ, chân chất.

Điểm dừng đầu tiên của đoàn là giáo xứ Tích Thiện, huyện Lộc Ninh, tỉnh Bình Phước. Cha sở cùng hơn hai trăm người có hoàn cảnh khó khăn đã đứng đợi tự lúc nào! Vừa bước xuống xe, chúng tôi bắt gặp những cái nhìn nồng ấm, trông chờ từ mọi người, hoà trong cái nắng rực nồng của nương rẫy núi rừng.

Trước khi phát quà, chúng tôi quy tụ trước nhà truyền giáo để sinh hoạt và giao lưu cùng cha sở. Tại giáo điểm Phú Cường này, cha phải chăm lo cho gần 40.000 người đồng bào sắc tộc Stiêng-Khmer, trong số này có hơn 1.000 người đã theo Đạo Công Giáo. Họ yêu nghiệp mục đồng hơn cầm nghiên nẩy mực. Có lẽ vì vậy mà có hơn 95% người mù chữ. Vị linh mục phụ trách ở đây dĩ dõm chia sẻ với chúng tôi:

“Cuộc sống của những người dân tộc ở đây rất vô tư, chẳng có gì phải lo. Nhà cửa trống toác nên khỏi cần khoá, cũng chẳng lo mất trộm. Vì có gì đâu mà mất! Họ rất thích câu Lời Chúa: “Các con đừng lo gì ngày mai. Ngày mai cứ để ngày mai lo” (Mt 6, 34). Chính vì hiểu theo sát nghĩa đen như thế, nên họ không bận tâm lo lắng gì hết. Cứ vô tư mà sống, có tiền thì ăn, không tiền thì.....nghỉ. Những người dân tộc theo Chúa rất chân thành. Biết Chúa thương mình, nên mình theo Chúa. Tất cả niềm

tin và giáo lý chỉ có vậy. Do mù chữ, cho nên giáo lý viên dạy giáo lý Một Chúa Ba Ngôi cho họ phải mất đến một tháng mới thuộc! Bà con cũng rất nhiệt tình, đôi khổ cũng mặc, cứ theo Chúa. Nghe thông báo nhà thờ có tổ chức tĩnh tâm, dù đang gặt lúa, cũng bỏ đó để vợ con lo, đi với Chúa cái đã. Ở xã An Khương, mỗi lần đọc kinh liên gia phải xin phép. Nhà nước cử người theo quan sát, giữ trật tự. Tuần nào cũng vậy, mệt quá, thế là họ mời bà con lên trụ sở Ủy Ban Nhân Dân Xã mà đọc kinh và học Lời Chúa cho dễ kiểm soát. Thật ngoạn mục, Thánh Giá Chúa đã hiện diện ngay trong ngôi nhà của chính quyền địa phương”.

Sau phần giao lưu, nắm bắt tình hình truyền giáo ở vùng sâu vùng xa này, đến phần trao quà, bà con xếp hàng nô nức, trật tự và có hẳn một danh sách kêu tên từng gia đình. Tiêu chuẩn của mỗi người là một bao quần áo, mì gói, đường, bột ngọt, sách và hình Lòng Thương Xót Chúa, đặc biệt một cổ tràng hạt được đeo vào cổ từng người. Sau hết, bà con nhận được một bao lì xì tương đương cả tháng lương họ làm rẫy. Những gương mặt vô tư, chân chất của người con núi rừng, nở nụ cười rạng rỡ, mừng vui tay xách nách mang khệ nệ ra về. Còn cha sở, nụ cười nhẹ nhõm, đôi mắt hoe hoe đỏ, phảng phất nỗi trăn trở không yên. Ngài còn đang canh cánh lo làm sao cho hàng trăm em nhỏ có sách vở, cặp táp để các em có thể tựu trường vào những ngày sắp tới. Thật kịp lúc, người linh mục lắng tử, chim đầu đàn của Đội Quân Áo Xanh, đốc hết hầu bao giải tỏa ngay nỗi lo của người mục tử núi rừng.

Chia tay giáo xứ Tích Thiện, chúng tôi lên xe đến giáo điểm thứ hai là xứ Lộc Thiện. Ngôi thánh đường nhỏ bé được xây từ thời Pháp thuộc (khoảng hơn 100 năm), nằm khiêm tốn cách lộ khoảng 800 mét. Đường vào quá hẹp, xe chở hàng không vào được. Thế là những cánh chim Áo Xanh ào ra khỏi xe, xoải cánh cấp theo những bao quần áo, thực phẩm, băng qua con đường đất đỏ mấp mô, chỗ thấp, chỗ cao để đem quà đến điểm tập kết.

Khi những thùng đồ được chuyển đến sân nhà thờ, bên trong bà con đã ngồi chật kín giáo đường. Sau khi đội quân áo xanh chuẩn bị xong các phần quà, chúng tôi hiệp dâng thánh lễ cùng đồng bào sắc tộc Stiêng-Khmer. Trước khi phát quà, thánh

lễ đồng tế giữa người linh mục “bụi đời” của Sài thành với linh mục “bụi bặm” nơi núi rừng, kết thành một tấm bánh Giêsu. Bữa tiệc Thánh Thể thật ý nghĩa, khi thánh lễ được tiếp nối bằng việc sẻ chia. Nét đơn sơ, mộc mạc của người giáo dân hòa quyện với nét phong sương của người linh mục “bụi đời”, làm cho thánh lễ thêm phần ý nghĩa. Bài giảng thật dung dị, dễ hiểu được lòng vào những minh họa sinh động do các bạn trẻ nhóm Áo Xanh thể hiện, với bài múa, hát tập thể “Con Đường Giêsu”.

Sau khi mỗi người được nhận một tấm hình Chúa Thương Xót kèm với chuỗi tràng hạt, người linh mục “lãng tử” mời một em thiếu nhi lên đọc kinh Kính Mừng. Chất giọng lơ lớ nửa Kinh nửa Stiêng của em pha trộn đoạn đầu kinh Kính Mừng, phần kết lại là kinh Lạy Cha, làm bầu không khí chợt rộn rã hẳn lên. Dù lời kinh em đọc lọng ngọng, nhưng chắc rằng Đức Giêsu và Mẹ Maria đang mỉm cười với nét hồn nhiên ngây thơ ấy. Mỗi em nhỏ, mỗi anh chị, cô bác run run cầm trong tay cổ tràng hạt và bức hình Lòng Thương Xót Chúa. Họ còn vụng về lắm, ngỡ ngàng lắm. Còn chúng tôi thì hạnh phúc hướng về Chúa Giêsu, Người không bỏ ngỡ chút nào vì trái tim đầy lòng xót thương của Chúa đã trải dài trên những người con này, và bàn chân Người đã đồng hành cùng họ lâu lắm rồi.

Sau bữa cơm thân tình với bà con giáo dân, trời bắt đầu đổ mưa, chúng tôi chấp nhận đội mưa khăn gói lên đường. Còn hai trăm phần quà phải được đưa đến hai giáo điểm nữa là An Bình và Long Điền. Xe lăn bánh, một vài thành viên còn ngoái lại trông theo bóng vị chăn chiên dần xa khuất. Kể ở người đi vẫn chung niềm trăn trở, lo toan cho “sứ vụ loan báo Tin Mừng” nơi vùng đồi núi, chập chùng muôn vàn thử thách, chỉ một niềm tin thác vẹn toàn vào Lòng Thương Xót Chúa.

Mặc cho gió bụi mưa tuôn, xe vẫn lăn bánh. Đội Quân Áo Xanh dù mệt mỏi vẫn hát vang: “Đẹp thay, ôi đẹp thay những bước chân gieo mầm cứu rỗi. Đẹp thay, ôi đẹp thay những bước chân rảo khắp nẻo đường... Ôi đẹp thay những bước chân tiến vào giữa lòng thế giới loan tình thương, tình thương Chúa Trời, loan niềm vui, niềm vui cứu đời cho mọi người và mọi nơi...”. Say

sua ca hát, đoàn công tác áo xanh đi lạc đường. Phải dừng lại hỏi thăm nhiều lần mới tìm được đường đến giáo xứ An Bình. Chúng tôi dừng lại mua bắp luộc nóng hổi bên đường của bà con dân tộc ăn dặm cho đỡ cơn đói. Điềm dừng chân cuối cùng để trao những phần quà cho anh chị em dân tộc là giáo xứ Long Điền. Trời đã về chiều, hai bên đường chập chùng rừng núi chìm khuất trong mưa. Phong cảnh hữu tình hoà với lời ca: “Ôi đồng lúa menh mông phơi mình dưới nắng hồng, lúa đã trở bông dâng ngàn sức sống. Người đi trong nước mắt, và người về trong câu ca, tay ôm bó lúa lòng mừng bao la...”

Quả thật, cánh đồng truyền giáo menh mông như một bức tranh ghép hình, nhiều mảnh, mà bản thân mỗi Kitô hữu phải vuông tròn sứ mạng của mình. Đó là loan báo và làm chứng cho Tin Mừng bằng đời sống dân thân phục vụ trong yêu thương, để tình yêu Giêsu được thắp sáng lên trong tim mọi người. Chỉ khi dần bước phục vụ theo chân Giêsu để ghép đến mảnh cuối cùng, ta mới ngỡ ngàng vui mừng nhận ra bức tranh Lòng Thương Xót Chúa tuyệt hảo biết chừng nào!

Đức Giêsu mến yêu ơi! Qua những chuyến công tác bác ái xã hội mùa hè, của Đội Quân Áo Xanh và cộng đoàn cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa Chí Hoà, chúng con chợt nhận ra rằng mình không chỉ là người đi trao tặng hay chia sẻ, mà còn là người được lãnh nhận trao ban. Chúng con nhận ra Ngọn Lửa Giêsu mang xuống trần gian ngàn năm xưa đang lan toả, đang bùng lên, rực cháy nồng nàn nơi những con người chân quê, nghèo khổ nhưng hồn nhiên trong sáng tận núi thẳm, rừng sâu. Chúng con được sưởi ấm, được thiêu đốt bằng chính ngọn lửa tình yêu ấy qua chính những chuyến trải nghiệm thực tế này. Giêsu ơi, con muốn hát vang mãi lời nguyện cầu: “Thắp sáng lên trong con tình yêu Chúa. Thắp sáng lên trong con tình tuyệt vời. Để con hân hoan đem tin yêu đi về muôn lối, tựa như mưa tuôn, mưa hồng ân Chúa trên trần đời...”

Hoa Hương Dương
Cảm nghiệm chuyến đi Lộc Ninh- Bình Phước

Nhật ký tháng 11/2008

DẤU CHÂN TRÊN ĐỒNG THÁP

• Hành Quân Đêm

Chưa bao giờ Đội Quân Áo Xanh trải qua một “đêm hành quân” đáng nhớ như thế. Chuyến công tác cuối tháng Mân Côi là vùng sông nước Đồng Tháp Mười. Nơi chúng tôi đến là Cồn Én – như một ốc đảo nổi lên giữa mênh mông sông nước. Mùa nước nổi, hình dáng nó như nhỏ hơn vì sông nước cứ tha hồ ôm lấy vùng đất có cái tên dễ thương này. Sau nghi thức cầu nguyện dâng hoa nền kính Đức Mẹ bế mạc tháng Mân Côi, đoàn công tác xuất quân lúc 21 giờ. Sau gần 5 tiếng đồng hồ đường trường, xe chúng tôi có mặt ở huyện Thanh Bình lúc gần 2h sáng. Con đường nhỏ hơi xuống dốc, không trăng không đèn, dẫn ra bên đò chừng vài trăm mét, chúng tôi bốc dỡ hàng hóa từ đường lộ xuống đò. Dọc bên đường, đây đó những mái nhà đang say giấc nồng sau một ngày vất vả. Còn chúng tôi vẫn làm việc nhịp nhàng và nhanh chóng dưới sự điều khiển của người tu sĩ lãnh tử – người chẳng biết ngại sương gió khổ cực bao giờ.

Chuyến đò xinh xịch rẽ nước đưa chúng tôi sang bờ bên kia gọi là Cồn Én. Mọi thứ được chuyển lên bờ an toàn, mỗi người phải mang vác hàng hóa và được lệnh hành quân thẳng về phía trước để đến nhà thờ. Trời tối đen như mực, qua khỏi ngọn đèn leo lét của bến đò, những cánh chim xanh chìm trong màn đêm của vùng đất nổi. Cứ thế, kẻ vác người mang, gần 100 người lặng lẽ đi thành hàng một trên con đường nhỏ sinh lầy trơn trượt gần 3 cây số hun hút tối om trước mặt. Đám ếch ương ếch nhái hai bên bờ ao ruộng cất tiếng hợp xướng nhiều bè khác nhau, cổ vũ cho những bàn chân còn lạ lẫm lần đầu tiên đặt chân đến vùng sông nước Đồng Tháp, nhờ vậy mà màn đêm bớt tĩnh mịch. Hơn bao giờ hết, đêm nay chúng tôi được sống trọn vẹn hơn cho đức tin của mình. Vì có ai biết đường đâu? Cứ thế mà đi, băng qua đêm

tối và mệt nhọc để đến với những người anh chị em nghèo khó của mình trên con đường mang tên Giêsu, cho dù có lấy lợi hơn thế.

• **Điểm Hẹn Thầy**

Nồi cháo cá lóc nóng hổi bốc hơi thơm ngon như liều thuốc bổ cho chúng tôi sau những giờ hành quân mệt rã rời. Thật cảm động vì cha sở cũng thức cả đêm để chờ đón, các bà các chị thì lo bếp núc, cơm cháo cho chúng tôi. Ráo mồ hôi, đỡ đói bụng thì chuông nhất lễ sáng chủ nhật cũng đổ hồi. Tiếng chuông vang vọng làm chúng tôi tỉnh ra sau một đêm thức trắng. Ai cũng cảm thấy vui vì sắp được tham dự thánh lễ ngay tại mảnh đất Cồn Ấn này, một nơi mà anh chị em tôn giáo bạn chiếm phần đông. Cuộc sống ở đây còn nhiều khó khăn. Cứ sáu tháng làm, sáu tháng ngồi chơi, mùa màng chẳng được mấy cho nên giới trẻ và người còn sức lao động hầu như không ở nhà mà bôn ba đi vùng khác để làm thuê kiếm sống. Quê nhà chỉ còn lại người già và trẻ em chăm nhau. Chính vì vậy mà đời sống đức tin cũng bị ảnh hưởng, nhiều người bỏ đạo, quên Chúa.

• **Đức Tin Hành Động**

Sau thánh lễ, tiếng còi triệu tập chúng tôi bắt tay vào việc trao tận tay bà con, không phân biệt lương giáo, những phần quà mà cộng đoàn cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ giáo xứ Chí Hòa yêu thương chia sẻ. Sự hiện diện của Đội Quân Áo Xanh chuyên chở tấm lòng của cộng đoàn đến với Cồn Ấn hôm nay, không những hâm nóng lại đức tin của những con chiên khô khan nguội lạnh mà còn giới thiệu Lòng Thương Xót Chúa cho những anh chị em chưa nhận biết Chúa. Thông điệp Thiên Chúa giàu Lòng Thương Xót và yêu thương hét tháy mọi người được vang lên một cách sống động. Sân nhà Chúa hôm nay thật đông vui. Trong khi chờ đợi những anh chị em ngoại giáo đến đông đủ để nhận quà, bà con được thưởng thức những bài hát múa sống động vui tươi của Đội Quân Áo Xanh. Hình ảnh đẹp nhất là các em nhỏ nhìn các anh chị múa và làm theo y hệt. Cha mẹ các em nhìn

con em mình mà nở nụ cười vui sướng. Những giây phút chia sẻ cơm áo thật vui và cảm động. Tất cả có 200 phần qua. Mỗi phần cho một gia đình khó khăn là 2 túi quần áo, 12 gói mì tôm, 1 kg đường, 1 gói bột ngọt, 1 gói bánh và 1 bao lì xì 100.000đ. Trái bong bóng to màu sắc rực rỡ là món quà đặc biệt yêu thích của các thiếu nhi. Nhóm cắt tóc luôn tay làm việc để sửa sắc đẹp cho những mái đầu nhuộm màu nắng bụi. Niềm vui lan tỏa và dành cho tất cả mọi người. Người lớn cũng vui, trẻ em lại càng vui hơn.

Lòng Thương Xót Chúa tuôn đổ đến đâu làm cho lòng người vui mừng và bình an đến không diễn tả được. Chúng tôi không thể ngờ được rằng không có đủ hình Chúa và Đức Mẹ để tặng cho bà con. Họ cứ tuôn đến và ao ước có tấm hình để như một cách đón rước Chúa và Mẹ về nhà mình. Đức tin lâu nay ngủ quên hôm nay như chợt tỉnh, để không những muốn xin ảnh Chúa cho nhà mình mà còn cho người khác trong xóm trong làng của mình nữa.

Điều bất ngờ làm cho niềm vui thêm trọn vẹn là buổi gặp gỡ thân mật với chính quyền địa phương nơi đây. Những lời hỏi thăm và chia sẻ về công tác bác ái xã hội làm cho họ thấy lạ lùng nhưng vui mừng phấn khởi. Đức tin hành động làm cho những người chưa biết Chúa thấy rõ hơn cách sống Tốt Đời Đẹp Đạo của những người Công Giáo!

Tạ ơn Chúa đã cho chúng con hoàn thành công việc phục vụ tốt đẹp để loan Tin Mừng Cứu Độ của Chúa trên vùng đất nổi xa xôi này. Nguyện xin Chúa gìn giữ và chúc lành cho anh chị em chúng con nơi đây.

• Cù Lao Giêng

Thay cho buổi tĩnh tâm cuối tháng tại nhà dòng, nhân dịp này cha linh hướng cho Đội Quân Áo Xanh được tĩnh tâm ở Cù Lao Giêng. Sau khi hoàn tất công việc, chúng tôi vượt sông Tiền đến với vùng được gọi là đất thánh nổi tiếng với ngôi thánh đường cổ xưa nhất Việt Nam. Khi họp nhau cầu nguyện trong ngôi nhà thờ của Dòng Phanxicô và nhà thờ Cù Lao Giêng, chúng tôi chỉ biết tạ ơn Chúa khi nhìn thấy nhà thờ lớn và đẹp như thế.

Quả thật, lòng thương xót của Chúa trải dài qua bao thế hệ và không bao giờ thay đổi vì Người thành tín. Chúa không từ chối một ai và không bỏ rơi một mảnh đất nào. Ngôi thánh đường là niềm tự hào của người dân ở đây và cho cả chúng tôi nữa. Cánh cửa người Pháp khởi công xây dựng từ năm 1872, ròng rã 12 năm gian khổ để có được ngôi thánh đường cho cù lao xa xôi cách trở này. Trải qua hơn một thế kỷ với biết bao thăng trầm của lịch sử nhưng Chúa vẫn gìn giữ được nguyên vẹn.

• **Đẹp Thay Những Bước Chân**

Xúc động nhất là khi chúng tôi dừng chân viếng thăm khu đất thánh của các vị thừa sai yên nghỉ. Các ngài đã xa rời quê hương mình để dấn thân rao giảng Tin Mừng và phục vụ cho đến hơi thở cuối cùng trên quê hương Việt Nam vì yêu Chúa. Chưa hết, khi nói đến Cù Lao Giêng, biết bao thế hệ không thể không nhắc tới gương sống chứng nhân của hai vị thánh tử đạo là Lm. Phêrô Đoàn Công Quý và Emmanuel Lê Văn Phụng. Thánh Phụng được xem là gương mẫu cho giới gia trưởng khắp vùng sông nước này. Chúng tôi thấp nhang nguyện cầu ngay trên mộ phần của vị thánh tử đạo này. Chính nhờ công ơn của các ngài mà chúng tôi được diễm phúc làm con cái của Chúa, và hôm nay đây chúng tôi rất hạnh phúc được đặt chân đến miền đất thánh Cù lao Giêng này để được nhắc nhở tiếp nối bước chân các thánh trong cuộc sống hôm nay.

Giờ họp nhau cầu nguyện buổi chiều trong nhà nguyện để tạm biệt Cù Lao Giêng, chia tay Đồng Tháp Mười. Chúng tôi lên xe về đến thành phố lúc 9 giờ tối. Chuyến công tác kéo dài đúng 24 tiếng đồng hồ với nhiều ấn tượng. Chúng tôi mang theo những kỷ niệm của vùng sông nước miền tây, những con người chân chất đơn sơ, và trong tim mỗi người là quyết tâm làm chứng cho Tin Mừng của Chúa bằng cuộc sống phục vụ yêu thương trong đời sống thường ngày.

Trùng Dương

Nhật ký tháng 12/2008

CHUYẾN ĐÒ CUỐI NĂM

• Kiên Giang Đầm Hẹn

Những ngày cuối của năm phụng vụ 2008, Đội Quân Áo Xanh chúng tôi lên đường đến một vùng đất xa xôi thuộc huyện Hòn Đất, tỉnh Kiên Giang. Lần công tác này được xem là kỷ lục về người xung phong ra trận cũng như về hàng hóa mang theo. Hai xe 45 chỗ chứa gần 100 người với hàng bao nhiêu tấn hàng hoá chất đầy cứng không còn một chỗ trống trên xe. Chuyến đi khởi hành trễ hơn dự định 30 phút vì trời mưa to nên việc sắp đặt hàng hóa cực nhọc và mất nhiều thời gian hơn. Bao giờ cũng vậy, trước khi xuất quân, chúng tôi luôn quây quần dưới chân Mẹ để xin ơn từ trời cao. Chuỗi kinh Mân Côi cùng hoa và nến dâng lên Mẹ là tâm tình cầu nguyện để được kết hợp với Mẹ sống màu nhiệm thăm viếng. Chúng tôi luôn được cha linh hướng nhắc nhở cầu nguyện và việc tông đồ phải liên kết mật thiết với nhau. Làm sao tôi đem Chúa đến cho người khác được nếu chính tôi không kết hiệp với Chúa trong kinh nguyện trước khi lên đường làm sứ vụ loan báo Tin Mừng? Đó là đem Chúa đến cho những người anh em vùng sâu vùng xa để thắp lên niềm vui và hy vọng giữa cuộc đời nhiều đau khổ bất hạnh. Tiếng mưa lẩn trong tiếng kinh cầu như cuộc trò chuyện giữa Thiên Chúa và con người. Tôi nghe như lời đáp trả của Thiên Chúa Tình Yêu, Đáng chỉ mong muốn ban bình an sâu thẳm và muôn vàn ân huệ khác cho con người. Tạ ơn Chúa. Con mưa hồng ân!

Phép lành cùng những lời dặn dò của người linh mục bụi đời đưa những cánh chim xanh lao đi trong bầu trời đen kịt lúc 8 giờ tối. Trong những chuyến đi như thế này, yếu tố thời tiết luôn là điều mà ai trong chúng tôi cũng nhận thấy rõ ràng sự an bài, che chở của Chúa nhờ lời chuyển cầu của Mẹ Maria. Bao nhiêu chuyến đi công tác trời luôn đổ mưa, nhưng đặc biệt khi chuyển hàng bằng đường bộ cả mấy cây số hay đi đò hàng chục cây số thì

lạ lòng thay trời không một giọt mưa. Cứ tưởng tượng giữa đồng không mông quạnh, đường ruộng trơn trượt không một bóng nhà mà trời mưa như thế thì biết trú vào đâu? Chúng tôi chấp nhận đội mưa nhưng hàng hoá ướt hết thì lấy gì phát cho bà con? Chúa thương xót dân người nên luôn che chở những con người yếu đuối nghèo hèn như chúng tôi.

Sau gần 8 tiếng đi đường, đi qua 2 cái phà, ngủ vật vờ trên xe, lót dạ bằng gói xôi của một bà cụ hơn 70 tuổi gói từng phần cho mỗi người, chúng tôi có mặt ở huyện Thoại Sơn, tỉnh An Giang lúc 3 giờ 30' sáng. Để đến được huyện Hòn Đất, tỉnh Kiên Giang thì không thể đi bằng xe nữa mà phương tiện giao thông duy nhất là đò, là ghe trên dòng kênh xa tắp. Từ bến đò này đến "Điểm Hẹn Thầy" là hơn 8 cây số đường sông nước. Những cánh chim xanh dù mệt rũ rời sau chặng đường dài suốt đêm vẫn nhanh chóng chuyển hàng hóa từ xe xuống những chiếc đò và xà lan để đến nhà thờ Mỹ Hiệp Sơn. Trong chuyến đi này đội quân áo xanh phải làm việc nỗ lực hơn vì lượng hàng hóa rất nhiều. Cộng đoàn cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ Chí Hoà ý thức rõ tâm tình sống tháng 11 cầu cho các linh hồn không chỉ là lời cầu nguyện suông mà còn là những hy sinh, hãm mình, bớt chi tiêu để chia sẻ với những anh chị em có hoàn cảnh khó khăn, nhất là những người ở vùng sâu vùng xa. Những tấm lòng đó gói ghém trong hàng tấn quà biếu đến nỗi chúng tôi phải dùng đến hai chiếc xà lan và hai chiếc đò mới chở hết người và hàng hóa. Xuôi theo con kênh nước mấp mé bờ, chúng tôi chỉ biết tạ ơn Chúa và Mẹ vì trên đầu chúng tôi là một bầu trời tuyệt đẹp. Triệu triệu ánh sao lấp lánh và ngôi sao mai sáng ngời vẫn ở phía trước dẫn đường cho chúng tôi. Thật an lòng và vui sướng vì chúng tôi ý thức rằng bước đường của mình luôn có Mẹ che chở đồng hành.

• Giáo Họ Hiệp Mỹ Sơn

Đò chưa đến nhà thờ, chúng tôi đã nghe tiếng chuông lễ sáng Chúa Nhật vang vọng đồ hồi. Trời đã tờ mờ sáng rồi. Mãi mê với công việc chúng tôi quên rằng suốt đêm qua chưa hề chợp

mất! Qua khỏi chiếc cầu Bình Trung, đò cập bến và chúng tôi bắt đầu bốc dỡ hàng hóa vào nhà xứ. Những thùng mì, đường, bánh kẹo, sách vở, bút tập được những cánh chim xanh chuyền cho nhau thoát thoát từ bờ sông vào trường học. Một mà vui! Ngôi thánh đường nhỏ với hình dáng cây thánh giá và tháp chuông không cao lắm nhưng lại in đậm trên nền trời chưa sáng hẳn của huyện Hòn Đất như dấu chứng của tình yêu Thiên Chúa dành cho mảnh đất xa xôi này.

Ba chiếc đò đã cập bến, nhưng còn chiếc xà lan chở đầy quần áo mừng mên vẫn bật tằm chưa thấy đến. Chúng tôi băn khoăn lo lắng không biết có chuyện gì xảy ra? Chuông lễ lại đổ hồi. Phải đến thánh đường dâng thánh lễ đã. Mọi sự còn lại phó thác cho lòng thương xót của Thiên Chúa. Khi vừa bắt đầu giờ lễ thì cũng là lúc chúng tôi nhận được tin hiệu vui từ chiếc đò bị mất tích. Sự cố xảy ra đó là chiếc xà lan chở hàng quá tải bị nước tràn vào, chết máy giữa dòng, suýt nhận chìm cả hàng hoá và người xuống sông. May mắn thay người lái đò kịp cập đò vào bờ. Đội Quân Áo Xanh trên đò một phen hú hồn. Đến khi có đò ra cứu hộ thì chỉ chở nổi hàng hóa. Tất cả những anh chị em còn lại phải lếch thếch đi bộ mấy cây số đường ruộng mới đến nhà thờ. Dù sao chúng tôi vẫn tạ ơn Chúa. Nếu Chúa không trợ giúp thì mất tất cả mấy tấn quần áo, vải vóc, lương thực, và ngay cả mạng sống chúng tôi cũng chẳng lấy gì bảo đảm, vì chúng tôi quen ở thành phố có mấy ai biết bơi đâu!

Trải qua nhiều trục trặc vất vả nhưng cuối cùng đâu cũng vào đó. Không kịp nghỉ ngơi, chúng tôi rửa vội chân tay lấm bùn để vào dâng lễ Chúa Nhật kết thúc năm phụng vụ, mừng kính Đức Giêsu Kitô Vua Vũ Trụ với bà con giáo dân ở đây. Bữa tiệc Lời Chúa và Thánh Thể được dọn ra trong ngôi thánh đường nhỏ bé của huyện Hòn Đất xa xôi này làm chúng tôi được đánh động rất nhiều. Giây phút sung sướng và ngỡ ngàng về chuyện nhà Vua có thể đói, khát, rách rưới, trần trụi hay thậm chí còn bị tù ngục nơi những con người nghèo khó chung quanh cũng là lúc tôi tỉnh thức để nhận ra mình đã thiếu sót, đã đánh mất nhiều cơ hội cho phần rồi. Thấu hiểu hơn tấm lòng nhân hậu của Đấng là Vua Vũ

Trụ và ước ao phần rồi đời đời cho mình, cả cộng đoàn như hân hoan dẫn bước theo “Con Đường Giêsu” trong điệu vũ của Đội Quân Áo Xanh với xác tín rằng đó là con đường duy nhất đúng và tuyên xưng rằng chính Chúa là Vua của lòng con. Một làn gió mới mang niềm vui và hy vọng tràn trề cho mọi người tham dự. Món quà tinh thần quý giá nhất được trao tận tay bà con ngay trong thánh lễ là bức ảnh Chúa Thương Xót, ảnh Đức Mẹ, sách kinh và tràng chuỗi Mân Côi. Thật cảm động khi chúng tôi bắt gặp những khóe mắt ươn ướt vì vui mừng và xúc động. Những đôi bàn tay gầy guộc nâng niu bức ảnh. Những em bé nghiêm trang trân trọng món quà được nhận từ tấm lòng của cộng đoàn cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ giáo xứ Chí Hòa. Chính Chúa làm cho tấm lòng đến với tấm lòng, trái tim gặp gỡ trái tim để thấp lè xuống cho nhau niềm tin và hy vọng vào chính Thiên Chúa, Đấng giàu lòng thương xót. Sẽ không còn cô đơn hay thất vọng khi có Chúa trong đời mình.

• Thiếu Trước Hụt Sau

Giáo điểm Hiệp Mỹ Sơn là nơi được các vị thừa sai đặt chân đến truyền giáo vào những năm 1930. Nhưng từ đó cho đến năm 2000 thì vẫn chưa có nhà thờ và đàn chiên nhỏ bé cũng chưa có chủ chiên để chăm lo đời sống thiêng liêng cho họ. Trải qua nhiều năm đói khát tâm linh, thiếu người mục tử chăn dắt nên đời sống đạo của bà con nơi đây trở nên rời rạc, lạt lẽo. Những năm gần đây mới có được ngôi nhà thờ, có linh mục về nên hầu như phải gây dựng lại từ đầu. Giáo họ bao quát cả 3 xã (khoảng 2500 dân cư) nhưng chỉ có 81 gia đình có đạo, địa bàn rộng, giáo dân còn quá thưa thớt và rải rác cho nên họ phải đi lễ rất xa, có những người phải đi cả chục cây số đường sông. Hơn một năm nay, từ khi có các nữ tu Mến Thánh Giá về giúp, giáo xứ khởi sắc lên với những sinh hoạt của ca đoàn, giúp lễ. Nhất là các em thiếu nhi được học giáo lý đều đặn hơn.

• Chúa Chạnh Lòng Thương

Tấm lòng quảng đại chia sẻ của cộng đoàn cầu nguyện giáo xứ Chí Hòa cho chuyến công tác kỳ này là 400 phần quà, hậu

hình hơn những lần trước. Mỗi phần quà cho một gia đình nghèo, không phân biệt lương giáo, gồm một túi quần áo, 15 gói mì, 1 kg đường, 200gr bột ngọt, bánh, tập vở, bút, kem đánh răng, bàn chải, xà bông tắm và một bao lì xì 100.000 đồng. Ngoài ra mỗi em thiếu nhi còn có một trái bong bóng to đẹp sắc sỡ màu sắc. Mang vác những phần quà đến đây và chứng kiến cuộc sống thiếu thốn trước huyệt sau của anh chị em mình, chúng tôi mới cảm nghiệm được sâu xa hơn tình thương của Chúa - Người là Vua Vũ Trụ, và là Mục Tử Nhân Lành chăm sóc đoàn chiên.

• **Chia Cơm Sẻ Áo**

Sau những giờ phút sinh hoạt vui tươi là khoảnh khắc chia sẻ cơm áo với nhau thật ý nghĩa. Trong hơn một tiếng đồng hồ, 350 phần quà đã được ân cần trao đến tận tay bà con ở Hiệp Mỹ Sơn. Đó là những người thực sự khó khăn và cần giúp đỡ không phân biệt lương hay giáo. Lòng thương xót của Chúa là thế! Chúa thương yêu hết thảy mọi người. Hành động sẻ chia hôm nay làm cho Lời Chúa sống động, đặc biệt là đối với chúng tôi, không thể quên được Lời Chúa nhắc nhở: “Mỗi lần các người làm như thế cho một trong những người anh em bé nhỏ nhất của Ta đây, là các người đã làm cho chính Ta”. Ở một góc sân, các tay kéo của Đội Quân Áo Xanh cẩn thận chỉnh sửa cho những mái tóc thật gọn gàng và dễ coi. Cả người lớn và trẻ em đều có nhu cầu làm đẹp này.

Ăn sáng xong, chúng tôi tiếp tục lên đường, lênh đênh sông nước hơn 10 cây số chuyên chở những phần quà còn lại cho bà con ở xã Mỹ Thái. Họ không có điều kiện để đến nhà thờ nhận quà. Sau gần 2 tiếng đồng hồ lênh đênh trên sông nước phơi mình dưới nắng, chúng tôi cập bờ chuyển hàng hóa vào nhà một ông trùm rồi chuyển tận tay mỗi người những món quà chất chứa tình yêu thương chia sẻ. Bà con nông dân tận vùng sâu này vui mừng xúc động vì từ trước đến giờ chưa có ai đến tận nơi thăm viếng họ ân cần như thế. Chúng tôi hoàn tất công việc thì mặt trời cũng đứng bóng. Tạm biệt xã Mỹ Thái với đầm sen thật đẹp, chúng tôi lên dò quay lại nhà thờ để ăn trưa và cầu nguyện.

• **Tính Lại Sổ Đời**

Những phút tâm tình cầu nguyện chung với nhau trong nhà thờ trước khi ra về làm tôi xúc động. Chúa mời gọi tôi khoác áo xanh trên mình đi phục vụ đó chính là Lòng Thương Xót của Chúa. Tôi đang có cơ hội để sống, để sửa đổi, để lo liệu cho phần rỗi của mình. Tạ ơn Chúa đã cho chúng tôi được đến với huyện Hòn Đất này để loan báo Tin Mừng Cứu Độ và giới thiệu Chúa cho anh chị em. Giây phút này cũng giúp cho chúng tôi được hòa giải với Chúa và hòa giải với nhau để có lại mối tương quan tốt đẹp hơn với Thiên Chúa và yêu thương nhau hơn. Người linh mục bụi đời đồng hành với chúng tôi trên từng cây số mời gọi mỗi người hãy mở lòng để đón nhận sự tha thứ của Chúa và cũng mở lòng tha thứ cho nhau. Sau đó cánh chim đầu đàn cúi đầu nhận lỗi trước mặt cộng đoàn, xin tha thứ những thiếu sót làm buồn lòng anh chị em **Đội Quân Áo Xanh** trong năm qua, đồng thời xin những cánh chim xanh cũng hay mở lòng tha thứ cho nhau.

Chia tay giáo họ Mỹ Hiệp Sơn, chúng tôi lội ngược dòng kênh, và khi cả nhóm vừa kết chuỗi kinh Lòng Thương Xót Chúa thì dò cũng vừa cập bến. **Đội Quân Áo Xanh** về đến thành phố trong cơn mưa dầm lúc gần nửa đêm ngày chúa nhật. Những cánh chim xanh lặng lẽ trở về với cuộc sống đời thường của mình. Tuy nhiên trong tâm tư sâu lắng của mỗi người đều cảm nghiệm những giây phút cuối của năm phụng vụ trong “Chuyến Dò Cuối Năm” này êm đềm trôi đi thật đầy tràn ý nghĩa. Sông nước như cuốn sạch đi những lỗi lầm, phiền muộn của mỗi người trong năm qua để chuẩn bị tâm hồn bước sang năm phụng vụ mới. Mùa xuân mới của Giáo Hội bắt đầu bằng Chúa Nhật I Mùa Vọng với tràn trề niềm hy vọng và bình an. Và Lòng Thương Xót Chúa chính là nguồn hy vọng bình an cho những ai luôn biết tin thác vào Ngài.

Tạ ơn Chúa và Mẹ Maria đã che chở và chúc lành cho chúng con trong Chuyến Dò Cuối Năm.

Biển Mặn

Nhật ký - Đêm Noel xa nhà 2008

MỤC ĐỒNG ÁO XANH - SƯỜI ẤM TÌNH NGƯỜI

“Ngôi Lời đã làm người và ở giữa chúng ta” (Ga 1,14)

Đó là một niềm vui lớn lao và vinh dự biết chừng nào cho người dưới thế, nhưng đã biết bao mùa Giáng Sinh đi qua trong cuộc đời mà tôi vẫn chưa cảm nghiệm được “Ngôi Lời làm người và ở giữa chúng ta” là gì?

Khi gió đông về, trời se lạnh báo hiệu sắp đến Mùa Giáng Sinh, tôi cũng như các bạn trẻ khác chỉ biết nghe ngao nhắc lại điệp khúc quen thuộc : “Bao nhiêu đêm Chúa xuống dương gian, bấy nhiêu lần anh nhớ người yêu...” Chỉ thế thôi! Người ta đã phụ bạc, đã bỏ tôi rồi thế mà mỗi lần Giáng Sinh tôi vẫn chỉ nhớ đến con người đó. Giờ họ có còn nhớ tôi đâu? Lòng người thay trắng đổi đen khó lường, sao tôi cứ phải bám víu vào những cái nay còn mai mất đó? Còn có một người yêu tôi hơn cả chính bản thân tôi, yêu đến độ từ bỏ tất cả để từ trời cao xuống tận đất thấp làm bạn với tôi, ngỏ lời tình yêu với tôi, dù tôi chẳng xứng đáng gì, thì tôi lại thờ ơ, đắp tai ngoảnh mặt làm ngơ. Người ấy đang ở giữa tôi mà tôi đâu có nhận ra. Chính vì thế mà đến Mùa Giáng Sinh tôi chỉ biết chạy theo thời trang, tìm những bộ đồ hàng hiệu khoác lên mình, kiếm dầu thơm thú vị, chải chuốt đẹp để tươm tất rồi rảo bước hay phóng xe trên những đại lộ ngập ánh đèn màu, cùng với bạn bè hẹn hò ăn uống vui chơi suốt đêm, hoặc bon chen cho được cái vé để vào những tụ điểm ca nhạc giải trí đặc sắc... Đêm Giáng Sinh năm nào cũng qua đi như thế. Đó chỉ là niềm vui một thoáng, một chốc mà không thấy lòng mình ấm lại giữa đêm đông. “Rồi cuộc vui tàn, một mình bước đi...” chỉ là nỗi ê chề mệt mỏi chán chường!

Đêm Noel năm nay, tôi quyết “bỏ phố lên rừng” để tìm gặp Hai Nhi Giêsu như các mục đồng xưa. Gác lại một bên những cuộc vui, những chốn hẹn hò (ngay cả với người bồ của tôi) thử một lần theo chân người linh mục lẳng tử và Đội Quân Áo Xanh tìm đến với những người mồ côi khuyết tật ở ngoại ô thành phố cùng vui đón Noel với họ. Đúng giờ hẹn, tôi cùng với các “Mục Đồng Áo Xanh” lên đường đi tìm gặp Hai Nhi Giêsu. Chúng tôi chấp nhận bỏ lại sau lưng một “Sài Gòn By Night” lung linh rực rỡ đêm Noel, bỏ lại những cuộc hẹn hò ăn chơi hấp dẫn để đến máng cỏ đơn sơ có Giêsu sống cảnh nghèo nàn, không đèn màu cũng chẳng chăn ấm nệm êm. Hai Nhi Giêsu đó hiện thân nơi những trẻ em sơ sinh bị bỏ rơi, những em khuyết tật ở Trung Tâm Nhân Đạo Quê Hương Dĩ An, Bình Dương.

Khi đến nơi, trời se lạnh lất phất mấy giọt mưa, nhưng chúng tôi lại thấy bầu khí tại trung tâm này thật ấm cúng dễ thương. Cũng có những bạn trẻ từ những nơi khác có sự chọn lựa như chúng tôi. Họ đang bông ẵm những hài nhi Giêsu bị bỏ rơi được Trung Tâm Nhân Đạo đưa về chăm sóc. Họ đang chăm sóc những Giêsu khuyết tật, mù què câm điếc thiếu não... Khung cảnh “sưởi ấm tình người” ấy làm cho lòng tôi ấm lại. Một niềm vui sâu lắng tràn ngập trong tâm hồn. Giờ thì tôi mới cảm nhận được thực sự “Ngôi Lời đã làm người và ở giữa chúng ta” là như thế nào! Lặng nhìn những hài nhi Giêsu ngây thơ vô tội mà chỉ chậm chút xíu nếu Trung Tâm Nhân Đạo không can thiệp kịp thời thìø đã bị những bạo chúa Herode của thời đại này bóp chết từ trong trứng nước, tôi thấy được giá trị cao quý của mỗi người. Đó là món quà tuyệt vời mà Thiên Chúa ưu ái trao ban cho nhân loại. Tôi có nhận ra thế không nhỉ?

• Máng Cỏ Lòng Tôi

Thánh lễ Đêm Giáng Sinh trong căn nhà nguyện nhỏ bé tại Trung Tâm cũng rất đơn sơ bình dị. Không có những nghi

lễ đón rước linh đình, không kèn không trống, không ca đoàn.. thế nhưng lại rất “ấm tình người”. Cộng đoàn phụng vụ nhỏ bé đó không phân biệt tôn giáo sang hèn, mạnh yếu... gồm các chú “Mục Đồng Áo Xanh” cùng với một số em mồ côi khuyết tật, nhân viên phục vụ tại Trung Tâm. Một số anh chị em khuyết tật bán vé số cũng chống nạng hoặc đi xe lăn đem con cái đến tham dự. Ai nấy đều hân hoan vì Giêsu đã Giáng Sinh trong cõi lòng mình. Chúng tôi cất tiếng hát từ trái tim ấm áp và trao nhau ánh mắt nụ cười “đầy thiện tâm” để ngợi khen và vinh danh Thiên Chúa.

Sau thánh lễ chúng tôi ra viếng hang đá được dựng ở giữa sân trung tâm. Các em cô nhi khuyết tật cứ đeo bám chặt lấy chúng tôi. Xúc động nhất là những hài nhi Giêsu bị cha mẹ bỏ rơi, thiếu thốn tình yêu thương, khi được các bạn trẻ bông ẵm là đeo chặt lấy tim hơi ấm, không chịu buông. Làm sao cầm nước mắt được khi phải đặt các em xuống chiếc nôi để nói lời từ biệt? Những ánh mắt ngây thơ vô tội nhìn chúng tôi như trách móc : “Tại sao lại bỏ em một mình ở đây? Tại sao em không được vòng tay cha mẹ nâng niu bông ẵm? Rồi những ngày tới đây ai sẽ cho em hơi ấm tình người?” Một số bạn gạt nước mắt quay đi vì không chịu được cảnh thương tâm này. Biết bao người làm vợ làm chồng mà chưa có phúc làm cha làm mẹ, đến hết nơi này nơi kia khẩn nguyện để có được đứa con. Thế nhưng lại có những người làm cha làm mẹ đang tâm cắt đứt dòng máu thịt của mình! Cũng may mắn trong cuộc đời này còn có những người như cô chủ nhỏ của trung tâm mở rộng vòng tay mở rộng trái tim cứu vớt những sinh linh vô tội ấy. Được gặp gỡ “người mẹ ngàn con” Huỳnh Tiểu Hương chúng tôi như được hiểu hơn về lòng nhân hậu của Chúa. Cuộc đời rách nát, “ba chìm bảy nổi chín cái lênh đênh” của chị đã được Chúa thương xót giải thoát. Từ chính trải nghiệm của bản thân mình, chị đã hiến trọn cuộc đời nguyện cưu mang những mảnh đời bị bỏ rơi, bất hạnh. Hơn 45 “Mục Đồng Áo Xanh” không đủ để ẵm lấy hơn 80 em bé sơ sinh từ vài ngày

tuổi đến vài tháng tuổi. Những ánh mắt thơ ngây, những tiếng khóc oe oe rồi những nụ cười hạnh phúc của các em khi được âu yếm, được ẵm bồng làm chúng tôi xúc động. Chính lòng thương xót của Chúa đã cứu vớt những thân phận này. Các hài nhi vô tội đó là kết quả của những bà mẹ lỡ lầm, những người cha vô trách nhiệm, và thậm chí có những người mẹ “bất đắc dĩ” sau “chuyện tình một đêm”. Thế nhưng Chúa đã đủ lòng thương xót và đưa về đây chứ không thì đã bị hủy bỏ từ trong trứng nước hoặc bị vứt đầu đó, kiến tha gà mổ rồi. Trái tim của chị Hương đã làm cho Hài Nhi Giêsu bớt lạnh giá, không bị bỏ rơi giữa cuộc đời này. Đêm Noel thật ấn tượng vì chúng tôi được gặp Hài Nhi Giêsu nơi những con người bất hạnh này, những em bé Giêsu bằng xương bằng thịt giữa đời.

• Nụ Cười Giêsu

Trời về khuya, những em bé ngủ ngon lành trong vòng tay của chúng tôi thật dễ thương. Thỉnh thoảng ngủ mơ bé lại mỉm cười. Chính giây phút ấy tôi mới cảm nhận được món quà Giáng Sinh mà Chúa dành cho chúng tôi trong đêm cực thánh này. Khi tôi dám bỏ qua cái tôi, cái ích kỷ, cái vui riêng của mình để đến với người khác trong những lần công tác thế này đã đem lại cho tôi sức sống dồi dào. Không phải đi phục vụ như vậy là cho đi, nhưng thực ra chúng tôi nhận lãnh được nhiều hơn. Nụ cười Giêsu đêm Noel ở trung tâm sẽ không thể quên được trong tâm trí tôi. Đó là món quà, là bài học hiểu biết hơn về tình yêu bao la và lòng thương xót hải hà của Thiên Chúa.

Một đêm Giáng Sinh đầy ý nghĩa. Chúng tôi được cùng nhau phục vụ và yêu thương, không phân biệt sang hèn, không phân biệt tuổi tác, người nhà quê hay người thành thị. Tất cả là anh chị em của nhau vì cùng con một Cha trên Trời. Đêm nay, các bạn công nhân, sinh viên trẻ trong nhóm “Mục Đồng Áo Xanh” sống xa quê không được về đoàn tụ bên gia đình, bên người thân, nhưng Chúa đã bù đắp cho tất cả. Một đại gia đình

được mở ra cho các bạn khi dần thân đêm nay với các em cô nhi và người khuyết tật. Đại gia đình đó được nuôi dưỡng bằng chính tình yêu Thiên Chúa, tình thân với nhau, tình thương mến chăm sóc của người tu sĩ tăng tử. Những chuyến công tác bác ái như đêm Noel này giúp những người trẻ chúng tôi biết mở rộng tâm lòng ra với người, với đời để làm chứng cho Lòng Thương Xót Chúa trong thời đại hôm nay.

Ôi Chúa Giêsu Hải Đồng ơi! Tạ ơn Chúa đã ở lại trong máng cỏ lòng con để giờ phút này con đang được hưởng trọn vẹn niềm vui Giáng Sinh. Xin cho con biết làm cho Chúa lớn lên mỗi ngày trong trái tim con, để qua lời nói, việc làm của con mà mọi người nhận biết và đón nhận Chúa, là Thiên Chúa của Tình Yêu và Bình An.

Vinh danh Thiên Chúa trên trời
Bình an dưới thế cho loài người Chúa thương

Người Lữ Hành

Nhật ký tháng 1/2009

NHẬT KÝ MỘT CHUYẾN ĐI

Sau vài lần đọc tập san “Nhờ Mẹ đến với Chúa” phát hành mỗi tháng có những bài viết ghi lại những chuyến đi công tác bác ái của Cộng Đoàn Cầu Nguyện Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ xứ Chí Hòa, mình chợt ... “nổi máu giang hồ”. Mình ao ước có ngày được tham gia vào ĐỘI QUÂN ÁO XANH trong những chuyến công tác để được tận mắt chứng kiến những mảnh đời bất hạnh, những số phận nghèo hèn trong xã hội. Nhưng rồi tự lượng mình không đủ điều kiện sức khỏe, đành thôi! Lần này khi người linh mục lãnh tử cho biết cộng đoàn sẽ đi thăm và phát quà xuân cho những mái ấm tình thương ven đô, mình xin nhập cuộc để phần nào “thỏa chí tang bồng”!

Từ 6 giờ sáng ngày 21 tết, các bạn trẻ đã có mặt để chuyển cả tấn gạo, đường, quà lên xe. Như thường lệ “Lệnh Xuất Quân” của nhóm khi lên đường công tác là lời kinh dâng lên Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ. Con “chim đầu đàn” luôn nhắc nhở những Cánh Chim Xanh phó thác mọi việc “từ khởi sự đến hoàn thành” vào Lòng Thương Xót của Chúa qua lời chuyển cầu của Mẹ Maria. Sau phút giây cầu nguyện trang nghiêm sốt sắng, không khí sinh động, tươi vui ngay từ lúc xe bắt đầu lăn bánh với lời ca, tiếng hát, những câu chuyện pha trò đã làm mọi người quên hết thời gian.

*** Ka Hát Ô Khô Hối Khô**

Trạm dừng chân đầu tiên trong chuyến công tác ven đô phát quà Xuân là xã Tân Xuân, huyện Hóc Môn. Đội Quân Áo Xanh mỗi người một tay đem hơn 30 phần quà vào. Mỗi phần quà gồm 10kg gạo, 2kg đường, và một túi lì xì 100.000đ. Những khuôn mặt khắc khổ, lo âu thoáng chút reo vui, rạng rỡ khi nhận quà làm nhớ lại bản thân mình của hơn hai mươi năm về trước.

Ngày ấy mình còn khổ lắm, và bây giờ cũng...vẫn khổ ! Có điều hôm nay mình đã biết đến Lòng Thương Xót Chúa, đã biết cậy dựa vào Chúa, cho nên nên cái nghèo, cái khổ đã không quật ngã được mình. Chợt nhớ cách đánh vần chữ KHỔ mà người linh mục cử hành thánh lễ Kính Lòng Thương Xót mỗi 3 giờ chiều thứ năm ở nhà thờ Chí Hòa chỉ cho giáo dân: Khi không có Chúa thì ta đánh vần: “Khờ ô khô hối KHỔ” cho nên cứ thấy khổ hoài. Khi có Chúa rồi thì ta đánh vần: “Ca Hát ô khô hối KHỔ”, nhờ đó ta thấy bớt khổ. Có khổ vẫn ca hát, vì có Chúa “đồng lao cộng khổ” với ta! Cách diễn giảng thật dí dỏm thu hút và thú vị!

*** Mái Ấm Hoài Thương**

Chính vì biết “bí quyết” đánh vần chữ KHỔ, cho nên những Cánh Chim Xanh mới có thể tung tăng vác tiếp 20 phần quà đi bộ hơn cây số đến với Mái ấm Hoài Thương trong một khu nhà lụp xụp ở Ấp Chánh 1, Tân Xuân, Hóc Môn (Số nhà 56/7N). Bà con trong các ngõ hẻm nhìn thấy Chim Xanh mang quà Xuân đi ngang qua, họ hiểu rằng có những mái nghèo năm nay sẽ “Sáng Lên Mùa Xuân”! Chủ mái ấm và cộng đoàn Lòng Thương Xót đã quen biết từ lâu nên cuộc hội ngộ diễn ra trong niềm phấn khích, tay bắt mặt mừng. Có cụ bà 90 thực sự chỉ có “tay bắt” thôi, vì cụ có nhìn thấy gì nữa đâu! Một điều khiến mình băng khuâng, xao động là người chủ mái ấm này, một phụ nữ Công Giáo, tuổi ngoài 40 tên là Hoài Thương, lại là người khuyết tật. Chị bị liệt cả 2 chân, chồng cũng là người khuyết tật, chết cách đây 2 năm, có được hai người con. Cái gia đình khuyết tật mẹ góa con côi đó còn giang rộng vòng tay cứu mang thêm 18 người già cả, khuyết tật

và mồ côi khác nữa. Những con người bệnh hoạn đó nhưng tâm hồn không khuyết tật sống âm êm, thương yêu đùm bọc nhau dưới một mái nhà vồn vện 40m², đêm về xếp lớp nằm như cá hộp. Cụ già nhất được 91 tuổi và bé nhỏ nhất mới 16 tháng. Điều đáng khâm phục là trong mái ấm này, các thành viên đều đầy nghị lực và có lòng tự trọng. Họ không muốn làm ký sinh trùng ăn bám sống nhờ. Ai cũng miệt mài lao động. Người bán vé số, kẻ lượm ve chai, bà cụ già ngồi coi nhà gỗ chỉ kiếm vài ngàn, thậm chí có một anh đang xài chân giả, cũng chạy xe ôm. Những mảnh đời “tàn mà không phế” biết nương tựa vào nhau, tự lực cánh sinh.

Những phần quà Tết được trao tận tay. Cả đoàn quây quần bên Hoài Thương, cùng các bà cụ chuyện trò. Mình lại càng cảm thấy gắn bó với Thương hơn khi được biết Thương là người đồng hương với mình quê ở La Vang, Quảng Trị. Một phụ nữ ngoại đạo là người Bắc từ xa đến và sống cạnh mái ấm này cũng ca ngợi lòng nhân ái, sự hi sinh, chịu khó chăm chút cho những người khác của Hoài Thương. Chị nể phục cách sống đạo của người Công Giáo.

Mình và các bạn trong Đội Quân Áo Xanh hầu như ai cũng có một chút lảng lờng, để soi rọi lại bản thân mình. Dù Chúa ban cho chúng mình nguyên vẹn hình hài, nhưng tâm hồn mình đã bị khuyết tật tự bao giờ mà nào có hay? Đó là những khi mình không đủ nghị lực để vượt qua những khó khăn. Là những khi mình sớm đầu hàng số phận. Là những khi mình chỉ biết lo cho bản thân mình mà không biết quan tâm đến người khác... Rồi mái ấm Hoài Thương, trong lòng ai cũng như có một quyết tâm nào đó.

***Mái Ấm Nhà Cỏ**

Anh em trong Nhà Cỏ này đã lên làm chứng cho Lòng Thương Xót Chúa trong một thánh lễ chiều thứ năm ở nhà thờ Chí Hoa. Nghe nói nhiều về “Nhà Cỏ”, bây giờ mới được đến tận nơi. Mái ấm Nhà Cỏ tọa lạc ở một nơi đồng không mông quạnh ở Củ Chi, thuộc loại “nhà không số, phố không tên”, phải đi bộ một

đoạn đường dài, ngoằn ngoèo qua các bờ nương bờ ruộng. Thú thật, mới đi lần đầu nên mình hồi hộp lắm vì nghe cha giới thiệu đây là nơi dung nạp những thành phần mang căn bệnh thế kỷ, những căn bệnh trầm kha, những người xì ke ma túy, những kẻ bị gia đình bỏ rơi hoặc không nơi nương tựa. Cảm giác đầu tiên của mình khi đặt chân đến là nơi đây thật thanh bình, mát mẻ và yên ắng. Vài mái lều lợp lá, theo kiểu nhà sàn đơn sơ mà thẩm mỹ với vài điểm xuyết trong trang trí.

Những phần quà Tết được trao cho Anh Ngọc là chủ nhân của căn lều. Được giới thiệu về anh lúc còn ở trên xe, bất chợt mình xem anh như một “vị anh hùng”. Không phải anh hùng nơi trận mạc, mà anh hùng trong sự lựa chọn cuộc sống tòi tàn nơi ốc đảo, bên cạnh những nhân vật chẳng còn hình người, mang những căn bệnh mà mọi người đều xa lánh. Gia đình anh thuộc loại khá giả, anh có thể lựa chọn cho mình cuộc sống ung dung với gia đình ở Mỹ, thế nhưng anh lại tình nguyện ở đây. Mình cảm kích vô cùng trước người đàn ông chưa đầy 50 tuổi, to cao, đàn hay hát giỏi, với đôi mắt sáng, nhân từ và nghiêm nghị. Mình như thấy Giêsu phảng phất đâu đó trong anh. Vòng tay yêu thương của anh đã ôm trọn biết bao hình hài những người lao xương, xì ke, HIV, vảy nến ... để chăm sóc, tắm rửa, ủi an và che chở. Đứng bên anh, mình cảm thấy nhỏ bé và hèn mọn biết bao.

Số lượng bệnh nhân Nhà Cỏ dạo này giảm đi vì có một số đã khoẻ mạnh, trở về nhà ăn Tết. Một số khác đã qua đời vì khi đến đây, họ đã ở giai đoạn cuối. Họ được nhắm mắt lìa đời cách êm đềm trong sự tận tụy chăm sóc của anh em, những lời cầu nguyện của bạn bè cùng cảnh ngộ trong túp lều này. Nghe anh trưởng Đội Quân Áo Xanh kể một câu chuyện khiến mọi người xúc động. Có lần anh em Nhà Cỏ lần hạt một chuỗi năm mươi cầu cho một người bạn vừa qua đời mà kéo dài đến 3 giờ đồng hồ (từ 1 giờ sáng đến 4 giờ sáng). Lý do vì mọi người đều là “yếu nhân”, mới đọc được 3 kinh kính mừng là thấy mệt – xin nghỉ – rồi đọc tiếp. Cứ 3 kinh xong lại ngồi thở. Rồi đến 4 giờ sáng cũng hoàn tất năm chục kinh trong sự cố gắng vô bờ. Mình tưởng tượng ra

được và thắm cảm ơn Chúa đã ban cho họ một đức tin mạnh mẽ, trong một cơ thể như ngọn đèn dầu leo lắt sắp tắt.

Bước vào lều, những Cánh Chim Xanh bay toả đến từng giường bệnh để thăm hỏi chuyện trò không chút e dè ngại ngùng. Ở chiếc giường đầu tiên mình gặp một cô gái khoảng 30 – bị lao xương, gầy lém. Nhiều bạn đứng quanh cô gái thăm hỏi. Cô rất vui, đòi đỡ dậy để nói chuyện. Cô cho biết đã đỡ nhiều và sắp về nhà. Mình mừng cho cô ấy.

Chiếc giường kế tiếp là một anh bị lao xương, bệnh vảy nến, nằm cong queo chỉ còn da bọc xương, da thâm đen, 2 con mắt trắng dã. Anh Ngọc dặn bọn mình đừng tiếp cận quá gần, sẽ lây bệnh. Trong đầu mình lại thêm dấu chấm hỏi: Vậy anh ôm tắm thân ấy mà tắm rửa, dọn vệ sinh, thì anh sẽ ra sao? Mình chợt thấy có một cô bé trong Đội Quân Áo Xanh ngồi bên cạnh quạt cho anh suốt buổi thăm viếng, miệng luôn mỉm cười với anh, vì anh đâu còn sức để nói được nữa. Rạng sáng Chúa Nhật 23 Tết, anh nhắm mắt ra đi an bình. Cha linh hướng cùng Đội Quân Áo Xanh và anh em Nhà Cỏ đến hiệp dâng thánh lễ cho anh ngay tại trại hòm.

Trong khi một nhóm ở trong lều thăm hỏi bệnh nhân thì một số khác làm cỏ, làm vệ sinh khu vực ở bên ngoài để anh em đón Tết! Điện cúp và cúp nước, làm xong không có nước rửa tay, vẫn vui vẻ quây quần bên túp lều trống để sinh hoạt, chia sẻ và văn nghệ trong bầu khí vui tươi ấm áp. Anh Tài, một thành viên của lều cỏ chia sẻ niềm tin của mình được tìm lại khi đến đây, sau đó hát tặng nhóm bài “Xuân này con không về” và “Tình già” nghe thật xúc động não lòng. Kết thúc là những phút giây cầu nguyện, rồi anh Ngọc tự đệm ghi ta và trình bày một bản thánh ca do chính anh sáng tác. Anh hát thật xuất thần như đang tự tình với Chúa, làm bọn mình cũng lâng lâng, bay bổng theo...

* Nhà Hy Vọng Hàn-Việt

Rời Nhà Cỏ với niềm băng khuâng lạ, hình ảnh những bệnh nhân cứ đeo bám lấy mình. Đoàn lên xe để đến địa điểm ăn cơm trưa: Nhà Hy Vọng Hàn-Việt ở huyện Hóc Môn. Đây là nơi cô

bé Như Quỳnh cộng tác, sẽ bắt đầu hoạt động vào ngày 28/01/09. Như Quỳnh là người đã lặn lội khắp địa bàn huyện Hóc Môn, tìm ra địa chỉ những người nghèo ở xã Tân Xuân cũng như xã Xuân Thới Đông cho chuyến công tác tặng quà Mùa Xuân này. Mình ngạc nhiên trước bản lĩnh và sự năng nổ của cô bé 24 tuổi. Sau khi tốt nghiệp Đại Học Ngoại Ngữ, Quỳnh làm cho một hãng đại lý bán vé máy bay – lương hậu hĩnh. Thế rồi một biến cố tình cảm làm Quỳnh hụt hẫng, sút 13 ký trong vòng một tháng, không còn thiết sống nữa. Rồi ơn trên đưa đẩy, Quỳnh theo học khoá “Linh Đạo và Phát Triển Tâm Lý Con Người” của cha L. Một thời gian sau Quỳnh như được lột xác, quên chuyện cũ và gượng đứng dậy. Quỳnh tâm sự: “Con luôn khao khát có được vòng tay yêu thương của cha (vì cha con bỏ mẹ con hồi con còn nhỏ) vậy thì tại sao mình không giang rộng vòng tay đón nhận những bé tật nguyền, mồ côi? Thế là tự thân con đi tìm những trung tâm nhân đạo, và bây giờ con đang cộng tác với Nhà Hy Vọng Hàn-Việt, nơi sẽ nuôi dưỡng những em mồ côi khuyết tật.” Lại một tấm gương sáng khiến mình phải suy nghĩ!

Sau bữa cơm hộp do một chị trong đoàn tự nấu nướng và chở đến, mình lại theo đoàn đến tặng 30 phần quà Xuân cho các gia đình có hoàn cảnh khó khăn tại xã Xuân Thới Đông – huyện Hóc Môn. Có một điều dễ thương là những người nghèo – sau khi nghe đọc tên và lên nhận quà – thay vì về chỗ để nghe “nhà tài trợ nhà thờ Chí Hòa” và chính quyền địa phương phát biểu đôi điều – họ ôm quà ra về tuốt huốt – chắc là mừng lắm!

*** Xóm Đảo giữa Thành Phố**

Điểm thứ 5 tặng quà Xuân là một xóm nghèo lao động ở đường Nguyễn Thái Sơn, phường 5, quận Gò Vấp. Dân địa phương gọi đây là Xóm Đảo. Bọn mình vác quà đi bộ qua một cây cầu khi đến khu nhà ổ chuột ấy lúc 4g chiều mà vẫn còn hâm hấp nóng. Mỗi phòng trọ vốn vẹn mấy mét vuông, trống trước hờ sau, được lắp ghép từ những tấm tôn cũ rích và rách rưới, nằm trên con kênh lúc nào cũng bốc mùi. Nước không được xài tự do, phải đợi đến chiều, chủ nhà mới bật, dành cho mỗi phòng nửa khối, tự

xoay sở. Di dân ở Xóm Đảo này đi làm thuê, mua gánh bán bưng, ve chai... Cả xóm đều phấn chấn, rộn ràng khi nhận được quà. Mọi người chạy lui, chạy tới, lảng xảng... Lòng mình cũng thấy rộn ràng vui lây cái vui của “đứa bé được quà mẹ về chợ!” Anh trưởng nhóm dẫn các bạn đi vào những hang cùng ngõ hẻm trao tận tay bà con Xóm Đảo tấm lòng của Cộng Đoàn Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ xứ Chí Hòa, dù ở đây dường như không người nào có Đạo! Lòng Thương Xót Chúa có loại trừ ai đâu?

Kết thúc một ngày công tác bác ái với Đội Quân Áo Xanh với nhiều cảm nghĩ. Gió Xuân nhẹ nhẹ mơn trớn trên đầu cây ngọn cỏ, như lời tỏ tình của Giêsu Đấng giàu lòng thương xót trên những phận nghèo, qua những bàn tay Giêsu của ngày hôm nay đưa ra sẻ chia với anh em trong yêu thương.

Một mùa Xuân, và mãi mãi là Mùa Xuân...

Lệ Dung
Những ngày cuối năm

Nhật ký tháng 2/2009

DỐC HẾT TÌNH NÀY

• Trả Nợ Tình Xa

Những ngày cuối năm 2008, chúng tôi lại theo chân người

tu sĩ lãng tử lên đường đến với vùng đất cao nguyên Bảo Lộc. Mặc cho cái gió lạnh se sắt cuối năm, làm héo hắt cả thịt da, chúng tôi vẫn không chùn bước vượt núi đồi hiểm trở để đến với anh em dân tộc K'Hor ở tận những buôn làng xa xôi nhất thuộc xã Lộc Bắc, tỉnh Lâm Đồng. Đó là chuyến đi công tác bác ái khó quên nhất trong tâm trí của mỗi người chúng tôi với những kỷ lục về hàng hóa, về những khó nhọc hiểm nguy, cũng như sự hăng hái dấn thân và hết mình phục vụ của các bạn trong Đội Quân Áo Xanh và Nhóm Phục Vụ Cộng Đoàn Cầu Nguyện Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ Giáo Xứ Chí Hoà. Có đi mới biết, “dốc hết tình này ta trả nợ người” là món nợ làm cho ta không chỉ sống cho riêng mình mà còn phải sống cho người khác nữa, sống cho một tình yêu đích thực. Trả nợ tình xa cho người anh em theo lời khuyên nhủ của thánh Phaolô rằng: “Anh em đừng mắc nợ gì với ai, ngoài món nợ tương thân tương ái” (Rm 13,8). Tình Yêu là sức mạnh giúp chúng tôi vượt qua bao nhiêu là khó khăn, mệt nhọc. Tình yêu làm cho trái tim chúng tôi ấm áp giữa thời đông tiết giá của núi rừng cao nguyên. Và chính tình yêu cho chúng tôi nếm được sự ngọt ngào của niềm hạnh phúc được làm con Chúa –

những con người được điểm phúc mắc nợ tình huynh đệ với anh em mình.

• **Mấy Đèo Cũng Qua**

Trong các chuyến công tác trước, những “Cánh Chim Xanh” bay lượn trên sông nước mênh mông hay đồng bằng nam bộ. Lần này, chúng tôi phải vượt đèo leo dốc với gần cả chục tấn hàng hóa và phải bốc dỡ sang xe nhiều lần mới đến được hai điểm phát quà cho anh chị em dân tộc. Suốt chặng đường dài hơn trăm cây số băng đèo vượt núi, chẳng có gì đảm bảo cho sự an toàn của cả trăm con người ngoài vé “bảo hiểm” của Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ.

Năm nay thời tiết thay đổi đột ngột. Trời lạnh hơn mọi năm. Những cơn mưa nặng hạt trái mùa liên tiếp trong những ngày cuối năm 2008 làm mùa màng rau quả bông hoa bị thiệt hại nặng nề. Chiều 25-12 lễ Giáng Sinh, Cộng Đoàn Cầu Nguyện Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ tụ họp tại nhà thờ Chí Hoà đông hơn bao giờ hết. Nhiều người nghĩ rằng chiều nay nhà thờ sẽ vắng hơn mọi khi vì là ngày Noel thiên hạ sẽ nghỉ ngơi hoặc đi chơi, và trời âm u có thể mưa. Thế nhưng Lòng Thương Xót Chúa đã kéo con cái Chúa đến đông hơn bao giờ hết. Đặc biệt là thời tiết chiều hôm đó thật đẹp. Đẹp như câu thơ: “Trời không nắng cũng không mưa. Chỉ hiu hiu rét cho vừa nhớ nhung!” Chính nỗi “nhớ nhung” đó đưa người ta đến với Chúa và đến cầu nguyện với nhau trong buổi chiều Noel này. Mấy hôm sau trời lại tiếp tục đổ mưa. Rồi đến chiều thứ bảy 27-12, Chúa lại cho trời quang mây tạnh để chúng tôi vận chuyển hàng tấn hàng hoá từ điểm tập trung ra xe. Qua bao nhiêu dấu chỉ như vậy, chúng tôi càng xác tín hơn Lòng Thương Xót Chúa dành cho chúng tôi thật là kỳ diệu.

Sau hơn hai tiếng đồng hồ vất vả xếp chặt cứng hàng hoá chèn với người lên 2 chiếc xe 45 chỗ, những Cánh Chim Xanh lao mình đi trong bầu trời se lạnh lúc 20 giờ tối thứ bảy 27-12-2008. Chuỗi Kinh Mân Côi dâng Mẹ là hành trang khởi động không thể thiếu trong mọi chuyến công tác bác ái xã hội. Lời kinh tiếng hát chậm rãi tâm tình theo nhịp lắc lư của chiếc xe khiến chúng tôi an tâm vững chí đến nỗi không biết mình đang băng qua những

con phố đông đúc rộn ràng mùa mua sắm đại hạ giá cuối năm của phố Sài Gòn tự khi nào. Trời càng về khuya, đường lên cao nguyên càng trở lạnh. Dù vậy chúng tôi vẫn dùng chân viếng Đức Mẹ ở chân đèo Bảo Lộc. Tiếng thác chảy hoà lẫn với lời kinh đêm vang vọng núi rừng để cầu nguyện cho sự bình an của cả nhóm trước khi vượt đèo giữa trời đêm khuya khoát. Co ro run rẩy trong lời kinh, những Cánh Chim Xanh yếu đuối nép mình bên Lòng Mẹ, dâng hết mọi việc xem ra “lành ít dữ nhiều” trong chuyến đi này cho Mẹ, để Mẹ che chở và chúc lành.

Chúng tôi đến nơi bình an khoảng 2 giờ 30’ sáng. Tạ ơn Chúa! Nhưng ngay sau đó lại nhận được một tin không mấy thuận lợi. Vì lý do an ninh, sáng mai chỉ một nửa số quân áo xanh được vào địa điểm phát quà thứ nhất, và điểm phát quà thứ hai chỉ hàng hoá có thể chuyển vào được thôi, vì đường đi hiểm trở không bảo đảm an toàn, và ở rất xa không có phương tiện nào đi được, ngoại trừ...đi bộ! Thế là vài giờ nghỉ lưng sau chuyến đi dài suốt đêm lại không được trọn vẹn. Chúng tôi hơi thất vọng vì muốn trao quà đến tận tay bà con, không qua trung gian nào để bảo đảm quà đến tay người nhận. Trong lúc hoang mang như thế, chúng tôi mới thấy được giá trị của sự “tín thác”. Đứng trầm ngâm giữa trời cao nguyên lạnh giá, nén tiếng thở dài, “cánh chim đầu đàn” trấn an chúng tôi bằng nụ cười cố hữu, khoát tay ra lệnh không bàn tán gì thêm về chuyện đó, cứ việc nghỉ ngơi, mọi sự hãy tin thác và vâng theo thánh ý Chúa. Dù sao đi nữa chúng tôi cũng được an ủi nhiều, vì địa điểm mà chúng tôi sẽ đến phát quả thuộc “điểm nóng”. Xưa nay chưa từng có đoàn công tác xã hội nào được phép đến tận nơi. Thế mà Chúa đã làm cho lòng họ mềm lại, đồng ý cho chúng tôi đến, dù là hạn chế số người. Chúng tôi tin rằng chỉ có Chúa mới biến đổi lòng người được. Lo lắng này chưa dứt lại thêm những nỗi niềm ưu tư khác đến, nhưng chính những việc như thế chúng tôi mới thấy được quyền năng và tình thương của Chúa.

Trong 3 gian phòng của trường mẫu giáo do các soeur chuẩn bị cho chúng tôi nghỉ ngơi chờ trời sáng, “đội hình kiểu cá mòi” đặc biệt thích hợp trong hoàn cảnh này. Cũng nhờ nằm sát

vào nhau như thế mới chống chọi được cái rét buốt của đêm cao nguyên chỉ còn 10 -12 độ, cái gió từng cơn se sắt cứ luồn vào khe cửa làm cái nền xi măng chẳng sao ấm lại được. Tạ ơn Chúa, vì có như vậy những cánh chim xanh chúng tôi lâu nay chỉ quen ở phố thị nay mới có cơ hội chia sẻ cái rét buốt của Hải Nhi Giêsu trong đêm đông. Đó là điểm phúc được chia sẻ với Chúa hoàn cảnh lạnh lẽo nghèo nàn trong đêm giáng sinh đầu tiên. Đâu dễ gì có cơ hội!

• **Đức Tin Dời Cả Núi Non**

Giấc ngủ chập chờn được hơn một tiếng, sáu giờ sáng chúng tôi có mặt trong nguyện đường của hội dòng Mến Thánh Giá Đà Lạt dâng lễ mừng kính Thánh Gia Thất. Lời cầu nguyện dâng ngày công tác trong thánh lễ cho Lòng Thương Xót Chúa thật hiệu nghiệm. Chúa đã uốn nắn lòng người nên mềm dẻo hơn, dễ chịu hơn, suy nghĩ rộng thoáng hơn. Người phụ trách địa phương đã đồng ý cho chúng tôi đưa quà đến tận nơi cho bà con. Điều này thật kỳ diệu và làm chúng tôi vui mừng không tả xiết.

Sau thánh lễ là bữa sáng lót dạ bằng “mì gói và gói mì”. Trong mọi chuyến công tác dù xa xôi hay ở nhà, chim đầu đàn luôn nuôi dưỡng chúng tôi bằng mì gói! Với lời nhắn nhủ: “Như Giêsu, chúng ta tập sống kham khổ để cảm nghiệm được cái nghèo khó của những anh chị em khó nghèo!” Cả đoàn chúng tôi với hơn 600 phần quà chất đầy trên 2 xe 45 chỗ, một xe tải 3 tấn, một xe 7 chỗ, lên đường vượt qua hơn 70 cây số đường đèo đến điểm phát quà tại xã Lộc Bắc. Đường có đồi cao và những khúc cua “cùi chỏ” qua đèo thật gắt nên ai cũng bị ù tai và mệt. Thế nhưng chúng tôi không lúc nào dứt tiếng cười với những bài hát, những câu chuyện vui. Từ đàng xa, chúng tôi đã thấy bà con từ các thôn kéo về đông đủ. Họ đến từ sớm để đón những Cánh Chim Xanh từ thành phố bay về cấp theo những món quà Xuân.

Tại địa điểm một, theo chương trình thì sẽ phát 300 phần quà ở đây. Xe tải chở hàng và các bạn trong Đội Quân Áo Xanh ở một xe 45 chỗ đang xuống hàng và chuyển lên đồi. Nhưng các bạn ở xe 45 chỗ còn lại được lệnh không xuống xe vì không được phép của địa phương. Ai nấy tiu nghỉu. Cúp vàng chạm đến tay

mà chưa được cảm về! Một lần nữa “Con Chim Đầu Đàn” lại nhắc nhở các bạn trong xe vững tin và thỉnh lậng cầu nguyện đợi chờ phép màu xảy ra. Người linh mục lẳng từ bước xuống xe chịu trận, trong chuyến đi này có tên mới là “Chú Ba” với nghề nghiệp làm “thầy giáo” dẫn các bạn sinh viên đến thăm và tặng quà Tết cho bà con vùng sâu vùng xa. Chỉ đơn giản vậy thôi nhưng Chúa tác động trên cái bắt tay và nụ cười đầy thiện cảm của “Chú Ba” và “Bác Xã”. Mọi nghi ngại được đánh tan. Địa phương đồng ý cho tất cả chúng tôi được xuống xe làm công việc của mình là trao tận tay bà con dân tộc ở đây món quà Xuân chất chứa nghĩa tình của Cộng Đoàn Cầu Nguyện Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ giáo xứ Chí Hòa. Kỳ diệu thay việc tay Chúa làm! Lòng chúng tôi hoan hỷ quên hết cả mệt nhọc hăng say chuyển lên đôi 3 tấn gạo, 600 bao quần áo, 300 kg đường, và mấy trăm thùng mì gói, cùng những trái bong bóng đầu màu sắc rực rỡ. Theo tiếng còi chỉ huy của “Chú Ba”, Đội Quân Áo Xanh làm theo công nghệ dây chuyền nhanh thoăn thoắt như những công nhân bốc xếp chuyên nghiệp dưới những ánh mắt đầy ngạc nhiên của các vị có chức trách và bà con địa phương.

• Thóc Cao Gạo Kém, Chè Cũng Lao Đạo

Mỗi phần quà bao gồm 10kg gạo, 15 gói mì, 1 kg đường, 1 gói bột canh, 2 túi lớn quần áo có áo ấm và mền kèm theo một trái bong bóng thật to thật đẹp. Đó là tấm lòng của cộng đoàn Lòng Thương Xót chia sẻ những nhu cầu thiết yếu với anh em dân tộc nghèo trong ngày hết tết đến giữa thời bão giá, kinh tế hết sức khó khăn. Người dân ở đây chủ yếu thu nhập từ cây chè. Nhưng do ảnh hưởng cuộc khủng hoảng kinh tế tài chánh toàn cầu, giá chè năm nay lại sụt giảm mạnh chỉ còn từ 500 đồng đến 1200 đồng/kg làm cho đời sống bế tắc kiệt quệ. Không đủ tiền phân tro và thuốc bảo vệ thực vật nên nhiều gia đình đành phá cả đồi chè để xoay xở canh tác loại cây khác như cà phê hay khoai lang. Chị K’Liên, một người dân bám trụ ở đây lâu năm, tay ôm một bao tải chất đầy quà, rung rung nước mắt vì mừng, tâm sự: “Những ngày vừa qua gia đình tôi thậm chí không có gạo để nấu

cháo cho con. Chỉ ăn đọt măng và khoai sống cho qua ngày. Năm nay lần đầu tiên được quà Tết lớn thế này mừng lắm! Mừng lắm!”

Một người dân khác cười buồn : “Ồ đây chúng tôi bị đói quen rồi, cho nên chịu đói giỏi lắm! Một năm có 6 tháng no, còn 6 tháng đói. Chỉ ăn cầm hơi thôi! Bà con năm nay mở hội ăn mừng vì có quà Tết lớn quá!” Càng trò chuyện thăm viếng, càng chia cơm sẻ áo với anh chị em nơi đây chúng tôi càng cảm nghiệm sâu xa Lòng Thương Xót của Chúa. Làm ăn kiếm sống thời buổi này không phải dễ dàng, nhưng hưởng ứng lời mời gọi của cha linh hướng, cộng đoàn đã rộng tay chia sẻ, “độc hết tình này” cho anh chị em người dân tộc xa xôi. Người góp của, kẻ góp công để có được 650 phần quà, tặng chén cơm manh áo cho anh em ấm lòng, đỡ dạ. Đó là Lòng thương xót của Chúa qua tấm lòng của cộng đoàn cầu nguyện. Cầu nguyện thôi chưa đủ nhưng còn hành động cho đức tin của mình. Vì “đức tin không có việc làm là đức tin chết!” Điều đặc biệt hơn cả là sự quan phòng Chúa lo liệu mọi thứ phù hợp với nhu cầu của người anh em nơi chúng tôi đến. Nơi nào đang đói kém, mất mùa thì Chúa cho trong cộng đoàn lại có nhiều người góp gạo góp mì, còn chuyến này thì quần áo mặc ấm là sự săn sóc của Chúa cho con cái của Người ở vùng cao nguyên lạnh giá.

• **Con Đường Gian Khổ – Con Đường Giêsu**

Sau khi phát xong 300 phần quà cho bà con cùng với 10 phần quà cho anh em có trách nhiệm tại địa phương ở điểm thứ nhất này, mọi khó nhọc mới thực sự bắt đầu với chúng tôi. Thôn 4 là điểm phát quà thứ nhì cho 300 gia đình nữa. Lúc đầu chính quyền địa phương không dám cho phép chúng tôi vào đó vì đường rất xa và nguy hiểm. Họ nhìn những bạn trẻ trong Đội Quân Áo Xanh đáng vẻ thư sinh mà ngần ngại vì sợ chúng tôi không đủ sức đến tận nơi, phải “bỏ xác dọc đường”! Trước đến giờ chưa có đoàn công tác xã hội nào đến tận nơi đó. Nhưng với lời quả quyết của “Chú Ba”, họ đã nhượng bộ. Chính anh công an xã dẫn đường cho đoàn quân Lòng Thương Xót Chúa đi vào “Con Đường Giêsu” này! Đúng là sức mạnh của lòng tin!

Thôn 4 Lộc Bắc là một vùng dân tộc nằm tận trong rừng sâu. Đường đi vô cùng cheo leo hiểm trở. Không loại phương tiện nào có thể đi qua được ngoài xe trâu hay xe cải tiến có bánh xe thật to mới có thể qua được những đoạn khúc khuỷu gập ghềnh, ổ voi, ổ trâu. Trời nắng thì còn cố gắng đi được chứ mưa là chịu chết: “Nội bất xuất mà ngoại cũng bất nhập!” Ai ở đâu cứ phải ở yên đó. Bởi vậy, đâu còn tên nào hay hơn tên “Con Đường Giêsu” để đặt cho con đường này. Tất cả chúng tôi chỉ biết thầm thì lời kinh: “Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa”. Đi người không còn thấy nguy hiểm, đàng này chúng tôi còn phải chở thêm 3 tấn gạo và hàng tấn quần áo, mì, đường... Phải lo bảo quản hàng hóa hết sức có thể, chính vì vậy quà tặng được ưu tiên chở trên xe, còn người đi tặng thì phải cuốc bộ! Trong cái đói, khát, mệt, nắng gay gắt của vùng đồi núi, chúng tôi vừa đi vừa cầu nguyện nhân danh Chúa Giêsu không ngớt, xin cho được bình an, cho thời tiết thuận lợi, vì phía trước đám mây đen kéo đến làm chúng tôi hồi hộp lo sợ. Dọc đường gió bụi không một bóng người, không một mái nhà, chỉ toàn là cát đá, bụi rậm và xa xa kia là núi rừng trùng trùng điệp điệp. Đường lên dốc, bước thấp bước cao lao đảo muốn té vì vấp phải đá, vướng phải ổ gà, ổ trâu, thế mà nhiều lần chúng tôi còn phải hè nhau đẩy xe chở hàng hoá qua ổ trâu, chặn bánh xe cho khỏi tuột dốc.

Khi sắp kiệt sức thì cũng đến chặng đường Thánh Giá thứ 14! Thở phào nhẹ nhõm, lau giọt mồ hôi quện đầy cát bụi trên mặt, nhìn đồng hồ đã 1 giờ chiều. Gói mì điểm tâm lúc sáng tiêu tan lúc nào chẳng hay biết. Ai cũng đói và mệt nhưng vẫn vui vẻ theo sự hướng dẫn của “Chú Ba” phân phát quà cho bà con cách tận tình. Nhiều người lớn tuổi, ốm yếu không vác nổi bao tải đựng đầy quà Tết chất chứa tình nghĩa của cộng đoàn, những Cánh Chim Xanh nhanh nhẹn xà tới, mỗi người một tay giúp họ khiêng quà về tới nhà. Từ trước đến nay chưa có nhóm nào đến chia sẻ và phục vụ như thế nên điều đó làm “người nhận” cảm thấy ngỡ ngàng hạnh phúc, xúc động... Còn “người trao” vui mừng vì mình được đặt chân đến vùng đồi núi chưa ai dám đến, hoặc biết đến, để thắp lên niềm vui và hy vọng cho anh chị em

nơi đây. Đội phụ trách bong bóng là đáng thương nhất. Sau chặng đường mệt nhọc thì việc bơm thổi mấy trăm trái bong bóng to thật không phải dễ, nhưng các bạn hết sức cố gắng vì niềm vui và ước mơ của các em nhỏ. Cả đời chưa bước chân ra khỏi làng, từ hồi cha sinh mẹ đẻ tới giờ mới thấy được trái bóng đẹp lạ lùng đến như thế. Có một em rụt rè đến với nhóm bơm bóng đề nghị: “Cô ơi! Cho em đổi gạo lấy bong bóng đi cô!” Câu trả lời là: “An tâm! Em vừa có bóng chơi, vừa có gạo ăn! Em không cần đổi chác gì cả!” Vì ở đây bà con vẫn còn trao đổi hàng hoá với nhau thay vì dùng tiền! Chỉ có một điều tiếc là các “tay kéo áo xanh” dù đã mở hết công suất vẫn không đủ để phục vụ việc cắt tóc cho hết lượt. Sau khi nhận quà ai nấy đều mong chờ được “sửa sắc đẹp” nhưng chúng tôi thì lực bất tòng tâm trong khoảng thời gian hạn chế như vậy.

Buổi chia tay thật lưu luyến và xúc động. Đại diện chính quyền không khỏi ngạc nhiên vì nhận ra sự nhiệt tâm và cung cách thể hiện tình yêu phục vụ của đoàn chúng tôi. Tạ ơn Chúa, mọi sự đều tốt đẹp ngoài sức tưởng tượng của con người. Chúng tôi ra về cũng trong hồng ân, sự che chở của Lòng Thương Xót Chúa và Mẹ. Vừa qua khỏi đoạn đường dài cheo leo hiểm trở đó thì trời bắt đầu lác rắc mưa. Những hạt mưa của Lòng Thương Xót Chúa, thật quá tuyệt vời!

• Lửa Thiêng Cao Nguyên

Bữa cơm chiều chưa bao giờ ngon đến thế. Anh chị Vân Trí là trưởng ban hậu cần lo liệu cho cả trăm mạng người chúng tôi được lại sức sau một ngày làm việc cật lực. Trời chiều trở lạnh mà được thưởng thức món canh cải mặn lạ miệng bốc hơi, vừa thổi vừa ăn với cơm chín tới thật không gì bằng! Qua anh chị, Chúa lại quan tâm chăm sóc chúng tôi từng li từng tí. Một niềm hạnh phúc dâng trào trong trái tim mỗi người.

Cơm nước xong, chúng tôi thu dọn đồ đoàn đi dự đêm “Lửa Trại Cao Nguyên” khi tivi đang trực tiếp trận chung kết bóng đá Việt Nam- Thái Lan mới kết thúc hiệp một. Góc một bên “tình yêu bóng đá” để đến với “tình yêu Giêsu”, chúng tôi đến

viếng hang đá giáo xứ Tân Hóa thật công phu bao trùm hết khu vực cuối nhà thờ. Chúng tôi được cha xứ tiếp đón nồng hậu, và cho phép đốt lửa trại ngay trong khu vực nhà xứ. Nhìn Đội Quân Áo Xanh đông hơn trăm người, trẻ trung đầy tràn khí thế, nghe lịch sinh hoạt dày đặc không ngưng nghỉ của chúng tôi trong 24 giờ qua, cha cũng phải lè lưỡi, và mong ước trên vùng cao nguyên này có được những tay “thợ gặt” như vậy trên cánh đồng truyền giáo cho anh chị em dân tộc. Nhưng chúng tôi cũng lại thán phục những bạn trẻ ở đây khi họ kéo đến giao lưu với chúng tôi bằng một đội kèn thật hoành tráng với những bản nhạc Giáng Sinh làm vang vọng cả núi rừng cao nguyên.

Bên ngọn lửa bập bùng giữa trời cao nguyên lạnh giá, anh chị em chúng tôi có những giây phút bên nhau để tạ ơn Chúa và sinh hoạt thật đầm ấm. Khai mạc lửa trại cao nguyên là cuộc chiến đấu giữa bóng tối và ánh sáng, tượng trưng cho cuộc chiến liên li giữa những khuynh hướng tốt xấu, thiện ác trong tâm hồn mỗi người. Cuối cùng ánh sáng đã chiến thắng, ngọn lửa trại bùng sáng lên giữa đêm cao nguyên âm u lạnh giá. Lễ hội hóa trang được các bạn hưởng ứng và sáng tạo hết sức phong phú. Những tiết mục văn nghệ tự biên tự diễn, những trò chơi, bài hát, điệu múa bập bùng bên ánh lửa thiêng thật vui tươi sống động như xua tan đi hết những mệt nhọc ưu phiền trong những ngày tháng của năm cũ. Lửa thiêng như muốn thắp sáng những ước vọng, hoài bão của người trẻ chúng tôi khi chuẩn bị bước sang năm mới. Một điều lạ lùng nữa xảy ra. Ở Sài Gòn và nhiều vùng khác trời đang đổ mưa, trong khi chỗ chúng tôi đang đốt lửa trại trời quang mây tạnh! Ngợi khen Lòng Thương Xót Chúa!

Lửa trại lại vui hơn khi nghe tin vui đội tuyển Việt Nam đoạt cúp vô địch bóng đá Đông Nam Á sau khi thắng Thái Lan trong trận chung kết. Ước mơ bao năm nay mới thành hiện thực. Cả nước chắc đang ăn mừng nhảy múa với tin vui này. Họ có biết đâu rằng một Tin Vui vĩ đại mà cả nhân loại sau ngàn năm khắc khoải đợi chờ nay cũng đã thành hiện thực. Đó là Đức Giêsu Con Thiên Chúa mặc lấy xác phàm ở giữa loài người để đem lại niềm vui và ơn cứu độ cho tất cả mọi người trên hành tinh này

“Ngôi Lời là Ánh Sáng thật. Ánh Sáng đã đến thế gian và chiếu soi mọi người” (Ga 1,9). Các bạn trẻ đang phát cờ nhảy múa mừng đội tuyển có biết đâu rằng cuộc chiến đấu của Đức Giêsu Ánh Sáng thật với bóng tối sự dữ và tội lỗi còn gian khổ hơn nhiều, và chiến thắng của Ngài còn ngọt ngào vinh quang vạn bội!

Những giây phút tĩnh lặng nguyện cầu bên ngọn lửa thiêng giữa núi rừng cao nguyên để lại trong tâm khảm mỗi thành viên trong Đội Quân Áo Xanh một trải nghiệm khó quên. Cùng cầm tay nhau quanh ngọn lửa cao lời Kinh Lạy Cha để thấy rõ mình là anh em với nhau con một Cha Trên Trời. Lời kinh đó cho chúng tôi thấy rõ sứ mạng của mỗi người con của Cha là phải làm cho ngọn lửa yêu thương mà Đức Giêsu con Cha đem xuống trần gian, phải được lan toả mãi đến cho những anh chị em chưa nhận biết Chúa, bằng hành động yêu thương phục vụ.

Cao Nguyên
Đêm không ngủ

Nhật ký tháng 3/2009

THIÊN CHÚA LÀ TÌNH YÊU

Lời đầu tiên con xin thay mặt cho chú Ngọc và toàn thể anh em Nhà Cỏ gửi lời chào trân trọng đến Cha và cộng đoàn cầu nguyện lòng Chúa thương xót.

Con tên là Nguyễn Thành Thái. Năm nay con được 30 cái xuân xanh, ở Nhà Cỏ tới nay đã được gần 3 năm. Hiện tại sức khỏe của con rất tốt. Con xin tạ ơn Chúa. Trong gần 3 năm đó, con đã cảm nhận được nhiều điều, mà có lẽ từ bé đến giờ con mới biết đến. Đó là tình yêu của Thiên Chúa, tình yêu của nhân loại. Trước đây trong lòng con chỉ toàn những mặc cảm và những suy nghĩ bất cần đời. Mặc cảm là vì con mang trong người căn bệnh thế kỷ. Đi đến đâu người ta cũng nhìn con với ánh mắt sợ sệt và khinh bỉ. Từ đó trong con nảy sinh những suy nghĩ bất cần đời, vì cảm thấy bị xã hội ruồng bỏ và gia đình coi khinh.

Chính từ những suy nghĩ tiêu cực đó mà cuộc đời con cứ tuột dốc không phanh. Đã có lần con quyết định tự sát bằng cách treo cổ. Lúc con tưởng mình sẽ vĩnh viễn không còn trên đời này nữa thì cộng dây dù mà con treo cổ lại bị đứt. Con rớt xuống đất như trái mít rụng. Lồm cồm ngồi dậy, con tìm cách tháo cộng dây ra. Khi đã tháo ra được thì trên cổ con có một vòng tròn bầm tím. Bà chủ nhà sợ quá đuổi con đi không cho mướn nữa. Lúc đó con lâm vào đường cùng. Sống không được mà chết cũng không xong, lại còn bị đuổi ra đường, chẳng biết đời mình sẽ trôi dạt về đâu? Chính lúc con vô cùng tuyệt vọng thì có một bàn tay đưa ra dìu dắt con về với Nhà Cỏ. Đó là chú Ngọc, người đã sinh ra con lần thứ 2.

Khi về Nhà Cỏ, con thấy chung quanh mình còn biết bao mảnh đời thê thảm hơn con nhiều. Cũng chính tại nơi đây, con nhận biết được một điều rất quan trọng biến đổi con thành một con người mới hoàn toàn. Đó chính là tình yêu của Thiên Chúa. Một tình yêu dám hy sinh mạng sống mình cho toàn thể nhân

loại. Một tình yêu dành cho những con người tội lỗi bản cùng của xã hội. Ôi! Cao siêu thay, vĩ đại thay, một tình yêu trên cả tuyệt vời! Con xin tạ ơn Chúa.

Qua gần 3 năm nương náu trong Nhà Cỏ này, con đã nhận được rất nhiều hồng ân của Thiên Chúa. Người đã cho chúng con cảm nhận được tình yêu của Người qua nhiều người bạn đến đây thăm nom chia sẻ với chúng con. Điều quan trọng nhất là Người đã cho chúng con được sự bình an nơi tâm hồn. Một lần nữa con xin ngợi khen danh Ngài, lạy Chúa của con.

Mỗi nhóm đến thăm chúng tôi có một phong cách riêng. Nhưng nói chung tất cả là vì tình yêu của Thiên Chúa. Trong đó ấn tượng nhất vẫn là Nhóm cầu nguyện lòng Chúa Thương Xót của giáo xứ Chí Hòa với Đội Quân Áo Xanh và người “Lăng Tử”

Lần đầu tiên được tiếp xúc với nhóm, tôi cảm thấy rất dễ hòa đồng và không có khoảng cách. Trong nhóm có nhiều bạn trẻ, đẹp trai và xinh gái! Ở lứa tuổi này, các bạn ấy có nhiều trò vui chơi hấp dẫn nơi phố thị, thế mà họ bỏ cả một ngày để đi thăm những anh em bệnh nhân chúng con nơi khi ho cò gáy này! Thật đáng trân trọng.

Khi vào đến Lều Cỏ, thường thì có nhóm không dám ngồi gần chúng tôi, họ chỉ đứng cách xa và hỏi chuyện. Nhưng thật bất ngờ, mỗi lần đến Lều Cỏ, Đội Quân Áo Xanh chẳng chút ngại ngùng đã vây lấy anh em bệnh nhân chúng tôi. Họ ngồi lên giường của chúng tôi, nắm lấy đôi tay và trò chuyện một cách thân mật như những người bạn đã lâu không gặp nhau. Chính điều đó đã phá tan mọi mặc cảm trong chúng tôi, làm cho anh em chúng tôi cởi mở hơn, tâm sự thật lòng hơn. Nhìn “Những Cánh Chim Xanh” bay nhảy tíu tít bên các giường bệnh, lòng tôi chợt trùng xuống. Ước gì, ước gì mình được như các bạn đây. Tôi chợt nhớ đến lời của một bài hát: “Nếu có ước muốn trong cuộc đời, hãy nhớ ước muốn cho thời gian trở lại...”

Sau một hồi trò chuyện, các bạn Áo Xanh theo hiệu lệnh của Chim Đầu đàn, xắn quần, xắn tay áo, cùng nhau làm cỏ dọn dẹp vệ sinh chung quanh nơi chúng tôi ở. Nhìn những giọt mồ hôi chảy dài trên trán của các bạn mà lòng chúng tôi trào dâng

niềm cảm xúc và mến phục. Chỉ sau một tiếng đồng hồ, nơi chúng tôi ở như vừa được làm mới. Khu vực Đài Đức Mẹ, đài Thánh Giuse, ngọn đồi Thánh Giá, nhà nguyện, tất cả đều sạch sẽ và gọn gàng. Mặc dù hôm đó cúp điện cúp nước. Trời nắng nóng và không có một giọt nước rửa tay!

Cao điểm của những lần Cộng Đoàn Lòng Thương Xót Chí Hoà đến thăm Lều Cỏ vẫn là Thánh Lễ. Đó là món ăn tinh thần vô giá mà anh em bệnh nhân ở đây khao khát nhất. Quây quần nhau quanh bàn thờ thật đơn sơ giản dị trong Lều Cỏ. Ngồi trên nền đất để ca hát chia sẻ Lời Chúa. Bàn tay nhem nhuốc lắm bụi trần run run đón nhận Mình Chúa. Cây đàn guitare thùng cũ ọp ẹp vẫn réo rắt bên giọng ca của cả cộng đoàn vang lên lời xác tín: “Con vẫn trông cậy Chúa, lòng con tin tưởng nơi Người...” Giây phút cảm động nhất là nghi thức “Chúc Bình An” Người chủ tế đến ôm hôn vỗ về từng anh em chúng tôi. Những cái bắt tay và nụ cười thân thiện của những Cánh Chim Xanh trao gởi cho chúng tôi với lời chào chúc : “Bình an của Chúa ở cùng anh” đã làm cho chúng tôi cảm nghiệm được sự hiện diện sinh động của Thiên Chúa là tình yêu ngay giữa cộng đoàn phụng vụ hôm đó.

Sau buổi cầu nguyện cho các linh hồn đã qua đời tại Nhà Cỏ, người chủ chăn và đàn chim xanh cùng anh em bệnh nhân chúng tôi cùng ngồi quây quần ca hát, sinh hoạt thật vui. Riêng đối với tôi có một kỷ niệm khó quên nhất là khi có một cô bạn trong nhóm nhìn tôi và hỏi: “Anh sống rất là nội tâm phải không?” Tôi thật ngạc nhiên không hiểu tại sao lần đầu tiên gặp mà có người lại hiểu mình quá như vậy?

Con xin cảm tạ Chúa, vì Người đã ban cho con tình yêu của Người. Qua căn bệnh và trong Lều Cỏ này, anh em bệnh nhân mới nhận ra rằng chúng con không bị Chúa và đồng loại bỏ rơi. Chúa vẫn gởi đến đây nhiều người như những bạn trong Đội Quân Áo Xanh để chúng con nhận ra rằng Ngài luôn ở bên chúng con mọi lúc mọi nơi.

Thành Thái
Nhà Cỏ Mùa Xuân Yêu Thương

Nhật ký tháng 4/2009

LÒNG THƯƠNG XÓT TRÊN CAO NGUYÊN

Con nhìn lên cao
Thao thức với ngàn vì sao...

Cuộc sống đôi khi không như ta mong đợi. Có những lúc tưởng chừng hạnh phúc là một món quà được trao tặng mãi mãi thuộc về mình. Rồi một hôm chợt ngỡ ngàng khi mở mắt thức dậy, món quà bỗng rơi đâu mất...

Tôi đến Di Linh lần này với lòng nhiều u uất và rối ren. Tôi coi Đội Quân Áo Xanh như một gia đình. Người ta thường trở về cùng gia đình khi đã mệt mỏi với những bôn ba và chật vật trong cuộc sống. Thật vậy, khi nhìn thấy nét mặt và nụ cười lạc quan, yêu đời của những bạn trẻ mang trên mình màu Áo Xanh phục vụ, tôi thấy nhẹ lòng hơn. Hết như đứa trẻ thở phào nhẹ nhõm khi được đặt chân về nhà.

Những chuyến công tác bác ái của Đội Quân Áo Xanh bao giờ cũng khởi hành khi mặt trời đã lặn từ lâu. Điều trùng hợp là hai lần tôi được đi công tác, cả hai lần trời đều lát phát mưa. Bên ngoài tấm kính xe, thành phố vẫn tấp nập với dòng người lao đi hối hả. Cái lạnh của tiết trời, cái lạnh của chiếc máy điều hòa trong xe vẫn phả đều đặn, thế mà lòng người lại cảm thấy ấm áp.

Ấm bởi những nụ cười, những lời chào, những câu thăm hỏi, và ấm bởi tiếng kinh nguyện vang vang, những câu hát dạt dào tình thương mến. Đoàn xe công tác bác ái 7 chiếc với hàng tấn hàng hoá để trao cho 1000 gia đình có hoàn cảnh khó khăn ở vùng sâu vùng xa của cộng đoàn cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ xứ Chí Hoà đi Di Linh bỏ lại sau lưng thành phố rực ánh đèn buổi tối cuối tuần, lăn bánh trên đường núi đèo, bạt ngàn rừng cây...

Cầu nguyện và làm việc tông đồ không thể tách rời nhau được. Đoàn xe dừng lại cầu nguyện với Đức Mẹ ở tượng đài đặt dưới chân đèo Bảo Lộc. Mẹ hiền luôn thăm lặng dõi theo, che chở cho biết bao chuyến xe, trên con đường đời gian nan và nhiều nguy hiểm này. Dưới chân Mẹ, tôi mỉm cười. Không gian phảng phất hương hoa. Tiếng suối róc rách trong đêm thanh tĩnh. Bầu trời đêm với những vì sao lấp lánh... Bình an như cô đặc và hiện hữu sát bên, chỉ cần với tay là có thể nắm bắt và giữ lấy.

Đoàn công tác đến nhà thờ Phú Hiệp - Di Linh khi đồng hồ đã chỉ 2h30' sáng Chúa Nhật. Hít thở được không khí se lạnh vùng cao nguyên thấy thật dễ chịu dù cả một đêm thức trắng trên xe. Nhắm mắt được một lát, chúng tôi lên nhà thờ cùng dâng lễ với cộng đoàn vào lúc 5 giờ sáng. Một đoàn rước tượng Chúa Thương Xót được dẫn đầu bằng 3 đội kèn trời lên đánh thức núi rừng cao nguyên còn mờ hơi sương đang ngái ngủ. Nhà thờ đã chật kín người kinh và dân tộc tham dự. Bắt đầu thánh lễ, cha chánh xứ 86 tuổi còn minh mẫn khoẻ mạnh ra chào đón và giới thiệu chúng tôi với cộng đoàn. Khởi đầu cộng đoàn cầu nguyện Lòng Thương Xót ở giáo xứ Phú Hiệp chỉ là một nhóm nhỏ giáo dân tự phát, tìm đến với nhà thờ Chí Hoà mỗi chiều thứ năm để cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa. Khi đã cảm nghiệm và chứng được những ơn lành từ lòng Chúa xót thương, nhóm nhỏ này đến xin cha xứ cho thực hiện việc đạo đức này tại giáo xứ. Thế là mỗi buổi tối họ họp nhau lại dưới gốc cây đa cổ thụ 56 tuổi ngay cuối nhà thờ để cầu nguyện. Số người kéo đến mỗi ngày một đông. Cha xứ cho đặt một tấm ảnh Lòng Thương Xót Chúa rất lớn phía trên toà Đức Mẹ ở "cây đa đầu làng". Cây đa cổ thụ 56 tuổi thọ

này hàng đêm đã chứng giám cho lòng đơn thành của những anh chị em dân tộc đến lần hạt kính Đức Mẹ và lần chuỗi lòng thương xót. Rất nhiều người được ơn biến đổi và hoán cải. Giáo xứ bắt đầu những tể nạn nhậ nhệt cò bạc cấi cộ... Từ đó việc cầu nguyện trước Thánh Thể mỗi 3 giờ chiều trong nhà thờ và 7 giờ tối dưới gốc cây đa đã thu hút được nhiều người đến. Chúa Nhật 19-04-09 Phú Hiệp là giáo xứ duy nhất và đầu tiên trong giáo phận được Đức Giám Mục về cử hành Đại Lễ Kính Lòng Thương Xót Chúa. Hy vọng hạt mầm của việc cầu nguyện lòng thương xót Chúa từ đây sẽ lan toả đến các giáo xứ trong giáo phận. Cảm tạ dòng suối hồng ân lòng thương xót Chúa đã tuôn đổ từ đây, để cây cối xanh tốt và đâm hoa thơm, kết trái lành.

Điều gây ấn tượng mạnh đối với đoàn công tác chúng tôi là sau thánh lễ 5 giờ sáng, có thánh lễ dành riêng cho đồng bào dân tộc, được giảng bằng tiếng dân tộc. Vì là lần đầu được tham dự thánh lễ như thế này, nên tôi nghe những bản thánh ca quen thuộc nay cất lên bằng tiếng dân tộc, thấy vừa là lạ, lại vừa thân quen. Rõ ràng dấu khác nhau về ngôn ngữ, về trang phục, nhưng khi cất lên lời chúc tụng với cùng một lòng tin, lòng mến, mọi người đều nên một, là anh chị em con một Cha, và bỗng thấy gần gũi nhau hơn, chẳng có khoảng cách hay trở ngại nào có thể ngăn cản được sự hiệp nhất đó.

Chim đầu đàn lãnh từ dành một tiếng đồng hồ cho những cánh chim xanh sinh hoạt với nhau để tạo tình thân và cho mỗi người làm quen với lối sống tập thể, vì Đội Quân Áo Xanh hơn 100 người thuộc mọi thành phần khác nhau, ở rải rác nhiều nơi, cần có những giây phút bên nhau để chia sẻ cảm thông với nhau. Sau đó chúng tôi bắt đầu hành trình gian lao vượt núi đồi đến 7 địa điểm trao gởi tấm lòng của cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ Chí Hoà, thể hiện qua những món quà, đến với anh chị em có hoàn cảnh khó khăn nơi vùng đất Di Linh. Có đến tận nơi mới thấy người dân cao nguyên đất đỏ này còn nghèo lắm. Trông ai cũng hằn nét lao nhọc và vất vả. Bà con dân tộc đến nhận quà phần đông là những cụ già lom khom, những người mẹ tuổi đời còn trẻ mà đã giải dầu mưa nắng, địu con bằng chiếc khăn

choàng vắt qua lưng. Giữa bạt ngàn rừng núi, miếng cơm manh áo kiếm được thật vất vả, thì những món quà này trở thành niềm vui, niềm an ủi cho cả một gia đình. Người nhận vui tươi, nụ cười nở hoa rạng ngời khuôn mặt. Tạ ơn Chúa, cảm ơn Mẹ vì được quan tâm, giúp đỡ. Người trao hạnh phúc, mỉm cười. Tạ ơn Chúa vì được cơ hội nuôi dưỡng tâm hồn lớn lên trong yêu thương...

Đợt công tác lần này, chúng tôi dừng chân ở khá nhiều địa điểm. Điểm thu hút chúng tôi gần với Chúa, gần với tha nhân chính là Trại Cùi Di Linh II do các nữ tu dòng Nữ Tử Bác Ái Vinh Sơn chăm sóc. Không ngần ngại tiếp xúc với người bệnh phong, mỗi cánh chim xanh dìu một bệnh nhân lên lãnh quà, tay xách nách mang thân ái đưa họ đến tận nơi, vì có người đâu còn tay để ôm quà, đâu còn chân để bước đi! Sau khi tham quan một vòng, chúng tôi dừng chân ở nhà nguyện của trại phong để gặp thầy Giêsu khơi lại nguồn sống. Những giây phút lắng đọng trước Thánh Thể trong bầu khí êm ả thanh mát chiều cao nguyên làm chúng tôi quên hết mệt nhọc. Phố thị Sài Gòn làm sao hít thở được không khí trong lành này!

Ở một địa điểm phát quà trên cao, khi cả đoàn đã thám mệt thì chúng tôi thấy cầu vồng xuất hiện. Từ trên đồi cao, tôi thấy cầu vồng treo lủng lọng giữa bầu trời và đáp chân xuống những mái nhà dân phía dưới thung lũng. Hình ảnh ấy đẹp vô cùng! Những mái nhà lợp tôn cũ kĩ, vách gỗ mục nát, thấp bé và buồn bã, bỗng từ trời, bảy sắc cầu vồng chiếu xuống, đẹp dịu dàng và huyền ảo trong màn sương. Cái đẹp đâu phải chỉ hiện diện ở những nơi cao sang và tráng lệ? Hạnh phúc đâu phải chỉ tồn tại ở những nơi đầy đủ và giàu có? Trên lưng mẹ, những đứa trẻ vẫn say giấc nồng...

Qua mỗi chuyến đi, tôi học được nhiều điều lắm. Tôi học cách vượt qua nỗi buồn của mình bằng cách đếm hồng ân, khi tôi nhìn thấy mình thật sự được Thiên Chúa ban cho quá đủ đầy mà lại vô tâm không để ý đến. Tôi học được cách vinh thắng khó khăn mình bằng việc nhận ra cuộc sống của bao người xung quanh tôi ai cũng phải mang gánh những nặng nhọc riêng. Tôi học được cách chế ngự sự yếu đuối của thể lý bằng sức mạnh của

lý trí, khi nhìn thấy cuối ngày, mọi người ai cũng rất mệt, nhưng anh chị em của tôi vẫn vui tươi chào mừng đồng bào dân tộc đến nhận quà bằng những nụ cười thắm và tiếng hát hào hứng, đầy nhiệt thành...

Tôi ra đi với cõi lòng nhiều bộn bề và lo toan. Tôi trở về với tâm hồn được hồi sinh, bình an không lo nghĩ. Mỗi con người tôi gặp gỡ là một người thầy dạy cho tôi bao điều bổ ích, mỗi biến cố trong cuộc sống là một trải nghiệm quý giá. Con cảm tạ Chúa vì mỗi con đường con đi qua đều đưa con đến gần với anh chị em con hơn, và gần với Chúa hơn. Xin cho con luôn giữ được bình tâm để có thể nhận ra cầu vồng của Thiên Chúa luôn đáp xuống trên con, dù con xấu xí, nhỏ bé, hay nghèo khó... để con nhận ra con luôn có thể phó thác mọi sự trong Ngài. Có Ngài dẫn bước con đi, con lo chi về đoạn đường phía trước?...

Di Linh, 26.04.2009

Quỳnh Trâm

Nhật ký – Đại Lễ LTX trên đất Bắc

MỘT CHUYẾN HÀNH HƯƠNG

Sau những lần Đội Quân Áo Xanh được đồng hành cùng người linh mục lãnh tử trong những chuyến công tác bác ái mỗi tháng loan truyền Lòng Thương Xót Chúa từ vùng sông nước miền tây lên đến vùng núi đồi cao nguyên, chúng tôi mơ ước có lần nào được đặt chân lên đất Bắc để thực hiện sứ vụ này. “Cầu được ước thấy”, Chúa ban cho chúng tôi “hơn cả mơ ước” nữa. Giấc mơ được thực hiện vào chính Đại Lễ Kính Lòng Thương Xót Chúa 19-04-2009.

Chiều thứ năm 18-04-09 cả mấy ngàn tấm lòng của Cộng Đoàn Cầu Nguyện Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ xứ Chí Hòa đã hiệp ý cầu nguyện cho chuyến đi này, cùng với món quà của cộng đoàn gởi kèm theo là 10 ngàn tấm hình Lòng Thương Xót Chúa và tập sách Tâm Thư Lòng Nhân Hậu.

- **Thứ Sáu**

Giữa cái nắng oi ả của Sài Gòn, chim đầu đàn Lãnh Tử và mười hai bạn trong Đội Quân Áo Xanh cùng 5 người trong nhóm Phục Vụ cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa Chí Hòa đồng hành với nhau ra phi trường Tân Sơn Nhất. Những cánh chim xanh bay ra miền Bắc chỉ với mong muốn duy nhất là làm cho lòng thương xót của Chúa đến được với những người dân thôn quê thật thà chân chất.

Sau chuyến bay dài gần 2 tiếng đồng hồ, những cánh chim xanh hạ cánh xuống phi trường Vinh, lên xe đi một đoạn đường dài gần 4 tiếng đồng hồ nữa mới đến được Nhà Thờ Chính Toà Thanh Hoá. Trên đường đi chúng tôi được bác tài, người Thanh Hoá, rất là nhiệt tình, đưa vào một quán ven đường để uống nước dừa và thưởng thức bánh “cu đo”, một loại bánh đặc sản của

Thanh Hóa. Sau một lúc nghỉ ngơi mọi người lấy lại được sức tiếp tục cuộc hành trình hướng về Nhà Thờ Chính Tòa Thanh Hoá.

Khi bước vào cổng nhà thờ, điều đầu tiên đập vào mắt chúng tôi là một bức hình Lòng Thương Xót Chúa rất lớn (3m x 4m) đặt trên kiệu gỗ ngay cửa chính của nhà thờ chính tòa. Đây là món quà của cộng đoàn Lòng Thương Xót Chí Hoà gửi tặng. Sau khi chào thăm cha xứ, những cánh chim xanh quây quần quanh bàn thờ ngay trên cung thánh dâng thánh lễ tạ ơn, phó thác mọi chương trình dự tính trong 5 ngày ở đây cho lòng thương xót Chúa và Mẹ Maria.

Chúng tôi ở nhà của bà cụ Tòng. Một gia đình đạo đức hiếu khách, và đặc biệt là rất tôn sùng lòng thương xót Chúa. Chúa thật lạ lùng đã dùng bà góa bảy mươi cùng với một ông lão bảy mươi hai, cụt một tay, làm hai chiến sĩ tiên phong trên cánh đồng loan truyền Lòng Thương Xót Chúa tại giáo phận Thanh Hoá-Phát Diệm. Ngoài tiền tuyến, “Độc Thủ Đại Hiệp” đi bộ mấy chục cây số từ xứ này đến xứ khác thành lập và hướng dẫn các nhóm cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa. Ở hậu phương, “Bà Già Gân” cung cấp sách ảnh tài liệu Lòng Thương Xót Chúa do cô con gái ở miền Nam gửi ra cho mẹ. Chúa đã thực hiện nhiều việc kỳ diệu qua tấm lòng nhiệt thành tông đồ của những người giáo dân. Chính hai người giáo dân lụ khụ đó lại là nhân tố chính trong chuyến hành hương này. Hai cụ đi gặp các cha xứ trước, sắp xếp chương trình thăm viếng, cử hành thánh lễ, nơi ăn chốn ở cho cả đoàn.

Sau bữa ăn tối muộn màng, dù rất mệt sau cuộc hành trình dài, nhưng chúng tôi vẫn vui mừng tiếp đón bà con dân làng háo hức kéo đến nhà bà cụ Tòng để thăm hỏi đoàn hành hương từ Nam ra, và nghe chia sẻ về lòng thương xót của Chúa. Như có một sức mạnh vô hình từ trời cao, chim đầu đàn Lãng Tử nói về lòng thương xót của Chúa một cách say sưa, như không hề biết mệt là gì. Mỗi khi nói về tấm lòng xót thương của Chúa dường như nơi người lãng tử phong trần này có “lửa” bốc lên. Nếu không được nhắc nhở đi nghỉ để 4 giờ sáng mai dâng lễ sớm, chắc cuộc mạn đàm sẽ kéo dài suốt đêm.

- **Thứ Bảy**

Dù còn ngái ngủ vì giấc ngủ chưa tròn, chim xanh cũng phải bay theo chim đầu đàn đến dâng thánh lễ ở Dòng Mến Thánh Giá Thanh Hoá. Nơi đây mỗi 3 giờ chiều, các nữ tu vẫn chìm mình vào chuỗi kinh lòng thương xót. Hôm nay họ vui mừng được gặp gỡ những người cùng chí hướng. Trên khuôn mặt của các nữ tu lúc nào cũng nở những nụ cười tươi khi đón tiếp đoàn hành hương. “Ai bảo đi tu là khổ? Đi tu thú lắm chứ?” Làm sao người ta có thể nhận ra tình thương của Chúa nơi những người tự nguyện dâng mình cho Chúa mà khuôn mặt lúc nào cũng khó đăm đăm? Làm sao làm chứng cho lòng thương xót của Chúa khi không biểu lộ tình thương đó ra bằng những nụ cười thân thiện và ánh mắt cảm thông?

Sau thánh lễ, chim xanh được dẫn đi tham quan khuôn viên nhà dòng. Thú vị nhất là thăm những vườn hoa, vườn rau xanh do chính tay các nữ tu chăm sóc, tạo nên một không gian xanh, thanh bình và yên ả.

Sau bữa điểm tâm vội vàng, chim xanh bay lên đường khoảng 20 cây số đến nhà thờ Kẻ Vàng. Đó là một giáo xứ nhỏ, dân nghèo ở miền quê, gần 60 năm không có chủ chăn. Mới 2 năm nay có một mục tử trẻ trung mới du học về được gởi đến chăm sóc đoàn chiên bơ vơ. Sức trẻ và bầu nhiệt huyết cùng những tư duy mới học từ nước ngoài của vị mục tử đã biến đổi bộ mặt của giáo xứ. Những con đường làng bụi bặm xình lầy được trải bê tông sạch sẽ. Việc sùng kính lòng thương xót Chúa được phổ biến rộng rãi mạnh mẽ. Tuy đời sống người dân nơi thôn quê này còn nghèo khó hoang sơ nhưng khi đến với Chúa họ rất tươm tất và tề chỉnh. Gần như cả nhà thờ : nữ thì áo dài, nam thì “sơ mi đóng thùng”. Cứ nghe chuông đổ là kéo nhau đến nhà thờ, dù lúc này là 9 giờ sáng. Thánh lễ đồng tế được cử hành với 3 linh mục trẻ ở xứ lân cận cũng rất sùng kính lòng thương xót Chúa. Bà con tham dự thánh lễ rất sốt sắng, và vui mừng khi gặp gỡ những chứng nhân trong đoàn. Kết thúc thánh lễ, mỗi người tham dự được tặng hình và sách lòng thương xót Chúa. Bữa cơm thân tình

với cha xứ và người dân ở đây chất đầy niềm vui và yêu thương như một bữa tiệc Thánh Thể kéo dài.

Trên đường về chúng tôi được mời ghé thăm một nhà thờ họ. Lúc đó là 3 giờ chiều, bà con nghe tin lục đục kéo đến để cầu nguyện, nghe chia sẻ và nhận quà tặng là sách ảnh lòng thương xót Chúa. Đi đến đâu chúng tôi cũng được đón tiếp một cách rất ân cần bởi những tấm lòng dân quê chân chất.

17 giờ 30 chiều là thánh lễ kính lòng Thương Xót Chúa dành cho giới trẻ ở Nhà Thờ Chính Toà Thanh Hóa. Có rất nhiều khách hành hương từ các xứ đạo khác, và những tỉnh thành xa xôi như Hà Nội, Ninh Bình đổ về dự lễ hội. Họ đến đây từ sớm, cơm nước mang theo, trải chiếu ở sân nhà thờ ngồi chờ thánh lễ. Họ chờ đợi trong niềm hân hoan, mong đợi lòng thương xót của Chúa đến với họ. Các bạn trẻ tham dự Thánh Lễ rất đông. Bài giảng của người lãnh tử tội cuốn các bạn đến với lòng thương xót của Chúa qua phong cách trẻ trung mới lạ. Họ tươi cười, chăm chú lắng nghe và làm theo những động tác thể hiện tình yêu thương.

Kết thúc thánh lễ là nghi thức rước ảnh Lòng Thương Xót Chúa. Các bạn trẻ sắp thành hai hàng đi ra khỏi nhà thờ theo cửa chính rất trật tự, mỗi người được phát một tấm hình và một cuốn sách lòng thương xót Chúa. Các bạn trẻ tay phải cầm hình, tay trái cầm nến giơ cao hòa mình theo đoàn rước đi quanh khuôn viên nhà thờ tiến về lễ đài trong bầu khí trang nghiêm sốt sắng. Người dân đứng chật kín hết sân nhà thờ đón kiệu bức ảnh Lòng Thương Xót Chúa thật to được rước lên lễ đài. Đèn điện tắt hết, hàng ngàn con người với những ngọn nến đủ màu sắc trên tay, giơ cao tấm hình lòng thương xót Chúa say sưa múa hát, say sưa nguyện cầu. Ôi! Một không gian huyền ảo lung linh tuyệt vời. Đêm Lòng Thương Xót Chúa được tôn vinh rực rỡ! Đêm của Lòng Thương!

- Chúa Nhật

Buổi sáng Đại lễ Kính Lòng Thương Xót Chúa, chim xanh đồng hành cùng Lãng Tử dâng lễ cho các em thiếu nhi. Lời Chúa mời gọi : “Hãy trở nên trẻ nhỏ để được vào Nước Trời” được thể hiện rõ nét trong thánh lễ sáng nay. Với tâm hồn đơn sơ chân thành, các em được người linh mục lãng tử hướng dẫn cách thể hiện lòng thương xót Chúa cụ thể qua cách tỏ lòng xót thương người khác. Những chân lý tưởng như cao siêu khó diễn tả đã được minh họa cách đơn sơ dễ hiểu dễ nhớ qua những ví dụ rất đời thường. Con người lãng tử phong trần “tướng nông dân” này chơi với người già cũng được, giới trẻ cũng “kết mô đen”, và với các em thiếu nhi cũng không bị “quá đất”! Kết thúc thánh lễ, mỗi em thiếu nhi ra về hớn hờ cầm trên tay tấm hình và cuốn sách Lòng Thương Xót Chúa. Những chiến sĩ trên cánh đồng loan truyền Lòng Thương Xót Chúa ở miền bắc đã được gieo mầm ngay từ bây giờ.

Buổi chiều Đại Lễ kính lòng thương xót Chúa diễn ra như tối hôm trước, nhưng số lượng người dân đến tham dự đông hơn rất nhiều. Những chuyến xe đưa khách hành hương từ các tỉnh thành xa xôi tởm đổ về từ sớm. Cả ngày hôm đó nhà thờ chính toà Thanh Hoá nhộn nhịp khác thường. Bà con tập nập từng nhóm nhỏ kéo đến háo hức tham dự Lễ Hội Tôn Vinh Lòng Thương Xót Chúa. Cả một rừng người nấn sáng đủ màu sắc trên tay, với hình Lòng Thương Xót Chúa trên ngực, đồng thanh hô vang: “Chúa đã sống lại thật – Halleluia” “Tôn vinh lòng thương xót Chúa-Halleluia”! Sau đó là những giây phút trầm lắng nguyện cầu bên ánh nến lung linh. Có thể nghe rõ nhịp thở nơi trái tim mỗi người. Những tiếng lòng thôn thức dâng lên Giêsu-Đấng giàu lòng xót thương. Bao nỗi niềm cay đắng ngọt bùi được trải dài ra để được cả ngàn người hiệp lời cầu nguyện. Đêm lễ hội được khép lại bằng nghi thức cầu nguyện chữa lành và phép lành với ơn toàn xá. Mọi người hân hoan ra về với lời chào : “Hẹn gặp lại Đêm Lễ Hội Lòng Thương Xót sang năm ở Nhà Thờ Chính Tòa Thanh Hóa – Một Đêm Hẹn Giêsu mới ở đất Bắc”!

- **Thứ Hai**

Một nhòai nhưng rất vui, sau thánh lễ chúng tôi tiếp tục cuộc hành trình của mình ngay trong đêm đến Nhà Thờ Lớn Phát Diệm. Đúng là phải đến tận nơi, nhìn tận mắt, mới cảm nhận hết được vẻ đẹp cổ kính uy nghi của ngôi nhà thờ có một không hai này. Chúng tôi đến nơi vào quá nửa đêm. Chợp mắt được 2 tiếng đồng hồ, những cánh chim xanh vội vàng theo chân người lăng tử đến dâng thánh lễ tại nhà thờ lớn Phát Diệm lúc 5 giờ sáng. Điều làm chúng tôi ngạc nhiên hơn hết là thánh lễ ngày thường vào lúc gà bắt đầu gáy sáng lại đông đảo bà con tham dự đến thế. Ngôi nhà thờ lớn Phát Diệm gần như chật hết chỗ ngồi, vậy mà vẫn đủ sách, hình lòng thương xót Chúa cho mỗi người tham dự.

Sau thánh lễ chúng tôi được một thầy trong chủng viện làm “hướng dẫn viên du lịch” dẫn đi tham quan khu quần thể Phát Diệm. Nơi chúng tôi đến kính viếng đầu tiên là mộ của cha Trần Lục (vẫn được gọi là Cụ Sáu), người đã khởi công xây dựng nên quần thể Phát Diệm hàng trăm năm trước. Sau đó chúng tôi lên tháp chuông, quả chuông nặng gần 5 tấn, trên có trạm trổ rất nhiều hoa văn. Lăng Tử được vinh dự thay cho cả đoàn dùng chày đánh một tiếng chuông, và tiếng chuông này có thể vang xa hơn 10 dặm. Chúng tôi đến viếng ngôi Nhà Thờ Đá và đọc kinh ở đài Đức Mẹ. Chung quanh nhà thờ có nhiều khung cảnh được Cha Trần Lục tái dựng lại theo Kinh Thánh như Vườn Cây Dầu, Núi Sọ... Điểm cuối cùng chúng tôi dừng lại để cầu nguyện là ngôi Nhà Thờ Chính Toà được xây dựng như một cung điện uy nghi. Để xây dựng được một ngôi nhà thờ như thế này cha Trần Lục đã phải bỏ ra 10 năm trời ròng rã để chuẩn bị vật liệu gỗ đá, nhưng chỉ mất có ba tháng để hoàn thành. Kỳ công của con người là ở chỗ, mỗi cột nhà thờ nặng đến 7 tấn, cao cả chục mét, nhưng được dựng lên bằng sức người chứ không có sự trợ giúp của máy móc hiện đại như ngày nay. Từ mọi góc ngách của nhà thờ đều trang trí theo nhiều kiểu kiến trúc rất tinh xảo. Chúng tôi ngất ngây chiêm ngắm từng góc cạnh. Thật là một công trình kiến trúc tuyệt vời Chúa dựng nên qua bàn tay con người.

Tiếp tục chuyến hành hương, chúng tôi ghé thăm cộng đoàn Mến Thánh Giá Phát Diệm thuộc giáo xứ Cách Tâm. Nơi đèo

heo hút gió này, các nữ tu cũng vẫn có giờ cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa lúc 3 giờ chiều mỗi ngày và phổ biến việc tôn sùng này cho bà con giáo dân trong vùng.

Trời đã trưa, bụng cũng đói, chúng tôi hối hả lên đường đến nhà thờ Côn Thoi để dâng thánh lễ ở đây vào lúc 3 giờ chiều. Gần đến giờ lễ mới thấy bà con lũ lượt kẻ đi bộ, người đạp xe kéo nhau đến rất đông. Vì số lượng người tham dự nhiều ngoài dự tính nên chỉ đủ sách tặng cho mỗi người, còn hình lòng thương xót Chúa thì đành lỗi hẹn với người dân. Chúng tôi chợt hiểu ra rằng, sở dĩ bà con ở đây sùng mộ như vậy là vì chính cha xứ Côn Thoi cũng quý giang tay lần chuỗi lòng thương xót với giáo dân.

Sau thánh lễ không kịp uống nước, những cánh chim xanh vội vã bay tiếp cho kịp thánh lễ chiều ở xứ khác. Điều mà chúng tôi cảm động là có một bà cụ già vì không thể chen chân vào đám đông để gặp người linh mục lăng tử ở miền Nam ra, nên đã đứng chờ ở cổng để khi xe chúng tôi vừa trờ tới là bà cụ giờ tay đưa tờ giấy xin khăn cho cha qua cửa sổ của xe.

Dù đã cố gắng chạy nhanh hết sức, nhưng khi đoàn chúng tôi tới giáo xứ Tân Hải cũng đã gần 18 giờ. Bà con kéo đến nhà thờ đọc kinh cầu nguyện và chờ đợi từ lúc 4 giờ chiều! Tuy mệt mỏi vì phải di chuyển nhiều và liên tục, nhưng mỗi lần đến được với người dân nơi vùng thôn quê, thấy được vẻ nôn nao chờ đợi của họ là mọi người trong đoàn lại phấn khởi, như được tiếp sức để cùng hiệp dâng thánh lễ và chia sẻ với họ. Giáo xứ này đã từ lâu không có chủ chăn. Nhà thờ và nhà xứ bị thiêu huỷ bình đại sau 3 cơn hỏa hoạn do những người “giáo gian” cố tình gây ra! Đến năm 2003 vị chủ chăn trẻ trung được gọi tới, ngôi nhà thờ được xây dựng lại. Người mục tử có lòng sùng kính lòng thương xót Chúa bắt tay làm lại từ con số không, và đã được Chúa chúc lành. Mọi việc đang trên đà diễn tiến tốt đẹp, dù còn nhiều khó khăn.

Có đi mới thấy lòng thương xót của Chúa trải dài cho mọi người ở khắp mọi nơi, nhất là những người dân quê thật thà chân chất này. Họ không giàu có về vật chất nhưng họ lại rất giàu về

đức tin. Niềm tin vào lòng thương xót Chúa của họ thật mãnh liệt. Ngay buổi tối hôm ấy, chúng lại lên xe quay trở về Thanh Hoá.

- **Thứ Ba**

Sáng sớm hôm sau đoàn chúng tôi mới vào chào thăm Đức Giám Mục giáo phận Thanh Hóa được, vì ngài đi họp HĐGMVN ở Bãi Dâu vừa về. Đức Cha rất vui mừng khi biết được sứ vụ của đoàn và mong ước việc cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa được loan truyền và thực hành trong toàn giáo phận.

Buổi cầu nguyện chung với gia đình bà Tòng và bữa cơm trưa chia tay để lại trong lòng kẻ ở người đi nhiều bịn rịn lưu luyến. Những giọt nước mắt xúc động của bà cụ làm chúng tôi cũng bùi ngùi chẳng muốn rời xa.

Máy bay cất cánh khép lại một chuyến hành hương đầy ý nghĩa, và để lại biết bao kỷ niệm trong lòng mỗi cánh chim xanh. Lòng thương xót Chúa đã nối kết hai miền Nam Bắc, giữa những cánh chim xanh trời Nam với những người dân quê chân chất phương Bắc. Chúng con chúc tụng, ngợi khen, cảm tạ Lòng Thương Xót Chúa mãi muôn đời. Halleluia!

**Nguyễn Nga
Một chuyến đi**

Nhật ký tháng 7/2009

HÀNH TRÌNH KẾT NỐI TRÁI TIM

**“Hong ân Chúa như mưa như mưa,
rơi xuống đời con mệnh mong mệnh mong...”**

Những cơn mưa hồng ân của Chúa không ngừng tuôn đổ xuống cho loài người qua tấm lòng của con cái Chúa nơi trần gian. Trong suốt thánh Thánh Tâm, Cộng Đoàn Cầu Nguyên Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ Chí Hoà đã chắt chiu từng bộ quần áo của những người trẻ, từng đồng quà sáng của những cụ già, từng đồng xu bỏ ống của các em nhỏ. Tất cả gói ghém làm món quà gửi đến những gia đình có hoàn cảnh khó khăn nơi vùng sâu vùng xa : Món quà Thánh Tâm Chúa. Những cánh chim xanh được vinh dự làm “hành trình kết nối trái tim” giữa cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa với những anh chị em khó khăn từ vùng đồng bằng sông nước mệnh mong đến miền cao nguyên đèo heo hút gió, đó đây trên những cách đồng truyền giáo xa xôi.

Dường như sông nước miền Tây có sức thu hút kì lạ, một tháng đã qua sau lần ra khơi đến bến đò yêu thương Bắc Hải- Sóc Trăng cùng người lãng tử . Lần này, như thánh Phaolô, được “tình yêu Đức Giêsu thúc bách”, những cánh chim xanh lại tạm rời tổ ấm yêu thương chốn thị thành đến vùng sông nước Trà Vinh, để loan truyền Lòng Thương Xót Chúa, hâm nóng tình yêu Giêsu nơi tâm hồn những người khô khan nguội lạnh.

Vạch Xuất Phát Yêu Thương

Mái ấm Gò Dầu đã là “vạch xuất phát” quen thuộc của Đội Quân Áo Xanh trong suốt 12 chuyến công tác bác ái. Buổi chiều cuối tuần, Mái Ấm Gò Dầu nhộn nhịp hẳn lên. Mọi người tất bật chuyển gần 1000 phần quà gói gọn tấm lòng của cả cộng đoàn cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ giáo xứ Chí Hoà lên xe chuẩn bị xuất quân. Khi mọi sự đã sẵn sàng, đúng 8 giờ tối,

120 “cánh chim xanh” lao mình vào đêm tối theo tiếng gọi Giêsu đến vùng sông nước Trà Vinh. Bắt đầu những “chuyến bay đêm” !

Vòng khởi động của những “chuyến bay đêm” luôn là những nụ cười, những cái bắt tay thân thiện, những câu hát tiếng hò xoá bỏ khoảng cách về tuổi tác, trình độ giữa mọi người trong đoàn, để những trái tim đến gần nhau hơn. Sau “khúc dạo đầu” sôi nổi, là những phút giây lắng đọng để cùng dâng lên Mẹ Maria tràng chuỗi Mân Côi, “Nhờ Mẹ đến với Chúa”. Niềm tin yêu vào bàn tay che chở của Chúa và Mẹ hiền luôn là điểm khởi đầu và kết thúc mọi “chuyến bay đêm”.

Lễ Hội Lúc 0 Giờ

Cả đoàn đến được bến phà Cỏ Chiên đúng vào lúc đồng hồ điểm 12 giờ đêm. Bến phà nửa đêm vắng tanh. Còn gần một giờ đồng hồ nữa phà mới chạy. Làm gì trong lúc chờ đợi ở đây? Chim đầu đàn tập trung cả đàn cho sinh hoạt ngay trên bến phà. Thật là một ý tưởng ngộ nghĩnh! Tham gia trò chơi “Xoáy Vòng Tròn Ốc” chúng tôi thấy rõ được khi gặp những tình huống khó khăn trong cuộc sống, nếu không có lập trường kiên vững thì sẽ dễ bỏ cuộc hoặc rơi vào ngõ cụt. Lời ca tiếng hát làm bến phà đang im lìm ngủ trong màn sương đêm chợt thức giấc. Những cái nhìn lạ lẫm của cô bán vé, anh bảo vệ, chú lái phà trước sự xuất hiện giữa đêm hôm khuya khoắc của hơn 100 bạn trẻ đang vui vẻ ca hát chẳng biết mệt là gì. Chắc là trước đến giờ họ chưa chứng kiến một cảnh tượng nào lạ lung đến thế. Quả là buổi sinh hoạt có một không hai : Lễ Hội lúc 0 giờ ! Qua những chuyến công tác, chúng tôi học được bài học luôn thích nghi với mọi hoàn cảnh, không dễ dàng đâu hang nghịch cảnh. Không phải “thời thế tạo anh hùng”, mà phải là “anh hùng tạo nên thời thế”! Phaolô chẳng xác tín rằng : “Mọi sự đều sinh ích lợi cho người có lòng yêu mến Chúa” là gì?

Túp Lều Yêu Thương-Rạch Lộp

Những bóng dừa già xé toạc màn đêm như bàn tay Giêsu mở đường chỉ lối cho đoàn con đang dò dẫm tìm đường trong đêm tối. Cả đoàn đến được “túp lều yêu thương – Rạch Lộp” lúc 3 giờ sáng. Họ đạo Rạch Lộp đã có lịch sử trên 150 năm. Trong thời kỳ chiến tranh, nhiều điểm truyền giáo ở vùng này đã bị xoá sổ, Nhờ Chúa ra tay che chở, với lòng tin thác của giáo dân, họ đạo Rạch Lộp vẫn đứng vững qua bao nhiêu khó khăn gian khổ.

Dù trải qua một đêm không ngủ, những “cánh chim xanh” vẫn thoăn thoắt chuyển cả chục tấn hàng hoá từ 3 xe tải xuống khu vực nhà xứ. Mồ hôi nhễ nhãi, mệt nhoài, ai nấy tự tìm chỗ ngã lưng lấy lại sức. Riêng cha xứ, có lẽ vì vui quá không ngủ được, đã thức trắng đêm hàn huyên tâm sự với anh trưởng đoàn và một nhóm bạn “lạ nhà khó ngủ”!

Chợp mắt được ít phút, 4 giờ sáng, tiếng chuông nhà thờ thúc giục những “cánh chim xanh” còn ngái ngủ bay đến “Túp Lều Yêu Thương” để hiệp dâng thánh lễ. Sau một thời gian dài chống chọi với mưa nắng, ngôi thánh đường chính quá ọp ẹp vừa được dỡ bỏ, chưa biết bao giờ được xây cất lại. Ngôi nhà thờ tạm, trước đây là trường học, bây giờ được nới rộng ra bằng mái tranh vách lá, mà chúng tôi gọi là “túp lều yêu thương”, vì là nơi bà con giáo dân hằng ngày đến hiệp thông Thánh Thể. Những khuôn mặt hằn vết chân chim, những đôi tay chai cứng quanh năm chỉ biết đến ruộng đồng, những đôi mắt rung rung cảm động khi nhận được chuỗi tràng hạt Mân Côi. Đây chính là những hạt mầm gieo rắc Lòng Thương Xót Chúa trên cánh đồng truyền giáo miền sông. Không chỉ người nhận, mà cả người gieo hạt đều cảm thấy hạnh phúc âm ỉ.

“Ta về thôi vì thánh lễ đã hết, nhưng đời ta là thánh lễ nói dài...” Vâng, thánh lễ sáng nay được nói dài bằng những phần quà cho những chi thể rách nát trong thân mình màu nhiệm Đức Kitô. Những chi thể này thuộc đủ mọi lứa tuổi, Công Giáo có, không Công Giáo có, người Kinh có, người Khơ Me có. Lòng Thương Xót Chúa nào có loại trừ ai ? Giọt nước mắt lăn dài trên gò má cụ già một đời tần tảo đưa tay nhận gói quà làm thốn thức người trao tặng. Nụ cười rạng rỡ trên môi, tung tăng những trái bóng đủ

màu sắc như ước mơ muốn bay cao vươn tới của các trẻ em vùng quê nghèo. Tất cả đan xen trong màu xanh hy vọng của nhóm công tác làm nên một bức tranh thật đẹp lung linh trong nắng bình minh nơi thôn dã.

Sau khi đã lo cho bà con đầy đủ phần quà, không thiếu sót một ai, chúng tôi mới được tiếp năng lượng cho hành trình đến 3 giáo điểm nữa bằng một ổ bánh mì. Tuy không có pate, jambon như bánh mì thành phố, nhưng sao sáng nay chúng tôi cảm thấy ổ bánh trên tay ngon lành đến thế ? Có phải vì đói quá, hay bởi bánh mì ở đây được kẹp thêm “nhân thịt yêu thương”, ‘xì dầu phục vụ’, nhờ đó thêm hương đậm đà “gia vị hạnh phúc” khi chúng tôi vừa được san sẻ với những hoàn cảnh khó khăn. Chính những anh chị em đó thực sự là đối tượng của Lòng Thương Xót Chúa mà chúng tôi được sai đến phục vụ.

Điểm Hẹn Giêsu Phước Hảo

Rời giáo điểm Rạch Lọt trong niềm luyến lưu, những cánh chim xanh xải cánh băng đồng đến giáo xứ Phước Hảo.

Phước Hảo ngày trước có tên là Giồng Rùm, vì có lịch sử truyền giáo khá lâu đời nên khu vực này số dân Công Giáo khá đông, chiếm khoảng 90 %.

Việc tông đồ và cầu nguyện luôn đi đôi với nhau. Sau những lúc vất vả chèo chống trong công tác, chúng tôi luôn có những giờ thì thầm bên Thánh Thể. Quy tụ trong ngôi nhà thờ cổ kính này, chúng tôi được nghe cha sở chia sẻ về quyền năng Thiên Chúa thật diệu kỳ. Dù trong thời kì chiến tranh loạn lạc, nhưng 70 năm trước, một linh mục Việt Nam cùng với giáo dân đắp lên ngôi thánh đường rộng lớn cổ kính mang đậm kiến trúc Pháp. Ngày nay cha con cặm cụi thu nhặt những viên đá, đập nhỏ ra, lựa chọn màu sắc để làm lớp đá rửa tội bên ngoài. Ngôi thánh đường đứng vững qua biết bao biến cố thăng trầm của lịch sử dân tộc, hằng ngày thu hút những trái tim cùng nhịp đập với Giêsu đến hiệp thông qua mầu nhiệm Thánh Thể. Trước đây vùng đất này ngập mặn nên một năm chỉ trồng được một vụ lúa, đời sống người dân vô cùng khó khăn. Sau khi xây đập dẫn nước ngọt thì

một năm có thể trồng 3 vụ, đời sống bà con tương đối đỡ hơn trước. Thế nhưng, cũng như hầu hết các vùng mà chúng tôi đến công tác, phù hoa chốn thị thành lôi kéo những người trẻ bỏ ruộng vườn ra đi tìm việc làm mới. Những xứ đạo heo hút chỉ còn lèo tèo vài bạn trẻ, đa phần còn lại là người già và trẻ em. Biết nói thế nào được ? Nền kinh tế toàn cầu ảnh hưởng đến tận những vùng hẻo lánh xa xôi ! Sinh hoạt ca đoàn, giáo lý, giới trẻ nơi những xứ đạo này gặp rất nhiều khó khăn, vì còn đâu những người trẻ ? Còn đâu những thợ gặt nhiệt thành trẻ trung trên cánh đồng truyền giáo ? Ít nhiều sự có mặt của “những cánh chim xanh” trẻ trung sáng nay đã đem lại hơi thở, nhịp đập mới cho vùng đất “trẻ ít già nhiều” này. Phần còn lại xin phó thác cho Lòng Thương Xót Chúa

Họ Đạo Khách Vãng Lai-Mai Hương

Vội vã rời Phước Hảo, chúng tôi tăng tốc đến điểm phát quà thứ 3 với cái tên nghe thật...dễ thương : họ đạo Mai Hương. Thế mà cũng bị trễ hẹn với bà con. Họ đã chờ đợi ở đây hơn 1 giờ đồng hồ dưới cái nắng gay gắt. Những khuôn mặt khắc khổ, u ám, những đôi mắt hờn sầu trĩu nặng những nhọc nhằn của cuộc sống, những nếp nhăn hằn sâu nơi vầng trán, những em thơ ngơ ngơ ngác ngác vẫn kiên trì chờ đợi đoàn công tác giữa nắng trưa gay gắt. Nhìn thấy thế, dù thấm đẫm mồ hôi và bụi đường xa, chúng tôi quên mệt, làm việc nhanh gấp đôi để kịp có Phần quà cho bà con bù lại thời gian trễ hẹn. Những nụ cười hạnh phúc lấp lánh ánh nắng của kẻ trao người nhận như xóa tan đi bao mệt mỏi. Một cụ già rưng rưng nước mắt vì chưa từng được ai cho quà nhiều đến vậy, gặp lúc khó khăn, cả nhà gần mười miệng ăn chỉ trông vào một công ruộng với khoảng 8 gạ lúa mỗi năm. Nhóm cắt tóc luôn tay làm mới những mái đầu khét mùi nắng. Một anh bán vé số đi ngang thấy cảnh nhộn nhịp đông vui lạ thường chưa bao giờ thấy ở ngôi thánh đường nhỏ này cũng vô xem cho biết, luôn tiện tân trang lại mái đầu nắng cháy.

Khu vực này có khoảng 700 hộ dân nhưng chỉ có khoảng 50 gia đình có đạo. Thật như “hạt cát trên bãi biển” . Ngôi thánh

đường được dựng lên cách đây 63 năm nhưng không có mục tử dẫn dắt, mỗi tuần chỉ có một thánh lễ. Cuộc sống quá chật vật, khó khăn, giáo dân ở rải rác xa nhà thờ cùng với đa số là người không Công Giáo. Thánh lễ ngày thường chỉ có vài người tham dự, nhưng những “chầu nhậu” lại thu hút bà con đến đông, nên cha xứ thường gọi vui là “họ đạo khách vắng lai”. Chúa vẫn luôn để mắt đến những con chiên lạc đàn. Ngài đã sai một mục tử đến chăm sóc đàn chiên bơ vơ. Nhiều bàn tay đưa ra chung xây ngôi thánh đường. Chúa đã dẫn dắt những “cánh chim xanh” đến đây gieo rắc hạt mầm Lòng Thương Xót Chúa, hy vọng rằng một ngày gần đây những hạt mầm ấy sẽ đâm chồi, đơm hoa, kết trái...

Điểm Hẹn Giêsu Bãi Vàng

Lần theo con đường nhỏ hiu hút gió, những “cánh chim xanh” tìm đến “Điểm Hẹn Giêsu Bãi Vàng” khi trời bắt đầu kéo những đám mây đen. Đoàn xe vừa đến nơi thì đám chuồn chuồn cũng bay kín sân nhà thờ. “Chuồn chuồn bay thấp thì mưa”. Ông bà ta bảo thế. Lần này mưa chắc rồi ! Nếu mưa thì làm sao bà con đến nhận quà được ? Nếu mưa thì chỗ đâu phát quà ? Nếu mưa thì hàng hoá ướt hết làm sao phát ? Nét đăm chiêu lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt chim đầu đàn. Những khu vực lân cận bắt đầu mưa nặng hạt. Điện thoại của một người anh em trong đoàn ở Sài Gòn gọi xuống hỏi thăm lo lắng vì thành phố đang mưa lớn, anh em ở dưới này “làm ăn” thế nào được ? Nén tiếng thờ dài, chim đầu đàn yêu cầu anh em chuyển bớt hàng hoá vào trong nhà thờ vì sợ trời mưa chạy không kịp. Bà con bắt đầu kéo đến. Từng phần quà được trao tận tay tại sân nhà thờ. Chuồn chuồn vẫn lượn thấp gần mặt đất, mây đen vẫn kéo đến. Gió vẫn thổi. Thế nhưng, trời không mưa! Ôi, ngợi khen Lòng Thương Xót của Chúa. Mây đen chỉ làm giảm bớt cái nắng oi ả của ngày hè, cho người trao và kẻ nhận được “mát lòng mát ruột” thôi ! “Chuồn chuồn Bãi Vàng” bay lượn vùn vù như để chào đón “Chim Xanh Chí Hoà” thôi ! Những lúc gặp khó khăn thử thách mới biết lòng tin của mình còn yếu kém lắm ! Thế mà Chúa vẫn thương vẫn giúp... Thật nhiệm mầu tình yêu thương của Chúa .

Bãi Vàng là một họ đạo thiếu thốn cả vật chất lẫn tinh thần, thuộc giáo xứ Phước Hảo, được hình thành từ năm 1967. Vì nhà thờ nằm trong vùng chiến tranh nên trong một thời gian dài các cha không dám đến dâng thánh lễ. Nghe kể lại “ngôi nhà thờ ngày trước ở ngay sát mé sông, một trong 9 nhánh sông của Cửu Long Giang, sau một trận bão lớn đã bị cuốn trôi. Còn lại tượng Đức Mẹ lại bị 2 người đàn ông thả xuống sông. Hai người đàn ông sau này gia đình tan tác không còn ở lại đây nữa. Có hai vợ chồng đi làm lưới ở khúc sông ấy đã tình cờ vớt được tượng Đức Mẹ trong lưới. Nhưng lúc đó tình hình đất nước rối ren, hai vợ chồng đó lại thả tượng Đức Mẹ xuống sông vì sợ liên lụy. Một thời gian sau, người chồng đã bị chết đuối ngay chỗ họ đã thả bức tượng Mẹ. Sau này bà con giáo dân cũng đã nỗ lực tìm kiếm, nhưng không tìm được lại tượng Đức Mẹ. Không biết có phải vì thả Đức Mẹ xuống sông hay không mà cuộc sống ở đây rất khó khăn, chủ yếu là làm ruộng, làm đáy. Số giáo dân gần 400 người, nhưng thánh lễ ngày Chủ Nhật chỉ có khoảng 80 người tham dự, ngày thường được 5,6 người. Có nhiều gia đình bị rơi đạo. Bây giờ, giáo dân chỉ biết cầu nguyện xin cho tìm lại được tượng Đức Mẹ, hy vọng cuộc sống đạo, đời có thể sẽ khá hơn.”

Ngôi nhà thờ hiện nay xây dựng trên mảnh đất mua của một người dân. Giáo họ hiện nay vẫn chưa có mục tử chăm sóc. Mỗi tuần cha phó xứ Phước Hảo về dâng thánh lễ 2 lần. Chỉ có một dì phước ở nhờ trong một gian trường học cũ kĩ để trông nom giáo xứ. Ngoài ra có một ông biện (ông trùm) trông coi nhà thờ. Cuộc sống quá khó khăn nên hầu hết những người trẻ, khỏe trong họ đạo bỏ quê lên thành phố mưu sinh. Chỉ còn người già và trẻ em bám trụ lại. Trong tình cảnh đó, Chúa vẫn để mắt đến những con chiên bơ vơ lạc đàn. Mới đây có 6 em rước lễ lần đầu, lớp tân tông có 2 em theo học, 2 đôi hôn phối được hợp thức hoá, và có 4 người sau bao nhiêu năm xa Chúa nay đã quay trở về. Đây những tín hiệu vui như cánh én báo hiệu mùa xuân tràn đầy Lòng Thương Xót Chúa thời gian sắp tới.

Những nhịp tim thổn thức khi nghe câu chuyện của bà cụ neo đơn hơn 70 tuổi có cậu con trai suốt ngày nhậu nhẹt bỏ bê

mẹ già. Bà phải đi làm thuê làm mướn sống qua chuỗi ngày còn lại. Gia tài trong túi bà chẳng có gì ngoài cuộn băng keo để dán mí mắt bị sụp đã 4 năm nay không có tiền chạy chữa, thêm bệnh thần kinh phân liệt, đau tim nữa. Bà đã khóc thật nhiều khi nhận được món quà. Lòng chúng tôi như thắt lại khi nghe bà tâm sự : “Mấy bữa nay, già thèm miếng đường quây ly nước chanh uống cho mát mà không có. Gạo còn không có mà ăn lấy đâu ra đường pha nước chanh.? Nay được các cô các chú cho đường, gạo, mì, quần áo... Tui cảm ơn nhiều lắm!”

Sợi dây hữu hình gắn kết chúng tôi với những anh em vùng sâu vùng xa trong những chuyến công tác là những tấm ảnh lòng thương xót, chuỗi Mân Côi, quần áo, gạo, mì, đường, sách vở, thuốc men... Của cải vật chất sẽ qua đi nhưng sợi dây vô hình là tình yêu Giêsu, tinh thần phục vụ mà cả đoàn mang theo sẽ còn mãi trong lòng tất cả mọi người. Những con người sẽ chia và đón nhận Lòng Thương Xót Chúa vẫn đang miệt mài dong đuổi trên “hành trình kết nối trái tim”...

Lặng lẽ xuyên qua lòng phố thị
Bỏ lại sau lưng chuyện hên hò
Chim xanh thẳng cánh phương nam tiến
Rao truyền Lòng Thiên Chúa Xót Thương.
Lấp lánh ánh sao vờn sông nước
Cùng thầy trò-lữ khách đường xa
Qua Tham Luông, Rạch Miễu, Cỏ Chiên
Khi xóm làng còn say giấc điệp...

Và kìa!

Điểm hẹn Thầy trên con đường nhỏ
Núp bóng sau những rặng dừa già...
Đó đây ruộng lúa ửng nắng hồng
Bình minh soi tỏ khắp tầng không
Long lanh vàng sáng Lòng Thương Xót
Chúa đến đây rồi, có biết không ?

Thanh Thuý
Chiều trên Cù Long Giang

Nhật ký tháng 8/2009

GIỮA MÙA HOA PHƯỢNG

“Mồ hôi mà đổ xuống đồng,
lúa mọc trùn trùn sáng cả đôi nương.
Mồ hôi mà đổ xuống vườn,
dâu xanh lá tốt vấn vương tơ tằm.”

Chiều Bên Bếp Lửa (H. Phương)

Trong mùa thi Đại Học và Cao Đẳng 2009, hưởng ứng chương trình Tiếp Sức Mùa Thi, nhiều ngôi chùa, nhà thờ đã rộng cửa đón thí sinh và phụ huynh đến ăn ở miễn phí, Cộng Đoàn Cầu Nguyên Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ giáo xứ Chí Hòa trong tháng 7 cũng tạm ngưng chuyến đi công tác bác ái ở các vùng sâu vùng xa, tập trung sức người sức của để chăm lo nơi ăn chỗ ở cho các sĩ tử nghèo, không nơi nương tựa, từ các vùng xa về thành phố dự thi.

Những ngày ấy, Đội Quân Áo Xanh chia thành 2 nhóm: Nhóm Tiền Tuyến Xe Ôm do các bạn nam phụ trách, có nhiệm vụ ra các bến xe đón những thí sinh từ quê lên thành phố dự thi đưa về Mái Ấm Gò Dầu, và đưa các em đến các trường thi cho đúng giờ. Nhóm Hậu Phương Bếp Lửa của các bạn nữ thì lo cơm nước ngày ba bữa; các bạn phải thức dậy từ 3 giờ sáng để chuẩn bị bữa điểm tâm cho các em ăn no, đủ sức học và làm bài thi.

Nhóm Bếp Lửa nhiệt tình phân chia công việc: kẻ nhặt rau, thái thịt, ướp cá; người nấu cơm, băm hành tỏi, nấu nước pha trà. Cứ thế, sau bữa sáng lại tất bật lo cho bữa trưa, rồi bữa chiều. Mọi người tuy vất vả, cuộc sống thường ngày có bộ đảo lộn một

chút, khuôn mặt để lộ nét quầng thâm trên mi mắt vì thiếu ngủ, thế nhưng ai cũng tươi vui với nụ cười luôn trên môi. Tất cả vừa làm vừa nói chuyện tíu tít tạo một bầu không gian gần gũi và thân thiện.

Thương làm sao khi nhìn thấy các bạn, ai cũng lấm tấm những giọt mồ hôi!! Mồ hôi của cái nóng hừng hực bên bếp lửa – lăn dài trên vầng thái dương của chị “trưởng nhóm khói lửa” khi đang nêm nếm nồi canh chua cá lóc thơm lừng, bên cạnh nồi thịt khi măng vàng sậm thật hấp dẫn. mồ hôi đầm áo các chị nhật rau trong cái nóng ban trưa. Mồ hôi thấm qua làn da trắng hồng trên khuôn mặt của các chị đang nhanh nhẹn dọn cơm, rửa bát ... như giọt sương trong veo đọng trên những cánh hoa đang nở ban mai. Những giọt mồ hôi ấy hôm nay không đổ xuống ruộng đồng để làm cho lúa mọc khắp cả nương đồi, cũng không đổ xuống vườn để cho dâu thêm xanh, lá thêm tốt, để tơ tằm thêm vắn vương; mà những giọt mồ hôi ấy hòa quyện với những tấm lòng rộng lượng sẻ chia của cả Cộng Đoàn Lòng Thương Xót Chúa giáo xứ Chí Hòa, sẵn sàng cho đi mà không cần đáp trả, mong ước trở thành cơn mưa tháng Bảy ngọt ngào, tưới gội cho các em thí sinh thêm tinh thần. cơn mưa ấy như gieo mầm hy vọng, giúp các em cố gắng vượt khó, kiên trì học tập, vì chính các em là tương lai của xã hội, của đất nước và của Giáo Hội.

Trong thời gian tiếp sức mùa thi, Mái Ấm Gò Dầu được đón tiếp các em và phụ huynh từ khắp miền đất nước, từ Nghệ An, Quảng Nam, Đà Nẵng đến Lâm Đồng, Tây Ninh, Bình Phước, An Giang, Tiền Giang ... họ là những người thuộc những miền tôn giáo khác nhau: Phật Giáo, Cao Đài, Hòa Hảo, Công Giáo hay Đạo Ông Bà và không tôn giáo. Cuộc sống mỗi người mỗi cảnh, hầu hết là dân quê chân lấm tay bùn, cố gắng cho con cái họ có “cái chữ” để thoát cảnh nghèo. Nhưng khi đến Mái Ấm Gò Dầu, họ coi nhau như anh em một nhà, cùng chung một mâm cơm, cùng chia sẻ công việc, chia nhau manh chiếu tấm chăn trong căn phòng ấm áp tình người.

Vào đợt thi lần thứ 2, sau giờ cầu nguyện và thánh lễ kính Lòng Thương Xót Chúa tại Chí Hòa chiều thứ năm, Chim Đầu Đàn

và Đội Quân Áo Xanh đem theo tặng phẩm của Cộng Đoàn đến “ngôi nhà mơ ước” để cùng chia sẻ bữa cơm tối với các em thí sinh, và động viên để các em thêm tự tin. Buổi tối hôm đó, Đội Quân Áo Xanh cùng sinh hoạt vòng tròn với các em. Cuộc giao lưu và sinh hoạt thật vui, năng động và hào hứng, làm tăng thêm niềm tin của các em và phụ huynh vào những người phục vụ, giúp các em biết mở rộng giao tiếp với người xa lạ, biết hòa đồng với môi trường xung quanh. Qua buổi sinh hoạt, dường như ai cũng được tiếp thêm sinh lực sau những ngày đầu khó khăn, lạ lẫm nơi thành phố “xứ lạ quê người”. họ rất ngạc nhiên khi lần đầu tiên được biết đến mái ấm này. Một phụ huynh tâm sự: “Có năm mơ tôi cũng không nghĩ được tại sao lại có những nơi, những con người tốt bụng như thế! Khi ở dưới quê, tôi nghĩ thành phố đầy những cạm bẫy, lừa lọc, dễ gì tìm ra những người tốt. chúng tôi hết sức cảm động khi được các anh chỉ ở đây chăm sóc cho từng bữa ăn, từng giấc ngủ cho con em chúng tôi.”

Cuộc sống luôn có hai mặt, sáng và tối. bên cạnh những con người gian trá, lừa lọc, đố kỵ, vẫn còn đó những tấm lòng biết yêu thương, chia sẻ, âm thầm phục vụ. cố nhạc sĩ Trịnh Công Sơn đã viết: “Sỏi đá cũng cần có nhau”, vậy thì hướng chỉ con người, nhất là những chiến sĩ của Lòng Thương Xót Chúa. Mỗi người chúng ta luôn cần có nhau trong cuộc đời này, hãy đến với nhau bằng cả tấm lòng và trao nhau trọn cả tâm tình.

Văng bên tai bài hát chia tay trong đêm giao lưu tại Mái Ấm Gò Dầu giữa Đội Quân Áo Xanh với sĩ tử: “Gần nhau trao cho nhau yêu thương tình loài người ...” Phải chăng đó chính là sứ điệp của Lòng Thương Xót Chúa cho con người trong thế giới hôm nay?

Trưởng Ban Khói Lửa (Kim Khen)

Tạ ơn Chúa đã cho con được theo chân Chúa phục vụ cho các em thí sinh trong chương trình Tiếp Sức Mùa Thi của cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa giáo xứ Chí Hòa. Chúa biết các em từ những tỉnh xa xôi, thiếu thốn nhiều thứ và rất xa lạ với đời sống bon chen nơi thành phố, nên Chúa đã đem các em hội tụ về

đây, nơi Mái Ấm Gò Dầu – để chúng con có dịp chăm lo cho các em những bữa cơm, tuy đạm bạc nhưng đầy ắp tình yêu thương.

Sự quan tâm chăm lo Chúa muốn chúng con gửi đến các em, thay cho những lời động viên trong lúc các em chuẩn bị cho những ngày thi rất căng thẳng.

Chúa ơi! Chính nhờ những ngày vất vả trong “khói lửa” con mới cảm nghiệm được Lời Chúa: “Cho thì có phúc hơn là nhận” Thật vậy, trong thời gian này, con đã được hồng ân Chúa trao ban gấp trăm ngàn lần những gì con đã cho đi.

Xin Chúa tiếp sức để con dần thân phục vụ an hem mình nhiều hơn. Tạ ơn Chúa và Mẹ, đã trao cho con những đứa con tinh thần mà con nghĩ không dễ gì có được. thật cảm động làm sao hai tiếng gọi thân thương: má Khen – mà các em sinh viên và một số anh em trong Đội Quân Áo Xanh dành cho con. Danh xưng ấy làm con luôn ý thức phải cố gắng sống tốt hơn, phục vụ nhiệt tình hơn nữa để không làm các em thất vọng về mình.

Sau lần Tiếp Sức Mùa Thi này con có được cái tên nghe rất ấn tượng “Trưởng Ban Khói Lửa”. đây quả thật là ý Chúa! Vì thật lòng mà nói, con yêu công việc nấu ăn từ lúc còn bé, và vì có ơn Chúa, nên con đã làm một cách hăng say không biết mệt mỏi. đây là thời gian con không thể nào quên được vì có rất nhiều kỷ niệm. chưa bao giờ con được sống trong niềm hạnh phúc vô bờ bến như những ngày tháng qua. Con có những đứa con tinh thần luôn bên cạnh hỗ trợ và động viên con, nhất là những em thí sinh chúng con đã chăm sóc. Những mẫu tin nhắn chất chứa yêu thương: “Má ơi! Con nhớ má quá! Má giữ gìn sức khỏe”; “Con cảm ơn các má và các anh chị thời gian qua đã chăm lo cho tụi con. Nếu không có Mái Ấm Gò Dầu thì không biết tụi con sẽ xoay sở ra sao nữa!” ... nhiều tin nhắn làm con rơi nước mắt ...

Những ngày sống bên nhau, tuy ngắn ngủi nhưng ắp đầy tình thương mến thương. Khi chia tay trở về gia đình, mỗi em đều mang theo mình những tâm trạng buồn vui, những nỗi nhớ thương, cùng những giọt nước mắt dành cho má Khen và mọi người trong Đội Quân Áo Xanh. Phụ huynh của các em cũng dành những tình cảm tốt đẹp cho chúng con, khi thấy tất cả chúng con

sống chan hòa với họ và với nhau như anh chị em trong một gia đình.

Cảm tạ Chúa đã cho chúng con – những người xa lạ, trở thành hạn hũ, anh em một nhà, như chúng con thường hát với nhau: “Yêu thương nhau, yêu thương mãi vì chúng ta đều là anh em cùng một nhà. Yêu thương nhau, yêu thương mãi vì chúng ta đều là anh em cùng một Cha.” Lạy Chúa xin cho chúng con biết sống quảng đại, yêu thương, phục vụ và hy sinh hơn nữa, để ngày một xứng đáng với chiếc Áo Xanh chúng con vinh dự được khoác lên mình.

Hãy Mở Ra (Lê Dung)

Vào một buổi chiều thứ Năm, khi tham dự thánh lễ Lòng Thương Xót Chúa ở nhà thờ Chí Hòa, tôi nghe thông báo: trong tháng 7, cộng đoàn sẽ ngưng đi công tác bác ái ở các vùng sâu vùng xa, tập trung sức người và của để lo cho các sĩ tử nghèo, không nơi nương tựa, từ xa về thành phố. Nghe vậy, tôi rất tâm đắc với cách thức hoạt động tông đồ đa dạng của cộng đoàn này, vì biết rằng hiện tại, còn biết bao nhiêu hoàn cảnh khó khăn, bao mảnh đời cùng cực, còn đó nhiều gia đình mà mỗi lần con đi thi là phải chạy vay khắp làng xóm để vay mượn vài trăm ngàn đồng làm lộ phí, và còn nhiều nỗi lo khác nữa vì nơi thành phố lớn phức tạp, lắm cạm bẫy. tôi còn nhớ một bản tin trên báo cách đây 2 năm: một người cha nghèo xứ Quảng đưa con gái vào thành phố thi Đại Học. vì không có chỗ trọ nên khi đêm về, hai cha con trải bạt nằm tạm dưới gầm cầu. rồi chuyện gì đến cũng đến. nửa đêm, đứa con gái bị bọn bắt lương hãm hiếp; người cha đau khổ chết lên chết xuống vì không bảo vệ được con mình. Câu chuyện ám ảnh tôi suốt một thời gian dài, đặc biệt là vào mỗi mùa thi. Tôi lo, nhưng lại thấy mình bất lực ...

Giờ đây, nhờ thăm đượm ơn Chúa, mọi người đã mở lòng ra với nhau, cho nhau, như câu hát của bài Ephata: “lạy Chúa, xin mở tay con, nối liền vòng tay kẻ nghèo, tình thương dâng hiến nơi nơi, cho đời người vương tằm tối ...”

Thay mặt các em, tôi viết những dòng này như lời tri ân gửi đến cha linh hướng và cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa giáo xứ Chí Hòa, cũng như mọi tín hữu gần xa, đã giang rộng đôi tay để cứu mang bao bọc những em học sinh nghèo, vất vả dậm đường lên “kinh đô” ứng thí. Ước gì ngày càng có thêm thật nhiều những bàn tay nhân ái ở khắp mọi nơi. Tôi cũng xin gửi đến nhóm Phục Vụ và Đội Quân Áo Xanh lòng cảm phục chân thành, vì nhờ các bạn, qua các bạn đã đưa tha nhân đến gần Chúa qua chính những hy sinh vất vả, âm thầm phục vụ.

Xin Chúa mở mắt để con nhận ra hình ảnh Chúa nơi những người anh em khốn khó. Xin mở tai con để nghe được tiếng khóc than của người đau khổ. Xin mở tay con để nâng người quy ngã chỗi dậy. và xin mở rộng trái tim con để biết yêu thương phục vụ, hầu cho mọi người nhận ra Lòng Thương Xót Chúa nơi tâm lòng biết xót thương cảm thông của con, của chúng con.

Tất cả xin hãy mở ra!

Sài Gòn mùa thi 2009

Nhật ký tháng 9/2009

LÒNG THƯƠNG XÓT TRÊN CAO NGUYÊN

Như Phaolô được tình yêu Giêsu thúc bách
Những cánh chim xanh lặng lẽ ra đi
Xuyên màn đêm vượt bao đèo dốc
Loan truyền lòng Thiên Chúa Xót Thương ...

Chung Một Tấm Lòng

Suốt mùa hoa phượng, Đội Quân Áo Xanh rờn rã sớm hôm lo “tiếp sức mùa thi”, giúp các sĩ tử có điều kiện tốt nhất trên đường “vượt vũ môn”. Sau đó chúng tôi có chuyến công tác 3 tuần chung tay dựng lại mái nhà, đắp lại con đường, làm sạch đẹp cho “Nhà Cỏ”, là nơi nương thân cuối đời của những anh chị em dính ma túy, HIV ...

Cuối mùa phượng nở, Đội Quân Áo Xanh lại được vinh dự thay mặt Cộng Đoàn Cầu Nguyện Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ Giáo Xứ Chí Hòa băng đèo vượt núi tìm đến chia sẻ với những anh chị em dân tộc, loan truyền Lòng Thương Xót Chúa trên cao nguyên.

Mỗi chiều thứ năm, những người đi tham dự buổi cầu nguyện và thánh lễ Kính Lòng Thương Xót Chúa tại Chí Hòa cứ lặng lẽ đem đến “Lều Phục Vụ” người thì bao quần áo, kẻ thì mấy thùng mì, sách vở, giày dép ... Từ em bé góp một ngàn đồng tiền nhin quà sáng đến những cụ già lom khom trao cho năm ngàn tiền đất lưng. Từ cô giáo trao con heo đất do học sinh đóng góp, anh công nhân bớt tiền cà phê thuốc lá, chị lao công nhin tiền quà vật, đến những doanh nghiệp doanh nhân trao cả tấn gạo, tấn đường. dù nhiều hay ít, nhưng đều chung một tấm lòng. Tấm lòng xót thương tha nhân vì biết rằng mình đang được Chúa xót thương. Hành trình “từ trái tim đến trái tim” cứ đều đặn như thế. Từ “Lều Phục Vụ” chúng tôi chuyển tặng phẩm về “Mái Ấm Gò Dầu” để ngày ngày chắt chiu, sắp xếp lọc lựa lại từng bộ quần áo,

phân chia từng gói mì, ký đường, ký muối ... chờ ngày “xuất quân”.

“Mái Ấm Gò Dầu”, nơi Đội Quân Áo Xanh nướng nấu, thực ra là Văn Phòng 2 của Trung Tâm Nhân Đạo Quê Hương. Cảm thông khi thấy chúng tôi không có nơi sinh hoạt và lưu giữ những tặng phẩm do cộng đoàn Lòng Thương Xót đóng góp, Giám Đốc Trung Tâm Nhân Đạo Quê Hương đã cho mượn tạm Văn Phòng 2 ở đường Gò Dầu, phường Tân Quý, quận Tân Phú, làm địa điểm sinh hoạt thường xuyên của Đội Quân Áo Xanh.

Buổi tối cuối tuần ngày 22-08-09, tại “Mái Ấm Gò Dầu” này, 130 Cánh Chim Xanh đã chuẩn bị sẵn sàng hơn 1000 phần quà xếp đầy 4 xe tải theo chân người lãnh tử đến giáo điểm Đoàn Kết và Tân Rai thuộc giáo phận Đà Lạt. Những giây phút giao lưu sinh hoạt sôi nổi ngay trên xe gắn kết tình thân của những con người tuy khác nhau về trình độ, tuổi tác nhưng chung một lý tưởng phục vụ. Bữa tối trên xe là đồng quà đồng bánh của bà con giáo dân gửi tặng cho đoàn. Cho gì ăn nấy. Đơn sơ mà vui, mà ngon vì thấm đượm tình người. Cả đoàn dâng lên Mẹ tràng chuỗi Mân Côi được xem là nguồn sống khởi động tinh thần mọi chuyến bay đêm. Mẹ luôn đồng hành, che chở vì “chẳng ai cầu khẩn mà Mẹ không nhận lời”. Lời kinh tiếng hát hòa nhịp trong tiếng mưa đêm. Hầu như mỗi chuyến công tác ở cao nguyên chúng tôi lại được đồng hành cùng những cơn mưa nặng hạt, làm cho chặng đường thêm gập ghềnh cheo leo hiểm trở hơn. Chúng tôi chỉ biết cầu nguyện và phó thác cho Lòng Thương Xót Chúa.

Điểm Hẹn Đức Mẹ Đèo Bảo Lộc

Vượt qua chặng đường đêm gập ghềnh, đúng một giờ sáng Chúa nhật 23-08, đoàn công tác đến dưới đài Đức Mẹ ở đèo Bảo Lộc. Dù mưa dù nắng, dù ngày hay đêm, Mẹ vẫn đứng mãi ở đây, dõi theo, che chở cho bao nhiêu lữ hành qua lại trên đoạn đường đèo nguy hiểm này. Những cánh chim xanh còn ngái ngủ bay đến quây quần bên Mẹ, xin Mẹ đồng hành che chở cho chuyến công tác được bình an. Trong giây phút tĩnh lặng thì thầm bên Mẹ, chúng tôi xin Mẹ chúc lành cho những người chúng tôi sẽ gặp,

những nơi chúng tôi sẽ đến, và những công việc chúng tôi sẽ làm ... chúng tôi tiếp tục cuộc hành trình, bên tai văng vẳng câu hát trong sương đêm: “Mẹ như bóng mát che đầu ... Giữa nắng lúc ban trưa, trong mưa bao đêm sâu Mẹ vẫn che đầu. Khốn khó dắt con đi, gian nguy đưa con về, Mẹ mãi chở che ...”

Điểm Hẹn Giêsu Đoàn Kết

Men theo con đường nhỏ trơn trượt bên bờ ruộng lúa còn đậm hơi sương. Chúng tôi tìm đến được giáo điểm Đoàn Kết khi những tia nắng đầu tiên của ngày mới bắt đầu lộ dạng. Những ánh nắng lấp lánh xuyên qua tán thông già như nở nụ cười chào đón chúng tôi. Con gió nhẹ nhẹ mơn man qua ruộng lúa làm cả cánh đồng như nổi sóng vẫy tay chào.

Họ đạo Đoàn Kết là một vùng đất ven sông Đà Dờng (Đại Dòn), trước đây chỉ có người K’Hor sinh sống trong Buôn Ryongsre. Họ định cư nơi đây từ lâu và đã biết đạo Chúa nhờ các cha Dòng Chúa Cứu Thế truyền giảng. Sau năm 1975 một số lớn giáo dân di cư tự do từ ngoài Bắc đã đến định cư nơi đây. Từ đó số gia đình có đạo thêm đông. Họ quy tụ thành nhóm và xin phép sinh hoạt tôn giáo. Năm 1989 lần đầu tiên trên địa bàn họ đạo thánh lễ được cử hành trong trường cấp một của thôn. Với lời khẩn xin của cộng đoàn nơi Lòng Thương Xót Chúa, giáo họ đã được phép xây dựng ngôi nhà nguyện mang tước hiệu “Thánh Phê rô Tông Đồ”. Họ đạo nằm trong vùng đất trũng nên chủ yếu sống bằng nghề trồng lúa và cà phê với khoảng 450 gia đình. Cuộc sống còn vô cùng bấp bênh. Khu vực này đang có dịch rầy nâu. Vụ lúa chính năm nay có thể bị mất trắng. Đã khó khăn nay càng lại khó khăn hơn.

Đặt chân đến nơi thì trời đã rạng sáng, không còn thời gian nghỉ ngơi nữa. Dù qua một đêm thức trắng, những cánh chim xanh vẫn nhanh nhẹn chuyển 2 xe hàng vào các phòng giáo lý, chuẩn bị 500 phần quà sẽ phát sau giờ lễ. Sau đó lại bay đến ngôi thánh đường cùng mọi người hiệp dâng thánh lễ. Khí trời vùng cao se lạnh nhưng bên trong nhà thờ thật ấm áp vì hôm nay bà con giáo dân đến tham dự thánh lễ rất đông, chật cứng nhà

thờ. Họ đến Nhà Chúa với những khuôn mặt r ám nắng, đôi chân trần chai cứng. Đôi tay run run đón nhận những tấm ảnh Lòng Thương Xót Chúa, Mẹ Maria, những tràng chuỗi Mân Côi. Bài giảng sống động của cha chủ tế với những ví dụ minh họa đem lại không khí tươi mới cho họ đạo. Hy vọng ngày càng có thêm nhiều con chiên lạc đàn đến quy tụ bên nhà Chúa.

Sau thánh lễ, mỗi bạn trong Đội Quân Áo Xanh dìu một người đến nhận quà của Lòng Thương Xót Chúa. Mỗi phần quà gồm 2 bịch lớn quần áo, 10 ký gạo, 2 ký đường, 1 ký muối, 15 gói mì, một áo gió, và một trái bong bóng lớn. Mỗi phần quà nhiều và nặng như thế cho nên mỗi cánh chim xanh phải gồng mình mang vác cho từng người đến tận nơi. Anh chị em dân tộc chân chất, đơn sơ vui mừng khi nhận được những món quà vô cùng cần thiết đối với họ lúc này. Một bà cụ run run: “Đây là lần đầu tiên được cho nhiều quà thế này. Chưa bao giờ ở đây lại vui như hôm nay. Nhà đang hết gạo thiếu muối. Già này cảm ơn các cô các chú nhiều lắm!”

Nhóm cắt tóc luôn tay “tân trang” lại đầu tóc từ các em nhỏ cho đến cụ già. Chuyến công tác lần này còn có thêm các bác sĩ khám bệnh và phát thuốc miễn phí cho bà con. Mọi người xếp thành hàng dài chờ tới lượt khám bệnh. Các bác sĩ không một phút nghỉ ngơi, làm việc liên tục và cật lực nhưng cũng không đáp ứng được số bệnh nhân đến xin khám bệnh quá đông.

Những trái bong bóng đủ màu sắc trên tay các em nhỏ dân tộc tung tăng bay nhảy trên khắp các con đường nhón men theo ruộng lúa làm nên một hình ảnh thật đẹp. Tuy cuộc sống ở đây còn nhiều khó khăn nhưng nhiều gia đình vẫn cố gắng cho con đi học lấy cái chữ, hi vọng tương lai của các em sẽ tươi sáng hơn. Trên đường về chúng tôi bắt gặp một người mẹ dân tộc dìu con trên lưng cùng phần quà vừa nhận được, chị quay lại vẫy tay chào chúng tôi trong niềm luyến mến.

Điểm Hẹn Giêsu Giáo Xứ Tân Rai

Chia tay họ đạo Đoàn Kết trong niềm lưu luyến, chúng tôi vội vã đến giáo điểm Tân Rai cách đó hơn 80km. Khi gần đến nơi,

trời bắt đầu đổ mưa. Nét lo lắng bắn khoản hiện rõ trên khuôn mặt chim đầu đàn. Làm sao đây? Đứng giữa trời mưa giăng tay cầu nguyện, phó thác cho Lòng Thương Xót Chúa và theo gương Mẹ đáp tiếng “Xin Vâng”, dù mưa hay nắng. Chim xanh đội mưa chuyển hang xuống các phòng giáo lý. Phải bảo quản hang cho khô ráo đến tay bà con. Dưới cơn mưa nặng hạt, những mái tóc khét mùi nắng ánh mắt ngơ ngác ngác của các em thiếu nhi, những đôi mắt hờm sâu trĩu nặng lo toan cuộc sống của người lớn, những mái tóc pha sương của các cụ già đang chờ đợi chúng tôi. Mọi sự đã sẵn sàng, chỉ chờ ngót cơn mưa. Nhìn bầu trời mưa bay vùn vụt, mưa bong bóng khó mà tận, chim đầu đàn không muốn để bà con chờ lâu hơn nữa sợ trời tối, nên quyết định phát quà ngay trong cơn mưa. Qua một ngày một đêm không ngủ, nhưng những chú chim xanh vẫn vui vẻ nhanh nhẹn phục vụ dưới mưa, dành phần khô ráo cho bà con. Nhóm cắt tóc, nhóm phát thuốc, nhóm phát quà được phân công làm việc một cách nhuần nhuyễn đầu vào đó. Những nụ cười, nét mặt hân hoan, ánh mắt triu mến của bà con làm chúng tôi quên hết mọi mệt. Tạ ơn cơn mưa hồng ân Chúa!

Các em nhỏ tung tăng cười nói vui vẻ với nhau bằng tiếng dân tộc. Tuy không hiểu, nhưng qua nét mặt, cử chỉ, nụ cười các em, chúng tôi tin rằng các em rất vui. Những hạt giống của Lòng Thương Xót Chúa đã được gieo nơi những mảnh đất tốt là tâm hồn trong sáng của các em để ươm mầm chờ ngày đâm hoa kết trái.

Vừa phát quà cho bà con dân tộc xong, anh trưởng đoàn nhận được điện thoại của cha xứ Đoàn Kết cho biết ở dưới đó đang mưa rất lớn. Nếu đoàn công tác rời nơi đây trễ một chút là mắc mưa, và sẽ phải ở lại cả tuần nữa chờ đường khô, đoàn xe mới ra được. Lòng Thương Xót Chúa thật là diệu kỳ! Alleluia! Tạ ơn Chúa!

Lòng Thương Xót Chúa đã đoái thương đến vùng đất này từ rất sớm. Khi miền này chỉ có toàn người dân tộc sinh sống, Đứa Cha Nguyễn Văn Hiền đã nghĩ đến việc giao rảnh Tin Mừng cho họ, nên đã cử cha Lô ren sô Phạm Giáo Hóa đến phụ trách

việc truyền giáo cho người dân tộc. Nhận bài sai ngày 16-04-1958, cha Lô ren sơ bắt đầu công việc Loan Báo Tin Mừng cho người dân tộc tại miền đất xa xôi hẻo lánh này. Hiện nay giáo xứ Tân Rai đang mở rộng thêm nhiều giáo họ mới ở những vùng xa hơn và được xem là trung tâm truyền giáo cho dân tộc của Giáo phận Đà Lạt. Trong năm 2009 Giáo Xứ Tân Rai đang ráo riết chuẩn bị cho ngày lễ kỷ niệm 50 năm truyền giáo. Đó cũng là ngày giao lưu của anh chị em Dân Tộc vùng Bảo Lộc với khoảng 5000 anh chị em giáo dân người Thượng tại Tân Rai. Từ năm 2006-2009, có 700 người từ 5 tuổi trở lên được rửa tội thuộc các xã cùng sâu vùng xa, và hơn 100 tân tòng người Kinh trong toàn giáo xứ. Cuộc sống ở đây vẫn còn khá nhiều khó khăn thiếu thốn, chủ yếu là đi làm thuê, miếng cơm manh áo phải lo từng ngày, bữa no, bữa đói.

Sau khi tham dự Thánh Lễ, phát hình Chúa, Mẹ và chuỗi Mân Côi cho bà con, chúng tôi lại tất bật chuẩn bị cho đêm giao lưu “Vũ Hội Hóa Trang Chiêng Trống Cồng” với các bạn trẻ dân tộc. Tất cả đều hóa trang đầy tính sáng tạo, đều hòa nhịp trong tiếng cồng chiêng, trong các điệu múa cổ truyền của các bạn trẻ dân tộc đến sinh hoạt giao lưu. Vì trời mưa không được bập bùng bên ánh lửa trại, nhưng tình người được trao đi và nhận lại cũng làm cho mỗi chúng tôi cảm thấy ấm áp trong đêm rừng cao nguyên. Kết thúc Đêm Vũ Hội là giây phút tĩnh lặng nguyện cầu với nghi thức “Đem Lửa Về Tim”.

Lời ca tiếng hát của những cánh chim xanh vang vọng núi rừng cao nguyên: “Này bạn hỡi hãy thắp sáng lên con tim nồng nàn. Hãy thắp lên ngọn lửa tin yêu. Cuộc đời bao tăm tối quanh ta đang cần đến ánh sáng chiếu soi. Này bạn hỡi xin chớ lảng lo, Chúa đang chờ ta. Hãy thắp lên niềm tin. Hãy thắp lên tình yêu, tình yêu Giêsu...”

Khi đi mang nặng tình đời,

Khi về mang nặng tình người thiết tha ...

*Thanh Thủy
Chiều cao nguyên*

Nhật ký tháng 10/2009

TRÊN VẠN NỎ ĐƯỜNG

Trên vạn nỏ đường trao nhân ái
Chu du khắp chốn cảm thiên nhiên

Đã lâu rồi dường như tôi chỉ biết vun vén cho bản thân, chỉ sống cho riêng mình, chẳng quan tâm đến ai. Thế nhưng làm lòng tôi vốn cứng ngắc nguội lạnh chợt rung lên bồi hồi. Chuyến đi ấy làm trái tim tôi mềm hơn và biết rung cảm hơn.

Đêm Trăng Non Đồng Hoà

“Nổi lửa lên xua tan đêm đen. Nổi lửa lên xua tan ngại ngần. Nổi lửa lên nổi vòng tay lớn!”. Bài hát Nhảy Lửa của hơn 100 bạn trong Đội Quân Áo Xanh khai mạc đêm lửa trại ở Cần Giờ dưới ánh trăng non. Đêm nay, ánh lửa trại bập bùng đã phá tan cái tĩnh mịch âm u của khu rừng sác. Ánh trăng non như muốn hoà quyện vào những câu ca, điệu múa, nụ cười trên những khuôn mặt vừa ráo mồ hôi của những Cánh Chim Xanh. Họ mới trải qua đêm lễ hội “Rước Đèn Dưới Trăng” với các em thiếu nhi tai giáo điểm truyền giáo Đồng Hoà – Cần Giờ - một huyện thoai thành thuộc vùng sâu vùng xa, nằm về phía đông nam Sài Gòn. Đây là khu vực rừng sác ngập mặn, chằng chịt sông rạch, dân cư khoảng 65.000 nghìn người, sống rải rác trong 7 xã nằm cách xa nhau. Cuộc sống người dân ở đây còn nghèo, chủ yếu là làm thuê, làm mướn, mò cua bắt ốc, đánh bắt cá ở sông lạch ven biển. Mức thu nhập rất thấp vì phương tiện đánh bắt còn thô sơ và gặp nhiều khó khăn vì hải sản biển ngày càng cạn kiệt do tình trạng ô nhiễm môi trường.

Có thể nói đây là chuyến công tác bác ái để lại trong tôi nhiều ấn tượng và chuyển biến cách sống. Nơi vùng xã nghèo, đời sống còn nhiều khó khăn này, không ai ngờ lại có được đêm lễ

hội “Rước Đèn Dưới Trăng” tung bùng nhộn nhịp đến thế! Niềm vui trên gương mặt trẻ thơ đêm nay thực sự đã làm cho tôi được sống lại tuổi thơ của mình. Tuổi thơ dù đã qua đi nhưng còn đó những ước mơ chưa tròn, cho nên tôi mong muốn làm cho các em vui hơn, hạnh phúc hơn.

Tấm lòng của cả Cộng Đoàn Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ giáo xứ Chí Hoà chắc chắn đóng góp trong một tháng qua được 700 phần quà Trung Thu và 1000 phần quà hỗ trợ các gia đình có hoàn cảnh khó khăn. Đặc biệt lần này còn có gần 50 chiếc xe đạp tặng các em học sinh làm phương tiện đến trường. 150 bạn trong Đội Quân Áo Xanh với 5 xe tải chở quà đã đem niềm vui đến không chỉ cho các em mà còn cho cả người lớn nữa. Mỗi em đều được một phần quà, đặc biệt không thể thiếu trong ngày Tết Thiếu Nhi là lồng đèn và bánh trung thu do chính tay các bạn Áo Xanh chăm chút làm cả tuần trước.

Tiếng nói, tiếng cười rộn rã của các em vang một góc trời làm chúng tôi hăng say phục vụ quên cả mệt và đói. Vùng sâu, nơi u tịch của kênh rạch, nơi lặng lẽ của rừng sâu, đêm nay bỗng trở nên đẹp lạ thường, lung linh, huyền ảo. Chắc chắn trong rất đông trẻ thơ đến dự lễ hội có Giêsu đang tung tăng rước đèn trung thu với chúng. Người lớn cũng được vui lây vì thấy con em mình nơi đồng chua nước mặn được hưởng một đêm trăng ý nghĩa và hạnh phúc.

Hơn 12 giờ khuya, ngọn lửa trại tàn dần theo lời kinh đêm. Đêm không ngủ. Từng nhóm quay quần hàn huyên bên bếp than hồng thơm phức mùi bắp nướng khoai nướng. Thật ấm cúng. Chị Hằng, Chúa Cuội trên cung trăng cũng muốn xuống trần vui vầy bên những Cánh Chim Xanh. Màn đêm âm u của cánh rừng hoà vào bầu khí trầm lắng cầu nguyện của mọi người. Một Đêm Trung Thu huyền ảo với ánh lửa trại bập bùng sao mà linh thiêng thế! Một đêm lửa trại cùng cầu nguyện với nhau dưới ánh trăng non trước rằm tháng tám ấn tượng làm sao!

Thức trắng đêm vậy mà sáng hôm sau Chim Xanh vẫn còn tỉnh táo tham dự thánh lễ Chúa Nhật, rồi bay ra Uỷ Ban Ấp Đông Hoà với những phần quà nặng trĩu ân tình chia sẻ nỗi khó khăn

với hơn 500 gia đình nghèo khó. Nhộn nhịp nhất là nơi các bác sỹ đang thăm khám phát thuốc cho các cụ già, những người ốm đau bệnh tật không tiền chạy thầy chạy thuốc. Nơi vùng quê nghèo này, cái gì cũng quý. Một gói mì cũng xong một bữa cơm. Một nắm gạo cũng qua một lần đở lửa. Một lọ dầu gió cũng qua khỏi lúc trái gió trở trời. Nếu không đến tận nơi, làm sao biết được chỉ cách Sài Gòn vài chục cây số, mà đời sống người dân nơi đây lại khổ cực và thiếu thốn như thế ?

Trưa Rừng Sác An Thới Đông

Tiếng lá rừng xào xạc hai bên đường, cơn gió ,át nhẹ từ các dòng sông rạch dẫn chúng tôi đến “Điểm Hẹn Giêsu An Thới Đông”. Từ xa, ngọn tháp nhà thờ như cánh tay vươn cao mời chào vẫy gọi.

An Thới Đông là một trong những điểm truyền giáo của giáo phận Sài Gòn được giáo cho các linh mục Dòng Chúa Cứu Thế phụ trách. Tại điểm truyền giáo này có một mái ấm cru mang chăm sóc khoảng gần 100 em khuyết tật, bại não, khiếm thính, chậm phát triển. Bên cạnh việc truyền giảng Tin Mừng, giáo điểm còn chú trọng tới việc nâng cao mức sống dân nghèo, giúp con em họ có điều kiện đi học, mở trường dạy nghề cho người dân địa phương và các trẻ em mồ côi.

“Thật xúc động! Trung Thu năm nay được Cộng Đoàn Lòng Thương Xót Chúa giáo xứ Chí Hoà và Đội Quân Áo Xanh đến thăm và tặng quà. Niềm vui được nhân lên nữa khi các anh chị nhớ đến các em mồ côi khuyết tật. Chương trình “Nụ Cười Đêm Trăng” đã đem đến cho các em một mùa Trung Thu đầy ắp tiếng cười, ấm áp tình nhân ái”.

Con số 500 phần quà gửi đến tận tay những gia đình túng thiếu ở An Thới Đông chiều nay chỉ như “muối bỏ biển” so với số hộ dân có nhu cầu cần giúp. Hơn 100 phần quà Trung Thu được phát tặng cho các em trong mái ấm nuôi dạy trẻ em khuyết tật Thanh Tâm. Thôi thì “của ít lòng nhiều” . Đối với giáo điểm truyền giáo, như vậy cũng là quý và đáng trân trọng lắm rồi.

Chiều Doi Lầu – Tắc Cá Cháy

Trước khi dâng thánh lễ chiều, chúng tôi đi 15 cây số nữa đến điểm truyền giáo Doi Lầu nằm trong ấp Tắc Lá Cháy, một ấp nghèo của xã An Thới Đông. Với người dân vùng này, phương tiện giao thông đi lại là điều khó khăn nhất vì lẽ đường sá ở đây thật kinh khủng. Giáo dân muốn đến nhà thờ An Thới Đông dự lễ phải mất hơn 50.000 đồng xe ôm. Vất vả để lo cho gia đình có được miếng cơm manh áo còn chưa xong, thì làm sao có điều kiện qua nhà thờ An Thới Đông dự lễ được.

Như hiểu được sự mong mỏi, gần 50 xe đạp được những tấm lòng nhân ái trong Cộng Đoàn Lòng Thương Xót Chí Hoà trao tặng cho những “hạt mầm đức tin”. Một cô bé có khuôn mặt hao gầy nhưng đôi mắt thật đẹp, không giấu được vui mừng : “Con đâu có nghĩ hôm nay ngoài quà bánh Trung Thu, con còn được tặng một chiếc xe đạp nữa”. Nghẹn ngào, em nói tiếp : “Con đi học buổi sáng, chiều về con theo ba đi mò cua, bắt ốc, gửi cho bà hàng xóm bán dùm. Dành dụm cả một tuần con mới có tiền đi xe ôm qua đây đi lễ.” Tôi cũng như em, hai khoé mắt cay xè.

Cái “chòi thờ” ở Doi Lầu trước đây là căn chòi của một người dân Sài Thành xuống khai thác để nuôi tôm, sau được sửa chữa làm ngôi “nhà nguyện” cho vùng truyền giáo heo lánh này.

“Nhà nguyện” Doi Lầu thật hay! Trời nắng thì ánh sáng xuyên mái nhà chói mắt người. Trời mưa thì nước từ trên mái cứ chảy xuống vô tư. Hướng mắt nhìn về thành phố, nghĩ đến những ngôi nhà thờ nguy nga vút cao với những tháp chuông sừng sững. Chỉ mong sao Doi Lầu có một mái nhà đơn sơ mưa đừng ướt, nắng đừng chiếu cho dân đến nguyện cầu thôi . Ước mơ giản dị làm sao khó thành ?

Trong ngôi “nhà nguyện” nhỏ bé này, sáng nay có 3 em được điểm phúc Rước Lễ Lần Đầu. Nguyện xin Chúa Giêsu Thánh Thể ở lại trong các em luôn mãi để các em sống kết hợp mật thiết với Chúa và lại gieo mầm tin yêu đến cho các bạn đồng trang lứa.

Rời Trên Vạn Nẻo Đường

Đêm Chúa Nhật 27-09, đứng trên phà Bình Khánh về lại thành phố sau chuyến công tác, nhìn dòng nước chảy xiết, lòng tôi nhiều vấn vương. Những điều mắt thấy tai nghe lòng cảm nhận hôm nay khác hẳn với nơi tôi đang sống và làm việc. Nói là đi công tác bác ái, nhưng thật ra tôi thấy tâm hồn mình rất nghèo, và đang giơ tay đón nhận những tấm chân tình mộc mạc.

Tôi đã chứng được những tấm lòng nhân ái có tình yêu bao la như biển cả, trái tim sâu thẳm như đại dương. Họ đã chọn cho mình một con đường phục vụ yêu thương như thế. Một con đường và một lối đi đẹp như thế sao tôi vẫn ngần ngại quay đầu về, không dám lựa chọn dấu thân?

Lòng như được an ủi khi nhớ lại lời Vị chủ chăn Gioan Baotixita tâm sự với cha giám quản An Thới Đông: “Cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa giáo xứ Chí Hoà hoạt động khá hăng say và hiệu quả, làm công tác bác ái nhiều nơi nhưng cũng không quên những điểm giáo nơi Cần Giờ hẻo lánh này, thật đáng khen”.

Cảm ơn, cảm ơn cảnh vật yên yên tĩnh, trầm mặc, an bình của đêm trăng non Đồng Hoà.

Cảm ơn, cảm ơn cuộc sống giản dị, đơn sơ không sa hoa phù phiếm của người dân An Thới Đông.

Cảm ơn giọng nói tiếng cười trong veo, ánh mắt tinh huyền như giọt sương mai của em bé Doi Lầu.

Cảm ơn tình yêu thương chan hoà và nếp sống sẻ chia làm tan biến đi những đam mê tầm thường, tiền và danh vọng của người dân Cần Giờ,

Tất cả khiến trái tim tôi rung lên, xúc cảm dạt dào. Và tôi chợt nhận ra những chuyến đi bác ái sẻ chia trên vạn nẻo đường với người Linh mục Lãng tử và Đội Quân Áo Xanh đó, trái tim tôi đã biết mở ra, đã biết yêu thương con người...

Chiều bên cầu Lôi Giang
Người Hát Rong

Nhật ký tháng 11/2009

TIẾNG CHUÔNG GÒ QUAO

Dù đã trải qua mười mấy đợt công tác bác ái của Cộng Đoàn Cầu Nguyện Lòng Thương Xót Chúa giáo xứ Chí Hoà đến vùng sâu vùng xa với Đội Quân Áo Xanh trong những “chuyến bay đêm”, nhưng “chuyến bay đêm” thứ 18 này, chúng tôi thấy hồi hộp, háo hức hơn, vì mong được đến tận nơi nhìn tận mắt cái chuông nhà thờ được làm bằng bình ga چرا đôi của họ đạo nghèo Xáng Cụt-Gò Quao, vùng đất “Quê em hai mùa mưa nắng, hai thôn nghèo nối nhịp bờ đê...”

Tháng Mân Côi của Cộng Đoàn Cầu Nguyện Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ được khép lại bằng chuyến công tác bác ái đến hai tỉnh Kiên Giang và Hậu Giang. Trong một tháng trời, cùng với chuỗi kinh Mân Côi dâng Mẹ, là việc làm bác ái theo gương Mẹ, cả cộng đoàn gom góp được 1500 phần quà chia sẻ cho những gia đình khó khăn và các em học sinh nghèo vùng sông nước miền Tây.

Được Tình Yêu Giêsu Thúc Bách

Đúng 20 giờ tối thứ bảy 24-10-09, đoàn xe chở 150 “Cánh Chim Xanh” và 6 xe tải chở hàng hoá đã sẵn sàng lên đường theo tiếng gọi tha thiết của tình yêu Giêsu. Con mưa chiều vội vã xoá đi những bụi bặm của thành phố công nghiệp, trả lại sự trong lành tươi mát cho đường phố và cho những ai náo nức mong chờ tới cuối tuần, “tối thứ bảy máu chảy về tim!” Ấy thế mà với những “Cánh Chim Xanh”, dù cho tiết trời có thay đổi vì diệu thế nào, dù cho Sài Gòn cuối tuần có đầy ắp thú vui chơi giải trí, có nhiều ma lực đến đâu cũng chẳng giữ chân họ lại được. Mỗi tối thứ bảy cuối tháng, họ có một “điểm hẹn lý tưởng” không thể bỏ qua. Đó là Điểm Hẹn Giêsu, nơi hẹn hò của họ với những mảnh đời còn nhiều khó khăn cơ cực xa hẻo lánh ánh đèn đô thị. Nơi cập bến của Điểm Hẹn Giêsu lần này là những mái nhà tranh nép mình bên dòng sông Hậu hiền hoà

Đoàn xe lặng lẽ vượt qua lòng thành phố, bỏ lại sau lưng Sài Gòn cuối tuần nhộn nhịp với bao ánh đèn lung linh huyền ảo, đưa những “Cánh Chim Xanh” vào bầu trời đêm. Dù mưa có nặng hạt và nước trên đường ngập lênh láng nhưng bầu khí trên xe thật ấm cúng. Đội Quân Áo Xanh gồm những người đến từ nhiều vùng quê khác nhau, không cùng tuổi tác, trình độ nhưng có chung một niềm tin thác vào Lòng Thương Xót Chúa và Mẹ Maria. Khi đã là thiện nguyện viên, trong mỗi chuyến đi, ai cũng phải ý thức mình đang cùng Cộng Đoàn đem Lòng Thương Xót Chúa đến với những tâm hồn đang khao khát đợi trông...

Sau màn chào hỏi giao lưu là những câu chuyện, những bài ca, trò chơi sinh hoạt trên xe để hâm nóng tinh thần và nhiệt huyết cho những cánh chim bay trong đêm. Tiếp đến là những phút trầm lắng nguyện cầu. Cả chuyến xe như lặng đi khi người linh mục lẳng tử thì thầm với Lòng Thương Xót Chúa, xin ban bình an cho chuyến hành trình. Mọi người cảm thấy rất an tâm khi biết có Mẹ đồng hành trong chuỗi Kinh Mân Côi dâng lên Mẹ trên từng cây số.

Chặng đường đến chốn hẹn hò với Giêsu thật gian truân. Phải đứng chờ phà cả tiếng đồng hồ trong đêm khuya mưa lạnh, phải chuyển hàng từ xe lớn qua xe nhỏ vì đường hẹp cầu yếu, rồi bốc cả chục tấn hàng từ xe nhỏ lên mấy chiếc ghe chòng chành lênh đênh sông nước. Chặng cuối cùng là chuyển hàng từ ghe lên bờ vào khuôn viên nhà thờ lúc đồng hồ điểm 4 giờ sáng! Một đêm thức trắng với mấy lần bốc xếp nặng nhọc, nhưng dường như ai cũng hết sức vui tươi, hào hứng. Nếu không được tình yêu Giêsu thúc bách thì sức người đâu dễ chịu nổi?

Xáng Cụt Gò Quao – Đêm Không Ngủ

Cả họ đạo Xáng Cụt cùng với bà con Gò Quao vui như mở hội khi nghe biết Cộng Đoàn Lòng Thương Xót Chúa đến thăm. Cả đêm qua họ háo hức không ngủ. Với sự tài trợ của cộng đoàn, nhóm thiện nguyện trẻ của Giáo Phận Long Xuyên đến đây từ chiều thứ bảy tổ chức cho các em thiếu nhi và bà con đêm văn nghệ, ăn tối và thức đến sáng đón đoàn thành phố lên!!

Hai bên công nhà thờ, cạnh bờ sông, các hàng quán bày la liệt. Chúng tôi được thưởng thức “Lễ Hội Ẩm Thực Ven Sông” thật thú vị. Đủ các món ăn dân dã. Ngon bổ rẻ. Vừa tự túc lo phần điểm tâm cho mình, chúng tôi vừa mua thêm để chia sẻ cho bà con ở xa lộ bộ đến đây từ sớm để lãnh quà. Mọi người không ai lấy phần mình làm của riêng, cùng ăn uống vui vẻ, không phân biệt lương giáo. Thật đẹp thay! “Bàn Tiệc Thánh Thể” giữa chợ đời!

Theo sự hướng dẫn của “Chim Đầu Đàn” Lãng Tử. Nhóm thiện nguyện phụ trách trao hơn 400 bộ đồng phục cho các em học sinh từ lớp 1 đến lớp 6. Đội Quân Áo Xanh cứ một “Chim Xanh” dẫn một người, đi một vòng lãnh 10kg gạo, 2kg đường, 15 gói mì, thuốc giặt, quần áo và một trái bong bóng thật to thật đẹp. Trong vòng 90 phút, 500 phần quà đã được trao tận tay những con người là đối tượng của Lòng Thương Xót Chúa. Nhóm hót tót và nhóm bác sĩ khám bệnh phát thuốc miễn phí phải làm việc vất vả hơn vì số bệnh nhân và số “khách hàng” muốn làm đẹp cái đầu quá đông. Lấy phương châm “Phục Vụ là Niềm Vui” và “Niềm Vui cho Người Khác”, Đội Quân Áo Xanh để lại hình ảnh đẹp trong lòng người dân với một cung cách phục vụ trân trọng, tận tình, chu đáo. Chính tình yêu Giêsu thúc bách họ phải dấn thân phục vụ như thế!

Khi những phần quà cuối cùng được trao xong, chúng tôi quây quần trong ngôi nhà nguyện bé nhỏ đơn sơ với quả chuông làm bằng bình ga cưa đôi để thì thầm với Giêsu và nghe cha phụ trách chia sẻ về sinh hoạt của họ Đạo. Ban đầu nhà nguyện Xáng Cụt chỉ là ngôi nhà lá vách phen bà con sớm tối tụ họp nhau đọc kinh cầu nguyện. Nhưng sau đó, ngôi nhà nguyện ấy cũng bị thu hồi! Rõ khổ! Đến một nơi cầu nguyện mà ngày nắng thì chói chang, ngày mưa thì nước chảy lênh láng cũng trở thành niềm mong ước xa vời của bà con giáo dân chốn quê này. Mãi đầu thập niên 90, sau bao năm chắt chiu dành dụm, bà con mua lại thửa ruộng bỏ hoang của người dân địa phương làm đất nhà thờ. Đầu năm 1997, ngôi nhà nguyện được khởi công xây dựng, và hoàn thành năm 2000. Giáo dân Xáng Cụt sống rải rác trên 4 xã :Vĩnh

Thắng, Vĩnh Tuy, Vĩnh Phước A-B. Đây là khu vực khá đông dân cư nhưng số lượng giáo dân chỉ chiếm một con số rất khiêm tốn, khoảng 300 người. Hầu hết người dân ở đây đi làm mướn, làm nông và thu lượm ve chai. Kiểu mưu sinh tạm bợ qua ngày rất phổ biến. Đa số các em nghỉ học khi vừa hoàn thành tiểu học. Tỷ lệ học sinh cấp 2 rất ít, còn học sinh cấp 3 có thể đếm trên đầu ngón tay. Hơn nữa trong thời gian chiến tranh, đây thuộc vùng áp chiến lược....vì thế, đời sống đạo của bà con gặp rất nhiều khó khăn.

Gương mặt sạm nắng, đi chân đất, hớn hờ cầm trên tay bộ đồng phục mới, em Nguyễn Quốc Tuấn, đang học lớp 6 nhe răng cười :**"Cô ơi! Đây là lần đầu tiên con có được bộ quần áo mới như thế này!"** Cô bé Huyền Trân rung rung :**"Nhà con nghèo lắm. con chỉ có 2 cái quần vừa đi học vừa đi lễ. Nhiều lúc đi xuống bị té ướt hết, mà cái quần kia chưa kịp khô, con không biết làm sao. Xin Chúa cho Ba Má con được người ta mướn làm việc. Nhưng con biết, để có tiền mua quần áo cho con thì còn lâu lắm. Nay con có quần áo mới, con vui quá. Nãy giờ con ngấm hoài không chán..."**

Trở lại phòng phát thuốc, nhìn những cụ già ốm yếu cầm trên tay vỉ thuốc trong niềm vui ngỡ ngàng, mà thấy xót xa! Cuộc đời sao bất công thế? Bên cạnh biết bao người sống thừa thãi xa hoa thì vẫn còn đó bao mảnh đời dù có ốm đau bệnh tật cũng nhắm mắt ráng chịu. Khi miếng cơm manh áo chưa tròn thì làm sao có tiền chạy thầy chạy thuốc? Bởi thế, cụ Lê Thị Chua, 76 tuổi, xúc động:**"Tui cứ nghĩ chỉ được khám bệnh thôi, ai ngờ còn được tặng nhiều thuốc tốt nữa. Năm kia bệnh quá, tui cũng ráng đi khám, vừa tốn tiền, vừa bị người ta gắt gỏng nữa..."**

Có thể nói, những món quà tinh thần, vật chất này cùng với những lời chứng sống động qua việc phục vụ của **Đội Quân Áo Xanh** đã làm cho **Lòng Thương Xót Chúa** thấm sâu vào lòng người, củng cố niềm tin cho người dân vùng sông nước mênh mông, gieo vào lòng họ bao niềm hi vọng.

Đặc biệt trong chuyến công tác bác ái lần này, cộng đoàn cầu nguyện **Lòng Thương Xót Chúa** giáo xứ **Chí Hoà** đã đáp ứng được nguyện vọng tha thiết của giáo dân **Xáng Cụt** khi dâng cúng

nhà thờ quả chuông bằng đồng thật, thay cho bình ga cửa đôi. Người mục tử trẻ trung lẫn lóc với Xáng Cụt hơn 5 năm trời, giọng tiếng chuông đầu tiên, rung rung bộc bạch nỗi niềm :”Tiếng chuông là tiếng Chúa. Lâu lắm rồi cha con chúng tôi ở đây không được nghe tiếng chuông ngân nga. Giờ đây những con chiên sẽ được nghe tiếng kêu mời đến Nhà Chúa qua tiếng chuông thánh thót khi sáng sớm cũng như lúc chiều tà...”

Chia tay Xáng Cụt, chia tay mảnh đất Gò Quao với chằng chịt kênh rạch sông nước. Hình ảnh ngôi nhà thờ đơn sơ mộc mạc với cái chuông bằng bình ga cửa đôi, bên những gương mặt héo gầy, những bàn tay chai sần khô cứng và những mái đầu khét mùi nắng cháy cứ mãi còn vẩn vương:

“Cuộc đời ơi ! Sao lắm nỗi lạ kỳ
Có những năm tháng đi qua mà chẳng thành nỗi nhớ.
Nhưng chỉ một lần gặp gỡ
Mà cũng đủ để trần trở vì nhau...”

Điểm Hẹn Tân Tiến – Vị Thanh

Tạm biệt Gò Quao, chúng tôi lên đênh sông nước đi ngược lại Vị Thanh, Điểm Hẹn Giêsu thứ hai, khi mặt trời đã lên cao và ánh nắng của miền sông nước thêm chói chang. Vị Thanh là một giáo xứ với khoảng 1500 giáo dân thuộc tỉnh Hậu Giang. Người dân ở đây chủ yếu sống bằng nghề nông và làm thuê mướn. Đa số các em nghỉ học rất sớm vì gánh nặng mưu sinh. Vì thế số học sinh cấp 3 và sinh viên rất khiêm tốn. được thành lập từ năm 1963 nhưng mãi đến năm 1970 nhà thờ mới có điều kiện để xây cất. Giáo xứ Vị Thanh còn có hai giáo điểm truyền giáo nữa là Tân Tiến và Vị Thủy.

Giáo điểm Tân Tiến dù mới chỉ thành lập năm 2008, nhưng đã có mùa bội thu vì số người lương đến xin học đạo và rửa tội ngày một gia tăng. Chị Lý Thị Mỹ Linh, 45 tuổi, tâm sự khi chúng tôi giúp chị mang quà ra bờ kênh :”Cả gia đình chị được rửa tội gần 3 năm rồi. Dù gia đình chị làm ngày nào mới có gạo ngày đó, nhưng từ khi được rửa tội tới giờ, chưa khi nào bỏ lễ Chúa Nhật. Con trai thứ hai của chị bị té gãy chân, cứ ngỡ phải

tàn tật suốt đời, nhưng đêm nào đọc kinh chị cũng cầu nguyện. Ông Chúa thương, nay thằng bé đã gần bình phục. Chị cảm nhận được lúc nào Chúa cũng đoái thương đến gia đình chị.” Từ khoé mắt rực sáng ấy, tôi đọc được trong đó niềm tin yêu mãnh liệt. Tạ ơn Chúa đã đoái nhìn và thúc đẩy những tâm hồn đơn sơ mộc mạc ấy nhận ra và quay về với Lòng Thương Xót Chúa.

Khi chúng tôi đến nơi, hàng trăm người đã tụ tập trong ngôi nhà nguyện mái lá tường vôi chát chội nóng bức. Khó khăn lắm mới xin phép dựng được ngôi nhà nguyện nhỏ này sau bao lần di dời... hàng trăm phần quà với đầy đủ áo quần, gạo đường, mì gói, bong bóng bay....nhanh chóng được trao tận tay từng người dân. Máy chục phần quà còn lại được phát ngay ở Ủy Ban xã. Một lần nữa, nhờ những chuyến công tác bác ái mà Lòng Thương Xót Chúa được loan truyền giữa phố chợ, chốn đông người, và trong uỷ ban, nơi những người không tin và chưa tin.

Gần 13 giờ, đoàn công tác bác ái mới tạm nghỉ và ăn trưa tại Vị Thanh. Làm việc không nghỉ từ sáng sớm tới trưa, được đãi bằng cơm ngon, canh ngọt....Đội Quân Áo Xanh có một bữa trưa thật vui, thật ngon.

Điểm Hẹn Vị Thủy-Vị Thanh

Sau cơm trưa, “Chim Xanh” lại bay 7km về phía bên trái Vị Thanh đến giáo điểm Vị Thủy được thành lập năm 2005 với hơn 350 giáo dân. Trời chiều tối sẫm lại, lát phát những giọt mưa. Những Cánh Chim Xanh nhanh nhẹn chuyển 400 phần quà vào nhà xứ rồi chuẩn bị thánh lễ

Ba giờ chiều, giờ của Lòng Xót Thương, thánh lễ Chúa Nhật được cử hành với sự tham dự của ba phần tư người tham dự lương dân ! Có nhiều người đây là lần đầu tiên đến nhà thờ. Là lòng thay ! Lòng Thương Xót Chúa chẳng bỏ rơi ai bao giờ ! Thánh lễ được người linh mục lãnh tử cử hành sốt sắng sống động làm cho những người lương dân không còn cảm thấy ngỡ ngàng. Tay bắt mặt mừng như trong một gia đình. Tất cả đều là anh chị em một nhà, con Cha Trên Trời. Những chuỗi Mân Côi, ảnh Lòng Thương Xót Chúa, Đức Mẹ được Đội Quân Áo Xanh trao

tận tay mỗi người tham dự. Dù nhiều người chưa thực sự hiểu được ý nghĩa của những tấm hình ấy, nhưng nhìn họ kính cẩn giờ cao khi vị chủ tế rảy nước thánh, chúng tôi tin rằng hạt mầm đức tin đã được gieo vào mảnh đất tốt, chờ ngày kết trái đơm bông.

“Ta về thôi vì thánh lễ đã hết, nhưng đời ta là thánh lễ nối dài, đem tình thương Chúa đến mọi nơi, ta sống sao để thành chứng nhân.” Vâng, chiều nay nơi giáo điểm Vị Thủy này, thánh lễ được nối dài bằng việc chia sẻ 400 phần quà cho những gia đình có khó khăn, không phân biệt lương giáo. Trời mưa nặng hạt như hồng ân Chúa tuôn đổ ngày càng tràn đầy trên con cái Chúa. Cộng Đoàn Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ giáo xứ Chí Hoà đang tập sống chứng nhân bằng cách đem tình thương Chúa đến những vùng sâu vùng xa, đến với những mảnh đời rách nát, những cõi lòng đơn côi tàn tạ. Cứ như thế, thánh lễ Lòng Thương Xót Chúa ở giáo xứ Chí Hoà được nối dài mãi, dài mãi... trên mọi miền đất nước!

Chúng tôi lên xe về Sài Gòn khi đường phố đã lên đèn, nhà nhà quây quần bên nhau sau một ngày lao động vất vả. Bên ngoài, cơn mưa Miền Tây dai dẳng không dứt, gió lạnh ngoài đồng vắng thổi từng cơn, nhưng trong lòng ai cũng cảm nhận được những ám áp không thể gọi tên. Tạm xa Sài Thành với những nhộn nhịp, hên hò của ngày cuối tuần, khoác ba lô về Miền Tây Sông Nước, thức trắng hai đêm, mưa lạnh, đói run, mệt mỏi sau chuyến công tác bác ái thứ 18 với Đội Quân Áo Xanh... nhưng tôi cảm thấy mình lớn lên và được nhiều lắm. Tôi đang được biến đổi dần sau mỗi chuyến đi như thế. Tôi không còn loay hoay bận tâm về mình quá nhiều nữa. Tôi đã biết mở lòng ra với đời, với người. Tôi đã bắt đầu hiểu được ý nghĩa của từ Sống Đạo và Chứng Nhân... Đang còn say sưa với những ý nghĩ chấp nối vụn vặt ấy, tôi bỗng giật mình khi ai đó cất lên câu thánh ca “Biến đổi đời con Chúa ơi..”

Hoa Hồng
Bên dòng kênh Gò Quao

Nhật ký tháng 12/2009

“ĐẾN AN BÌNH – VỀ BÌNH AN”

Đi đâu về đâu, người ta đều cầu mong “đi đến nơi về đến chốn”. Trong công việc làm ăn, trong sinh hoạt cuộc sống, tâm linh cũng như xã hội, nói chung, ai ai cũng chỉ thầm ước được hai chữ “Bình An”. Thật vậy, sự bình an là điều mà con người cần hơn hết, nếu một con người có đầy đủ của cải vật chất, mà thiếu bình an thì thật là khổ. Giàu có, cao sang, danh vọng chẳng có nghĩa lý gì nếu tâm hồn cứ đầy những lo lắng, bất an... Một cơn gió nhẹ lành lạnh của tiết trời cuối năm ulla vào ô cửa xe làm cho dòng suy nghĩ của tôi vụt tắt.

Đất Lành Bình Phước

Thế mà cũng trôi qua hơn 2 tiếng đồng hồ từ lúc khởi hành rồi đây! Trời sáng dần. Tôi mỉm cười nhớ mãi chuyện tôi qua; tôi được gọi tên và thật may mắn, được khoác chiếc áo xanh và còn được tháp tùng với Cộng đoàn cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa giáo xứ Chí Hoà và Đội Quân Áo Xanh thực hiện chuyến công tác bác ái tháng này sau một thời gian phục vụ.

Từ 4 giờ sáng, Chúa Nhật thứ I mùa Vọng, đoàn công tác chúng tôi gồm 120 người, chất chặt cứng hàng hoá trên 3 xe 45 chỗ và bảy chiếc xe tải, nhắm thẳng hướng Tây, trực chỉ về tỉnh Bình Phước. Những “Cánh Chim Xanh” mang theo hàng tấn hàng hoá là những món quà chan chứa tình yêu thương của cộng đoàn gửi đến các anh em dân tộc tận vùng sâu vùng xa có hoàn cảnh khó nghèo, nơi tận cùng của tỉnh Bình Phước. Đó là “món quà Mùa Giáng Sinh” tích lũy từ những “đồng xu của bà goá”, tiền quà sáng của các em thiếu nhi, tiền gửi tiết kiệm của những cặp vợ chồng trẻ, tiền dành dụm của những người kinh doanh, đến sự đóng góp của những anh chị em tôn giáo bạn, những người Việt

sống xa xứ... Tất cả gói trọn yêu thương, xoa dịu bớt đi phần nào cảnh túng thiếu cơ cực.

Đoàn xe đưa chúng tôi vượt trên vùng đất giao thoa giữa miền Đông Nam bộ và miền núi cao Tây nguyên, phía tây bắc giáp với Campuchia, đông bắc giáp tỉnh Đắk Nông, Đồng Nai và Lâm Đồng, phía nam giáp Bình Dương và Tây Ninh. Bình Phước Được thừa hưởng những lợi thế của đồng bằng và của vùng đất trời miền núi, với đất đỏ bazan màu mỡ, khí hậu thật sự trong lành, tiết trời khá ổn định từ 26-29oC, cảnh quan sinh thái thực sự hoà quyện vào nhau; đồi – suối – thác – sông – hồ. Dân cư ngày một đông đúc do bà con các dân tộc ở các tỉnh lân cận kéo về du canh du cư. Nhưng phải kể đến dân tộc Stiêng, họ là gốc người định canh ở đây từ rất lâu, từ thời ông cha tổ tiên họ lập làng, lập sóc.

An Bình Yêu thương

Sau hơn 4 tiếng đồng hồ quanh co theo con đường đê đến điểm hẹn. “Chim Xanh Đầu Đàn” ra lệnh dừng xe. Trước mặt chúng tôi, ngôi thánh đường nằm khiêm nhường sau hai hàng cây bạch đàn kiêu hãnh – giáo xứ An Bình, thuộc thôn 2, xã Đa Kia, huyện Bù Gia Mập, tỉnh Bình Phước. Trước khi được xác lập thành giáo xứ năm 2006, An Bình là điểm truyền giáo của giáo xứ Long Điền. Thật bất ngờ, vị linh mục quản xứ trước đây – cha Phanxico Xavie Nguyễn Từ Tiến Dũng – một vị linh mục trẻ, hiền lành, chất phác, đang dở dang hoàn thành những hoài bão, những công trình xây dựng nhà Chúa – xây Đức tin cho giáo dân ở một vùng âm u, tĩnh mịch này – Ngài đã ra đi “bình an” theo tiếng mời gọi của Đấng đã sai ngài trong một tai nạn đáng tiếc.

Sau nửa tiếng những Cánh Chim Xanh thoăn thoắt chuyển nhanh những phần quà vào nơi tập kết để kịp giờ tham dự Thánh lễ lúc 9g. Lần đầu tiên tôi có ngờ đâu mình được tham dự thánh lễ khai mạc Mùa Vọng Giáng sinh ngay tại nơi vùng đất này, thật trang nghiêm mang đậm nét nhân bản qua sự dẫn dắt khéo léo của người “cha Lãng Tử”, thánh thiện biết bao, những khuôn mặt ngây ngô của đám trẻ dân tộc, và tôi tin rằng vị linh mục lãng tử

ấy đang đưa chúng đến gần Giêsu hơn qua một hoạt cảnh “đột xuất” diễn lại ngày Chúa Hải Nhi giáng trần, các diễn viên cũng “đột xuất” là những người con cùng một mẹ quê hương, chỉ khác màu da và ngôn ngữ, người cha ấy đã làm tôi cảm động không cầm được nước mắt.

Thời gian như ngừng lại, thiêng liêng, lắng đọng...

Sân nhà thờ như được bừng tỉnh sau bao tháng ngày lặng lẽ, thực sự là một ngày hội của các dân tộc từ các buôn sóc đổ về. Chỉ thoáng một lát, không đầy 30 phút, 400 phần quà đã được các Mế, các O, các A, gồng gánh, đeo gùi trên vai mỗi người một phần quà nặng trĩu ; gồm 2 bao quần áo, 10kg gạo, 15 gói mì và 2kg muối nữa! Niềm vui còn được nhân lên, khi cha quản xứ mới nhận thay cho cộng đoàn giáo dân một món quà đầy ý nghĩa; 1500 suất ăn cho cả làng nhân ngày mừng quan thầy giáo xứ - ngày kính thánh PhanxicoXavie (3/12) – bốn mạng các xứ truyền giáo.

Ông Điều H. với hơn 10 năm làm trưởng thôn, hiện đang giữ thêm chức già làng sóc Bình Hà, ông nói trong nghẹn ngào: “Tôi vẫn không quên những ngày đói khổ, dường như cả sóc đều nhà tranh, vách nứa... hôm nay dzui thiệt dzui, như là được đổi đời, giống...giống như mơ quá ! Dahche...Dahche cộng đoàn”.

Thật vậy, cái nghèo, cái cực cứ mãi chung thủy với họ.

Bình Hà Gắn gũi – Lưu luyến Bù Ha

Vội vã cho qua bữa cơm trưa tại nhà xứ An Bình, những Cánh Chim Xanh lên đường vượt xuyên cách rừng cao xu bạt ngàn, cõng trên vai hơn 400 phần quà nữa để kịp hạ cách đến Nhà văn hoá, trung tâm của 4 thôn sóc nằm gần nhau: Bình Hà, Bình Gia, Bù Tam. Gần 90% người dân tộc Stiêng đang sinh sống nơi đây, cuộc sống thật kham khổ khó khăn, chỉ biết làm mướn cho nhau để đổi lấy miếng ăn qua ngày.

Thời gian như không kịp dừng lại, cả đoàn quay đầu bay nhanh về bãi đáp Bù Ha, vượt qua những đoạn dốc quanh co, ngoằn ngoèo, những đoá hoa thiên điều, những bụi cỏ lau đua

nhau nở rộ, vung vẩy hai bên đường như chào đón, tạo cho chúng tôi một cảm giác mạnh mẽ, khoẻ sức ra đi loan truyền lòng thương xót Chúa.

Đứng tư lự nhìn đàn trâu lững thững, lầm lũi từng bước trên con đường đỏ au màu đất, 200 phần quà đã trao xong tự lúc nào. Thật, đúng là những cánh Chim Xanh bay đi, bay xa, những không bao giờ biết mỏi. Nhìn con người, từng cỏ cây nơi đây, từng vệt nắng xuyên qua cành lá đậm màu biêng biếc, cái điểm bóng thân hình gầy gò của già làng lúc chiều tà, tôi như thấy được sự yêu thương trìu mến của Thầy Giêsu. Bóng nắng chiều ấy giục giã tôi tiến bước không dừng lại ở những hối hận ăn năn. Bóng nắng ấy đem lại cho những người dân nơi đây nhiều niềm vui và an bình, thay cho sự sợ hãi, ngại ngùng mặc cảm vì quá khứ. Và cho cả tôi nữa, vì trong tôi cũng mang nhiều lỗi lầm.

Nữ Vương Hoà Bình – Lời Ru của Mẹ

“Ngủ hời, ngủ đi để thành người khôn...” Đâu rồi lời ru của mẹ, lời ru hời ấm áp trong những ngày tôi còn nhỏ dại. Không thể để tiếng hát dân ca dân tộc bị lãng quên và cuộc sống mất đi cội nguồn. Các nữ tu dòng Nữ Vương thuộc cộng đoàn giáo xứ Long Điền không chỉ để mở lớp để lo cái chữ, cái ăn, cái mặc cho các em dân tộc ở đây. Các Dì còn xây dựng được một đội ngũ văn nghệ, để các em đừng đánh mất những làn điệu, những câu hò trên nương, bên suối. Dak T, một thiếu nữ người dân tộc Stiêng tâm sự sau khi cô biểu diễn 1 ca khúc trữ tình: “Tâm hồn người Stiêng nghệ sĩ lắm đó ! Nhưng anh siêng về đây đi. Em hát cho anh nghe!” Vâng. Tôi sẽ về, về với cả chân tình mộc mạc, về để nghe được tiếng chiêng, tiếng chày trên buôn sóc. Để nghe được tiếng chim hót của núi rừng qua tiếng gọi tình yêu, qua tiếng gọi tình yêu của Thiên Chúa, luôn đọng đầy qua tiếng long lanh như tình yêu đôi lứa của người Stiêng đến thật nhẹ nhàng, tự nhiên, sâu lắng. Họ không nói thẳng ra đâu, qua tiếng khèn, qua con sóc trên cây, qua cây măng trên núi, cây tre trên rừng, cái gửi đi nương: “Nắm tay mình múa khèn, tình yêu đậm sâu thắm ngày...”. Đó chính là lời gửi gắm yêu thương, chân tình mà mãi

liệt của đêm hội trăng non hôm nay (13a). Trăng tháng mười ngả vàng khắp sân nhà dòng, nơi dừng chân thả nón, nơi có nguồn suối mát để thấm giọng đàn ca, nơi lót dạ qua một ngày rong ruổi... Và chính nơi đây những Cánh Chim Xanh mới được nghe lại tiếng ru của mẹ, tiếng ru “Hoà Bình cho dương thế”.

Chia tay với Bình Phước khi đêm đông đang về, những hàng cây xen lẫn ánh đèn như rung lên cảm động. Tạm biệt, tạm biệt nhé những buôn làng thân thương, những người con của đất mẹ núi rừng. Tôi như nghe được nhịp đập trái tim mình. Trái tim tôi hôm nay được cơ hội nên nhịp đập vui tươi hơn, áp áp hơn. Lòng thắm nhu, qua chuyến công tác bác ái này, tôi sẽ hiểu sâu xa hơn về tình yêu của Thiên Chúa đối với con người và con người đối với đồng loại. Và nguyện bay xa, vươn xa hơn dù là qua những công việc nhỏ bé hôm nay. Và cần lắm sự chung sức chung lòng của tất cả mọi người để lòng thương xót chúa đến với những con người xót thương.

Và ước mong trên con đường “gieo mầm tin yêu” được An Bình và “trên con đường về nhớ đầy”, chúng con được Bình An trong Chúa.

Sơn lan
Mùa hoa thiên diều

NHẬT KÝ - XUÂN YÊU THƯƠNG

Còn một tuần nữa là Tết đến, mọi người rộn ràng sửa soạn nhà cửa, sắm sửa những món quà tết, trang hoàng những cây đào, cành mai. Đội Quân Áo Xanh cũng rộn ràng chuẩn bị những món quà Tết không phải cho mình nhưng cho các mái ấm được chia sẻ từ những bàn tay nhân ái của cộng đoàn cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa giáo xứ Chí Hòa.

Sáng sớm ngày 23 Tết, tiễn Ông Táo về Trời, bốn mươi Cánh Chim Xanh với 20 chiếc honda chất đầy mì, gạo, kẹo, bánh mứt, đường, sữa... toả đến 13 mái ấm rải rác vùng ngoại ô thành phố mang theo sứ điệp “Xuân Yêu Thương”.

****Xuân cho những em Bụi Đời, Mồ Côi, Khuyết Tật***

Điểm dừng chân đầu tiên là mái ấm Sơn Kỳ, nơi cư mang các em nam bụi đời, lang thang, cơ nhỡ ở độ tuổi 7 đến 14. Vốn là thiếu nhi đường phố, không gia đình cho nên rất khó giáo dục, nhưng khi đưa về mái ấm này, được tấm lòng của người phụ trách yêu thương chăm sóc như một người cha trong gia đình, các em đã ngoan nhiều, bớt đi những gánh nặng cho xã hội. Các em vui mừng xúc động khi nhận món quà xuân từ những tấm lòng rộng mở sẻ chia, qua đó các em nghiệm ra rằng mình vẫn còn được yêu thương, cuộc sống của mình vẫn còn giá trị và đáng sống.

Những Cánh Chim Xanh tiếp tục bay đến các mái ấm La Vang, Hương Sen, Truyền Tin. Đây là nơi đang cư mang các trẻ em mồ côi, bị bỏ rơi trong thùng rác của bệnh viện, hay trước mái hiên nhà. Từ đằng xa, chúng tôi đã nghe được tiếng hát hồn nhiên của các em hòa cùng tiếng vỗ tay rộn rã :

“ Xin chúc anh một mùa xuân hạnh phúc

Xin chúc em một mùa xuân hi vọng...”

Mỗi bạn trong Đội Quân Áo Xanh giang tay bế một em, tặng cho mỗi em một bao lì xì nồng ấm tình người. Ôm các em vào lòng, chúng tôi gửi đến các em hơi ấm mùa xuân. Mặc dù xuân này các em vẫn còn thiếu tình yêu thương của cha mẹ nhưng được

đầy tràn tình thương yêu của cộng đoàn Lòng Thương Xót giáo xứ Chí Hòa.

Được đi thăm các mái ấm mồ côi, chúng tôi nhận thấy mình vẫn còn hạnh phúc lắm, còn nhiều việc phải làm để “trả nợ đời, trả nợ người”. Cảm ơn các em đã cho chúng tôi thấy được ý nghĩa cuộc sống, được làm cánh chim báo hiệu Mùa Xuân của Lòng Thương Xót.

****Xuân Cho Người Khuyết Tật***

Có những người “tàn mà không phế”, đó các anh em khuyết tật ở mái ấm Phan Sinh. Nơi đây có gần hai mươi anh em phải ngồi xe lăn hay đi bằng đôi nạng gỗ. Có anh bán vé số kiếm sống. Có anh vẽ ảnh Lòng Thương Xót Chúa rồi ký gửi nơi các nhà sách công giáo. Có anh kết những móc chìa khóa, hoặc khâu những sợi dây đeo cổ, vòng đeo tay bằng những hạt ngọc trai nhựa, hạt cườm rồi gửi bán ở các chợ. Dù cuộc sống hằng ngày có cơ cực, vất vả nhọc nhằn mưu sinh nhưng các anh luôn tin thác vào Lòng Thương Xót Chúa. Lòng tin ấy như thôi thúc chúng tôi vững tin vào Chúa hơn để hăng say loan truyền Lòng Thương Xót Chúa trong những chuyến công tác đến với những mảnh đời rách nát nơi vùng xa xôi hẻo lánh. Mùa xuân này các anh có thêm niềm vui và cái Tết ấm no trong Lòng Chúa Xót Thương.

****Xuân Cho Người Già Neo Đơn***

Mái ấm Tân Đông nơi dừng chân của những cụ đã ở tuổi “thất thập cổ lai hi” mà không có con cháu chăm sóc. Nằm ngay cạnh nhà thờ, các cụ cảm thấy mình luôn được ở bên Chúa, bên Mẹ. Các cụ cảm nhận được sự thanh thản, bình yên của tuổi già khác hẳn với cuộc sống ồn ào, nhộn nhịp, năng động của tuổi trẻ chúng tôi. Đến chúc Tết các cụ, chúng tôi học được “Con người có tổ có tông, như cây có cội như sông có nguồn”, phải thảo hiếu với ông bà, cha mẹ thì mới xứng đáng là con của Chúa. Tay run run nhận món quà, một bà cụ dặn dò chúng tôi : “Các con cứ trông cậy vào Chúa vào Mẹ. Chỉ có cậy dựa vào Chúa, cuộc sống của các con mới bình an hạnh phúc”.

****Xuân Cho Người Lầm Lỡ***

Cầm đôi bàn tay gầy guộc, chai sần của các cụ và xin phép ra về trong quyền luyến, những Cánh Chim Xanh bay đến mái ấm của những bạn trẻ lầm lỡ ở Phú Nhuận. Một vài chị đã sinh em bé. Chúng thật dễ thương. Chỉ tội là không biết mặt cha! Chúng tôi tranh nhau ẵm em bé mãi. “Những đứa con như những thiên thần của các bà mẹ”. Chúng tôi cảm thấy trong ánh mắt của các chị sáng lên niềm hạnh phúc vì cảm nhận được “Hạnh phúc là bị mất đi một thứ gì đó nhưng được nhận lại một thứ khác lớn lao hơn”.

****Xuân Cho Người Nhiễm HIV***

Mùa xuân đến với mọi người, mọi nhà, những Cánh Chim Xanh bay đi báo hiệu Mùa Xuân không thể quên những anh em đang mang trong mình căn bệnh thế kỷ mà cuộc sống được đếm từng ngày. Trong mái ấm này, có nhiều bạn còn rất trẻ, tuổi đời chưa đến hai mươi, trên mình xăm đầy những hình rồng, rắn, đại bàng... Các bạn vẫn còn yêu cuộc sống lắm, nhưng chính các bạn lại tự đánh mất nó trong những giây phút yếu lòng, thiếu tự chủ. Mỗi khi nhìn cảnh mai chớm nụ báo hiệu một mùa xuân nữa lại đến, các bạn mang tâm trạng vui buồn lo âu lẫn lộn. Vui vì tết là niềm vui chung của đất nước, của mọi người. Buồn vì nỗi cô đơn, nhớ người thân, bạn bè, nhớ cảnh sum họp đoàn tụ gia đình nay không còn nữa. Lo vì căn bệnh ngày càng nặng thêm, sức khỏe tàn lụi dần. Một bạn trẻ tâm sự với chúng tôi : “Mình đã từng một thời ngang dọc, ăn chơi không thiếu thứ gì, sống bất cần đời và bất chấp pháp luật.

Thế nhưng khi biết bị dính HIV, mình đã thật sự ăn năn hối lỗi và đã quay trở về với Chúa để tìm sự bình an trong những ngày còn lại, để ra đi thanh thản...” Cộng đoàn cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa giáo xứ Chí Hòa và Đội Quân Áo Xanh mong ước mang lại cho các anh một mùa xuân mới, một cái tết an vui. Chỉ có Lòng Thương Xót Chúa mới đem lại mùa xuân tươi đẹp và cuộc sống an bình trong quãng đời còn lại của các anh.

****Xuân Cho Người Khiếm Thị***

Điểm dừng chân cuối cùng trong hành trình báo hiệu mùa xuân của những Cánh Chim Xanh là mái ấm Thiên Ân, nơi cư mang những người khiếm thị. Các bạn ở đây luôn ao ước được nhìn ngắm mùa xuân thắm tươi, đầy màu sắc, được thấy cái tết có bánh chưng xanh bên đĩa hẩu đỏ, cành mai vàng và cành đào hồng tươi. Dù không thấy sắc màu của mùa xuân, nhưng họ đã cảm được xuân đang về qua những phần quà trao tận tay, qua những cái xiết tay ấp đầy yêu thương, qua những lời hỏi han ân cần và lời chúc thân tình. Có những điều kỳ diệu trong cuộc sống đâu nhìn thấy bằng mắt mà chỉ cảm được từ trong trái tim. Những Cánh Chim Xanh đến đây như muốn thắp sáng lên trong tim các bạn khiếm thị niềm hi vọng, hân hoan đón chào mùa xuân mới.

Trải qua một ngày rong ruổi đi đến từng mái ấm, những Cánh Chim Xanh học được rất nhiều điều hữu ích. Họ thấy mình nhận được nhiều hơn là cho. Họ hiểu ra rằng “hạnh phúc có quanh đây đâu là chuyện bất ngờ...” và “Đời ta chỉ sống có một lần thôi. Cho nên cuộc sống quý giá vô cùng. Phải sống sao cho xứng để chết đi không còn oán than gì. Chỉ thấy sung sướng khi đời mình cống hiến cho anh em.”

Mùa xuân mới đang đến. Mùa xuân Năm Thánh. Cảm ơn những món quà và những tấm lòng rộng mở của cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa giáo xứ Chí Hòa đã đem đến cho các mái ấm một mùa xuân yêu thương, một cái tết tràn ngập niềm vui bên cành mai vàng rực rỡ, cành đào đỏ thắm và bánh chưng xanh thơm nức trong Tình Mẹ chan chứa và Lòng Chúa bao la.

**“Năm Mới Tình Mẹ Luôn Chan Chứa
Xuân Về Lòng Chúa Mãi Xót Thương”**

**Hoàng Phương
Xuân 2010 nồng ấm**

Nhật ký tháng 1/2010

TIẾNG CHUÔNG BOM ĐẠN

Trong tiết trời se lạnh của Thành phố Sài Gòn, thấp thoáng đâu đó trên các ngã đường lại thấy những Cánh Chim Xanh của cộng đoàn Lòng Thương Xót Chí Hòa chấp cánh bay về điểm xuất phát. Chuyến hành hương Đức Mẹ Tàpao ngày 13 tháng 12 được kết hợp với công tác bác ái thăm viếng và tặng 300 phần quà cho bà con dân tộc tại giáo điểm An Phong.

Đoàn công tác vượt qua những con đường gập gềnh nắng bụi, hai bên là những luống khoai mì còi cọc khẳng khiu, lác đác mấy rẫy mía, nương bắp đã lên bông. Cây cối không phát triển được bởi đất đai nơi đây khô cằn, không màu mỡ, dân cư thì thưa thớt. Khung cảnh xơ xác, buồn hiu hắt càng thúc đẩy chúng tôi nhanh chân đến với xóm đạo nghèo này để đem Lòng Thương Xót Chúa cho họ.

Sau chặng đường dài, giữa trưa nắng gắt, những Cánh Chim Xanh nhể nhãi mồ hôi mau chóng chuyển những thùng mì, quần áo, muối, gạo... xuống dãy nhà lá lụp xụp vừa làm phòng giáo lý, vừa làm nhà xứ, để chuẩn bị trao tay cho bà con ở đây. Sau khi đã chia đều phần quà, chúng tôi vào trong ngôi thánh đường nhỏ bé khiêm tốn mọc lên giữa núi rừng hoang vu để tĩnh lặng nguyện cầu và nghe cha phụ trách giới thiệu về họ đạo nhỏ bé này.

Giáo họ An Phong thuộc thôn Suối Sâu, xã Suối Kiết, huyện Tân Linh, tỉnh Bình Thuận, mới thành lập cách đây 3 năm. Mới đầu nghe nói ở đây có đến 80% là Việt kiều hồi hương, chúng tôi thắc mắc sao cuộc sống của họ lại khó khăn đến thế? Hỏi ra mới biết họ là Việt kiều...Campuchia. Năm 1972 để tránh nạn diệt chủng của Khờ Me đỏ, họ đã di tản về Việt Nam và dừng chân định cư nơi miền đất khô cằn này.

Thời gian đầu, đây chỉ là một mảnh đất rừng núi âm u, hoang sơ do người dân tộc S.Tiêng, dân tộc Mạ đến khai khẩn đất

đai trông trọt. Người linh mục trẻ cho biết người dân ở đây thật thà và còn lạc hậu lắm. Cha cho kẹo, bọn trẻ không lấy vì chúng không biết đó là cái gì, có ăn được không? Đến khi chúng biết là kẹo, muốn ăn nữa thì lại không còn! Khi mới về đây, người linh mục trẻ đã cùng bà con dựng lên ngôi nhà nguyện bằng tre lá chỉ trong vòng 24 tiếng đồng hồ để khỏi phải xin giấy phép xây dựng! Người dân phần lớn không biết chữ nên cũng không biết đọc kinh. Lúc đầu cha kêu gọi được mấy người ở La-gi đến đây đọc kinh để mọi người đọc theo, sau họ cũng đã quen dần.

Thêm một điều thú vị nữa. Trong chuyến công tác trước, chúng tôi đã đến thăm họ đạo Xáng Cụt với cái chuông làm bằng bình ga چرا đôi, thì ở đây cái chuông nhà thờ được làm từ vỏ một quả bom چرا đôi, và quả lắc chuông là vỏ của trái lựu đạn. Bom đạn thời chiến đã biến thành cái chuông thời bình. Tiếng chuông bom đạn thành lời mời gọi con chiên đến nguyện cầu cho an bình nhân thế. Biểu tượng chiến tranh chết chóc đã biến thành dấu chỉ hoà bình và sức sống. Tháp chuông vươn lên bên cạnh ngôi nhà nguyện thấp bé khiêm tốn như muốn nói lên khát vọng của những người dân ở đây. Họ mong ước cuộc sống sẽ tươi sáng hơn. Họ muốn nói lên rằng dù cuộc sống có thế nào thì niềm tin thác của họ vào Lòng Thương Xót Chúa cứ mãi vươn lên, vươn lên...

Có kể bao nhiêu cũng không diễn tả hết cái nghèo nơi đây. Nghèo đến mức không có gạo để ăn. Thức ăn chủ yếu của họ là khoai mì. Họ đạo ở cách xa thị trấn, muốn đi chợ phải mất 20 cây số, nếu đi học phải mất 7 cây số trên con đường gập ghềnh cát bụi. Có em được cấp cho xe đạp đi học, nhưng chỉ được ít bữa rồi bỏ học vì lót dạ bằng củ khoai mì thì sức đâu mà đạp xe 14 cây số đi về mỗi ngày. Qua 3 năm truyền giáo, họ đạo được 800 giáo dân với 200 hộ gia đình. Bà con đã biết cách làm ăn, trẻ em ít nhiều cũng đã biết đọc chữ và dạn dĩ hơn.

Một điều làm chúng tôi bất ngờ hơn cả đó là trong ngôi thánh đường có đặt một tượng Lòng Chúa Thương Xót khá lớn. Hỏi ra mới biết chuỗi Kinh Lòng Chúa Thương Xót đã được cất lên nơi xóm nghèo xa xôi heo lánh này từ 2 năm trước. Mỗi buổi chiều lúc 5 giờ, khi đã hết một ngày lao động nhọc nhằn bên nương

khoai sắn, bà con nông dân đi chân đất đến cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa. Lời kinh đơn sơ từ những tâm hồn mộc mạc chân chất bay quện lên vóùi khói lam chiều tỏa ra từ những túp lều tranh vách nứa sao đẹp và dễ thương đến thế! Có một nhóm anh chị em ở thành phố thường xuyên đi cầu nguyện Lòng Thương Xót ở Chí Hòa, mỗi thứ năm đầu tháng đều đem đến tặng bà con Tập San “Nhờ Mẹ đến với Chúa”, nhờ đó mà nhóm cầu nguyện ở đây có tài liệu cầu nguyện và sinh hoạt. Nhóm cũng tặng anh chị em tượng Lòng Chúa Thương Xót đặt ở nhà thờ và hình đem về mỗi nhà. Trên cánh đồng loan truyền Lòng Thương Xót Chúa vẫn có những người giáo dân âm thầm dần thân đến những vùng sâu vùng xa, lặng lẽ ngày này qua tháng nọ cuốc đất gieo trồng để hạt giống Lòng Thương Xót Chúa sinh sôi nảy nở trên khắp miền quê hương.

Tạm biệt giáo điểm An Phong, những Cánh Chim Xanh hứa một ngày gần đây nhất sẽ quay lại. Quay lại để tiếp tục hành trình đem tình thương Chúa đến cho những anh em dân tộc, quay lại để đáp trả tình yêu mến cộng đoàn dành cho chúng tôi, quay lại để nghe tiếng chuông bom đạn giống tiếng kêu gọi hoà bình. Chia tay họ đạo An Phong lúc quá trưa trong niềm lưu luyến với món đặc sản khoai mì nóng hôi bà con trong làng đem ra đãi khách. Chưa bao giờ chúng tôi thưởng thức món khoai mì ngon đến thế! Và cũng chưa bao giờ tiếng chuông nhà thờ vang lên thánh thót đánh động lòng chúng tôi đến thế. Tiếng chuông bom đạn giống tiếng yêu thương ngợi ca Lòng Thương Xót Chúa...

Trung Nghệ An

Nhật ký tháng 2/2010

XUÂN TỪ Đâu TỚI

“Rồi đặt đầu mùa xuân theo én về
Người mẹ nhìn đàn con nay đã về
Mùa xuân mơ ước ấy đang đến đầu tiên
Nước mắt trên vai anh, giọt sương ẩm đôi vai anh
Niềm vui phút giây như đang long lanh.” ...

Đông tàn Xuân đến. Dẫu biết rằng đó là lẽ thường của tự nhiên, nhưng không ai trong mỗi chúng ta lại không náo nức, chờ đợi phút giây giao thừa giữa năm cũ và năm mới. Đó là thời khắc để chiêm nghiệm lại những gì đã diễn ra trong quá khứ, rồi dự cảm, hy vọng những gì tốt đẹp nhất cho năm mới.

Sáng sớm hôm nay, khi những hạt sương mai nhẹ rơi, cỏ cây hoa lá bừng lên sức sống, gương mặt mỗi người rạng ngời, thân thiện hơn như tạm quên đi những lo toan thường nhật, để đón được nhiều, thật nhiều, hơi thở nồng nàn của mùa xuân.

365 ngày hành trình trên mọi nẻo đường của những Cánh Chim Xanh đã trôi qua thật nhanh. Buổi sáng tinh sương Chúa Nhật 31/01 của năm mới 2010, những cánh chim xanh bay đi không biết mỏi lại xuất hiện trên bầu trời cho cuộc hành trình loan truyền Lòng Thương Xót Chúa đến mọi nhà, mọi nơi, nhất là đến với những mảnh đời bất hạnh, chia sẻ những nỗi lo toan cơm áo trên mọi nẻo đường đã và sẽ đi qua.

Và, tôi – một người con được sinh ra từ vùng đất phù sa, hôm nay lại được tháp tùng cùng Cộng Đoàn Lòng Thương Xót Chúa giáo xứ Chí Hòa trong chuyến công tác bác ái về vùng đất

miền Đông Nam Bộ trao những món quà xuân của cả cộng đoàn chất chiu cả tháng trời cho những anh chị em đang sống trong tăm tối, dịp đón xuân về. Một lần nữa tôi lại được tận mắt nhìn thấy những con người mà tôi thêm được chia sẻ với họ, dù lần này chỉ qua cái vỗ vai, bắt tay thân thiện, vì tuy chúng tôi nhìn thấy họ, nhưng họ đâu còn đôi mắt để trông thấy chúng tôi nữa. Đó chính là động cơ thúc đẩy cộng đoàn đóng góp tích cực cho chuyến công tác này : Quà xuân cho người khiếm thị.

Hòa vào không khí náo nức của những cánh chim xanh chuẩn bị “lên đường” vào rạng sáng, chim xanh đầu đàn - người linh mục lãnh tử - linh hướng cộng đoàn ra lệnh xuất phát sau khi đã thông báo lịch trình của chuyến công tác hôm nay. Thú thật, tôi là người cũng được xem là “chung thủy” trong hầu hết những chuyến công tác, thế mà người linh mục lãnh tử của cộng đoàn chúng tôi thì như đã “cắt máu ăn thề” với người nghèo, cho nên không bỏ sót một chuyến công tác bác ái nào. Dù trăm công nghìn việc, nhưng “cứ đến hẹn” là sẵn sàng “quảng gánh lo đi” để lên đường. Trong một lần chia sẻ tĩnh tâm hàng tháng, vị linh mục ấy đã bộc lộ cái chất “lãnh tử” của mình : “Sống sao cho đẹp. Sống sao cho tốt để trả nợ đời, nợ người. Dốc hết tình này để ra đi gieo mầm tin yêu làm đẹp cho đời...”

Ngả lưng miên man nghĩ về cánh chim đầu đàn bay đi mãi không biết mỏi, đoàn xe đã vượt qua hơn 50km, dọc theo quốc lộ 1A, cống trên mình hơn 100 chim xanh và gần 500 phần quà đồ xịch trước cánh cổng cũ kỹ. Trước mắt tôi hàng chữ “Chi Hội Người Mù Huyện Trảng Bom – Tỉnh Đồng Nai” nằm trên tấm biển cũng đã ngả màu sơn. Những cánh chim xanh nhanh chóng chuyển những phần quà từ trên xe xuống. 125 phần quà được trao tận tay, niềm vui của những bậc cha mẹ được nhân đôi, khi những đôi bàn tay bé xiu, run rẩy nhận từ cộng đoàn 25 phần phụ phí học tập, khuyến khích, động viên các em vượt qua khó khăn, cố gắng trong học tập, bớt đi những mặc cảm trong cuộc sống.

Ánh nắng ban mai nơi đây hôm nay như rực sáng hơn nơi tôi đang ở và sinh sống. Ánh nắng của những ngày sắp vào xuân

như chan hòa, đổ những bóng xiêu xiêu xuống từng người, từng gia đình trên những con người chỉ cảm nhận được cái nắng. Tất cả ai nấy trong họ đều như lấy nụ cười thay cho ánh mắt, họ nói chuyện huyền thuyên thật vui.

Ở một góc xa nơi cuối dãy nhà, có hai người đang lúi húi xếp gọn lại những phần quà vừa nhận, tôi vội bước đến giúp họ, sau vài câu xã giao, tôi mới biết họ là vợ chồng. Anh Tuất tâm sự: anh bị mù từ lúc nhỏ trong một tai nạn đi đào bới những mảnh vụn bom mìn sau chiến tranh, chị Cẩm vợ anh thì bị mù từ lúc mới sinh ra. Hai người yêu nhau qua tiếng cười, tiếng nói, qua tiếng bước chân khi dò từng bước đến thăm nhau. Và hai người đã quyết định đến với nhau qua cái đêm cảm nhận dưới trăng nơi chuồng bò bên con lạch cuối xóm, dù hơi thối, song họ đã tìm thấy hạnh phúc đích thực. Không được gia đình hai bên ủng hộ, nhưng anh chị vẫn đến với nhau. Cơ sở sản xuất chổi dóc, tấm tre, nơi anh chị sống và làm việc đã đứng ra tổ chức lễ cưới cho họ. Khách mời trong lễ cưới toàn là người mù và người mắt kém. Chỉ có mâm cơm đạm bạc, thế là nên vợ thành chồng. Chị Cẩm nghẹn ngào nói thêm trong nước mắt: “Hai vợ chồng tui cũng được chi hội phụ cấp mỗi tháng, nhưng cũng chỉ đủ cho đứa út học thêm ở một lớp học phổ cập ban đêm, cuộc sống rất là chật vật, đứa con gái lớn 9 tuổi cũng bị mù bẩm sinh, theo mẹ đi quanh xóm bán chổi, tấm tre kiếm thêm... Hôm nay có được phần trợ cấp, sáng mai mẹ sẽ đưa con đi đăng ký học thêm nhe” – chị Cẩm xoay qua nói với đứa con gái. Đứa con gái chậm vào hai khốe mắt, chị sờ soạng tìm và nắm lấy tay tôi, chị tiếp: “Không thể tin được hôm nay vui như thế, tui không thấy gì cả nhưng tôi cảm nhận được tất cả những gì cộng đoàn làm cho chúng tôi, cha và các anh chị đã đem mùa xuân đến, tết năm nay sẽ vui...vui...”

Tạm biệt những nụ cười, cái bắt tay thân thiện nhưng sâu thẳm thay cho ánh mắt. Chúng tôi, những Cánh Chim Xanh sẽ phải tung cánh bay đi, bay nhanh cho kịp đến nơi mà bao nhiêu nụ cười nữa đang chờ.

Chi Hội Người Mù Huyện Thống Nhất cũng thuộc tỉnh Đồng Nai. Cách Trảng Bom khoảng 15 cây số, văn phòng làm việc

của chi hội nơi đây rộng rãi khang trang hơn, vì nằm trong khu hành chánh, huyện Thống Nhất cũng được tách ra từ huyện Trảng Bom từ năm 2004, nên cũng tạo thuận lợi cho việc di chuyển và các hoạt động của hội.

Chia sẻ xong 138 phần quà, thật cảm động và tội nghiệp khi nghe những gì họ bày tỏ. Mặc dù không được đầy đủ ánh sáng như bao người khác, nhưng đối với họ thì họ cũng cần một cái tết, hưởng được phần nào không khí mùa xuân để vơi đi những nỗi đau trong lòng.

Anh Thi bị mù trong một căn bệnh lúc vừa lên 3 tuổi. Anh tâm sự: “Tôi có ý hướng “làm giàu”, anh mạnh dạn vay quỹ của Hội Người mù tại huyện nhà được một triệu, vay thêm họ hàng, làng xóm được tổng cộng 4 triệu nữa, rồi mượn ngôi nhà bỏ không của một chị hàng xóm để mở cơ sở tắm quất người mù. Vợ chồng đánh tắm quất đều giỏi, nhưng vì địa điểm đặt ở ngõ sâu hun hút, giữa vùng quê nghèo, nên chả mấy khi có khách. Thi thoáng có mấy ông chủ lò đúc ở xã cạnh làm việc mệt quá thì phóng xe máy tìm đến tắm quất. Người dân nơi đây đa số chỉ làm công cho nhau hay khá hơn làm công nhân cạo mủ cao su, làm việc quần quật cả ngày mới kiếm được 20.000 đến 50.000 đồng, nên chả ai dám tắm quất, dù mỗi ca tắm quất chỉ có giá 5 đến 10 ngàn đồng. Ngoài lúc có khách gọi tắm quất, từ sáng đến nửa đêm, anh còn phải làm thêm đủ mọi việc, từ chẻ tăm, đan chổi, đan võng, bện tăm thảm lau chân...

Chia tay với chi hội người khiếm thị, mặt trời cũng đã gần đứng bóng. Những Cánh Chim Xanh lên đường bay tiếp tục đến Chi Hội Người Mù huyện Tân Phú – tỉnh Đồng Nai.

Đến nơi, tấp nập từ ngoài đường vào đến nơi chi hội làm việc, chật cứng người và xe. Nghe nói họ tập trung ở đây từ 7,8 giờ sáng, đa số họ ở tận trong rẫy, trong sườn đồi dốc cạnh bìa rừng. Thân thương làm sao những cánh tay giơ cao vẫy chào mà ánh mắt lại không nhìn thấy được.

Như biết được bước chân của Chim Xanh Đầu Đàn, chị Tiên, chi hội trưởng đứng dậy quơ tay xung quanh để tìm hướng đi, giọng chị thật ngọt ngào êm dịu “ai đây, có phải là Cha Long

đó không?” Khi chị Tiên vừa dứt lời thì không khí bỗng trở nên im lìm như để lắng nghe tiếng nói từ chúng tôi. Những cánh chim xanh không bao giờ biết mỗi thoăn thoắt mang vác trao tận tay 140 phần quà xuân và trao tặng 15 phần khuyến học cho con em của họ. Tất cả đều gói trọn tình xuân, gói trọn những từ những tấm lòng nhân ái của cộng đoàn lòng thương xót Chúa cùng làn nắng xuân ấm áp đến với họ.

Tôi biết rằng trong cuộc đời có những chuyến đi không xa mà cũng không thật gần. Quả thật, ông bà ta có nói: “Đi một ngày đàng học một sàng khôn”. Qua những gì tôi thấy, tôi nghe và tôi tiếp xúc đó là tiếng mời gọi nơi Chúa từ chính tâm hồn mình. Anh em tôi, bạn hữu tôi, là những người kém may mắn trong những hoàn cảnh khác nhau ở cuộc sống này. Với trí khôn hạn hẹp của mình, đến với tha nhân có thể là tôi đang tiến gần với Chúa ở đời sau. Có thể là hình hài, hoàn cảnh bên ngoài mọi người khác nhau, nhưng bên trong là một tâm hồn lạnh lặn.

Chúng ta đến với mọi người như là chúng ta đang đi tìm chính mình. Mỗi khi khó khăn, khi cô thân thì cuộc sống này gần như là bế tắc. Nhưng bạn ơi! Hãy suy nghĩ lại đi, có lúc vui cũng có lúc buồn mới tạo nên giá trị con người. Cây cỏ muôn thú mà còn được Chúa che chở hướng chỉ mình được Thiên Chúa tạo dựng theo hình ảnh của Ngài.

Ước mong rằng trong tình Chúa Thương xót, những cánh chim xanh mỗi ngày càng thấm đượm tình bác ái yêu thương để sẻ chia với những hoàn cảnh đang cần sự giúp đỡ.

**“Từ đây người biết quê người
Từ đây người biết thương người
Từ đây người biết yêu người.”**

**Tú Rạch Giá
Người con của lòng thương xót**

Nhật ký tháng 3/2010

“CHẮC CÀ ĐAO – CÙ LAO ÔNG CHƯỜNG”

Đã từ lâu, thành ngữ “Chắc Cà Dao” thường dùng để chỉ những vùng sâu vùng xa, ở tận cuối miền Nam nước Việt. Gặp những người miền quê miệt vườn lên thành phố ngơ ngác ngác, người ta cũng gọi họ là dân “Chắc Cà Dao”. Tò mò bởi thành ngữ này, Đội Quân Áo Xanh chúng tôi mong ước có một chuyến công tác ở “Chắc Cà Dao - Cù Lao Ông Chường” một lần cho biết.

Mơ được ước thấy. Chúa chiều lòng chúng tôi, những con người tội lỗi được mời gọi đi phục vụ. Chuyến công tác bác ái Mùa Chay 2009 chúng tôi được đặt chân đến “miền đất hứa” này! Từ Thứ Tư Lễ Tro, Cộng Đoàn Cầu Nguyện Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ giáo xứ Chí Hòa bắt đầu dành những phần bót chi tiêu hàng ngày, nhịn ăn nhịn mặc để đóng góp cho chuyến công tác bác ái này.

Đêm thứ bảy 21-03-2009 đoàn công tác gồm 120 người trong Nhóm Phục Vụ và Đội Quân Áo Xanh chất đầy hàng hoá trên hai xe 45 chỗ, một xe 18 chỗ, một xe 7 chỗ, và hai xe tải, nhắm hướng “Chắc Cà Dao - Cù Lao Ông Chường” lao mình trong màn đêm. Những “Cánh Chim Xanh” mang theo hàng tấn hàng hóa là những món quà chan chứa tình yêu thương của cộng đoàn gửi đến anh chị em vùng sâu vùng xa có hoàn cảnh khó nghèo túng. Đó là “món quà Mùa Chay” tích lũy từ những “đồng xu của bà goá”, tiền dành quà sáng của em thiếu nhi, tiền bỏ heo của bệnh nhân nhí, tiền gởi tiết kiệm của những cặp vợ chồng trẻ, tiền dành dụm của những người kinh doanh, đến sự đóng góp của những anh chị em tôn giáo bạn, những người Việt sống nơi xứ người...

Trong Mùa Chay Thánh, ngoài việc ăn chay, cầu nguyện, thì việc làm bác ái là hành động thiết thực liên kết mọi người là một, thông cảm và chia sẻ cái khó, cái khổ của người khác. Và đó là lời tạ ơn đẹp nhất dâng lên Thiên Chúa vì những gì Chúa đã ban cho. Chuyến đi “Chắc Cà Dao-Cù Lao Ông Chưởng” dài hơn và không ít vất vả, nhưng cũng là dịp những “Cánh Chim Xanh” cùng với người linh mục Lãng Tử lại được tung đôi cánh mang niềm vui và hy vọng đến cho những con người đang đau khổ, túng thiếu, không biết bám víu vào đâu, ngoài Lòng Thương Xót Chúa.

Những Người Lính Mới

Trong thánh lễ kết thúc buổi tĩnh tâm cho giới trẻ ở xứ Tân Thái Sơn, Cánh Chim Đầu Đàn kêu gọi cộng đoàn cầu nguyện, dâng chuyển công tác đường xa cho Chúa, xin Mẹ Maria và Thánh Giuse che chở đồng hành. Sau thánh lễ, không kịp cơm nước, chúng tôi vội vã thu dọn hành trang lên đường. Cả đoàn chúng tôi gồm 6 chiếc xe. Xe nào cũng chất đầy hàng hóa, người và hàng chen chúc nhau chật như nêm. Từ một năm nay, tháng nào cộng đoàn cũng có chuyến công tác bác ái xã hội, nhưng đây là chuyến công tác đặc biệt, vì cộng đoàn sống tinh thần Mùa Chay nên hàng hóa nhiều hơn mọi lần và các bạn trẻ tình nguyện đi phục vụ cũng đông hơn. Điều lạ lùng là có rất nhiều gương mặt mới, sự trẻ trung và năng động của các bạn làm cho bầu khí vui tươi quên đi mệt nhọc, đẩy lùi cả cơn buồn ngủ. Lòng thương xót của Chúa đã thôi thúc và quy tụ các bạn trong một màu xanh của niềm vui và hy vọng. Có bạn tâm sự, trước khi gia nhập Đội Quân Áo Xanh, cứ cuối tuần là tổ chức ăn chơi nhậu nhẹt, lê lét hết vũ trường này đến hộp đêm kia, gây phiền lụy cho gia đình và người thân. Thế nhưng đi hoài cũng chán, có thấy gì vui? Mà không đi ăn chơi thì biết làm gì? Nhưng từ khi bạn ấy đến Chí Hòa cầu nguyện và gia nhập Đội Quân Áo Xanh thì thấy cuộc sống vui hơn, có ý nghĩa hơn. Đi công tác thế này thú vị hơn nhiều, mặc dù phải vất vả, hy sinh, nhưng dù sao đi nữa cũng không mệt và oải như sau mỗi chiều nhậu hay canh bạc thâu đêm suốt sáng...

“Cù Lao Ông Chưởng”

Chuỗi tràng hạt Mân Côi là “khúc dạo đầu” không thể thiếu được trong mỗi chuyến công tác. Nhờ Mẹ đồng hành mà chúng tôi vượt qua được biết bao trở ngại nguy hiểm khó khăn mọi mặt tưởng chừng như không thể vượt qua bằng sức con người. Dứt lời kinh là phần cơm tối trên xe với một trái bắp luộc nóng hổi và một cái bánh giò. Sau khi ca hát sinh hoạt trên xe để quên đi chặng đường dài, mệt mỏi chúng tôi ngủ gà ngủ gật. Sau 7 tiếng đồng hồ trên xe dong duỗi trong đêm, chúng tôi có mặt ở bến đò Mương Ranch lúc 3 giờ 30 phút sáng, đường vắng tanh, không một bóng người. Không kịp nghỉ ngơi, đoàn quân lặng lẽ chuyển cả chục tấn hàng hóa từ xe tải bằng cánh đồng xuống xà lan. Không còn đường bộ nữa, chúng tôi phải vượt sông để đến “Điểm Hẹn Giêsu” thứ nhất của chuyến công tác, đó là giáo xứ Nhơn Mỹ, nằm trong “Cù Lao Ông Chưởng”, huyện Chợ Mới, tỉnh An Giang.

Trong màn đêm khuya khoắt, ngồi trên con đò chật cứng người và hàng hoá, trôi trên dòng sông Hậu để đến “Điểm Hẹn Thầy”, tôi như được nghe lại nhịp đập trái tim mình cũng như của các bạn đồng hành. Trái tim tôi như đập rộn rã hơn để thấy còn đó những cơ hội cho nhịp đập vui tươi ấm áp, còn đó vòng tay yêu thương của Cha mong mỏi đợi chờ những đứa con hoang trở về. Có lẽ nhờ chuyến công tác trong Mùa Chay Thánh này mà tôi cảm nghiệm sâu xa hơn tình yêu của Thiên Chúa. Ngồi trên mũi thuyền, ngược nhìn bầu trời đêm lấp lánh một vì sao le lói, dường như tôi gặp được ánh mắt đầy yêu thương trìu mến của Giêsu. Ánh mắt ấy khuyến khích giục giã tôi tiến bước không dừng lại ở những hối hận ăn năn. Ánh mắt trong đêm trên giòng sông Hậu ấy đem lại cho tôi niềm vui và hy vọng, thay cho sự sợ hãi hay ngại ngùng vì mình đã mang nhiều lỗi lầm bất xứng.

Giáo Xứ Nhơn Mỹ

Đò cập bến, sau khi bốc dỡ hàng hóa vào nhà xứ an toàn thì trời cũng vừa sáng. Suốt một đêm không ngủ, vượt đường trường, băng qua sông, lội qua đồng, với tấn tấn hàng hóa,

chúng tôi chỉ có 30 phút “phủ bụi đường xa” để kịp tham dự thánh lễ lúc 6 giờ. Dù là ngày Chúa Nhật, nhưng trong ngôi giáo đường nhỏ, giáo dân đi lễ có chừng vài chục người, màu áo xanh của nhóm công tác chiếm hết 2/3 nhà thờ.

Nhon Mỹ là một giáo xứ truyền giáo, nằm trên “Cù Lao Ông Chường” gần bên “Chắc Cà Dao” hẻo lánh, được hình thành từ năm 1961 nhưng không có linh mục cai quản suốt nhiều năm. Thịnh vượng mới có các cha ở bên kia sông Hậu qua dâng lễ và ban các phép bí tích. Giáo dân tự giữ đạo và truyền đạo cho con cháu trong nhiều năm. Mãi đến năm 1991 giáo xứ mới có linh mục về chăm sóc. Gần nhà thờ chỉ có chừng hơn 10 gia đình công giáo, phần lớn giáo dân ở xa, có khi đến gần 30 Km, và rải rác trên địa bàn thuộc xã Nhon Mỹ và Mỹ Hội Đông. Dân số trong vùng khoảng 60.000 người, nhưng chỉ có gần 700 người Công Giáo. Một con số rất khiêm tốn. Giáo dân sống chung với lương dân, rồi cưới vợ gả chồng với người khác đạo không có bí tích Hôn Phối rất nhiều. Có khoảng 80% gia đình rời đạo.

Tham dự thánh lễ Chúa Nhật sáng nay chỉ thấy những người lớn tuổi và một ít thiếu nhi. Những người trẻ không thấy đâu! Cuộc sống ở đây rất khó khăn. Là nông dân, nhưng người dân không có đủ ruộng đất để cấy cày. Đa số phải đi làm lúa mướn hoặc làm công trong những lò gạch. Nghề gạch thủ công tồn tại cả trăm năm tuổi, nhưng cũng không vực họ thoát khỏi cái nghèo. Vì suốt đời cha, đời con, họ chỉ là những người làm công. Đã nghèo còn gặp cái eo! Không ít công nhân lò gạch đã gánh chịu tai nạn nghề nghiệp thảm khốc. Nhiều người mắc bệnh đường hô hấp vì suốt ngày hít bụi gạch. Người khác mang kiếp tàn phế, cụt tay cụt chân vì bị máy ép gạch nghiền nát. Chị Út nấu ăn buổi trưa hôm đó đưa bàn tay trái chỉ còn 2 ngón cho chúng tôi coi là một bằng chứng. Cuộc sống quá khó khăn nên ngày càng ít người lưu lại quê nhà. Những người trẻ phải bỏ nhà cửa vườn tược bôn ba đi tìm việc làm ở các tỉnh xa như Bình Dương, Đồng Nai... Làng quê đã buồn hiu hắt, giờ lại vắng bóng trai trẻ, chỉ còn lại người già trẻ nhỏ coi vườn giữ nhà.

Loan Báo Tin Mừng

Có đến tận “Chắc Cà Dao - Cù Lao Ông Chưởng” mới hiểu được hoàn cảnh khó khăn của bà con nơi đây như thế nào. Đúng là “Thức đêm mới biết đêm dài. Đoạn trường ai có qua cầu mới hay!” Trong màu nhiệm nhập thể, Chúa Giêsu đã làm người như chúng ta. Ngài cũng kinh qua những nỗi lầm than của kiếp người. Hơn ai hết Ngài thấu hiểu mọi nỗi niềm sâu lắng của từng người. Chúng tôi chỉ biết tạ ơn Chúa, vì trong lúc khó khăn thế này Chúa đã an ủi và gánh vác với người dân ở “Chắc cà Dao” này qua tấm lòng chia sẻ của cộng đoàn cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ giáo xứ Chí Hòa. Lòng thương xót Chúa làm cho con người xích lại gần nhau hơn, không còn phân biệt hay có khoảng cách nào. Đội Quân Áo Xanh và Nhóm Phục Vụ làm nhiệm vụ chuyên chở “đức tin bằng hành động” của cộng đoàn cầu nguyện qua những chuyến công tác bác ái như thế này. Đó là cách loan báo Tin Mừng sống động để mời gọi những ai nguội lạnh hãy trở về với Chúa. Những ai chưa biết Chúa sẽ nhận ra một Thiên Chúa giàu lòng xót thương qua những việc bác ái này mà tin tưởng chạy đến cậy trông vào Người. “Người ta cứ dẫu này mà nhận biết chúng con là môn đệ Thầy, là chúng con thương yêu nhau.”

Lời Chứng Giữa Chợ

Sau bữa sáng, vì lý do nhạy cảm, người phụ trách địa phương đề nghị chúng tôi thay vì phát quà trong nhà thờ thì đưa ra khu vực chợ tại ấp Nhơn Lộc. Việc thay đổi vào phút chót này sẽ thêm phần vất vả cho nhóm công tác vì phải chuyển hàng hóa đi xa, thiếu thôn phương tiện di chuyển, nhưng đó lại là một sự an bài tuyệt vời của Chúa. Khu vực này số người Công Giáo chỉ như hạt cát giữa sa mạc. Chúng tôi đâu dám nghĩ đến việc chia sẻ những món quà Mùa Chay ngoài khu vực nhà thờ, mặc dù đối tượng được phát quà là những gia đình nghèo, không phân biệt tôn giáo. Là lòng thay quyền năng của Thiên Chúa qua biến cố này. Lòng Thương Xót Chúa được loan truyền ngay giữa chợ chứ không chỉ đóng khung trong khu vực nhà thờ!

Hai chiếc xe tải được huy động gấp để chở quà. Còn tất cả chúng tôi đều cuộc bộ giữa trưa hè nắng chói chang. Trong mọi chuyến công tác, Chim Đầu Đàn vẫn luôn nhắc nhở những Cánh Chim Xanh phải dành ưu tiên cho hàng hóa, phải cố gắng bảo quản quà bằng mọi giá để trao đến tận tay người nhận. Sau chặng đường dài, nhóm công tác đã chuyển 300 phần quà đến trước trụ sở ấp. Màu áo xanh đem lại niềm hy vọng cho những mảnh đời rách nát khu chợ Sơn Đốt. Phiên chợ đang nhóm họp đông đảo giữa trưa. Sự xuất hiện của những người trẻ áo xanh, hành động thay lời nói, là một lời chứng hùng hồn nhất của việc rao giảng Tin Mừng. Bà con đổ về chứng kiến cảnh phát quà của cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa trong sự ngỡ ngàng và nhiều thắc mắc. Có lẽ đây là lần đầu tiên họ thấy cảnh tượng dễ thương này. Những người dân trong vùng đón đường những ai nhận quà và hỏi cho được quà này ở đâu. Buổi sáng Chúa Nhật hôm nay, khung cảnh chợ Sơn Đốt hết sức nhộn nhịp. Những trái bong bóng to đủ màu sắc được các em bé tung tăng trên tay như khoác chiếc áo rực rỡ cho những con đường làng đầy nắng bụi. Một sức sống mới, một niềm vui rực rỡ trong ánh mắt trẻ thơ vì hôm nay đây các em mới có được món quà đẹp như mơ. Sau 10 chuyến công tác xã hội, Đội Quân Áo xanh và Nhóm Phục Vụ đã dần thành những người có “nghiep vụ chuyên môn”. Trụ sở của Ấp quá nhỏ, không chứa hết hàng hóa, chúng tôi được phép đưa ra ngoài đường ngay mặt chợ làm công việc mà Giêsu đã ra lệnh cho các Tông Đồ ngày xưa là “Các con hãy cho họ ăn”! 300 phần quà được trao cho bà con cách hết sức nhộn nhịp theo sự sắp xếp và điều khiển của cánh chim đầu đàn. Mỗi phần quà gồm 10 kg gạo, 15 gói mì, 2 kg đường, 1 gói bột nêm, 2 túi quần áo lớn, 1 trái bong bóng to và 1 bao lì xì 50.000đ. Những người Công Giáo thì được nhận thêm cốc tràng hạt, cuốn Kinh Thánh, hình Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ. Ai ốm đau thì được khám bệnh phát thuốc. Ai muốn “làm đẹp” thì có nhóm cắt tóc phục vụ tận tình. Món quà Mùa Chay này đã đem lại niềm vui rất lớn cho bà con ở đây. Chị Thắm, một người nhận quà tâm sự: “Tui ở đây từ nhỏ đến lớn, nhưng chưa có ai đến tặng quà nhiều như dzây!”.

Chị không phải là người Công Giáo, nên chị nói: “Tui tưởng chỉ mấy người có Đạo mới được quà. Đâu ngờ mình cũng có quà. Mừng ghê! Cảm ơn mấy cô chú nhé!”. Lời lẽ dân dã mộc mạc lắm, nhưng ánh mắt, nụ cười trên môi chị như chứa đựng tất cả. Hôm nay chị cũng như bà con vùng “Chắc Cà Dao” này đã được đón nhận tình yêu Thiên Chúa qua tấm lòng sẻ chia quảng đại của Cộng Đoàn Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ xứ Chí Hòa. Đường như cuộc sống quá khó khăn khiến người ta quen sống co cụm, chỉ lo cho mình trước, rất ít mở lòng cho người khác. Hôm nay họ xôn xao không chỉ vì được nhận quà mà còn vui vì được yêu thương phục vụ. Màu xanh của nhóm công tác chợ đem lại cho họ niềm hy vọng rằng trên cõi đời này vẫn còn có những tấm lòng!

Giáo Họ Mỹ Hội Đông

Tạm biệt “Điểm Hẹn Giêsu” thứ nhất, chúng tôi cuộc bộ ra bên đò Sơn Đốt, đi đò dọc theo sông để đến “Điểm Hẹn Giêsu” thứ nhì là nhà thờ Tham Buôn. Đây là một họ lẻ của giáo xứ Nhơn Mỹ nhưng 2 nhà thờ cách nhau đến hơn 10 cây số. Ngôi thánh đường nhỏ mang nét cổ xưa này thuộc xã Mỹ Hội Đông, được xây dựng từ thời các linh mục thừa sai đến Việt Nam truyền đạo. Nơi đây từng có thời rất phồn thịnh, nhưng đến khi loạn lạc cấm cách vào năm 1945-1954, giáo dân phải tha phương lánh nạn. Khi bình yên trở lại, chỉ có một số ít tín hữu quay về chốn xưa. Nhà thờ bị tàn phá nặng nề. Từ đó giáo dân tự giữ gìn đức tin mãi cho đến năm 1977 mới có linh mục về phụ trách. Mỹ Hội Đông là một họ đạo nhỏ nhất và nghèo nhất của giáo phận Long Xuyên. Có khoảng 1% người Công Giáo sống giữa cộng đồng tín đồ Hòa Hảo chiếm hơn 90%. Trên cánh đồng truyền giáo mênh mông bát ngát này, vai trò làm chứng cho Chúa của nhóm thiểu số Công Giáo này không dễ dàng chút nào. Họ đạo này rất mong được sự quan tâm giúp đỡ của anh chị em đồng đạo để vơi đi mặc cảm của một giáo họ côi cút cả thế kỷ qua. Đời sống thu nhập ít ỏi, ngoài việc làm ruộng, làm thuê, người dân ở đây có nghề đan võng nylon mướn, và làm nhiều nghề khác, nhưng cũng chỉ

tạm sống lây lất qua ngày. Muốn đến “Điểm Hẹn Giêsu” này, đoàn công tác phải vượt gần mười cây số đường sông dưới trời nắng gắt gao. Ai cũng thấm mệt vì từ tối hôm qua tới giờ chưa ai chợp mắt được ít phút. Nhưng nghĩ đến “Điểm hẹn Thầy Giêsu” với 200 hộ nghèo đang khao khát đợi chờ, chúng tôi như được tiếp sức đi đến cuối hành trình. Những cánh chim xanh dù đã rời vẫn nhiệt tình quên mệt, quên đói, quên khát, để 200 phần quà được trao tận tay anh chị em nơi vùng quê hẻo lánh này.

Chính Chúa Ra Tay

Ở điểm hẹn này, chúng tôi gặp những mảnh đời hết sức đáng thương. Từ xa, tôi thấy một bà đã ngoài 60 tuổi, vừa đi vừa khóc, tay cầm cái bao để lãnh quà tiến về phía chúng tôi. Hỏi ra mới biết, lúc trước bà là thiếu nữ xinh đẹp, hiền lành nhưng sau khi lấy chồng, bị chồng phụ bạc. Quá thất vọng và đau khổ, bà bị bệnh tâm thần, lúc khóc, lúc cười. Nỗi niềm bất hạnh đó không sao bà cõng bỏ được cho đến bây giờ. Cái đáng còm cõi, đau khổ dần xa chúng tôi để lại nỗi chua xót. Đó là tình trạng bế tắc tột cùng khi con người không có chỗ nương tựa, bám víu.

Tôi gặp một chị khác chừng ngoài 30 tuổi đang kéo vạt áo lau nước mắt. Chị nghẹn ngào: “Tui mừng quá vì hôm nay nhà vừa hết gạo, Ba của tui nhỏ đi làm mướn xa chưa có tiền gửi về, đi vay mượn không ai cho, còn bị mắng vồn”. Trong lúc túng quẫn quá, không biết trông nhờ ai thì hôm nay “Trời độ”! Có gạo, có mì, quần áo và nhiều quà khác nữa. Chị và 3 đứa con không phải đói. Chị xúc động quá nước nứa: “Tui là người lương, chưa vào nhà thờ lần nào. Dzậy mà hôm nay Chúa cứu gia đình tui. Cảm ơn Chúa của mấy anh chị!”

Trao tặng xong 200 phần quà, ai nấy mới thấy mệt và đói thực sự. Kê theo xe tải, người đi dò trở về nhà xứ Nhơn Mỹ để dùng trưa. Khi ngồi vào bàn ăn mới phát hiện thất lạc Cánh Chim Đầu Đàn! Như Thánh Gia bị lạc mất Chúa Giêsu trong Đền Thánh. Người thì tưởng Giêsu về với Giuse. Kê thì nghĩ Giêsu về với Đức Mẹ. Nhóm xe tải tưởng người Lãng Tử về bằng đò. Nhóm đi dò

tưởng Lãng Tử về bằng xe tải. Trong khi đó con chim đầu đàn đang lúi húi lo phát món quà cuối cùng cho một bà cụ ra trề.

Thế là bị bỏ sót lại. May mà liên lạc được bằng điện thoại, không thì không biết tính sao! Lỡ đồ, người con lãng tử của Chúa có dịp giữa trưa nắng ngồi một mình ngắm sông nước cây cỏ miền Tây, và cảm nhận được thân phận cô cút của những kẻ bị bỏ rơi giữa giòng đời. Một kỷ niệm khó quên!

Bài Học Yêu Thương

Bữa cơm trưa hôm đó thật ngon vì ai cũng mệt và đói. Đây là những giây phút chúng tôi được nghỉ ngơi và bồi dưỡng để lấy lại sức tiếp tục hành trình ban chiều. Không khí vui tươi thân mật như một buổi chia sẻ bữa cơm Agapê, bữa ăn huynh đệ, phá tan cảm giác mệt mỏi của chúng tôi sau một đêm thức trắng và hoàn tất công việc phát 500 phần quà. Chúng tôi lại một lần nữa là những con người được nhận nhiều hơn. Tấm lòng của cha xứ và anh chị em nơi đây đã yêu thương, chăm sóc chúng tôi hết sức chu đáo. Cảm kích hơn nữa khi được biết những món ăn đó được nấu nướng bởi đôi bàn tay chỉ còn 7 ngón của bà Năm. Bà là một trong những nạn nhân của những người làm lò gạch ở đây. Máy ép gạch đã nuốt mất 3 ngón tay của bà. Bà phải chuyển qua nghề nấu đám. Mọi bữa tiệc trong nhà xứ đều do tay bà, và chính bà là người phục vụ hơn cả với tất cả tình yêu thương.

Cơm nước vừa xong, không kịp nghỉ ngơi, cả đoàn lục đục kéo nhau đến “Điểm Hẹn Giêsu” thứ ba là giáo họ Cái Lóc, thuộc tỉnh Vĩnh Long để trao tặng 100 phần quà còn lại. Sáng sớm Chúa Nhật chúng tôi đến đây bằng đò nhờ nước sông dâng cao. Nhưng buổi trưa, nước sông cạn, không đi đò được, cả đoàn phải leo lên hai xe tải chở hàng. Hơn 100 con người đứng xếp lớp, nhét như cá hộp trên 2 xe tải chật cứng không nhúc nhích được. Mỗi lần đi qua những khúc quanh, gập ghềnh ổ gà ổ trâu, hay lên xuống trên những cây cầu gỗ chênh vênh bắc qua kinh rạch thật nguy hiểm, ai yếu tim chỉ biết nhắm mắt lại...phó linh hồn, hoặc hét ầm lên cho...đỡ sợ! Thú thật lúc đó chỉ còn biết phó thác vào Lòng Thương Xót của Chúa mà thôi.

Thật sự nguy hiểm. Tạ ơn Chúa. Cảm ơn Mẹ. Chúng tôi đến được bến bờ bình an.

Điểm Hẹn Cái Lóc

Chúng tôi có mặt ở họ đạo Cái Lóc, xã Mỹ An, huyện Mang Thít, tỉnh Vĩnh Long thì trời đã xế chiều. Dù cố gắng hết sức, đi miệt mài không nghỉ, nhưng chúng tôi cũng đến điểm hẹn trễ mất một tiếng. Cha xứ và bà con lương cũng như giáo thấp thỏm đợi chờ. Thật đúng là “mong như mong mẹ về chợ”! Trong khi chờ đợi cha xứ cho bà con vào trong nhà thờ lần chuỗi Lòng Thương Xót. Một sáng kiến tuyệt vời. Thay vì cần nhẫn khi phải đợi chờ ai lỗi hẹn, hãy thay lời cảm rằm đó bằng chuỗi Kinh Lòng Thương Xót, bạn sẽ thấy tâm hồn bình an và thời gian chờ đợi trôi nhanh. Bạn thử xem!

Xe vừa dừng bánh, những Cánh Chim Xanh hối hả lao vào công việc trong lúc trời chập choạng tối. “Họa vô đơn chí”! Xe tải chở 10 tạ gạo đi lạc chưa đến kịp. Không thể chờ lâu hơn vì trời đã tối, cha xứ yêu cầu chúng tôi bắt đầu phát quà cho bà con, rồi khi nào gạo chở đến sẽ phát sau. Mọi người vui vẻ, chẳng ai than trách nửa lời. Lòng người dân Nam Bộ chân chất đơn sơ thật dễ thương. Họ không bắt bẻ chấp nhất, dễ dàng bỏ qua cho nhau, dễ dàng xuề xòa chấp nhận những thiếu sót của nhau. Cuộc sống như vậy đúng là “nghèo mà vui”, đáng được Chúa chúc phúc.

Khởi Đầu và Kết Thúc

Chưa chuyên công tác nào mà chúng tôi có khởi đầu và kết thúc đẹp như lần này. Khởi đầu là thánh lễ tối thứ bảy Chim Đầu Đàn cử hành tại nhà thờ Tân Thái Sơn để cầu bình an, và xin Chúa chúc phúc cho những con người chúng tôi sẽ gặp, những địa điểm chúng tôi sẽ đến, những chặng đường sẽ đi qua. Kết thúc chuyến công tác là thánh lễ tạ ơn chiều Chúa Nhật tại nhà thờ Cái Lóc. Chim Đầu Đàn, cùng với những Cánh Chim Xanh và bà con giáo dân hiệp dâng thánh lễ ngày Chúa Nhật IV Mùa Chay. Ngày Chúa Nhật này phẩm phục của chủ tế được chuyển từ màu tím

sang màu hồng. Cuộc đời người Kitô hữu không chỉ là những buổi chiều buồn xẩm tím, “tím cả chiều hoang biền biệt” nữa. Còn phải có niềm vui của những “Chúa Nhật Hồng” ánh lên sau đêm tăm tối mịt mù. Cuối chặng đường hăm u ám vẫn còn ánh đèn le lói báo hiệu sắp thoát hiểm.

Trải qua bao gian khó, Đội Quân Áo Xanh và Nhóm Phục Vụ đã có được niềm vui là trao những Món Quà Mùa Chay đến tận tay những người nghèo khó, đối tượng của Lòng Thương Xót Chúa. Niềm vui của kẻ cho và người nhận. Niềm vui ấy cũng có cái giá phải trả. Thành quả nào, huy chương nào cũng phải trả giá bằng máu, mồ hôi, nước mắt, vì chúng ta biết chắc rằng phải “Qua Thánh Giá mới đến Vinh Quang”.

Thốt Nốt
Nhật ký một chuyến đi

Nhật ký tháng 4/2010

XUÂN BIÊN THÙY

Chúa Nhật, hai mươi bốn Tết, khi những chuyến xe Bắc Nam hối hả nâng nhíp cầu đưa người xa xứ về sum họp bên mái ấm gia đình, khi muôn hoa đã đơm bông kết nụ, và bên mỗi hiên nhà, mẹ cha đang mong ngóng con yêu thì Đội Quân Áo Xanh của cộng đoàn Lòng Thương Xót giáo xứ Chí Hoà cũng lên đường đón Tết với những gia đình có hoàn cảnh khó khăn trong chuyến công tác bác ái cuối năm ở vùng biên giới Tây Nam, sát biên giới... Campuchia!

Chúng tôi đến Giáo xứ Thánh Mẫu Hòa Bình, huyện Châu Thành, Tỉnh Tây Ninh khi mặt trời đã đứng bóng. Cái nắng chói chang của vùng biên giới không chỉ tô đậm sự cằn cỗi, xác xơ của vùng quê nghèo mà như mang cả nỗi buồn trong tiếng gà trưa. Không hiểu Chim Đâu Đàn Lãng Tử lặn lội cách nào mà tìm ra những nơi đèo heo hút gió như thế này. Những nơi mà “nếu mai không nở, anh đâu biết xuân về hay chưa?” Nếu chúng tôi không đến tặng quà Tết, những người dân nghèo ở đây có biết xuân sắp về chưa nhỉ? Có đến tận nơi, thấy tận mắt mới thấu cảm hết những vất vả khó nhọc của bà con giáo dân nơi đây. Chỉ cách xa thành phố trăm cây số thôi mà sao hai thái cực khác nhau thế? Trên thành phố, không khí tung bừng rộn rã chào đón mùa xuân lung linh sắc màu bao nhiêu, thì nơi thôn dã bầu khí buồn hắt hiu bấy nhiêu! Những em bé trong độ tuổi đến trường vẫn lê những bước chân nặng nhọc trên vai là bó củi che khuất người. Các bà, các mẹ, các chị vẫn mong mỏi kiếm việc làm thuê cho cuộc mưu sinh qua ngày. Và trên những con kênh, dòng suối, em tôi đang mài miết thả lưới giăng câu, ước mong bắt được con tôm, cái tép cho bữa cơm chiều. Nói sao hết những nỗi niềm khi lặng ngắm

vóc dáng gầy gò, bé nhỏ, những khuôn mặt ngây thơ nhưng in hằn nét lam lũ tảo tần...

Giáo xứ Thánh Mẫu Hòa Bình nằm trên địa bàn của 3 xã: Hòa Hội, Thành Long, Ninh Điền với tổng 24.000 dân, nhưng giáo dân chỉ có khoảng 700 người, đa số là gốc Campuchia. Đây là vùng biên giới, đất rộng người thưa. Đất hoang cây dại mọc nhiều, còn diện tích có thể canh tác lại rất hiếm. Gọi là đất canh tác, nhưng hoa màu cũng chỉ là khoai mì, nương bắp. Trồng đó, lên đó, nhưng thu hoạch chỉ được những cây trái queo quắt, vàng úa vì thừa nắng mà thiếu nước. Người dân mưu sinh qua ngày chỉ nhờ làm thuê, làm mướn, nhật phân khô. Chài lưới nay cũng thưa dần vì môi trường nhiễm độc, tôm cá không còn, vì thế nguồn sống của giáo dân lại thêm eo hẹp.

Trong ngôi nhà nguyện nhỏ dưới cái nóng hầm hập, hơn 50 cánh chim xanh chỉ biết dâng lên Lòng Thương Xót Chúa những người anh chị em trong giáo điểm vùng biên giới này. Lời kinh tiếng hát vang lên giữa trưa như mong mưa hồng ân xuống trên vùng đất khô cằn này. Sau phút giây nguyện cầu là giờ... hành động! 100 phần quà Tết được những Cánh Chim Xanh ân cần trao tận tay bà con, không phân biệt lương giáo. Ngoài những bao quần áo, gạo, mì, đường, tượng ảnh, tràng hạt...Cộng Đoàn Lòng Thương Xót Chúa Chí Hoà không quên mang không khí mùa xuân đến cho bà con biên giới bằng những gói bánh mứt thơm ngon và bao lì xì đỏ chói. Nhìn những em thiếu nhi rạng rỡ nhận bao lì-xì và hộp mứt Tết lòng thấy vui lây. Đã thấy Mùa Xuân về trên nét mặt hân hoan của các em rồi. Thương lắm !

Rời giáo điểm Hòa Bình trong niềm luyến lưu, những Cánh Chim Xanh bay đến đến Hòa Thạnh. Giáo điểm này khi thành lập đúng là “vạn sự khởi đầu nan”! Ngôi nhà nguyện hiện thời, lúc khởi đầu chỉ là một căn nhà nhỏ lụp xụp bằng cây, lợp lá dùng làm lớp học tình thương và cũng là điểm để gặp gỡ bà con giáo dân. Mỗi năm, linh mục phụ trách chỉ được

phép về đây dâng lễ những dịp đặc biệt như Giáng Sinh, Phục Sinh, Tết. Những ngày không được phép dâng lễ, người mục tử không trụ sở vẫn âm thầm đi thăm hỏi từng nhà. Lớp học tình thương trở thành nơi quy tụ bà con giáo dân để đọc kinh và dạy giáo lý cho các em xưng tội rước lễ thêm sức, nhất là những người dự tòng. Nhờ thế, số giáo dân mỗi ngày một tăng. Hạt cải được gieo vào lòng đất, dù khô cằn, nhưng vẫn lớn dần lên... Mấy năm sau, linh mục phụ trách mới được phép đến dâng thánh lễ mỗi ngày Chúa Nhật, rồi đến thường trú và dùng lớp học tình thương làm nhà nguyện dâng lễ mỗi ngày.

Cơ sở lớp học tình thương được làm bằng cây lá lâu ngày, nên đã xuống cấp, không thể sử dụng được, hơn nữa số giáo dân ngày càng tăng. Bởi vậy, linh mục phụ trách đã xin phép xây dựng một ngôi nhà thờ khung bằng sắt, lợp mái tôn. Vì kinh phí có hạn nên mới chỉ xây tường được hai đầu hồi. Hai bên hông nhà thờ được dựng bằng cây tầm vông, vách làm bằng tre nứa. Bà con đi lễ, mùa nắng thì lãnh trọn nắng mặt trời, mùa mưa thì hứng trọn những giọt mưa hắt vào.

Nghề nghiệp chính của bà con vùng biên giới là trồng lúa, trồng mì (với diện tích đất canh tác rất hạn hẹp) và làm mướn. Nhiều người còn mù chữ hoặc trình độ văn hóa thấp (học lớp 2 hoặc lớp 3 là bỏ) cho nên không thể đi xin việc ở các công ty. Vì thế vòng luẩn quẩn nghèo đói cứ tiếp tục từ đời cha mẹ đến đời con cái mà chưa có hồi kết...

Chiều Chủ Nhật cuối năm vùng biên giới vắng vẻ bỗng nhộn nhịp hẳn lên. Bà con từ các thôn làng xa xôi nô nức kéo đến tham dự thánh lễ tất niên. Người Linh Mục Lãng Tử làm cho bầu khí vui tươi hẳn lên. Thánh lễ được cử hành sốt sắng với phần chia sẻ Lời Chúa được các em thiếu nhi chân quê minh họa tự phát thật sinh động. Những nụ cười rộn rã trên những khuôn mặt rám nắng hằn nét nhọc nhằn gian khó. Chúa thật gần khi con người biết sẻ chia niềm vui nỗi buồn cho nhau. 150 phần quà Tết được những Cánh Chim Xanh nhíp nhàng thoăn thoắt trao tận tay bà con. Chiều nay, bà con biên

giới đang cảm thấy Xuân đến rất gần qua những lời chúc Tết chân tình, những hộp bánh mứt, những bao lì xì mà cộng đoàn Lòng Thương Xót Chí Hòa ân cần trao tặng, và tôi bỗng cảm thấy lòng mình ấm áp biết bao. Niềm xúc động nghẹn ngào như muốn trào dâng, cơn gió chiều biên giới làm mắt tôi ươn ướt. Tôi thầm hát : “Xuân đã đến bên em. Gió Xuân tuyệt vời. Dem hạnh phúc cho đời.

Khi về đừng quên nghe em!” Vâng làm sao tôi quên được, Nguyễn Bính nhắc tôi rằng : “Kính kỳ bụi quá xuân không đến. Sao chẳng về đây, chẳng về đây?”

Chúng tôi lên xe khi bóng đêm bắt đầu phủ khắp núi đồi. Vượt qua chặng đường dài trong bóng đêm, hai bên là rừng cây, không một bóng người, không một nóc nhà. Ngoài trời tối đen nhưng trong lòng chúng tôi đang rực sáng lên niềm tin vào Lòng Thương Xót Chúa. Dầu vẫn còn đó những cực nhọc vất vả trong cuộc mưu sinh của bà con vùng biên giới, vẫn còn đó những thao thức trăn trở ước ao cho “vùng trắng” sớm bớt khó khăn... nhưng tôi biết mình đang vui, đang hạnh phúc bởi tôi tin rằng Lòng Thương Xót Chúa đang hiện diện nơi bà con giáo dân miền sương gió biên thùý qua những Cánh Chim Xanh đem đến cho họ Mùa Xuân của Lòng Xót Thương.

Hoa Hồng
Miền Sương Gió Biên Thùý

Nhật ký tháng 5/2010

ĐƯỜNG VỀ XỨ LÂM

“Mỗi ngày tôi chọn một niềm vui,
chọn những bông hoa và những nụ cười...”

Cuộc sống không chỉ là đại dương với những đợt sóng xô vào nhau một cách ngẫu nhiên. Cuộc sống còn là tổng hòa của ngàn vạn cơ hội mà mỗi ngày là một sự đấu tranh dai dẳng và mãnh liệt để tìm kiếm hạnh phúc cho mình. Không thể cứ vô tri và vô cảm, cách ta nghiêm túc lựa chọn phương thức sống hàng ngày chính là điều giúp ta cảm nhận ý nghĩa cuộc đời mình là một thân cây kết rễ sâu chặt vào lòng đất của Lòng Thương Xót Chúa để xum xuê hoa trái, hay chỉ là phận tầm gửi mà mỗi đợt sóng đánh lại làm ta chao đảo ngã nghiêng...

Tôi từng gặp nhiều mảnh đời bất hạnh khi họ lên làm chứng cho Lòng Thương Xót Chúa tại nhà thờ Chí Hòa, và luôn tự hỏi vì sao họ có đủ nghị lực để sống, và sống tốt đến thế. Rồi tôi luôn nhận được câu trả lời rằng “Không một thử thách nào xảy ra cho anh em mà vượt quá sức loài người” (1Cr 10,13), và bởi ngay trong khó khăn, những người Kitô hữu luôn hiểu rằng Thiên Chúa không bao giờ bỏ rơi họ “Ta đã nâng các ngươi từ trong lòng mẹ, đã húng các ngươi từ lúc chưa chào đời. Cho đến khi các ngươi già nua tuổi tác, Ta vẫn là Ta; cho đến khi các ngươi da mồi tóc bạc, Ta vẫn còn gánh vác các ngươi” (Is 46, 3-4). Tôi nhận ra rằng, khi nhìn vào Lòng Thương Xót Chúa và thốt lên với cả niềm xác tín : “Lạy Chúa Giêsu, con tin thác vào Chúa!” thì cuộc đời mỗi người mới được bình yên bất biến giữa dòng đời vạn biến bất an.

Mang tâm tình ấy, ngày 27/3/2010, bước vào Lễ Lá, chuẩn bị đón mừng đại lễ Phục Sinh, “Đội Quân Áo Xanh” của cộng đoàn cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa xứ Chí Hòa cùng cất cánh rời thành phố đến vùng đất Đồng Nai.

Năm tiếng đồng hồ trên xe hòa với lời kinh giọng hát và bài ca sinh hoạt làm quên đi chặng đường dài, khi đặt chân đến giáo xứ Thạch Lâm đồng hồ đã điểm 2 giờ sáng. Con đường tịch mịch được soi dẫn bằng vài ngọn đèn vàng ấm áp cùng muôn ngàn ánh sao lấp lánh. Chúng tôi nằm nghỉ tạm trong nhà sinh hoạt được 2 tiếng để dưỡng sức cho ngày dài cùng nhiều công việc đang chờ phía trước.

Thánh lễ 5 giờ sáng được cử hành long trọng bằng nghi thức làm phép và rước lá. Những cành lá dừa xanh phát phối cùng với lời ca: “Hoan hô Đấng ngự đến nhân danh Chúa...” thật hùng tráng. Nhưng trong Bài Thương Khó, chính những người hôm nay mới “hoan hô”, thì hôm sau lại “đả đảo” Chúa. Họ gào lên khủng khiếp : “Đóng đinh nó vào thập giá!” Ôi! Thế thái nhân tình-Thối đời lòng người. Biết tin vào ai trên cõi đời này đây? Tôi bỗng nhận ra mình cũng thế! Khi được bình an, như ý, tôi hò hời tạ ơn Chúa. Khi gặp điều trái ý, tôi liền bỏ Chúa, kêu trách Chúa. Tiếng ve sầu rả rích quanh nhà thờ đến nao lòng. Đúng là “kiếp ve sầu”! Cả chục năm trời vui mình trong lòng đất chờ đợi trong mòn mỏi cái ngày được thoát kén và cất tiếng hát cho đời. Đến ngày chui lên khỏi lòng đất, lột xác thoát khỏi cái kén, bò lên ngọn cây cất tiếng hát dâng đời cũng là lúc chấm dứt vòng đời ngắn ngủi của chúng. Linh mục lắng tử đưa chúng tôi liên tưởng đến hình ảnh Đức Kitô, lặng thầm chu toàn đời sống thường nhật thuở thiếu thời, rồi ba năm rao giảng ngắn ngủi xen lẫn vinh quang và nghi kỵ, để cuối cùng đau đớn khổ nhục, trút hơi thở cuối nơi thập giá... Chúng tôi quỳ gối, cúi đầu thỉnh lặng suy ngẫm.

Tiếng ve da diết như tiếng lòng mỗi “Cánh Chim Xanh”, thiết tha xin Chúa cho lòng can đảm dẫn thân loan truyền Lòng Thương Xót Chúa, dù phải hy sinh và gặp nhiều khó khăn thử thách, vẫn cất tiếng hát dâng đời.

Lễ Lá kết thúc với nhiều dư âm sâu lắng. Chúng tôi mang theo tâm tình ấy bắt đầu cho một ngày vác thập giá đời mình theo Chúa. Nhưng Thập giá của chúng tôi thì nhẹ nhàng và êm ái hơn nhiều bởi đó chỉ là những thùng mì, bao gạo, quần áo, đường,

bong bóng, sách vở,... do cộng đoàn Lòng Thương Xót xứ Chí Hòa đóng góp nhờ chúng tôi chuyển đến anh chị em vùng sâu vùng xa có hoàn cảnh khó khăn. Người đến ngày một đông. Họ là người Kinh lẫn người dân tộc, trẻ em cùng những người già, Công giáo hay không Công giáo... trông họ lam lũ mà chất phác. Những phần quà nhanh chóng được trao đến tận tay họ. Dù thấm mệt vì chờ đợi hay khuôn vác thì cả người nhận lẫn kẻ trao đều nở trên môi nụ cười bằng hữu, và nhọc nhằn cũng nhanh chóng tan đi.

Sau khi phát 350 phần quà cho Thạch Lâm, chim xanh bay nhanh mang quà đến Ngọc Lâm. Xứ đạo này có tới 20 ngàn giáo dân chân lấm tay bùn với chiều dài đến 20 cây số. Rồi Ngọc Lâm, Chim Xanh bay thẳng đến giáo xứ Bình Lâm với 8.000 người Công Giáo. Giáo xứ này được thành lập cách đây hơn 20 năm. Ban đầu chỉ có người dân tộc ở trong mấy căn nhà chòi, dần dần người Kinh mới đến sinh sống. Họ đa phần làm nghề nông, học vắn thấp, nhưng cuộc sống an bình vì có tinh thần sống đạo đơn sơ phò thác. Hầu hết là người già và trẻ em đạp xe lộc cộc đến nhận quà. Tôi giúp một cụ già đặt phần quà lên xe đạp. Đường như bên cạnh niềm vui nhận quà là nỗi lo không biết xoay sở thế nào với một bao gạo 10kg, 2 bao quần áo to, lại thêm 15 gói mì, đường, bột ngọt... Làm sao để chất tất cả lên chiếc xe đạp rỉ sét, xiêu vẹo? Hai ông cháu hì hục dắt bộ và vịn cho quà khỏi rơi xuống. Hỏi ra mới hay ông đã ngoài 90 tuổi, làn da đồi mồi in dấu nhăn nheo, đôi tay còm cõi run run, chân bước khập khiễng, tám lưng còng đơn thân ra về giữa trưa nắng. Thương quá hai ông cháu nên tôi bước đi theo mãi, dù lòng tôi thấp thỏm sợ lạc mất mọi người. Ông cụ sống neo đơn với một người cháu họ tật nguyền. Hàng ngày, hai số phận nương tựa nhau sống bằng việc chăm bẵm khu vườn nhỏ trước nhà, trồng rau và ít khoai, ít cây ăn trái... Ông bảo lũ trẻ trong xóm nghịch lắm, cứ hay lén leo vào hái trái, ông già nên chậm, chẳng kịp ra chúng đã chạy mất. Đến đoạn gần nhà, ông chân tình bảo: “Con có về lại đây thì đi hết con đường này, hỏi nhà ông H. bên cạnh hồ nước, rẽ vào là nhà ông. Con ghé thăm ông nhé!” Không dám nói với ông rằng thật khó có cơ hội trở lại nơi đây để gặp ông, chỉ biết xé lòng gửi lại ông một

mảnh tình thân, mong ông được mãi an lành trong lòng Chúa xót thương.

Rời Bình Lâm, nhóm chúng tôi đến với An Lâm, một giáo xứ với hơn 3.000 người Công giáo, chia làm 8 giáo họ. Đa phần họ trồng điều, trồng lúa, làm thuê làm mướn kiếm ngày công. Nơi đây sự lam lũ cũng khắc in nét kham khổ nơi từng khuôn mặt và vóc người. Chúng tôi kinh ngạc và thán phục trước sức khỏe của những cụ bà ngoài 70, đội trên đầu phần quà nặng trĩu, sải bước ra về. Thương làm sao khi thấy những đứa trẻ tóc cháy xém, đen thui, chân trần, giữa cái nắng 12 giờ trưa dắt chiếc xe đạp cao quá nửa thân người, chẳng cần ai giúp, một mình ngả nghiêng đưa quà về. Sự phấn khởi khi nhận quà có lẽ át đi phần nào cái nặng nhọc và vất vả của họ.

Hành trình tiếp tục đưa chúng tôi đến Trúc Lâm, đúng nơi Đức Mẹ từng hiện ra. Tại đây, được tiếp xúc với những nhân chứng sống, nghe kể lại trải nghiệm của họ, và ngược nhìn tượng Mẹ đẹp tinh khôi và rạng rỡ, nước mắt cứ dâng lên cùng niềm hạnh phúc. Nhờ theo dấu Đức Mẹ tỏ ra ở Trúc Lâm mà những nhân chứng mới tìm lên đỉnh núi Tà Pao và phát hiện tượng Mẹ bị bỏ hoang phế nơi đây gần 40 năm trời. Vết thời gian và sự tàn phá của chiến tranh đã khiến đôi mắt trên tượng Mẹ không còn, và tà áo Mẹ rách tả tơi rơi từng mảnh vụn dưới chân tượng. Những lời ấy cứ xoáy mãi vào lòng mỗi người. Những Cánh Chim Xanh cùng đến dưới chân tượng Mẹ Trúc Lâm thắm nguyện xin Mẹ giúp nhận ra hình bóng Mẹ lẻ loi lặng thầm dõi theo mỗi người từng giờ, để những khi yếu đuối vấp ngã, biết chạy về với Mẹ, núp dưới tà áo Mẹ là bóng mát chở che suốt đời.

Hơn 12g trưa, chúng tôi vội vã quay về giáo xứ Thạch Lâm và có đúng 30 phút cho bữa trưa. Bữa cơm thanh đạm đủ tiếp thêm sức cho chúng tôi tiếp tục chuyến công tác. Buổi chiều, nhóm phải chia đôi để đến hai địa điểm phát quà khác nhau. Một nhóm đến Núi Tượng, Nam Cát Tiên, nhóm kia đến Tà Lài, Văn Lâm.

Phía chân trời, một đám mây đen xuất hiện báo hiệu cơn mưa lớn sắp tới. Thoáng lo âu hiện rõ trên nét mặt nhọc nhằn của

Chim Đầu Đàn. Ngược mắt lên trời thăm nguyện xin Chúa xót thương, chim đầu đàn khích lệ chim xanh chú tâm thực hiện công tác của mình với một niềm cậy trông nơi Chúa. Cây cầu treo mong manh không cho phép xe tải chạy qua, nên mỗi người phải lội bộ vác hàng hóa qua cầu đến nhà thờ dân tộc Tà Lài cách đó hơn cây số. Chặng đường dài cả cây số bắt đầu lắt phất những giọt mưa. Nhưng điều kỳ diệu là cơn mưa chỉ trút xuống rửa sạch bụi đường, xóa tan cái oi nồng của buổi chiều tháng ba, khi hàng hóa đã được vận chuyển toàn bộ vào nhà xứ. Tạ ơn lòng thương xót Chúa. Nếu cơn mưa đổ xuống trong lúc đang vác hàng hóa qua cầu thì làm sao người dân nghèo có được thực phẩm khô ráo mà dùng? Kỳ diệu hơn nữa là dù trời âm u thế nhưng cơn mưa chỉ thoáng chốc là ngớt dần và tạnh hẳn, vừa kịp để bà con ra về trong mát mẻ và an toàn. Bao thanh niên trong xứ đã bỏ xứ đi làm ăn xa, chỉ còn trẻ em và những người già, ví như mưa to gió lớn, thật chẳng biết cách nào để giúp gạo và đường cho khỏi ứ đọng. Thế mới hay sự quan phòng của Thiên Chúa, chẳng diệu kỳ vượt quá sự mong đợi của con người hay sao?

Lại một hành trình loan truyền Lòng Thương Xót Chúa bằng hành động sẻ chia bác ái khép lại. Tháng này lên cao nguyên, tháng sau lại xuôi về đồng bằng. Những Cánh Chim Xanh không mỏi vẫn miệt mài ra đi. Mỗi chuyến đi luôn đọng lại trong tôi nhiều suy tư, đọng đầy trong tôi những xúc cảm, và làm cho cuộc sống của tôi có ý nghĩa hơn, đáng sống hơn. Xin mượn lời hát của cố nhạc sĩ Trịnh Công Sơn thay cho lời kết: “Mỗi ngày tôi chọn ngồi thật yên, nhìn rõ quê hương ngồi nghĩ lại mình... Tôi chợt biết rằng vì sao tôi sống... Vì đất nước cần một trái tim...” Phải đi nhiều, gặp gỡ nhiều, chia sẻ nhiều, cảm thông nhiều để nhận ra Chúa cho ta hiện diện trên cõi đời này là có một ý nghĩa và sứ mạng nhất định, để dầu gặp bao khó khăn cũng không được bi quan, buông xuôi bỏ cuộc...

Xin cho con nhận ra con là thụ tạo đáng yêu của Chúa, và luôn ý thức rằng con được đặt giữa cuộc đời này để chu toàn sứ vụ yêu thương những người anh em chung quanh mình.

Lynn

NHẬT KÝ

4 NGÀY TRÊN ĐẤT HÀ THÀNH

Chúa ơi! Đã gần 2 giờ sáng rồi mà sao con vẫn trần trọc, giấc ngủ không tròn. Đầu óc cứ miên man hồi tưởng lại những kỷ niệm, những cảm xúc không thể nào quên được trong chuyến loan truyền Lòng Thương Xót Chúa trên đất Bắc. Cảm ơn Chúa đã tạo điều kiện cho con được đồng hành cùng người linh mục lẳng tử và những Cánh Chim Xanh bay ra Bắc trong khi ở nhà còn bao việc con phải làm, phải bận tâm. Con cảm nhận được lời Chúa nhắn nhủ : “Bé ơi, con cứ đi loan truyền lòng thương xót của Ta, những việc khác để ta lo liệu.” Và đúng thật như vậy, ngày ra đi trong lòng còn nhiều băn khoăn lo lắng, nhưng ngày về lòng con nhẹ nhàng và bình yên lắm vì con đã học được bài học “TÍN THÁC” nơi lòng thương xót Chúa trong hành trình vừa qua.

Những thăng trầm trong cuộc sống làm cho tâm hồn giới trẻ chúng con thay đổi rồi kéo theo hành động cũng đổi thay. Con tham gia Đội Quân Áo Xanh được 2 năm rồi, vậy mà niềm tin vẫn còn non yếu lắm, chỉ một cơn cám dỗ thử thách nhẹ là con có thể lung lay chao đảo. Bạn bè chỉ cần dụ dỗ hay nói khích : “Bé ơi, hôm nay đi uống cà phê, đi xem phim nhé! Nhà thờ đi suốt rồi còn gì?” Thế là con liền chạy theo bè bạn vui chơi quên mất Chúa!

Lần này Chúa nắm chặt tay dắt con ra Bắc, đến giáo xứ Thạch Bích. Ngôi nhà thờ cổ kính sắp được 100 tuổi vẫn “trơ gan cùng tuế nguyệt” đứng vững giữa bao cuộc bể dâu, như biểu tượng cho niềm tin của người dân Thạch Bích. Thánh lễ kính

Lòng Thương Xót Chúa được cử hành trọng thể. Bà con giáo dân từ các nơi đổ về như nước chảy mỗi khi nghe nói ở đâu có cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa. Tấm lòng xót thương của Đức Giêsu như cục nam châm cực mạnh thu hút những con người cần được xót thương. Mà ai lại chẳng cần được xót thương trên cõi đời ô trọc này? Nhưng một điều xót xa con nhận ra trong giáo xứ này cũng như các nơi khác là sự thiếu hụt trầm trọng những người trẻ. Ở đâu cũng thấy sự hiện diện của phần lớn người già và trẻ em. Một bên là các cụ đã già yếu hom hem, như những cành cây khô héo sắp rụng, một bên là các em thiếu nhi hồn nhiên thơ ngây như những chồi non đang trên đà phát triển. Thế còn những người trẻ, tương lai của giáo hội, họ đâu rồi? Cuộc sống khắc nghiệt đã đẩy họ ra khỏi lũy tre làng, tha phương cầu thực khắp nơi, nhất là ở các thành phố lớn. Chợt nhận ra con và các Cánh Chim Xanh hầu hết là “người di dân”. Cũng may còn có cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa xứ Chí Hoà với Đội Quân Áo Xanh cho những người trẻ xa xứ có nơi cầu nguyện và hoạt động tông đồ để nuôi dưỡng niềm tin của mình.

Rời giáo xứ Thạch Bích nhưng hình ảnh cha xứ thân thiện hiếu khách, và rất sùng kính Lòng Thương Xót Chúa còn ghi đậm nét trong đoàn. Chúa dẫn đoàn chúng con vượt hàng trăm cây số đến những giáo xứ khác để loan truyền và làm chứng lòng thương xót của Ngài. Chúng con đã được đặt chân đến các giáo xứ Sở Kiện, An Khoái, Quần Cống, Liễu Đề, An Lạc... thuộc giáo phận Hà Nội, Bùi Chu, Thái Bình. Nhà thờ nào cũng mang nét đẹp cổ kính và thánh thiêng. Những tháp nhà thờ vươn cao theo kiến trúc cổ vẫn đứng vững cho dù nhiều thế hệ đã qua đi. Những nét đẹp xưa ấy mãi còn giá trị vượt thời gian. Dù chỉ nhìn bên ngoài hay bước vào trong những ngôi thánh đường ấy, con vẫn thấy dễ nâng tâm hồn lên với Đấng Tối Cao. Những ngôi nhà thờ mới xây sau này rất hiện đại, cách tân, nhưng không đem lại cho con cái cảm giác thiêng thánh ấy! Một điểm làm con hết sức ngạc nhiên thích thú là giờ đây ngày càng có nhiều người tôn sùng Lòng Thương Xót Chúa. Họ biết đến việc cầu nguyện này là do bà con anh em vào Nam lập nghiệp.

Những người này đến nhà thờ Chí Hoà tham dự thánh lễ Lòng Thương Xót Chúa mỗi chiều thứ năm, rồi gởi tài liệu về cho gia đình ở quê nhà. Họ họp nhau thành nhóm nhỏ chuyên cầu nguyện 3 giờ chiều mỗi ngày. Do đó khi nghe tin có nhóm Lòng Thương Xót Chí Hoà ra Bắc, họ nô nức kéo đến như đi trải hội, khuôn mặt lộ rõ niềm vui, háo hức đến lạ thường vì họ đã xác tín được lời cầu : “Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa!” Khi con cái họ phải bỏ nhà vào Nam lập nghiệp thì chỉ còn có Chúa là nguồn sống, nguồn an ủi, nguồn trợ lực của họ trong hoàn cảnh đơn chiếc này. Họ bám chắc vào chiếc phao cứu hộ đó!

Thật là thú vị khi nghĩ rằng con đi loan truyền và làm chứng cho lòng thương xót Chúa, nhưng chính tại những nơi này, con đã gặp được những chứng nhân Lòng Thương Xót Chúa. Chính họ củng cố thêm niềm tin về sứ vụ của con. Tại giáo xứ Thạch Bích, chính cha xứ tuyên xưng đã được Lòng Thương Xót Chúa cứu sống. Cả một gia đình từ Hà Nội đánh xe về Thạch Bích tham dự thánh lễ. Họ được một người chị đang làm ăn ở Sài Gòn, tháng nào cũng gởi về cho 50 Tập San “Nhờ Mẹ đến với Chúa”. Từ đó ngày nào họ cũng họp nhau cầu nguyện lúc ba giờ chiều. Cuộc sống của họ được biến đổi. Chính người em của họ đang bị bệnh ung thư cũng vững tin hơn. Tại giáo xứ An Khoái, có hai anh em vào Nam làm ăn thành công nhưng lại ăn chơi quá độ xa lìa Chúa. Khi đến cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa ở nhà thờ Chí Hoà, họ được ơn trở lại. Từ đó họ gởi sách ảnh tài liệu về loan truyền Lòng Thương Xót nơi quê nhà. Nhà thờ Liễu Đề được trở thành Đền Thờ Kính Lòng Thương Xót Chúa đầu tiên ở Việt Nam lại là nơi có một nhóm 30 người thuê xe đi từ Bắc vào Nam, đến nhà thờ Chí Hoà cầu nguyện rồi lấy tài liệu về tự tổ chức ở xứ nhà. Trong số hơn 100 thành viên thường xuyên đến cầu nguyện 3 giờ chiều mỗi ngày, có đến 40 người là không Công Giáo! Lòng Thương xót Chúa đâu loại trừ ai! Nhóm nhận được rất nhiều ơn. Ngôi nhà thờ cổ kính của họ Tân Bình thuộc xứ Cổ Việt vẫn đứng vững hàng trăm năm, mặc dù chỉ còn đúng 13 giáo dân kiên trì ở lại giữ nhà thờ từ năm 1954 đến bây giờ. Mỗi năm, 13 giáo dân ấy chỉ có một thánh lễ, thế nhưng điều lạ lùng nhất là họ đặt một bức tượng

Lòng Thương Xót Chúa ngay trên chỗ cao nhất, trang trọng nhất trên Cung Thánh. Hối ra mới biết một em sinh viên vào Nam học đã đến nhà thờ Chí Hòa tham dự thánh lễ mỗi chiều thứ năm và gởi tài liệu về để loan truyền Lòng Thương Xót Chúa tại đây. Là lòng chưa?

Tự nhiên con thấy vui vui làm sao. Từ nay có thêm nhiều người biết đến Lòng Thương Xót của Chúa rồi. Hạnh phúc lắm, phải không Chúa? Con cũng vui và hạnh phúc vì chuyến đi này giúp con nhận ra Chúa đang rất cần những người trẻ chúng con ra đi loan truyền và làm chứng cho Lòng Thương Xót Chúa khắp mọi nơi. Những hình ảnh trên đất Bắc rồi đây cũng sẽ nhạt nhòa theo năm tháng, nhưng những kỷ niệm của chuyến đi này có lẽ sống mãi trong con. Ngoảnh mặt lại nhìn Hà Nội một lần nữa, hít thở khí trời se lạnh của tiết xuân trên đất Bắc, chợt thấy lòng ấm áp đến lạ thường. Xa thủ đô, con tự nhủ với lòng rằng từ nay con sẽ không xa Chúa nữa đâu.

Rong ruổi đất Bắc thảng thốt

Chim Xanh cất cánh loan truyền tình thương

Mẹ già mái tóc pha sương

Rưng rưng giòng lệ tạ ơn Chúa Trời

Nghẹn ngào tiếng nấc thanh niên

Vì nghèo mà phải tha phương xir người

Dù nghèo dù khó đến đâu

Một lòng Tín Thác cậy trông suốt đời...

Thùy Trâm

Nhật ký tháng 6/2010

GIẾNG NƯỚC TÌNH THƯƠNG

*“Cần Thơ gạo trắng nước trong,
Ai đi đến đó lòng không muốn về...”*

Sau hơn 2000 ngày xây dựng, sáng ngày 24-04-2010, cầu Cần Thơ nối liền 2 bờ sông Hậu đã chính thức khánh thành. Hàng chục ngàn người từ khắp các tỉnh thành đồng bằng sông Cửu Long đã đổ về hai bờ sông Hậu để ngắm nhìn và hưởng cảm giác lần đầu tiên vượt sông Hậu trên cây cầu dây văng dài nhất Đông Nam Á.

Cũng trong đêm của ngày khánh thành ấy, chim đầu đàn dắt theo 150 Cánh Chim Xanh cùng với hàng chục tấn hàng hoá chất trên 3 chiếc xe đồ và 4 chiếc xe tải, trở thành Đoàn Công Tác Bác Ái Xã Hội đầu tiên đi trên cầu Cần Thơ!

Đoàn công tác của cộng đoàn cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa giáo xứ Chí Hòa, khởi hành từ 9 giờ tối, dù không phải đi phà Cần Thơ, nhưng khi đến được bến đò cũng đã 3 giờ sáng. Người và hàng hoá được chất lên 4 chiếc ghe lênh đênh sông nước 25 cây số mất hơn 3 tiếng đồng hồ mới đến được điểm phát quà đầu tiên: Giáo xứ Xẻo Dinh nằm trong vùng U Minh Thượng. Nằm co ro trên mép ghe nhìn bầu trời đầy sao, chợt thấy xót xa. Vừa mới vượt cây cầu đẹp nhất Việt Nam, rục rờ ánh đèn, bây giờ trôi theo giòng kênh nước tối tăm mịt mù, sao thấy có cái gì đó nghèn nghẹn trong cổ họng. Khoảng cách giàu nghèo càng ngày càng cách biệt thì những cánh Chim xanh vẫn còn phải bay mãi không ngừng trong những chuyến công tác bác ái loan truyền lòng Chúa xót thương.

Suốt đêm không ngủ, nhưng Đội Quân Áo Xanh vẫn cố gắng chuyển nhanh hàng hoá vào sân nhà xứ để bắt đầu thánh lễ lúc 7 giờ sáng tại ngôi nhà thờ cấp 4 chật chội nóng bức xiêu vẹo.

Người mục tử mới được bổ về đây 3 năm. Giáo xứ Xẻo Dinh được thành lập từ năm 1930 nhưng sau năm 1975 đường

như bị giải thể. Một số lớn bà con giáo dân bỏ đi nơi khác, số còn lại cũng dần dần bỏ Đạo vì không có mục tử chăm sóc. Nhà thờ bị bỏ hoang phế. Khi người mục tử trẻ trung được bổ về đây, số giáo dân chỉ còn lại 300 người trên tổng số 25.000 người ở xã này. Nơi đây được coi là vùng “tận cùng” của đất nước được hiểu theo nhiều nghĩa. Những người dân ở đây đã đến tận cùng của cái nghèo vật chất lẫn tinh thần! Trường học và phố chợ ở rất xa, phương tiện đi lại không có. Một số lớn ở đây là con nợ. Nghèo túng quá không có tiền trả nợ nên đành dạt về đây sống vất vưởng qua ngày.

Chủ nợ có tìm đến thì cũng chẳng tìm được gì để xiết nợ! Tận cùng đến mức độ nước cũng không có mà dùng. Trên con kênh đó, họ tắm giặt, rửa rau, vo gạo, nấu ăn...cùng một giếng nước! Chính vì thế mà lần công tác bác ái Mùa Phục Sinh này ngoài 700 phần quà gồm gạo, mì, quần áo, đường... cộng đoàn Lòng Thương Xót giáo xứ Chí Hoà còn trao tặng cho 100 hộ, mỗi hộ một bể chứa nước mưa trị giá 700.000\$VN.

Số tiền này so với người thành phố không là bao nhưng đối với mỗi gia đình ở đây là cả một gia tài, là cả niềm mơ ước. Nơi vùng “đồng chua nước mặn” này, người dân chẳng dám ước mơ nhà cao cửa rộng xe hơi lội lội, họ chỉ mong có bể chứa nước mưa để dùng. Cả đời họ làm lụng vất vả chỉ mong đạt được ước mơ nhỏ bé đó cho đời...bớt khổ.

Hôm nay họ vui lắm, tay run run đón nhận món quà do Lòng Thương Xót Chúa rộng ban.

Khi nghe cha linh hướng kêu gọi ủng hộ giếng nước, cộng đoàn đều nhiệt tình đóng góp. Một nhóm sinh viên trọ học phải đi làm thêm nhưng cũng đi quyên góp được 2 giếng. Một gia đình không tổ chức ăn uống trong ngày giỗ vợ để đóng góp được 4 giếng. Một em trong Áo Xanh vận động ba mẹ anh chị trong nhà được 7 giếng. Một em học sinh 7 tuổi đập heo để dành từ Tết đến giờ được một giếng... Kể ít người nhiều, nhưng tất cả đều có chung một tấm lòng biết xót thương những người anh chị em ở vùng “tận cùng” này, bởi chính họ đã luôn cảm nghiệm mình được Chúa xót thương. Thế là những “Giếng Nước Tình Thương”

đã khơi lên nguồn sống và niềm hy vọng cho dân để họ chứng được Lời Chúa nói : “Ta đến để **chiên** được sống, và sống dồi dào.”

Sau khi ăn đỡ gói mì lót dạ, những Cánh Chim Xanh lại lên đênh sông nước dưới cái nắng chói chang để đến Rọc Lá. Điều lạ lùng là mấy ngày trước nơi đây trời mưa liên tục. Hai cha phụ trách ở đây lo lắng chỉ sợ mưa như thế ướt hết hàng hoá khi vận chuyển.

Ấy thế mà từ đêm hôm qua đến sáng nay, Chúa cho trời quang mây tạnh để hàng hoá được trao đến tận tay bà con khô ráo an toàn. Ngợi khen Lòng Thương Xót Chúa!

Người mục tử chăm sóc họ đạo Rọc Lá cũng gian nan không kém. Cách đây 7 năm khi được bổ về đây chỉ có hai bàn tay trắng! Ngài cặm cuì làm vườn, đào ao thả cá vì phố chợ quá xa. Những con chiên ở đây bị rối hôn phối nhiều, giáo lý cũng chẳng có. Sau khi xây dựng lại nhà thờ nhà xứ, người mục tử lặn lội đi tìm từng con chiên lạc đưa về đàn. Sau khi 300 phần quà được trao tận tay bà con, những cánh Chim Xanh vào trong nhà thờ để nghe người mục tử Rọc Lá chia sẻ cuộc sống nơi đây và dành những giây phút thì thầm bên Thánh Thể. Bữa cơm trưa đạm bạc với canh bầu hái trong vườn và tép vớt từ ao lên, đúng nghĩa là “cây nhà lá vườn”, ngon hơn bao giờ hết!

Thật là kỳ thú, trong ngày chủ nhật Chúa Chiên Lành, Chúa sai những Cánh Chim Xanh thay mặt cộng đoàn Lòng Thương Xót giáo xứ Chí Hoà đến viếng thăm những người mục tử với đàn chiên gầy nơi vùng U Minh cuối miền đất nước. Hai người mục tử run run xúc động khi cho biết những món quà đến thật đúng lúc. Những con chiên gầy đang phải thắt lưng buộc bụng, đã nghèo còn gặp cái eo! Năm qua ruộng lúa bị ngập mặn mất trắng hai mùa. Đồng lúa xác xơ. Chiên gầy lang thang gặm cỏ cháy! Tấm lòng người mục tử Xẻo Dinh – Rọc Lá xót xa khi thấy nhà thờ vắng heo hắt. Một năm có một đám cưới, một đám tang, rửa tội được mười người. Thánh lễ Chúa Nhật vắng thưa vì chiên chỉ đến nhà thờ một năm một lần vào Mùa Phục Sinh thôi! Chiên không đến với lý do “có thực mới vực được Đạo!” Mục tử lại phải lặn lội tìm đồng cỏ xanh cho chiên được no đủ. Chiên không dám đòi hỏi

mục tử “chết vì chiên”, nhưng mong ước người mục tử đồng hành với chiên, đồng lao cộng khổ với chiên để hiểu và thông cảm hoàn cảnh nỗi niềm của mỗi con chiên. Nơi vùng U Minh này không có những “con chiên đại gia” béo tốt xum xoe chăm sóc mục tử với mâm cao cỗ đầy, ngồi máy lạnh, một bước lên xe hơi. Vùng “đồng chua nước mặn” này cũng không có những con chiên trắng trẻo dễ thương mượt mà cho mục tử ngắm nhìn thưởng lãm. Nơi “tận cùng” này chỉ có chiên gầy, chiên lạc, chiên xơ xác... và mục tử phải sống chết với đàn chiên không mơ ước này.

Những người mục tử như lòng Chúa mong ước, những mục tử của Lòng Thương Xót Chúa phải là như thế.

Cùng Giêsu đêm dài thức trắng
Chim Xanh sải cánh thẳng Trời Nam
Rọc Lá, Xẻo Dinh, U Minh Thương
Với trái tim rục rủa yêu thương...

U Minh - Lễ Chúa Chiên Lành

Nhật ký tháng 7/2010

BÙ ĐĂNG NẮNG BỤI MƯA LẦY

**“Nếu cuộc đời vắng bóng Thánh Linh,
thì Thiên Chúa sẽ nghìn trùng xa cách...”**

Thánh Thần Quy Tụ và Sai Đi

Trong thời đại @ này, dường như khoa học kỹ thuật càng lên cao thì tình người càng đi xuống. Người ta sống như những “rô-bô”, nhịp sống thời gian tính toán chính xác đến từng mili mét, nhưng lại vô cảm trước những thống khổ của đồng loại. Thượng Phụ Giáo Chủ Athenagoras đã thốt lên : “Nếu cuộc đời vắng bóng Thánh Linh, thì Thiên Chúa sẽ nghìn trùng xa cách...” Thánh Thần là tình yêu. Ở đâu vắng bóng tình yêu, thì đúng là Thiên Chúa mãi nghìn trùng xa cách. Tạ ơn Chúa. Thánh Thần tình yêu đã rợp bóng trên Cộng Đoàn Cầu Nguyện Lòng Thương Xót Chúa giáo xứ Chí Hòa. Mỗi chiều thứ năm tại đây như một “tổ ấm yêu thương” của cả chục ngàn người đủ mọi tầng lớp già trẻ, lớn bé, khoẻ yếu, giàu nghèo, sang hèn, từ muôn nơi hội tụ lại. Trong bầu khí gia đình, âm áp tình Chúa tình người, họ đến để cảm nghiệm lòng Chúa xót thương và thể hiện lòng yêu thương đối với Thiên Chúa qua hình ảnh con người nơi trần gian. Họ tập tành sống yêu thương như cộng đoàn tín hữu đầu tiên “luôn luôn hiệp thông với nhau, siêng năng tham dự lễ bẻ bánh, và cầu nguyện không ngừng. Tất cả hợp nhất với nhau, và để mọi sự làm của chung...” (Cv 2,42-44). Tình hiệp thông đó biểu lộ trong lời cầu nguyện cho nhau mỗi buổi họp mặt và những đóng góp sẽ chia đến với những người đau ốm bệnh tật, ngặt nghèo và những anh chị em ở vùng sâu vùng xa trong những chuyến cộng tác bác ái hàng tháng.

Hơn 200 bạn trẻ trong Đội Quân Áo Xanh của cộng đoàn Lòng Thương Xót Chí Hoà được chính Thánh Thần quy tụ và sai đi. Tìm đâu ra được những thiện nguyện viên nhiệt tình như thế trong thời buổi @ vô cảm này? Chỉ có sức mạnh tình yêu của Thánh Thần mới biến đổi được lòng của họ, để thay vì “vô cảm”, họ lại “nhảy cảm” trước muôn vàn thống khổ của đồng loại. Tình yêu Đức Kitô thúc bách hơn 150 Cánh Chim Xanh lên đường trong ngày Lễ Chúa Thánh Thần với hành trang là 1000 phần quà của cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ giáo xứ Chí Hoà chắt chiu dành dụm trong tháng hoa kính Đức Mẹ. Những bông “hoa tình thương” này được trao tận tay 1000 gia đình anh chị em nghèo khó thuộc giáo xứ Bù Đăng, tỉnh Bình Phước, giáo phận Ban Mê Thuột, chắc chắn đẹp lòng Đức Mẹ hơn hẳn những bông hoa tươi tắn kém rình rang nghi thức.

“Bù Đăng nắng bụi - mưa lầy”

Thánh Thần vẫy gọi những Cánh Chim Xanh cùng với 6 xe tải chở hàng chục tấn hàng hoá tạm rời “đèn Sài Gòn ngọn xanh ngọn đỏ” vượt quãng đường hơn 200 cây số đến với “Bù Đăng nắng bụi - mưa lầy” trong đêm thứ bảy 22-05-2010.

Miền đất nắng bụi mưa lầy này là một cánh đồng truyền giáo mênh mông bát ngát. Chỉ có 2 mục tử chăm sóc 12500 con chiên, gồm 14 dân tộc, ngôn ngữ chính là M-Nông, S-Tiêng, ở rải rác trong 35 sóc, bao gồm 5 xã và một thị trấn. Đường xá đi lại khó khăn, không có phương tiện giao thông, bà con không có điều kiện đến nhà thờ Bù Đăng, nên 2 mục tử phải thay phiên nhau đến tận các sóc thăm mục vụ và dâng Thánh Lễ cho họ. Sóc xa nhất đi về mất 125 Km! Hiện thời mới cất được 12 nhà nguyện cho 35 sóc, cho nên có những “nhà nguyện” chỉ là mái tranh vách nứa lụp xụp như một túp lều nơi rừng hoang. Thánh Thần cũng sai các thợ gặt thuộc dòng Nữ Vương Hòa Bình, Mến Thánh Giá Tân Việt, Thừa Sai Việt Nam, Đức Bà Truyền Giáo dân thân trên cánh đồng truyền giáo này.

Tiếng chuông sớm mai vang vọng núi đồi đánh thức những chú chim xanh còn ngái ngủ và bà con từ các buôn làng

mau chân đến mừng lễ Chúa Thánh Thần Hiện Xuống, ngày khai sinh Giáo Hội. Những lời giảng và cách thức cử hành phụng vụ sống động của linh mục lắng tử đem lại bầu khí tươi mới cho người dân nắng bụi mưa lầy. Món quà Thánh Thần gửi đến là những tràng chuỗi Mân Côi, những bức ảnh Lòng Thương Xót Chúa được những Cánh Chim Xanh trân trọng trao tận tay bà con trong niềm xúc động nghẹn ngào.

Đak-La với Giếng Nước Lòng Thương Xót

Điểm hẹn Thánh Thần sai đến đầu tiên là sóc Đak-La với 50 phần quà cho những anh chị em dân tộc M-Nông. Đây là điểm hẹn xa nhất, gian khổ nhất, và cũng nghèo khó nhất. Không có đường cho xe lớn đi xuyên qua 3 cây số vườn điều, ngoài xe máy cày. Thế là 150 sứ giả lòng thương xót phải đứng ngồi nhồi nhét trên 3 chiếc xe máy cày ị ạch leo qua những đoạn đường gập ghềnh bụi đỏ, những con dốc cao xe đi nửa chừng như muốn trượt xuống làm những cánh chim xanh nhiều phen thót tim. “Đường đi khó, không khó vì ngăn sông cách núi, nhưng khó vì lòng người ngại núi e sông”. Vâng, chỉ có tình yêu mới thúc đẩy những cánh chim xanh vượt nổi chặng đường gian khó đến được sóc Đak-La loan truyền Lòng Thương Xót Chúa. Những khuôn mặt nhọc nhằn, những mái tóc cháy xém còn đượm mùi khói bụi hân hoan đón nhận phần quà gồm 10kg gạo, 1 bao quần áo, 15 gói mì, 3kg muối và đặc biệt là một trái bóng bay ngộ nghĩnh cho các em nhỏ. Những bệnh nhân được các bác sĩ, y sĩ chăm sóc tận tình. Những mái tóc bù xù được cắt tỉa gọn gàng. Người dân nơi tận cùng nỗi khó này nở nụ cười hạnh phúc vì chưa bao giờ có phái đoàn nào đông đảo đến tận nơi trao cho nhiều quà đến thế. Màu áo xanh hy vọng cùng với những chiếc áo blue trắng dưới ánh nắng vàng đem lại niềm hy vọng tươi sáng cho nơi đây. Con mưa trái mùa tháng trước làm cho 6 ngôi nhà bị tốc mái đã được cộng đoàn Lòng Thương Xót Chí Hoà hỗ trợ sửa chữa lại cho đỡ cảnh “nắng vẫn tới đầu, mưa vẫn đến mặt”!

Sau khi phát quà, những cánh Chim Xanh tủa ra thăm bà con trong sóc. Ở thành phố, lâu lâu bị cúp điện đã thấy khó chịu

lắm rồi. Ấy thế mà ở đây, cho đến bây giờ, các mái nhà tranh vẫn còn lụp xụp trong ánh đèn dầu. Họ chưa có điện! Thật xót xa và nghịch lý vì đường dây “cao áp” 500KV ngất ngưỡng đi qua sóc nhưng không chịu “hạ áp”. Người dân chỉ ngược nhìn đường dây điện băng ngang qua mà vẫn chưa biết điện là gì? Thế kỷ 21 rồi mà sao tăm tối vẫn mãi tối tăm thế này, Chúa ơi!

Dừng lại trước một ngôi nhà tranh rách nát, cánh cửa bằng phen tre thấp ngang nửa người, không thể coi là nơi “đi qua đi lại” mà phải gọi là nơi “chui ra chui vào”. Cặp vợ chồng già không có con, đến tuổi 2 màu tóc vẫn nương tựa bên nhau nhọc nhằn kiếm sống qua ngày. Trong nhà hầu như không có một vật dụng nào đáng giá. Đã qua rồi cái thừa “một túp lều tranh, hai trái tim vàng”, nhưng ngôi nhà lụp xụp chan chứa tình yêu thương đó chính là “lâu đài tình ái” của hai ông bà. Có nhiều cặp vợ chồng đại gia sống trong đảo Kim Cương nhưng mãi chỉ là 2 viên sỏi bất hạnh kề cận nhau vì họ thừa tiền của mà thiếu tình yêu!

Trong suốt tháng Hoa, cha linh hướng kêu gọi cộng đoàn giúp cho sóc Đak-La đây một giếng nước mang tên là “Giếng Nước Lòng Thương Xót”. Khi chúng tôi đến đây, giếng nước đang được khoan. Có giếng rồi lại phải lo máy phát điện để bơm nước lên. Cầu mong có nhiều bàn tay đưa ra trợ giúp cho giấc mơ “Giếng Nước Lòng Thương Xót ” mau thành hiện thực để mỗi ngày bà con khỏi phải lội bộ 5 cây số đến suối múc nước về dùng. Những ánh mắt người dân khát bỏng ngóng chờ từng ngày từng ngày mạch nước từ giếng khoan trào lên. Lòng Thương Xót Chúa cũng tuôn tràn như thác lũ, cuốn tất cả mọi người vào nguồn mạch yêu thương.

Thánh Thần Dắt Từ Sóc Này Tới Sóc Kia

Rời Đak-La những cánh chim xanh vội vã nhét mình vào 3 chiếc xe máy cày nhích từng vòng quay đến sóc Bù Tre và Sơn Thành, đem theo 300 phần quà của Lòng Thương Xót. Vì lệ thuộc vào xe máy cày, muốn đi nhanh cũng không được, nên chúng tôi đã trễ hẹn với bà con gần một tiếng đồng hồ. Họ vẫn kiên nhẫn

đứng nằng chờ đợi trong niềm hy vọng, chẳng hề kêu ca lấy một tiếng. Không một phút nghỉ ngơi sau khi vượt qua “con đường đau khổ”, những cánh chim xanh đơn đả chuyên từng món quà xuống một cách cẩn thận. Kẻ trao người nhận đều cảm thấy hân hoan của sự sẻ chia và đón nhận. Đúng là một lễ hội Lòng Xót Thương đang diễn ra nơi “nắng bụi mưa lầy” trước con mắt lạ lẫm của khách đi đường.

Buổi trưa hôm đó đúng là một bữa tiệc của tình huynh đệ. Những cánh chim xanh dừng chân ghé bên ngay trong vườn điều để ăn trưa. Tốp này chia nhau miếng bánh mì. Tốp kia trao nhau cái bắp, củ khoai. Tiếng hát, tiếng cười rộn rã xua tan đi mọi mệt. Những tán lá điều là bóng mát che đầu cho những chú chim xanh suốt nửa ngày bị “nướng” ở vùng đất nắng bụi mưa lầy.

Dù muốn nằm lại dưới tán lá điều, nhưng còn 4 sóc nữa bà con đang chờ. Thánh Thần lại thúc dục, phải lên đường thôi. Những Cánh Chim Xanh lại giải nắng bằng mình cấp hơn 600 phần quà đến 3 sóc Sơn Lang, Sơn Tùng, Sơn Hòa. Cái nghèo đã cướp đi của họ tất cả để đổi lấy là những làn da rám nắng, những khuôn mặt hằn vết chân chim, những đôi mắt hờn sâu trĩu nặng nhọc nhằn. Thu nhập một năm chỉ trông chờ vào mùa điều, nhưng vì quá nghèo cho nên họ thường phải bán điều non trước cả 2 -3 vụ cho cánh lái buôn với giá rất rẻ để trang trải cho cuộc sống. Đến mùa điều chủ nợ đến thu sạch. Họ trắng tay, phải làm thuê làm mướn kiếm sống qua ngày. Cuộc sống của họ như chiếc bánh xe cứ lăn tròn rồi lại quay đều một nhịp. Sự xuất hiện của những cánh chim xanh làm cho bầu không khí trở nên tươi vui. Những chiếc bong bóng đủ sắc màu tung tăng chạy nhảy trên tay các em nhỏ thấp thoáng như những cung đàn cao thấp chính là niềm hy vọng của các em. Một bà mẹ trẻ gửi đứa con nhỏ sau lưng, tay khệ nệ ôm quà, mắt ngấn lệ, giọng rưng rưng : “Chưa bao giờ có ai đến đây cho nhiều quà như thế này. Bong bóng đẹp quá! Lại còn được cắt tóc, khám bệnh phát thuốc miễn phí nữa. Mừng lắm!”

Rời Sơn Hòa khi mặt trời đã đứng bóng, những Cánh Chim Xanh thấm mệt, rã rời sau một ngày dài, nhưng Thánh

Thần vẫn thúc dục họ lên đường đến sóc cuối cùng mang tên...
Bù Rách. Đúng thật là...rách! Trở ngại cuối cùng. Xe 45 chỗ không vào được, mà những Cánh Chim Xanh đuổi lắm rồi, không còn sức để cuộc bộ 3 cây số nữa. Nét ưu tư hằn rõ trên khuôn mặt Chim Đầu Đàn. Không thể bỏ rơi sóc Bù Rách này được. Trời chấp choạng tối rồi. Làm sao đây? Người trưởng đoàn nảy ra sáng kiến đi bằng xe chở hàng vì không thể lỗi hẹn với bà con. Chim Đầu Đàn ra lệnh bỏ xe 45 chỗ ở bìa rừng, cả người cả hàng nhồi nhét nhau trên 3 xe tải tìm đến sóc Bù Rách lúc chiều ngả bóng bên nương đồi. Chim Xanh đã “dốc hết tình này” cho Bù Đăng nắng bụi mưa lầy rồi đó!

Lời Nguyện Thay Lời Kết:

Lạy Chúa là Thần Khí Sự Sống và Tình Yêu, xin ban cho con một thời để yêu và một thời để sống; để con sống vì tình yêu Thiên Chúa, để con yêu vì cuộc sống muôn loài.

Xin cho con biết đưa tình yêu vào cuộc sống, để mỗi giây phút sống, con đều cảm nhận được niềm hạnh phúc yêu thương.

Xin cho con biết đưa cuộc sống vào tình yêu, để từng giây phút yêu, con đều làm cho cuộc sống thêm giá trị. Cuối cùng, xin cho con biết hoà nhập cả hai nên một: để sống là yêu và yêu là sống, vì hiểu được rằng Thiên Chúa Hằng Sống cũng chính là Thiên Chúa Tình Yêu. Amen

Bù Đăng – Mưa rừng L&M

Nhật ký tháng 8/2010

WORLD CUP 2010 & LÒNG THƯƠNG XÓT

+ 11- 06 Hải Sơn - Đêm Không Ngủ

Ngày Thứ Sáu 11-06-2010 Lễ Thánh Tâm Chúa Giêsu cũng là ngày khai mạc chung kết bóng đá thế giới World Cup 2010 tại Nam Phi. Cả hành tinh xôn xao với ngày hội bóng đá thế giới 4 năm một lần. Những tín đồ trung thành của “Túc Cầu Giáo” sẽ có những giây phút ngất ngây và những đêm không ngủ căng mắt dõi theo trái bóng tròn lăn. Cũng trong ngày này, những tín đồ nhiệt tình của cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa xứ Chí Hòa cũng cùng nhịp đập với trái tim Giêsu hăng say ra đi loan truyền Lòng Thương Xót Chúa. Điểm Hẹn Giêsu lần này là giáo xứ Hải Sơn – Bà Rịa Vũng Tàu.

Đường từ thành phố đến Bà Rịa Vũng Tàu không xa lắm nhưng sáng thứ sáu kẹt xe quá, cho nên 50 Cánh Chim Xanh lắc lư trên xe mất hơn 4 tiếng đồng hồ mới đến được Hải Sơn. Mệt và đói. Ăn vội miếng cơm trưa lúc 2 giờ chiều rồi tất tả bay đến nhà thờ Hải Sơn.

Theo chương trình thì 3 giờ mới bắt đầu, nhưng khi chúng tôi đến nơi đã thấy bà con ngồi kín trong nhà thờ rồi. Họ từ các nơi khác kéo đến : Lam Sơn, Ngọc Hà, Nhà Thờ Chính Tòa Bà Rịa, Long Hương, Phước Lộc, Long Toàn, Song Vĩnh, Thanh Phong, Xuân Ngọc, Châu Pha, Láng Cát, Chu Hải, Kim Hải, Dũng Lạc, Tân Châu, Thùy Giang... Có sự trùng hợp lạ lùng không? Hôm nay ở Nam Phi có ngày hội bóng đá thế giới, thì ở Hải Sơn có ngày hội Lòng Chúa Xót Thương!

Lòng Thương Xót Chúa có sức thu hút kỳ lạ. Mặc cho trời mưa hay nắng, mặc cho gần hay xa, mặc cho có chỗ ngồi hay phải đứng chen chúc, mặc cho buổi cầu nguyện và thánh lễ có kéo dài nhiều giờ... cứ nghe nói có giờ cầu nguyện và thánh lễ kính Lòng Thương Xót Chúa là bà con các nơi kéo về hàng hàng lớp lớp như sóng cuộn. Họ không mê tín hay theo phong trào đâu. Chớ đứng

ngoài mà xét đoán, tội chết! Hãy đến mà xem. Hãy quỳ cầu nguyện với họ mà thấy. Hãy hòa mình với họ trong bầu khí nguyện cầu để nghiệm ra rằng ngày nay con người đang rất khao khát đời sống tâm linh. Chỉ những fan hâm mộ bóng đá, có tình yêu bóng đá mới đủ sức thức thâu đêm căng mắt bên màn hình, mới khóc cười được với những trận thắng thua của đội bóng mình yêu thích. Người không biết gì đến bóng đá đứng ngoài nhìn vào sẽ cho rằng họ... điên cuồng! Chỉ những fan hâm mộ Lòng Thương Xót Chúa, nói theo kiểu của thánh Phaolô là được “Đức Giêsu chộp bắt lấy” và được “tình yêu Đức Giêsu thúc bách”, mới cảm nhận và hăng say ra đi loan truyền Lòng Thương Xót Chúa được. Những người chưa từng nếm cảm, chưa từng chìm mình vào đại dương Lòng Thương Xót của Chúa mà chỉ đứng ngoài nhận xét phê bình thì thật là tội nghiệp cho họ. “Hãy đến mà xem” và “hãy nếm thử mà xem” cho biết Chúa thiện hảo dường nào. Hãy chìm mình vào đại dương Lòng Thương Xót Chúa để thấy tình Chúa thật bao la và ta sẽ chẳng còn gì để suy nghĩ và nói năng theo cảm tính nữa. Cha chánh xứ Hải Sơn là người đã cảm nghiệm được Lòng Thương Xót Chúa, và đã đang truyền ngọn lửa sốt mến đó cho những con chiên của ngài. Ta chỉ có thể cho đi cái mà ta có mà thôi.

Những người hâm mộ bóng đá, những con chiên của “túc cầu giáo” sẽ có những đêm không ngủ theo trái bóng tròn lăn suốt mùa World Cup 2010. Những giây phút thăng hoa đó chỉ để tạm quên đi những nhọc nhằn bế tắc trong cuộc sống mà thôi, rồi sau đó mọi sự khó khăn vẫn còn đó.

Những con chiên của Lòng Chúa Xót Thương trong Đội Quân Áo Xanh cũng có những đêm không ngủ trong những “chuyến bay đêm” đến vùng sâu vùng xa loan truyền Lòng Thương Xót Chúa. Những fan hâm mộ Lòng Thương Xót Chúa từng có những đêm không ngủ thao thức trần trọc làm sao cho mọi người mọi nơi đón nhận tình yêu của Chúa để cuộc đời họ được biến đổi, để có được “tâm bất biến giữa cuộc đời vạn biến”. Hải Sơn – đêm không ngủ và Nam Phi – đêm không ngủ có khác nhau chứ ?

+ 12 - 06 Nam Bình - Sáng Lửa Thiêng

Sau khi theo dõi trận cầu khai mạc World Cup 2010 ở Nam Phi, 100 Cánh Chim Xanh ở thành phố hồi hải lên đường tiếp ứng cho 50 bạn đồng hành ở Hải Sơn để cùng nhau đến điểm hẹn kế tiếp để loan truyền Lòng Thương Xót Chúa là giáo xứ Nam Bình, Vũng Tàu.

Bỏ lại sau lưng niềm đam mê bóng đá của tuổi trẻ, 150 Cánh Chim Xanh bay ra vùng biển với sứ mệnh thắp lên ngọn lửa thiêng của Lòng Thương Xót Chúa như ngọn hải đăng sáng rực định hướng cho tàu bè vượt qua phong ba bão táp giữa đêm dài tăm tối. Như những cầu thủ phải kiên trì khổ luyện trên sân tập trước khi bước ra sân bóng tranh tài, những Cánh Chim Xanh trưa nay cũng phải leo hết 985 bậc thang từ chân núi lên đến... chân Chúa! Lên đến nơi, cả nhóm mệt nhoài, ướt đầm mồ hôi, đứng thở dốc, nhưng bỗng cảm thấy niềm an bình thấm nhẹ vào hồn khi ngược nhìn lên tượng Chúa giang rộng đôi tay, nhìn thẳng ra biển, với lời mời gọi “Hãy đến với ta, hỡi những ai vất vả gánh nặng. Ta sẽ nâng đỡ bổ sức cho...” Giây phút nguyện cầu trên Núi Chúa Vũng Tàu đã cho Chim Xanh đủ sức mạnh vượt qua sóng gió biển đời.

Buổi chiều về, Chim Xanh lại tíu tít phục vụ anh chị em từ các nơi đổ về nhà thờ Nam Bình để làm giờ cầu nguyện và thánh lễ Kính Lòng Thương Xót Chúa. Chủ chăn giáo xứ Nam Bình là một linh mục tuổi trẻ tài cao, nhiệt thành trong việc tông đồ, hăng say loan truyền Lòng Thương Xót Chúa, đã tạo mọi điều kiện thuận lợi nhất cho chuyến công tác này, từ chỗ ăn chỗ ngủ đến sân chơi lửa trại.

Đêm nay trái bóng vẫn tiếp tục lăn trên đất Nam Phi trong World Cup 2010. Đêm nay những Cánh Chim Xanh tại Nam Bình - Sáng Lửa Thiêng với bài ca “gọi lửa”, tiếp đến bài ca “nhảy lửa” rồi kết thúc bằng bài ca “mang lửa về tim”. Trái bóng lăn sau World Cup rồi ngừng, nhưng Lửa Thiêng vẫn sáng mãi không tàn lụi vì đã được mang về tim mỗi người để những con tim yêu thương đó cùng nhịp đập với Trái Tim Giêsu cho lửa yêu thương bùng cháy trong lòng mọi người.

+ 13 - 06 Bàu Cạn - Tình Không Vơi

Sau thánh lễ sáng ở Nam Bình, những Cánh Chim Xanh lại hối hả tiếp tục hành trình loan truyền Lòng Thương Xót Chúa với 1000 phần quà, 7000 cuốn tập và một căn nhà tình thương cho 5 giáo điểm ở Bàu Cạn, Đồng Nai.

Chúng tôi đến Bàu Cạn khi ngày mới bắt đầu. Nhưng ngay từ sáng sớm, biết tin Đội Quân Áo Xanh của Cộng Đoàn Lòng Thương Xót Chúa Xứ Chí Hòa đến thăm, bà con nơi đây, từ cụ già mà mỗi bước đi là một cố gắng, cho đến những em bé còn nín áo mẹ đã kéo đến chật kín sân nhà thờ.

Nghे giọng kể hồ hởi của mẹ con chị Xuân – một trong những người có mặt sớm nhất - cũng đủ biết bà con đã mong chờ như thế nào : “Tui dậy từ sớm o ă ! Con bé mọi ngày đánh thức năm lần bảy lượt mới chịu dậy rửa mặt, thế mà bữa nì cũng trần trọc ngủ không được, cứ năm ba phút lại kéo áo giục mẹ đi...”

Chất giọng Quảng Trị sau bao năm tha phương cầu thực vẫn không đổi, tay cầm quạt che nắng cho con, chị hỏi thăm những người xung quanh về chợ búa, mùa màng. Đầu câu chuyện vẫn là nỗi trăn trở âu lo của người nông dân phải “trông trời, trông đất, trông mây...” Nhìn nét hân hoan trên những khuôn mặt khô gầy lam lũ vì nắng gió của bà con giáo dân cũng như lương dân trong lòng tôi chợt dâng một tình thương mến, cảm thông. Có đến tận nơi, có nhìn tận mắt, có nghe tận tai mới cảm thấu hết những vất vả khó khăn của anh chị em vùng sâu vùng xa, và lòng ta mới mở ra để chia sẻ, hiệp thông.

Mặt trời dần lên cao. Dù mới 8 giờ sáng nhưng khắp vùng đồi núi đã chói chang vì nắng và nóng. Tất cả như tô đậm thêm sự hoang vu, trơ trọi của vùng đất khó nghèo này. Bàu Cạn xưa kia là vùng đất đóng quân của Sư Đoàn 21. Sau năm 1975, nơi đây trở thành một trong những địa điểm để xây dựng vùng kinh tế mới cho dân tứ chiếng về lập nghiệp với nghề chính để sinh sống là làm rẫy, làm mướn, cạo mủ cao su. Công việc này đòi phải có sức khỏe tốt, chịu mất ngủ bởi đặc tính của cây cao su là chỉ ban đêm và về gần sáng lượng mủ mới ra nhiều. Đất ở đây là sỏi pha cát đen cho nên việc canh tác mãi là một thách thức cho “đá cứng

chân mềm”. Quanh đi quẩn lại, nông sản cũng chỉ là vài ba cây sắn, cây điều còm cõi mọc lên mà thôi. Năm nào nắng kéo dài và mưa không đến thì coi như mất trắng. Khi cái ăn, cái mặc đã là gánh nặng, thì việc lo cho con em có được cái chữ lại càng khó khăn hơn. Phần lớn các em chỉ học hết cấp một, số học sinh cấp hai thưa dần, và đến cấp ba thì có thể đếm trên đầu ngón tay !

Thiếu thốn đủ bề, khó khăn là thế, nhưng giữa vùng “bàu hết nước” này, 5 giáo điểm đã được thành lập và không ngừng phát triển : Thánh Linh, Thiên Ân, Giuse, Phaolo và Truyền Tin. Dù bộn bề với việc đồng áng, mùa màng nhưng việc đọc kinh thờ phượng vẫn luôn được giáo dân đặt lên hàng đầu. Mỗi giáo điểm cũng đã xây dựng được ngôi nhà nguyện đầu tiên đơn sơ, thiếu thốn và mang tính tạm bợ. Chỉ có bàn tay Chúa mới có thể biến nơi này - từ một vùng đồi hẻo lánh vắng vẻ trở thành khu dân cư ngày một đông đúc. Chỉ có Trái Tim Nhân Lành Giêsu mới có thể làm cho vùng đất một thời là binh lửa bom đạn, thành nơi sinh hoa kết trái của cỏ cây, thành nơi đâm chồi nảy lộc của rừng cao su để rồi dâng cho đời những giọt mật quý giá.

Chia tay Bà Cạn khi ngày sắp tàn, trong lòng tôi chợt dâng trào niềm cảm xúc. Dẫu ngày mai, nỗi nhọc nhằn mưu sinh vẫn còn đó nhưng tin tưởng về một Bà Cạn tươi sáng vẫn tràn trề trong tim. Lòng Thương Xót Chúa vẫn luôn đồng hành với họ, lửa tin yêu hy vọng từ Trái Tim Giêsu vẫn rực sáng trong từng tâm hồn, từng mái nhà. Hãy vững tin. Rồi mai đây bàu sẽ đầy, “bàu sẽ hết cạn”, bàu nhé! Cho dẫu bàu có cạn nhưng tình chẳng vơi!

Lên xe về lại thành phố khi trận khởi tranh World Cup 2010 giữa Algeria và Slovenia bắt đầu, khi cơn giông mùa hạ kéo về. Cơn giông mùa hạ cũng như World Cup ào ạt khởi động, sôi nổi tranh chấp như bão táp mưa sa, nhưng rồi cũng có ngày kết thúc, cũng đến điểm dừng, nhưng biển đại dương của Lòng Thương Xót Chúa thì cứ tuôn chảy dạt dào cho muôn người, muôn nơi, hôm nay và mãi mãi...

Hoa Hồng
Tháng sáu rừng cao su Bà Cạn

Nhật ký tháng 9/2010

NHIP CẦU LÒNG XÓT THƯƠNG **TRÊN KÊNH ĐỒNG THÁP**

“Tôi đã khóc vì không có giày để mang, nhưng rồi đã ngừng khóc khi thấy người khác không còn chân để mang giày...”

Cuộc sống hối hả và nhộn nhịp đôi lúc làm cho ta có thói quen bước đi vội vã với những âu lo toan tính, những gánh nặng đời thường. Nhiều khi cảm thấy mệt mỏi nhưng ta không dám dừng lại, sợ rằng chỉ cần chậm lại một giây thôi, ta sẽ mãi mãi bị bỏ lại phía sau. Ta cắm cúi bước đi. Và như thế, ngày qua ngày ta quên mất Thiên Chúa, quên mất những niềm vui, những hạnh phúc có quanh đây. Ta thờ ơ với mọi thứ, vô cảm với những người bên cạnh mình, chỉ mãi tìm kiếm danh lợi thú thỏa mãn cho bản thân. Ta không biết rằng thế giới rất đẹp và có nhiều điều kỳ diệu. Ta như người lữ hành đơn độc không nói nhíp cầu nào với vũ trụ thiên nhiên, với tha nhân đồng loại và với Đấng Tạo Hoá.

Hạnh Phúc Trong Đêm Mưa

Tôi đã có được dịp nói những nhíp cầu như thế trong những lần cùng Đội Quân Áo Xanh của cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa giáo xứ Chí Hòa đem những phần quà cộng đoàn chất chiu dành dụm cả tháng trời đến cho những gia đình khó khăn ở vùng sâu vùng xa. Tháng 7 này, những Cánh Chim Xanh vượt một chặng đường khá dài và dừng chân tại họ đạo Long Thắng, xã Định Hòa, huyện Lai Vung, tỉnh Đồng Tháp với hành trang là 1000 phần quà cùng thuốc men, ảnh Lòng Thương Xót và tràng chuỗi mân côi.

Mùa hè Sài Gòn có những cơn mưa đến bất chợt làm cho không gian như dịu lại, khí trời mát mẻ dễ chịu. Tối thứ bảy, 24-07-2010, trước giờ lên đường, trời bỗng đổ mưa tầm tã. Nếu như bình thường, hạnh phúc nhất là được ở nhà, nằm trên chiếc

giường ấm áp và đánh một giấc tới sáng. Tôi nghĩ thầm, có lẽ chuyến công tác lần này sẽ có ít bạn tham gia và phải xuất phát trễ vì cơn mưa càng lúc càng nặng hạt và sẽ kéo dài rất lâu, giờ này có ai muốn bước chân ra khỏi nhà đâu! Vậy mà khi đến điểm tập trung, tôi thấy những Cánh Chim Xanh đã có mặt gần như đầy đủ. Có nhiều bạn đến từ rất sớm, đang đứng co ro núp mưa dưới mái hiên chờ xe. Dù ướt và lạnh, nhưng trông ai cũng phấn khởi. Mọi người trò chuyện, cười nói, bắt tay hỏi han nhau rất nhiệt tình. Cơn mưa làm chúng tôi xích lại gần nhau hơn.

Tạ ơn Chúa, khi xe đến, mưa cũng nhẹ dần. Sau khi Chim Đâu Đâu lên từng xe dặn dò một vài điều cần thiết, cầu nguyện và chúc bình an cho cả đoàn, đoàn xe bắt đầu lăn bánh. Đội Quân Áo Xanh với hơn 150 thành viên lại lao vào một cuộc hành trình mới loan truyền Lòng Thương Xót Chúa nơi vùng sâu vùng xa. Dù đêm nay mưa gió, chúng tôi vẫn khởi hành đúng như giờ đã định.

Hạnh Phúc Chuyến Đò Đêm

Sau 4 tiếng ngồi xe với chuỗi kinh Mân Côi, ca hát sinh hoạt cho quên chặng đường dài, cả đoàn chúng tôi đến được bến đò. Từ chỗ dừng xe phải đi bộ một quãng để đến được nơi ghe đậu. Mưa vẫn lất phất. Trời không trăng sao. Chúng tôi mò mẫm đi trong bóng tối. Lòng ai cũng lo sợ hàng hóa sẽ ướt hết trước khi kịp chuyển đến tay bà con!

Con đường đất trơn trượt và lầy lội, vì trời mưa từ sáng nên bùn ngập đến tận mắt cá chân. Mặc dù trời tối đen, nhưng vì đã quen với những lần di chuyển trong đêm thế này nên những Cánh Chim Xanh vẫn nhanh chóng đưa hàng đến bến. Đến đây, chúng tôi lại gặp một khó khăn khác. Vì nước xuống quá thấp nên 2 chiếc ghe chở hàng bị kẹt không ra được. Thế là hơn chục bạn nam phải bỏ dép, xắn quần nhảy xuống nước để đẩy ghe ra. Sau này khi mọi việc đã xong các bạn mới thú thật, lúc ấy vừa đẩy vừa sợ bị đĩa cắn, nhưng không ai dám nói, chỉ mong cho hàng hóa được chuyển lên ghe an toàn. Bác lái ghe nhìn những Cánh Chim Xanh, ngạc nhiên : “Đây là đội bốc xếp chuyên nghiệp phải không?”

Tạ ơn Chúa! Ai cũng vui vì không có bao hàng hóa nào bị ướt, dù những Cánh Chim Xanh đã lấm lem bùn lầy.

Những chiếc ghe bắt đầu lướt đi trong màn đêm. Vì đã nhường 2 chiếc ghe để chất hàng hóa, nên hơn 100 bạn áo xanh còn lại dồn lên chiếc ghe cuối cùng, chật ních, xếp lên nhau như cá mè ! Ai cũng mỏi nhừ và chỉ muốn lăn ra ngủ, nhưng không ai có thể chợp mắt được trong gần hai tiếng lênh đênh trên sông. Phần vì quá phấn khởi khi hàng hóa đã lên ghe bình an, phần vì ghe quá chật, mỗi người phải ngồi bó gối, không có chỗ duỗi chân ra được, và liên tiếp bị muỗi xâu xé. Càng đi càng thấy mình trước giờ sao mà hạnh phúc quá. Ở thành phố cũng có muỗi, nhưng so với muỗi ở đây thì muỗi thành phố giống như bị suy dinh dưỡng!

Chúng tôi đến nhà thờ khi chuông đồng hồ điểm 4 giờ sáng Chúa Nhật. Những cánh chim xanh tranh thủ rửa mặt mũi tay chân, nghỉ ngơi để chuẩn bị cho thánh lễ lúc 6 giờ sáng. Trời vẫn mưa lất phất. Ngồi quây quần bên nhau húp bát cháo nóng, dù bên ngoài gió rất lạnh, nhưng lòng ai cũng thấy ấm áp bởi sự đón tiếp rất nhiệt tình của cha sở và bà con giáo dân ở đây. Chủ và khách, tất cả đều thức trắng đêm, rôm rả chuyện trò. Cây cầu xa lạ không còn nữa. Chưa bao giờ tôi được ăn chén cháo nóng ngon như thế!

Cây Cầu Lòng Xót Thương

Miền đất nơi chúng tôi dừng chân lần này thuộc huyện Lai Vung, tỉnh Đồng Tháp. Dưới sự dẫn dắt của người mục tử trẻ trung năng động, đến nay giáo xứ Long Thắng đã có hơn 700 giáo dân. Tuy nhiên nếu so sánh với tổng số dân cư trên toàn xã là 10.000 dân mới thấy được chặng đường truyền giáo ở đây vẫn còn dài và nhiều lắm những khó khăn. Bà con ở đây chủ yếu sống bằng làm ruộng, trồng lúa nước. Vùng đất tuy đông dân, nhưng hầu hết không có đất canh tác, chỉ đi làm mướn, công việc khi có khi không, miếng cơm manh áo rất bấp bênh.

Từ ngày được bổ nhiệm về vùng “đất chết” này, nỗi niềm trăn trở của người mục tử trẻ là làm sao để nơi này trở thành “đất sống” cho đàn chiên được sống như lời Chúa Giêsu : “Ta đến để

chiên Ta được sống, và sống dồi dào”.Việc đầu tiên là sửa sang lại khu vực chung quanh nhà thờ cỏ hoang phủ kín đường đi lối về.

Sau đó là tạo phương tiện cho bà con đi lại dễ dàng. Làm những cây cầu nối hai bờ sông.

Đồng Tháp chẳng chịt kênh rạch. Muốn từ bên này qua bên kia sông phải đi dò hoặc liều mình qua những cây cầu khỉ hay “cầu tre lác lẻo gập ghềnh khó đi”. Người mục tử xắn tay áo vận động nhà hảo tâm kiến tạo những cây cầu xi măng bê tông chắc chắn để bà con qua lại dễ dàng an toàn, nhất là khi đến nhà thờ tham dự thánh lễ sáng sớm hay chiều tối. Đã có những cây cầu thành hình, và lần này, cha Linh Hướng cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa xứ Chí Hoà kêu gọi cộng đoàn đóng góp xây dựng cho bà con ở đây một cây cầu mang tên “Cây Cầu Lòng Thương Xót”. Cây cầu nối Lòng Thương Xót của Chúa đến với con người, và nối lòng xót thương của con người với nhau, người thành phố với người miền sông nước.

Giếng Nước Lòng Thương Xót

Tiếng gà gáy sáng đánh thức những Cánh Chim Xanh còn đang ngái ngủ cũng vừa kịp lúc chuông nhà thờ đổ vang báo giờ thánh lễ. Từ lâu lắm rồi, tôi mới nghe được tiếng gà gáy sáng nơi thôn dã, thật yên bình làm sao.

Cha sở được một phen ngạc nhiên vì giáo dân hôm nay đi lễ rất đông. Cha xúc động nói, đây là thánh lễ đông nhất trong suốt 3 năm giữ tác vụ linh mục ở đây. Bình thường vì đường xá xa xôi cách trở, vì bận rộn công ăn việc làm, người dân ít đến nhà thờ đi lễ. Ngày Chúa Nhật, chỉ khoảng 100 đến 150 giáo dân là đông lắm rồi. Chúng tôi nghe mà thấy xót xa. Chẳng bù cho ở nhà thờ Chí Hòa, mỗi chiều thứ năm có đến 10 ngàn người đến tham dự giờ cầu nguyện và thánh lễ Kính Lòng Thương Xót Chúa. Khuôn viên nhà thờ không còn một chỗ trống!

Thánh lễ bắt đầu trong bầu không khí âm áp gần gũi. Dù đã thấm mệt vì cả đêm di chuyển không ngủ, người linh mục lẫm lẫm vẫn mang đến cho bà con một bài giảng rất sống động. Những

lời ca tiếng hát, những cái bắt tay, những cử chỉ thể hiện tình yêu thương làm mọi người phấn khởi hẳn lên.

Người mục tử trẻ được mời gọi chia sẻ về “Giếng Nước Lòng Thương Xót”. Miền Tây sông nước chẳng chít, thế nhưng nước sạch để dùng lại là vấn đề nan giải. Họ tắm giặt, rửa rau, vo gạo, nấu ăn trên cùng một giòng sông! Cha xứ trẻ thao thức đêm ngày mong sao có nước sạch cho bà con dùng. Sau khi cầu nguyện, bắt đầu cho thi công việc khoan giếng. Mũi khoan tới 30 mét thì chạm phải đá cứng. Dừng tay cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa rồi tiếp tục khoan. 100 mét, 200 mét, 300 mét...chưa thấy nước trào lên. Lòng tin bị thử thách. Tín thác vào lòng Chúa Xót Thương, tiếp tục khoan thêm mấy chục mét nữa. Lời cầu xin đã ứng nghiệm. Mạch nước trong lành trào dâng. Cha sở đem nước lên tỉnh, lên thành phố, vào viện Pasteur phân chất. Tất cả mọi kết quả xét nghiệm đều xác định nước ở giếng này rất tinh khiết, hợp vệ sinh, có thể uống được ngay mà không cần phải qua hệ thống xử lý nào nữa. “Thật diệu kỳ! Thật lạ lùng!” Từ người khoan giếng đến người xét nghiệm đều thốt lên như thế. Cha sở xúc động nghẹn ngào không kể hết được những điều lạ lùng Chúa làm, và đặt tên cho nó là “Giếng Nước Lòng Thương Xót”. Giếng đó có thể cung cấp nước miễn phí cho toàn bộ dân trong vùng từ 10 ngàn đến 20 ngàn người sử dụng thoải mái. Một tượng đài Chúa Giêsu sẽ được dựng bên bờ giếng để mỗi ngày đến đây mức nước uống, bà con dù lương hay giáo được nhắc nhở đó là giếng nước do Lòng Chúa Xót Thương ban tặng!

Kết thúc Thánh lễ, trong tâm trí mỗi người cứ vang vọng mãi Lời Chúa : “Hãy xin thì sẽ được, hãy tìm thì sẽ thấy, hãy gõ cửa thì sẽ được mở cho.”

Hạnh Phúc là Cho và Nhận

Không như những lần trước phải di chuyển đến nhiều địa điểm, lần này 1000 phần quà của cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ giáo xứ Chí Hòa đóng góp được chuyển đến tận tay bà con ở 10 họ đạo của toàn hạt Sa Đéc ngay tại khuôn viên nhà thờ giáo xứ Long Thắng. Khi thánh lễ vừa xong, những Cánh

Chim Xanh ngay lập tức bắt tay vào công việc chia mì gói, muối vào các bao, xếp quần áo, gạo vào vị trí, và chuẩn bị bong bóng cho các em. Mọi thứ đã sẵn sàng. Lần lượt từng người được các bạn áo xanh giúp đỡ mang gạo và quần áo ra đến tận cổng, chất lên xe mang về. Chim Đầu Đàn ra sức hướng dẫn và nhắc nhở chúng tôi phải luôn vui tươi khi phục vụ và thật cẩn thận để không bỏ sót một ai. Những khuôn mặt khắc khổ ánh lên niềm vui. Họ ôm trong tay bao gạo, mì, quần áo, lòng mừng khắp khối. Tôi bỗng thấy họ như trẻ thơ vui sướng khi được nhận quà. Có lẽ vì cuộc sống quá chật vật, quá khó khăn đã chôn vùi những giây phút thanh thoi của người dân nơi đây. Món quà nhỏ nhưng hạnh phúc dường như quá lớn...

Tôi ra đến cổng và thấy có một bạn áo xanh đang ngồi bên lề đường trò chuyện với một bà cụ tóc bạc. Tò mò, tôi lại gần. Bà cụ khuôn mặt hằn sâu những dấu vết thời gian, đôi mắt mỗi một nhìn về xa xăm. Nhưng điều làm tôi ấn tượng nhất chính là nụ cười của bà. Nụ cười móm mém mà sao đầy niềm lạc quan. Hỏi ra mới biết bà chỉ sống một thân một mình, không con cháu, không người thân, không ruộng vườn. Để đến đây nhận quà bà phải đi bộ từ nhà gần 2 tiếng. Năm nay bà 64 tuổi, nhưng thoát nhìn tôi cứ ngỡ bà đã hơn 80 tuổi. Bà kể, ngày xưa cũng có đất đai, nhưng rồi đau ốm, lại chỉ có một mình, nhà nước lấy lại đất giao cho người khác, thế là trắng tay! Bà phải tự lực cánh sinh bằng cách đi làm mướn cho người ta, một tháng được chừng 10 ngày có việc. Tôi hỏi, thế những ngày không có việc thì bà sống bằng gì. Đáp lại tôi là nụ cười buồn và sự im lặng. Rồi bà lo lắng : “Tui đến để khám bệnh, nhưng không ai trông chừng giúp mấy bao gạo. Tui sợ hết thuốc cô ời !” Thế là anh bạn áo xanh của tôi lập tức đứng lên nhờ người đến trông giúp hàng hóa để đưa bà cụ vào khám bệnh.

Tôi còn nghe các bạn áo xanh kể một câu chuyện thương tâm khác. Một ông lão là cựu chiến binh, bàn tay phải đã bị bom đạn lấy đi mất. Một tháng ông tìm được công việc làm mướn dăm ba bữa, rồi sau đó phải sống nhờ vào sự giúp đỡ của các sơ các thầy, và những người dân tốt bụng xung quanh. Ông bảo “Ai cho

gì ăn nấy thôi...”. Đáng lý ra, ông lão phải được hưởng sự trợ giúp của nhà nước theo dạng thương binh, nhưng vì đồng đội năm xưa đã vĩnh viễn ra đi, không còn ai quay trở về để “chứng thực” cho những năm tháng ông từng vào sinh ra tử trên chiến trường ngày xưa, nên đành chịu! Tôi nghe mà thấy lòng nặng trĩu.

Cùng lúc những cánh chim xanh phát quà ở sân trước, thì trên hiên nhà thờ các bạn áo xanh khác chăm chú làm đẹp, tỉa tóc mái tóc hoe vàng cháy nắng cho các cô bé cậu bé. Trong nhà thờ, 4 bác sĩ làm việc cật lực để khám bệnh cho bà con. Nghe nói có khám bệnh và phát thuốc miễn phí, bà con mừng vui khắp khối. Họ kéo đến rất đông khiến các bác sĩ làm việc không kịp ăn sáng, không kịp giải lao. Mãi đến tận trưa toa thuốc vẫn còn nhiều mà thuốc mang theo đã sắp hết. Cuối cùng, chúng tôi buộc lòng phải để bà con đến sau ra về vì những thứ thuốc được kê ra đã không còn nữa. Hy vọng lần sau sẽ có nhiều bác sĩ tình nguyện đi khám bệnh và nhiều nhà hảo tâm hỗ trợ thuốc hơn nữa. Ở miền quê nghèo, có mấy khi người dân được khám bệnh tận tình và phát thuốc miễn phí như vậy bao giờ !

Sau bữa cơm trưa, những cánh chim xanh tranh thủ thời gian nghỉ trưa để đi dạo xung quanh nhà thờ. Các bạn vào nhà dân xung quanh lân la làm quen, thăm hỏi, và tìm hiểu cuộc sống của bà con. Nhiều bạn rất thích thú với công việc trồng nấm ở đây, nhưng khi được biết đó là công việc nuôi sống biết bao con người trong những ngày “rối rã” việc đồng áng, ai cũng thấy ngậm ngùi.

Chim Đầu Đàn ríu rít tập trung 150 bạn trẻ trong Đội Quân Áo Xanh lại để rèn luyện kỹ năng sinh hoạt tập thể. Hiếm hoi lắm chúng tôi mới có được thời gian sinh hoạt giao lưu với nhau trong những chuyến công tác bác ái. Được đứng bên nhau ca hát nhảy múa, được nói cười và chia sẻ với nhau những niềm vui, tôi ngỡ như mình đang ở trong một đại gia đình, xung quanh tôi là anh chị em, là những người thân thiết nhất. Bỗng dưng thấy những khuôn mặt ấy, những nụ cười ấy, sao mà đáng yêu đến kỳ lạ.

Nhịp Cầu Lòng Xót thương

Chia tay miền sông nước, chúng tôi trở về Sài Gòn phồn hoa lúc nửa đêm. Thân thể mệt mỏi nhưng ẩn sâu trong tâm hồn mỗi người, một chồi non đang từ từ hé mở, chồi non của yêu thương và hy vọng. Lời cảm ơn dạt dào cảm xúc của người đại diện lúc chia tay còn vang vọng đâu đây : “Suốt 80 năm trời, từ khi thành lập giáo xứ đến giờ, đây là lần đầu tiên giáo xứ được một đoàn công tác bác ái hùng hậu đến chia sẻ nhiều như thế. Cả giáo xứ như hồi sinh sau giấc ngủ dài. Cả đời tôi, hôm nay mới có được một ngày vui trọn vẹn như thế!”

Sống trong một xã hội duy vật, con người dường như bị cuốn vào vòng xoáy của những bon chen, lo toan, tính toán và hưởng thụ. Mỗi người là một ốc đảo. Con người cảm thấy cô độc ngay trong chính gia đình mình, cộng đoàn mình. Không có nhịp cầu tri âm. Không có cây cầu nối liền hai bờ ngăn cách.

Theo nhịp xe lắc lư, tôi nhẩm hát bài “Nhịp Cầu” của nhạc sĩ Ý Vũ trong CD “Tiếng Hát Truyền Thông” : “Có những nhịp cầu là đường đưa ta đi. Giúp em đến trường, giúp em đến chợ quê. Giúp cho tây sang đông, nối liền đôi bờ sông, những nhịp cầu thơ mộng và bao thân thương. Từ hai hướng đôi nơi hẹn hò, nhịp cầu nối bao nhiêu chuyện trò. Hết chia lìa, ta gặp nơi ta mong chờ. Ta yêu, yêu rất nhiều. Ta yêu mến bạn. Nhịp cầu để ta cảm thông, cho đất vươn lên tới trời, cho ta được gặp gỡ người. Thôi ngại ngừng, thôi lìa xa, cho tim cùng tim thiết tha, cho môi cùng môi hát ca...”

Lời ca ấy sao thật thấm thía với tôi sau chuyến công tác này. Tôi thấy niềm bình an hạnh phúc trào dâng.

Tạ ơn Chúa đã cho con cơ hội và phương tiện để tìm kiếm hạnh phúc của đời mình. Tạ ơn Chúa đã dạy con biết trân trọng những gì đang có, dạy con biết nói những nhịp cầu tri âm, nhịp cầu cảm thông yêu thương giữa con với Chúa, và giữa con với tha nhân. Đó chính là NHỊP CẦU CỦA LÒNG XÓT THƯƠNG.

Diệu Minh
Chiều trên kênh Đồng Tháp

Nhật ký tháng 10/2010

THẮP SÁNG NIỀM TIN

Màu Áo Xanh Hy Vọng

Những chuyến công tác bác ái của Đội Quân Áo Xanh không chuyến nào giống chuyến nào. Mỗi lần đi là mỗi lần tôi có những trải nghiệm khác nhau, rất riêng biệt và mới mẻ. Những lúc bận việc học không thể bay đi cùng những Cánh Chim Xanh, ngồi ở nhà, tôi cảm thấy lòng mình vô cùng trống trải, chỉ biết nhìn đồng hồ và đoán xem giờ này mọi người đi tới đâu, đang làm gì. Hai năm từ khi khoác lên mình chiếc áo màu xanh hy vọng, dường như Lòng Thương Xót Chúa đã biến đổi tôi rất nhiều.

Tranh thủ thời gian nghỉ hè, tôi theo 150 bạn trong Đội Quân Áo Xanh lên đường cho một cuộc hành trình mới. Lần này chúng tôi dừng chân ở một vùng đất có cái tên rất lạ, Bù Đốp (thuộc tỉnh Bình Phước). Hơn 1000 phần quà – là những chắt chiu dành dụm ròng rã suốt một tháng của cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ giáo xứ Chí Hòa – đã được anh em chúng tôi nâng niu, xếp đặt thật cẩn thận lên xe vào ngày thứ 7 trước chuyến đi. Không một ai dám lơ là, bất cẩn làm hư hại đến dù chỉ một thùng mì, bao gạo, bởi đó là tấm lòng của hàng ngàn con người nhờ chúng tôi trao tận tay cho bà con nghèo vùng sâu vùng xa.

Tôi có mặt tại điểm tập trung lúc 4g15 sáng Chúa Nhật 22-08-2010 đã thấy những Cánh Chim Xanh có mặt đông đủ từ lúc nào. Thật ngạc nhiên, khoảng thời gian này là lúc người ta ngủ say nhất, thế mà không ai có vẻ mệt mỏi hay buồn ngủ, chỉ thấy những nụ cười rộn rã, háo hức trước chuyến đi. Tôi trầm nghĩ, chỉ có Lòng Thương Xót của Chúa mới làm được những việc đáng yêu như thế. Đúng 5 giờ sáng, xe bắt đầu lăn bánh. Cánh Chim Đầu Đàn không quên dặn dò chúng tôi thật

kỹ những việc phải làm, cầu nguyện và chúc bình an cho chuyến đi.

Từng Bước Từng Bước Thâm

Cả cuộc hành trình của chúng tôi ngày hôm đó là sự gắn kết tiếp nối nhau của vô vàn những thú vị bất ngờ. Lần đầu tiên trong đời, tôi có được cảm giác trở thành “cây gậy dẫn đường”, làm “đôi mắt” cho người khác. Dù đã được báo trước những điểm ghé thăm đầu tiên là 3 chi hội người khiếm thị thuộc huyện Chợ Thành, Bình Long và Lộc Ninh, nhưng khi đến nơi, chúng tôi vẫn không khỏi ngỡ ngàng và bối rối. Hơn 100 hội viên chi hội khiếm thị Chợ Thành đã đến chờ đông đủ trước văn phòng tạm của hội. Thoạt nhìn họ, lòng tôi bỗng chùng xuống vì nhớ lại những buổi đêm ở nhà cúp điện, phải lò dò trong bóng tối, chân vấp phải bậc cầu thang đau điếng, phải sử dụng đôi tay mò mẫm tìm hướng đi. Cảm giác đó, dù chỉ một đêm ngắn ngủi cũng thật khó chịu. Đôi mắt cố mở thật to, nhưng không thể nhìn thấy một tia sáng nào phía trước. Vậy mà những người khiếm thị đang đứng cạnh tôi đây, đã phải sống bao nhiêu năm dài trong bóng tối như thế...

Trời mưa lất phất. Cánh Chim Đầu Đàn bắt đầu lo lắng. Nét băn khoăn hiện rõ trên gương mặt người lẫm tữ. Làm sao để trao quà tận tay từng người mà không sót bất kỳ ai, vì họ không thể nhận biết được chúng tôi ? Trong những chuyến công tác trước, trao hơn 1000 phần quà đối với những Cánh Chim Xanh là việc rất dễ dàng, nhưng hôm nay, chúng tôi thực sự lúng túng. Sau một thoáng trầm tư, người linh mục lẫm tữ ra quyết định. Cứ hai bạn áo xanh sẽ đi cùng một người khiếm thị, một người làm nhiệm vụ dẫn đường, người còn lại mang giúp bà con phần quà là 10 kg gạo, bao quần áo, mì, muối và một chiếc lồng đèn xinh xắn để các em vui đón Trung Thu. Guồng làm việc bắt đầu chuyển động như thế. Lúc đầu hơi bối ngỡ, nhưng sau quen dần. Chúng tôi không ai bảo ai, hết sức thận trọng dắt dìu từng người để không một ai bị chen lấn xô đẩy. Những nụ cười rạng rỡ làm ấm lại không gian se lạnh bởi

mưa phùn. Tôi nghe tim mình rộn rã, khi thi thoảng sau lưng vang lên tiếng la thất thanh của các bạn: “Coi chừng té bác ơi!”, “Chú đi cẩn thận, phía trước có bậc!” Tôi phải vận dụng hết khả năng “miêu tả” của mình để dắt một bà cụ ra đến tận đường chính. Trên đoạn đường ngắn ngủi đó, tay bà nắm chặt tay tôi, chân bà run run bước theo từng lời nói của tôi. Bỗng dưng tôi thấy xúc động, như mình đã trưởng thành hơn nhiều.

Để Sáng Lên Tình Người

Chúng tôi tiếp tục lên đường tới chi hội người khiếm thị Huyện Bình Long để trao 205 phần quà cho các hội viên. Dò từng bước ra đón chúng tôi, người chủ tịch hội xúc động nói: “Đây là lần đến thăm ấn tượng nhất với bà con ở đây, bởi đây là lần đầu tiên chúng tôi được một đoàn công tác bác ái có nhã ý... cắt tóc cho”. Thật vậy, trong khi 205 phần quà đang được các bạn áo xanh chuẩn bị, thì ở một góc hành lang, đội cắt tóc bắt tay ngay vào công việc “làm đẹp” cho bà con. Tôi để ý thấy khác với địa điểm đầu tiên, đa số hội viên đến nhận quà ở đây đều là người dân tộc, phụ nữ thì mặc váy, chít khăn trên đầu. Tôi lân la lại hỏi chuyện một phụ nữ ngồi ở một góc chờ người thân đến đón. Chị có đôi mắt rất đẹp, ánh nhìn trong trẻo, đến nỗi thoát nhìn, tôi không biết chị cũng là một người khiếm thị, mãi cho đến khi nói chuyện thấy đôi mắt chị vẫn hướng về một nơi xa xăm, vô hồn, tôi mới vỡ lẽ! Nhà chị có 12 người, một người liệt giường, chị thì không thấy đường, người thì đi làm ăn xa, còn lại là trẻ con, cuộc sống qua đi từng ngày rất chật vật, chủ yếu sống dựa vào người chị làm nghề cạo mủ cao su, nhưng rất bấp bênh. Nói rồi chị thoáng cười buồn. Mắt tôi bỗng cay xè...

Điểm dừng chân cuối của chuyến công tác buổi sáng là chi hội người khiếm thị huyện Lộc Ninh. Văn phòng hội nằm sát bên di tích lịch sử “Ngôi mộ tập thể 3000 người”, những nạn nhân chiến tranh năm 1972. Điểm đặc biệt tại đây là những người sáng mắt lấy người khiếm thị. Gia đình “một sáng

một tôi” dìu dắt nhau qua những nẻo đường đời gập gềnh chông chênh. Hình ảnh ấy đẹp biết chừng nào!

Đêm Thắp Sáng Niềm Tin

Nhà thờ xứ Tân Thành xuất hiện trước mắt chúng tôi, một ngôi thánh đường vô cùng đặc biệt, bao quanh là rừng cây. Nhà thờ chỉ có một bức vách duy nhất là gian cung thánh, ba mặt còn lại không có tường, chỉ có những cây cột bằng gỗ, và toàn bộ mái nhà thờ được lợp bằng lá.

Ra đón chúng tôi là một người mục tử trẻ trung vui tươi năng nổ. Cha đưa cả đoàn vào viếng Chúa trong ngôi nhà nguyện đơn sơ mộc mạc và chia sẻ cho chúng tôi biết đôi nét về giáo xứ.

Giáo xứ Tân Thành mới được thành lập cách đây hơn hai năm. Trước kia, nơi này là vùng rừng hoang sơ, sau năm 1975, dân cư từ miền Bắc, miền Trung đổ về làm kinh tế mới. Tận đến năm 1996, vùng Lộc Ninh vẫn chưa có nhà thờ, chỉ có một nhóm giáo dân tụ họp nhau đọc kinh, cầu nguyện và dạy giáo lý cho thiếu nhi. Từ năm 1996 thi thoảng mới được linh mục về dâng lễ ngày Chúa Nhật lấy cơ là làm “lễ giỗ” tại gia, nay nhà này, mai nhà khác. Cuối năm 2007, giáo họ Tân Thành được thành lập, một linh mục trẻ được bổ nhiệm về làm cha xứ, ngôi nhà thờ mái lá được dựng lên. Đàn chiên có chủ chăn, có nơi thờ phượng, niềm tin bắt đầu được thắp sáng.

Khi vừa dứt giờ cầu nguyện, trời đổ cơn mưa lớn. Chúng tôi chạy lúp xúp ra ăn trưa dưới lều bạt lớn mới dựng. Vừa ăn vừa chạy mưa. Sau đó những Cánh Chim Xanh vội vã đội mưa đến chi hội khiêm thị Huyện Bù Đốp trao 75 phần quà cho bà con hội viên. Tạ ơn Chúa, cơn mưa rừng vừa kịp dứt để những món quà không bị ướt, người nhận có thể dò dẫm ra về bình an, và kẻ trao có thể kịp về để khám bệnh phát thuốc.

Chiều hôm đó, các bác sĩ, y sĩ phải làm việc hết công suất để phục vụ bệnh nhân, không phân biệt lương giáo. Nghe tin có phái đoàn bác sĩ thành phố về khám bệnh phát thuốc

miễn phí bà con kéo đến rất đông. Nhìn thấy cảnh cả nhà dắt díu nhau đi khám bệnh mà chạnh lòng. Nơi vùng đất hoang sơ này, miếng cơm manh áo là mối quan tâm hàng đầu của người dân, có mấy khi họ được ngồi tay để đi bác sĩ, mà nếu có thời gian thì tài chính cũng không cho phép. Vì thế hôm nay họ kéo đến đông như vậy là phải. Trong ba tiếng đồng hồ có đến 635 xuất khám bệnh!

Thánh lễ chiều nay thật ấm cúng dầu được cử hành trong ngôi nhà thờ mái lá, bốn bề trống trơn gió lùa, và bên ngoài trời se lạnh mưa phùn giăng giăng. Tràng chuỗi Mân Côi và ảnh Lòng Thương Xót được những cánh Chim Xanh ưu ái trao tay từng người. Những lời tâm sự, chia sẻ của cha Linh Hướng và anh trưởng nhóm, cùng chứng nhân của Đội Quân Áo Xanh để lại cảm xúc cho nhiều người.

Kết thúc thánh lễ, mây đen lại vần vũ kéo đến. Dưới sự hướng dẫn của Chim Đầu Đàn, những cánh Chim Xanh thoăn thoắt trao 450 phần quà đến tận tay bà con thật mau để họ về kéo trời sắp đổ cơn mưa. Người nhận quà rạng rỡ. Kẻ trao quà vui mừng. Buổi tối hôm đó tràn đầy hồng ân Thiên Chúa, niềm tin được thắp sáng. Nhìn những em bé, miệng cười thật tươi, tay cầm lồng đèn, tíu tít rủ nhau “đi rước đèn Trung Thu” tôi thấy lòng mình thư thái nhẹ nhàng dù sau một ngày thật vất vả.

Những Cánh Chim Xanh và các bạn trẻ xứ Tân Thành cùng hòa mình vào đêm lửa trại với chủ đề “Thắp Sáng Niềm Tin”. Nghi thức Gọi Lửa - Rước Lửa là cuộc chiến giữa Ánh Sáng và Bóng Tối, được diễn ra hết sức trang trọng và sôi nổi. Tất cả đều chìm trong bóng tối, chỉ có lời cầu nguyện của người linh mục lắng tử trầm trầm vang vọng. Lúc này đây chúng tôi mới thực sự đồng cảm với những anh chị em khiếm thị. Cố mở to mắt mà chẳng thấy gì. Hoang mang lo sợ, mất phương hướng, và càng hoảng hốt hơn khi tiếng gầm thét của thần Bóng Tối bao quanh.

Khi ngọn lửa bùng cháy, tôi ngỡ như ánh sáng soi thẳng vào tâm trí mình. Bất chợt tôi nhận ra, bấy lâu nay mình chẳng khác nào một người “tối”, dẫu có đôi mắt “sáng”. Tôi dùng đôi mắt chỉ để chăm chút cho bản thân mình, lợi lộc của riêng mình. Tôi chỉ nhìn thấy cái xấu của anh chị em rồi phê bình chỉ trích. Tôi quên nhìn ra bên ngoài để thấy quanh tôi còn biết bao điều tuyệt vời, còn biết bao người cần đến tôi. Tôi cần phải “sáng” để thấy rõ nhu cầu của anh chị em. Đêm lửa trại “Thắp Sáng Niềm Tin” mang lại những trải nghiệm đặc biệt mà tôi chưa từng có trong đời. Thiên Chúa đã thổi hơi vào cát bụi để làm nên con người, nay lại trao ban cho mỗi người một thứ ánh sáng huyền diệu. Ánh sáng của tình thương và sự sẻ chia. Đâu phải những ai “mắt sáng” là có thể nhìn thấy tất cả. Cũng đâu phải ai “mắt tối” là không thấy gì ? Cần có đôi mắt đức tin, với tâm hồn thật trong sáng để có thể nhận được nhiều điều kỳ diệu trong thế giới và nơi mỗi con người.

“Lạy Chúa xin mở mắt tôi, biết nhìn kỳ công của Ngài. Trời xanh, tinh tú long lanh, hoa ngàn cùng muôn muông thú. Đồi kia, ai đắp nên non, sông dài, trùng dương mênh mông, biết rằng Ngài đã thương tôi, thế mà, tôi đâu có hay...”

Diệu Hiền
Bù Đốp, đêm mưa rừng

Nhật ký - Vui đêm Trăng rằm

TRĂNG THU NƠI BIÊN GIỚI

“Nếu không trở nên như trẻ thơ,
anh em sẽ chẳng được vào Nước Trời”

Nếu cứ ngồi thu mình lại, sẽ thấy mình nhỏ bé và thật cô đơn. Tiếc nuôi day dứt với dĩ vãng và bận tâm lo lắng thái quá về tương lai dễ làm nản chí và thất vọng. Nhưng nếu biết giang tay, mở lòng đón nhận những gì đang xảy ra trong hiện tại, ta sẽ thấy mình bình yên và hạnh phúc nhường nào. Tôi bất giác nhận ra điều này trong một lần theo chân Đội Quân Áo Xanh và người linh mục lãng tử đến đón trăng thu nơi miền biên giới.

Lịch trình của Đội Quân Áo Xanh trong những chuyến công tác bác ái luôn được nhóm đi tiên trạm sắp xếp rất cẩn thận đến từng chi tiết thời gian và địa điểm. Để có được chuyến đi bình an và tốt đẹp, thì nhiệm vụ “tiên trạm” là phần quan trọng nhất, bởi nếu không có công việc này, chúng tôi giống như những cánh chim lạc đường, không tìm được phương hướng. Nhờ ơn Chúa Thánh Thần soi sáng, nhóm giữ trọng trách này đã luôn cố gắng hoàn thành xuất sắc công việc của mình. Hiếm có chuyến công tác nào xảy ra trục trặc, ngoại trừ những sự cố bất ngờ không tiên liệu được.

Về Tây Ninh lần này, tôi mang trong lòng tâm trạng lo lắng, nặng nề vì chuyện gia đình. Trước giờ khởi hành, tôi cảm thấy mình lạc lõng lắm. Nhìn xung quanh mọi người háo hức chuẩn bị bằng tên, điểm danh, cười nói vui vẻ, mà tôi không cách nào hòa mình vào được. Thật may, cảm giác đó nhanh chóng mất đi khi người bạn đồng hành kề bên bắt chợt vỗ vai tôi thì thầm : “Không sao đâu, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi!” Tham gia nhóm Áo Xanh một thời gian dài, đôi lúc chỉ một nụ cười, một ánh mắt, một

lời nói hay cử chỉ rất nhẹ nhàng, cũng đủ làm tôi thấy mình được quan tâm nhiều lắm.

Ghé Cao Xá Giờ Kinh Lòng Thương Xót

Trưa thứ hai 20/9/2010, những Cánh Chim Xanh tíu tít xoải cánh cho cuộc “hành trình tìm về tuổi thơ”. Với sự dí dỏm, hóm hỉnh, chim đầu đàn ân cần dặn dò những điều cần thiết trong chuyến đi này. Tôi nhớ nhất lời nhắn nhủ sau cùng: “Hôm nay là cơ hội để các bạn sống Lời Chúa, đó là trở nên trẻ nhỏ để được vào Nước Trời. Các bạn bắt đầu hành trình tìm về tuổi thơ với tâm hồn đơn sơ hồn nhiên nhé!”

Trạm dừng chân đầu tiên của hành trình tìm về tuổi thơ là nhà thờ Cao Xá-Tây Ninh. Dù giữa trưa oi ả, bà con khắp nơi đã kéo đến chật nhà thờ. Cũng như chúng tôi, họ đang muốn sống như trẻ thơ bằng cách chạy đến với lòng thương xót của Chúa như đàn con chạy đến với cha của mình. Trước Chúa Giêsu Thánh Thể, chuỗi kinh lòng thương xót được ngân vang như lời con trẻ thưa thốt với cha của mình. Mọi nỗi lo âu trần trở, mọi ốm đau bệnh hoạn tật nguyền, mọi buồn vui của đời nhân thế... tất cả kết thành lời kinh dâng lên Cha nhân hiền giàu lòng xót thương.

Thật lạ lùng! Ở đâu có cầu nguyện lòng thương xót, ở đó người ta kéo đến rất đông. Người bình dân, nhất là nơi thôn dã, đèo heo hút gió, học hành không bao nhiêu, làm sao họ hiểu được những ý tưởng cao siêu? Làm sao họ “nuốt” nổi những bài giáo điều khô cứng? Họ dễ dàng đón nhận những mẫu chuyện đời thường, những dẫn chứng cụ thể, những chứng nhân bằng xương bằng thịt. Những ý tưởng và cách trình bày càng đơn sơ giản dị mộc mạc bao nhiêu thì càng thấm vào lòng họ bấy nhiêu. Họ không thích câu văn trau chuốt bóng bẩy, sáo ngữ rỗng tuếch hay những nghi lễ nặng hình thức, mang tính trình diễn. Họ chỉ như trẻ thơ, hồn nhiên, đơn sơ đến với lòng thương xót của Chúa để cảm nghiệm được Chúa xót thương, rồi tập tành xót thương nhau. Họ cầu nguyện như Têrêsa, rất đơn giản: “Tôi ở như đứa trẻ không biết chữ. Tôi cứ đơn sơ thật thà trần tình với Chúa những điều tôi muốn nói và bao giờ tôi cũng được Chúa cảm thông.” Chính vì thế mà những lời cầu nguyện của cộng đoàn luôn được

Chúa vui nhận. Biết bao ơn lành tuôn đổ xuống trên các cộng đoàn cầu nguyện lòng thương xót Chúa là như thế!

Đến Thánh Mẫu Nắng Lửa Mưa Dầu

Chưa biết mình sẽ tìm về tuổi thơ như thế nào ở vùng đất gần biên giới bụi mờ khắc nghiệt này, chỉ thấy Tây Ninh chào đón chúng tôi bằng cái nắng chói chang đổ lửa. 4g chiều, không gian vẫn rất gay gắt và nóng bức kinh khủng, dù trời đã sang thu. Giáo xứ Thánh Mẫu (thuộc giáo phận Phú Cường, huyện Tân Biên, Tây Ninh) hiện ra rất đỗi đơn sơ, hiền hòa trước mắt tôi. Khi chúng tôi đến, bà con đã có mặt đông đủ từ lúc nào. Không chần chừ để lỡ mất một giây phút nào, các bạn Áo Xanh bắt tay ngay vào công việc: chia mì vào từng bao, phân muối, chuyển gạo, xếp quần áo, làm lồng đèn. Chuỗi công việc đã trở nên quá quen thuộc với những Cánh Chim Xanh, thế nhưng chưa bao giờ chúng tôi cảm thấy nhàm chán khi phải lặp đi lặp lại những thao tác ấy từ chuyến đi này sang chuyến đi khác.

Cẩn thận xếp một bịch muối vào bao, hay chăm chú đếm từng gói mì, dù là những việc rất nhỏ, nhưng lại là cách thể hiện tình yêu thương. Chị Thánh Têrêsa Hải Đồng Giêsu nói thế này : “Ai không có gan đóng đinh mình bằng những chiếc đinh lớn thì phải chịu tử đạo bằng những chiếc ghim nhỏ.” Chị tin vào sức mạnh và giá trị của những việc nhỏ bé được làm vì yêu : “Nhặt một cái kim ở dưới đất vì yêu mến, cũng có thể cải hóa một linh hồn.”

Trong những buổi tĩnh tâm tháng, Chim Đầu Đàn luôn nhắc nhở chúng tôi như thế, cho nên không một chiếc lồng đèn nào bị hư, không một bao quần áo nào bị rách hay ướt. Tất cả những món quà mà Cộng Đoàn Lòng Thương Xót Chúa giáo xứ Chí Hòa gửi gắm cho Đội Quân Áo Xanh với trọn vẹn sự tín nhiệm và tin yêu, chỉ trong thoáng chốc đã được chuẩn bị đầu vào đầy, sẵn sàng chuyển 200 phần quà đến tay những anh chị em đang chờ đợi chúng tôi ngoài kia. Chim đầu đàn bình thường giản dị và hóm hỉnh là vậy, nhưng khi làm việc lại vô cùng nghiêm túc, hướng dẫn những chiếc áo xanh nhanh nhẹn thoăn thoắt trong từng thao tác, miệng không quên nở nụ cười triu mến tươi vui.

Người mục tử xứ Thánh Mẫu cho biết Tây Ninh là trung tâm của đạo Cao Đài. Số người theo Đạo Công Giáo rất ít. Dù Giáo Xứ đã được thành lập từ 50 năm trước, song số giáo dân chỉ khoảng 1200 người. Con số này chiếm một tỉ lệ rất nhỏ trên tổng số dân, chừng 0,3%. Trong tôi dâng lên nỗi xót xa khó tả. Có đến tận nơi mới biết con đường truyền giáo nơi vùng đất này hãy còn dài, còn lắm gian nan.

Tôi đi cùng một người bạn Áo Xanh đưa một bà cụ về nhà. Ngôi nhà nằm cách nhà thờ không xa lắm, nhưng với sức của bà, để đem một bao gạo 10kg và một bịch quần áo cùng những gói mì về là một chuyện không tưởng. Tôi hỏi thăm, “Bà ơi, con cháu bà đâu mà bà lại đi một mình?” Bà ngậm ngùi cho biết con cháu bà đi làm ăn xa, người lên thành phố kiếm việc, người lưu lạc tận miền Trung để buôn bán, ở cùng bà hiện giờ chỉ có đứa cháu nội còn nhỏ dại. Hai bà cháu bám víu vào nhau mà sống, chẳng biết khi nào gia đình mới được đoàn tụ. Tôi thấy mắt mình cay cay, chỉ biết im lặng, không dám hỏi thêm điều gì.

Những ngôi nhà xung quanh khu vực nhà thờ có một điểm chung rất đặc biệt, là các bức vách được xây bằng gạch, không trét hồ hay vôi vữa gì. Mùa nắng trong nhà nóng như lửa, mùa mưa ẩm ướt, nước mưa thấm vào trong nhà. Vậy mà theo như lời bà con nói, đây là những ngôi nhà có thể gọi là “sang trọng” trong vùng! Người dân ở đây sống chủ yếu bằng nghề làm mướn, làm nông, và nghề “lên rừng gần biên giới để lấy trứng kiến”, nghe qua thôi cũng đủ hình dung đời sống vật chất, miếng cơm manh áo của họ bấp bênh đến cỡ nào.

Trời đã về chiều, còn một điểm phát quà nữa là giáo điểm Suối Giây, Huyện Tân Châu ở cách xa 30 cây số, thời gian không cho phép chúng tôi đến tận nơi trao tận tay, đành phải gởi lại 70 phần quà cho các gia đình khó khăn và 70 phần quà Trung Thu cho các em.

Vào Hoà Thạnh Đất Lành Chim Đậu

Chia tay giáo xứ Thánh Mẫu khi trời đã xế chiều, những Cánh Chim Xanh tắt tả đến trạm cuối của “hành trình tìm về tuổi

thor”. Đó là giáo xứ Hòa Thạnh, huyện Châu Thành, tỉnh Tây Ninh. Nơi có 300 gia đình khó khăn và hơn 700 thiên thần bé nhỏ đang mong chờ quà Trung Thu.

Trong khi trẻ em nơi thành thị vui Tết Trung Thu với những chiếc bánh thật ngon, những lồng đèn rất đẹp và mắc tiền, thì nơi vùng biên giới này, trẻ em đón trăng chỉ với lòng háo hức, chưa được nhìn thấy cái bánh, lồng đèn ra sao! Ngôi nhà thờ lợp tôn, vách cốt tiêu điều chiều nay bỗng rực rỡ hẳn lên. Bầu khí rộn ràng vì các em từ những vùng lân cận không phân biệt lương giáo kéo đến rất đông. Ngày Tết của Thiếu Nhi đây, tết Trung Thu đây, thế mà không một đứa trẻ nào cầm trên tay cái bánh, lồng đèn, hay thậm chí một cây nến. Chỉ độc nhất chiếc lồng đèn kéo quân làm bằng tay đặt trên cung thánh, và vài ba cái đèn ông sao treo trên cửa sổ. Cái nắng cái bụi có thể làm gương mặt những đứa trẻ nơi đây hẳn sâu sự nhọc nhằn với làn da cháy nắng, nhưng không thể xóa nhòa nét ngây thơ trong những đôi mắt trong veo và nụ cười hồn nhiên. Suốt thánh lễ, tiếng hát tiếng cười của các em thật rộn rã. Các em hát không ngại ngần, không dè dặt, chỉ biết hát hết sức mình, thật to, thật vui. Tôi nhớ mãi khoảnh khắc khi người linh mục lắng từ bất nhịp cho cả nhà thờ hát bài “Tết Trung Thu rước đèn đi chơi...” Bài hát quen thuộc mà từ lâu rồi, ở thành thị không còn được nghe trẻ nhỏ hát chung như thế này nữa. Tôi hiểu ra điều người linh mục dặn dò khi lên xe : “Hãy cảm nhận, và tập sống hồn nhiên như trẻ nhỏ...”

Thánh lễ kết thúc, thiếu nhi ủa ra phía sân sau nhà thờ, nơi có một sân khấu được dựng sẵn, giản đơn thôi, nhưng đang được biết bao tâm hồn mong ngóng, hướng ánh nhìn về đó. Đội Quân Áo Xanh giúp vui cho các em bằng những tiết mục văn nghệ “cây nhà lá vườn”, những bài hát, những màn ảo thuật, xiếc, rồi múa lân. Dù không được hoàn chỉnh lắm, nhưng nhìn các em cười, nghe những tràng vỗ tay thật nồng nhiệt, tự dưng chúng tôi thấy vui lây, và thấy mình như trẻ lại, như đang tìm về tuổi đại !

Rồi những chiếc lồng đèn xinh xắn, những cây nến đủ màu sắc, những cái bánh trung thu tự tay các chị Áo Xanh làm, được trao tận tay từng em. Tuy lồng đèn không đẹp như lồng đèn

bằng pin ở thành thị, tuy bánh trung thu có thể không đẹp không sang như những loại bánh xa xỉ bán ở thành phố, thế nhưng tôi tin, đó là những món quà vô cùng ý nghĩa đối với các em trong mùa trung thu nơi miền biên giới này.

Đêm trung thu “sớm” hôm ấy, không chỉ trẻ em mà cả người lớn cũng được nhận quà. Hơn 300 phần quà được một nhóm các bạn Áo Xanh chuẩn bị ngay sau thánh lễ. Nhiều người đi bộ cả chục cây số đến lãnh quà. Nhìn những bà mẹ đi chân đất lội bộ đường xa, tay bế, tay bồng, tay dắt con, lệ khệ phần quà nặng trĩu với nụ cười tươi, mồ hôi nhễ nhãi, sao thấy thương thật là thương! Chim Xanh ơi, còn nhiều việc phải làm để loan truyền Lòng Thương Xót của Chúa đến cho mọi người mọi nơi lắm đấy!

Đoạn Kết Hành Trình Tìm Về Tuổi Thơ

Chúng tôi ra về sau bữa cơm đạm bạc trong hội trường giáo xứ. Dù mệt là người, nhưng ai cũng vô cùng phấn khởi, bởi lẽ trong mỗi chuyến công tác, chúng tôi đã không phụ lòng tin yêu của cả Cộng Đoàn Lòng Thương Xót Chúa giáo xứ Chí Hòa. Được hòa mình vào trẻ thơ, sống trong không khí trẻ thơ, chơi những trò chơi trẻ thơ, với chúng tôi đó là cơ hội tuyệt vời để nhận được tấm vé vào Nước Trời như lời Chúa đã phán: “Thầy bảo thật, nếu không trở nên như trẻ thơ, anh em sẽ chẳng được vào Nước Trời.”

Trở nên như trẻ thơ không phải là trở nên ấu trĩ, ngây ngô, khờ khạo, nhưng là khiêm hạ, tin cậy, phó thác cho Thiên Chúa. Đôi khi sống nhỏ bé một chút, đơn sơ một chút, khiêm nhu một chút, sống thơ ngây như đứa trẻ, không toan tính, nghĩ suy, bận tâm, lo lắng quá đỗi về những chuyện xung quanh, ta sẽ thấy Nước Trời thật dễ tìm.

Lạy Chúa, xin cho con biết sống tinh thần trẻ thơ, ngay cả khi cuộc sống này không dễ dàng, và những trắc trở cứ mãi bủa vây, xin cho con luôn biết tin cậy và phó thác vào Chúa.

Mùa thu nơi biên giới
Hoa Dại

Nhật ký tháng 11/2010

ĐẸP THAY NHỮNG BƯỚC CHÂN

Ngày Khánh Nhật Truyền Giáo 24-10, những Cánh Chim Xanh của cộng đoàn cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa xứ Chí Hòa tung cánh đến vùng tận cùng đất nước đem Tin Mừng đến cho những người còn ngồi trong bóng tối của nghèo khó cơ cực. Hơn 1000 phần quà chất đầy trên 6 xe tải cùng với 3 xe 45 chỗ đưa 150 bạn trẻ dong duôi từ 8 giờ tối thứ bảy 23-10 đến 4 giờ sáng thứ hai 25-10. Hai đêm thức trắng và một ngày dài không ngả lưng. Hành trình dài nhất ghi dấu Lòng Thương Xót Chúa. Đẹp thay những bước chân...

Những Bước Chân Đến Tràm Chẹt

Đường tới Tràm Chẹt quả là gian nan vất vả hơn nhiều so với suy nghĩ của tôi khi ở thành phố. Có đến tận nơi, chứng kiến tận mắt, mới thực sự cảm thấu được những gì là khó khăn cơ cực mà bà con vùng sông nước phải đối diện hàng ngày. Dòng kênh đưa chúng tôi tới nhà thờ chỉ 7km, song phải lênh đênh mất gần 1 giờ mới cập bến. Giữa đêm khuya vắng lặng, nhìn khung cảnh làng quê hai bên ven bờ kênh ai cũng ái ngại. Những ngôi nhà lụp xụp nằm sát mặt nước, được che tạm bợ bởi những miếng tôn đã hoen rỉ với những nẹp lá dừa nước. Thoạt nhìn những căn chòi dựng sát bờ kênh, tưởng là túp lều tạm bợ để chứa vật dụng, ít ai nghĩ đó là nơi trú ngụ của cả gia đình hàng ngày.

Nghe tin Đội Quân Áo Xanh của Cộng Đoàn Cầu Nguyện Lòng Thương Xót Chúa xứ Chí Hòa từ Sài Gòn xuống thăm, cả vùng quê yên tĩnh bừng lên như ngày hội lớn. Nhiều gương mặt dầu còn ngái ngủ hay còn đọng lại nét mệt mỏi lam lũ, nhưng đều ánh lên niềm vui khi gặp gỡ trò chuyện cùng những Cánh Chim Xanh. Niềm vui đó giúp chúng tôi xua tan mệt nhọc sau chặng đường dài.

Trong hành trình loan truyền Lòng Thương Xót Chúa đến những miền xa xôi, tôi đã cùng những Cánh Chim Xanh về Hậu Giang với Vị Thanh, Vị Thủy; về Kiên Giang với Gò Quao...nhưng không hiểu sao hôm nay đến Tràm Chệt, dầu bước chân xuống chưa kịp ấm, nhưng bao thôn thức cứ trào dâng trong tôi. Ngày Khánh Nhật Truyền Giáo những bước chân đến vùng quê “người đông của khó” thấy bà con giáo dân quanh năm lam lũ bám theo dòng kênh con rạch, nhưng sao đói vẫn hoàn đói, nghèo hãy còn nghèo mà xót xa. Lòng Thương Xót Chúa thôi thúc chúng tôi làm tất cả những gì có thể để nhân rộng Tin Mừng, để mang hơi ấm Lòng Tin đến với từng ngôi nhà, từng thôn xóm.

“Tình yêu Đức Kitô thúc bách tôi”, suốt đêm đi không ngủ, đến nơi chỉ kịp rửa mặt, chúng tôi vội đến dự Thánh Lễ sáng Chủ Nhật cầu nguyện cho việc Loan Báo Tin Mừng. Khi mặt trời còn chưa kịp qua khỏi rặng cây trướng cá, nhưng từ dưới kênh, dòng người đổ về sân nhà thờ lãnh quà ngày càng đông. Nơi vùng nước mặn đồng chua này, có mấy khi người dân được bác sĩ đến tận nơi khám bệnh phát thuốc miễn phí. Cái đói cái nghèo cứ đeo bám mãi nên để lo cho cả gia đình có được nồi cơm đầy với nhiều miếng ăn đã khó lắm rồi, sao dám nghĩ đến thuốc thang lúc đau ốm trở trời. Tôi không sao quên được hình ảnh cụ già người Khmer ngồi khóc lặng lẽ bên góc nhà thờ khi cầm trên tay toa thuốc đã được các bác sĩ ân cần trao tặng. Thấy tôi bước lại gần hỏi han, cụ như vỡ òa nỗi niềm: “Thương lắm cô ơi. Thân già này đã gần về với đất rồi, nhưng chưa khi nào biết mặt mũi viên thuốc cảm cúm hay nhức đầu là thế nào. Vậy mà giờ được hỏi han, được khám bệnh còn được cho bao nhiêu là thuốc quý nữa...”

Nhìn những gương mặt lem luốc, héo gầy của những em thiếu nhi hăm hở, vui sướng đi nhận quà mới thấy hết được nỗi cơ cực mà các em đang đối diện hàng ngày. Có em may mắn được tới trường, nhưng nhiều em ngay từ nhỏ đã theo cha theo mẹ men theo bờ kênh con rạch mò cua bắt ốc, kiếm mớ tôm mớ tép cho bữa cơm gia đình. Một bà mẹ tay ôm gói quà, tay ôm đứa bé thổ lộ :“Từ thuở nào không biết trường lớp chữ nghĩa là gì, giờ có cho con cái theo học cũng lấy gì mà dạy kèm nó học? Thôi thì để

nó theo cha mẹ đi làm mướn làm thuê, may ra kiếm được bát gạo, được chút nào hay chút đó”.

Đó là bộn bề của không ít cha mẹ trẻ khi phải để con mù chữ nơi vùng quê nghèo này. Mà kiếm được gì đây, khi chỉ có rất ít gia đình có ruộng, khoảng 10% , lại rất khó canh tác. Mỗi năm lại hứng chịu từ 2-3 tháng nước lụt do sự xâm nhập của nước biển. Bởi vậy, cái đói cái nghèo cứ mãi quẩn quanh không có hồi kết.

Mặt trời lên cao, cái nắng bắt đầu gay gắt nhưng nhìn những gương mặt nhễ nhãi mồ hôi vẫn ánh lên niềm vui, lòng tôi thấy mát rượi. “Chưa bao giờ em thấy phái đoàn nào ở thành phố xuống quê em đông vui và cho nhiều quà như thế này!” Tôi còn nhớ mãi vẻ rụt rè của mấy cô bé cậu bé vui mừng bên những quả bóng rục rỏ sắc màu đã thót lên như vậy.

U Minh Thượng – Ký Ước Một Lần Về

Rời xóm đạo Tràm Chệt khi mặt trời đã đứng bóng, chúng tôi xuống ghe đi tiếp vào giáo điểm Minh Châu vùng U Minh Thượng. Có lẽ chưa một giáo điểm nào gây cho tôi nhiều thăng thót đến vậy. Cả giáo xứ vồn vện chưa tới 700 người rải rác trên một vùng đất rộng lớn hơn 60km² với hơn 500.000 người thuộc 42 xã nằm trong 2 huyện vùng sâu. Từ những năm 30 – 45, giáo điểm Minh Châu được khởi lập bởi vài gia đình người Bắc di cư vào. Nơi đây là vùng chiến khu xưa nên còn nhiều tàn tích chiến tranh để lại. Cha xứ đã phải lấp tới 60 hố bom quanh khu vực nhà thờ! Đây là vùng đất tận cuối, chịu nhiều tai ương nên đời sống của bà con vô cùng khó khăn. Dầu không “mưa úng đất, nắng nê trời” như dải đất miền Trung, song để có được ngày 3 bữa cơm, áo quần nhà cửa tươm tất thì mãi vẫn chỉ là niềm mơ ước đi theo mỗi người dân bao thế hệ.

Dầu đã chứng kiến niềm vui, niềm hạnh phúc của người dân nghèo khi nhận quà trong những chuyến công tác bác ái, nhưng niềm vui rạng rỡ của mẹ con chị Thà làm tôi thấy thất lòng. “Thế là cũng cầm cự được nửa tháng đó cô ạ. Hết gạo thì còn có mì gói nữa. Thằng cu nhà chị này giờ mừng quá không đứng

yên. Máy Chủ Nhật cứ thấp thỏm lo xem lễ xong là về còn đi bắt ốc, hôm nay thì nghỉ một bữa vậy ...” Nghe chị bực bạch, khỏe mắt tôi tự nhiên cay xè.

Những bước chân hành trình đến rừng U Minh, qua bao nhiêu phà, bao nhiêu bến, lên đèn trên bao nhiêu dòng kênh...tôi cảm nhận được có Chúa luôn đồng hành với những kẻ “được sai đi”. Trở ngại cuối ngày khi sắp đến đích là 3 chiếc xe chở chúng tôi lớn quá không thể qua phà được. Còn hơn 60 cây số nữa mà trời đã về chiều, làm sao đem hàng hóa, thuốc men đến được cho bà con? Chim Đầu Đàn thoáng nét bắn khoăn, nén tiếng thở dài, ngược mắt nhìn trời...Ngay lúc đó, những chiếc xe buýt kịp thời xuất hiện! Cả đoàn không ai bảo ai nhưng trong lòng mỗi người đều cảm nghiệm được Lòng Thương Xót Chúa đồng hành trong mỗi bước chân.

Đứng bên tượng Mẹ khi trời đã xế chiều, cái nắng mùa mưa không còn gay gắt và dưới dòng kênh sóng vỗ nhẹ nhẹ, trong tôi chợt dấy lên một niềm băng khuâng khó tả. Nếu để lý giải được vì sao hôm nay – Ngày Khánh Nhật Truyền Giáo – những Cánh Chim Xanh có mặt nơi vùng quê xa thăm thẳm với số người nhận biết Chúa còn rất khiêm tốn, thì tôi xin dâng lời kính nguyện :

“Lạy Chúa, giữa bao bộn bề của cuộc sống bon chen ganh ghét, tị hiềm, xin cho con biết dừng lại để nhận ra đâu là đích thực cuộc sống, đâu là điều Chúa cần, Chúa muốn nơi con. Chúa đã trao cho con sức khỏe, dụng cụ đầy đủ, xin cho con biết chăm chỉ cày xới trên những vùng đất khô cằn chưa có người chăm nom. Xin Chúa cho con biết quan tâm hơn tới những người đang sống quanh con, để mỗi ngày con sống, mỗi lời con nói, mỗi việc con làm là dấu chỉ tình thương giúp họ nhận ra Chúa. Xin cho con dám dấn thân đến với những người chưa nhận biết Chúa để cánh đồng truyền giáo ngày càng nhân rộng hơn trên quê hương Việt Nam...”
“Đẹp thay những bước chân...”

Hoa Hồng
Chiều trên bến phà Vàm Cỏ

Nhật ký chuyến đi cứu trợ bão lụt tại các tỉnh Bắc miền Trung

LÒNG THƯƠNG XÓT TRONG CƠN BÃO LŨ

Cầu Được Ước Thấy

Sài Gòn những ngày cuối thu “trời chột mưa chột nắng” thất thường. Một cơn gió từ đâu ulla đến thổi bay xấp giấy trên bàn. Đang loay hoay nhặt lại thì mưa ào ào kéo đến tạt ướt hết căn phòng. Vội vàng khép cánh cửa sổ. Trên căn gác nhỏ, một mình qua ô cửa kính, tôi ngắm mưa giữa Sài Gòn nhộn nhịp, phồn hoa tráng lệ. Bất chợt nước mắt rưng rưng khi biết rằng cũng giờ này đây, đồng bào khúc ruột miền Trung đang phải gánh chịu những cơn mưa còn kinh khủng hơn vạn lần, đang phải sống chung với lũ, vật lộn với cái đói, khát, lạnh... Nhìn lên tấm ảnh Lòng Thương Xót Chúa treo trên tường, tôi thầm cầu khẩn : “Ước gì mình được đến tận nơi để sẻ chia cùng bà con lũ lụt miền Trung thân yêu!”

“Cầu được, ước thấy”. Ba ngày sau tôi được tháp tùng với các bạn trong nhóm công tác bác ái Đội Quân Áo Xanh của Cộng Đoàn Cầu Nguyện Lòng Thương Xót Chúa xứ Chí Hòa đến sẻ chia cùng anh chị em vùng lũ lụt Hà Tĩnh, nơi gánh chịu hậu quả nặng nề nhất trong đợt lũ vừa qua.

Từ Những Tấm Lòng

Thật ra ngay từ khi nghe lời kêu gọi của Hội Đồng Giám Mục Việt Nam san sẻ với những anh chị em đang chịu cảnh lũ lụt ở Miền Trung, cha linh hướng đã mời gọi Cộng Đoàn Lòng Thương Xót xứ Chí Hòa chung tay trợ giúp. Ngoài phần đóng góp trực tiếp 50 triệu đồng lên Tòa Giám Mục Sài Gòn, cộng đoàn đã có 3 chuyến công tác trực tiếp chuyển gắp 150 tấn gạo, mì, lương thực đến cho đồng bào bị lũ lụt ở tỉnh Quảng Trị, Quảng Bình, Thành phố Vinh. Dấu chân Lòng Thương Xót xứ Chí Hòa đã đến tận Khe Sanh, Lao Bảo, Nam Cát, Nam Cường, Nam Trung, Nam

Phúc, Nam Kim, Tuyên Hóa, Đồng Lê, Minh Hóa, Quy Đàn, Nghĩa Tiến, Nam Đàn... và bây giờ là chuyến thứ tư dấu chân Lòng Thương Xót với 50 tấn gạo, mì, lương thực đến với Hoà Mỹ, Tri Bản, Thọ Vực, Vạn Canh, Thổ Hoàng, Kẻ Vang, Tràng Lưu, Vĩnh Hội, Thịnh Lạc và Làng Truông.

Hành trang chúng tôi mang theo gói ghém tấm lòng của hàng chục ngàn người trong cộng đoàn Lòng Thương Xót Chí Hoà với những tấm chân tình làm xúc động lòng người :

- “Thưa cha, con là Maria Vinh, đi dạy kèm tại gia. Phụ huynh (tôn giáo bạn) hỏi con tại sao không phải ngày Chúa Nhật mà ở nhà thờ Chí Hoà mỗi chiều thứ năm người ta đến đông thế. Sau khi biết Cộng Đoàn Lòng Thương Xót Chí Hoà cầu nguyện và đi làm việc bác ái khắp nơi, phụ huynh này gởi 500 ngàn đồng nhờ cha chuyển đến cho đồng bào lũ lụt...”

-“Con là Têrêsa Sâm, 84 tuổi. Con xin nhường phần tiền thuốc bé nhỏ của con để cha đi làm việc bác ái cho đồng bào lũ lụt miền Trung.”

-“Con là Nguyễn Đức Tiến, học lớp 2. Con có con heo đất, xin dâng lòng thương xót Chúa, nhờ cha trao lại cho các bạn lũ lụt ở miền Trung để chia sẻ những mất mát thiếu thốn với các bạn có hoàn cảnh khó khăn ấy...”

-“Con năm nay được 70 tuổi. Tạ ơn Chúa và Mẹ vẫn ban cho con có sức khoẻ để hàng ngày con đi bán rau. Nay con có chút tiền bán rau, nhờ cha đem đến cho anh chị em đang bị bão lụt. Mong cha vui nhận...”

-“Con là thành viên Lòng Thương Xót xứ Lam Sơn. Xin gởi cha số tiền con dành dụm được nhờ đi hái rau càng của bán trong suốt mùa mưa. Con dự định dành tiền này để đi hành hương La Vang ngày Bế Mạc Năm Thánh. Nhưng con thấy cảnh anh chị em lũ lụt cơm không có để ăn, cháo không có để húp, con không đành lòng. Vậy nên con không đi hành hương nữa. Con xin gởi tất cả số tiền này để chung tay với cộng đoàn chia sẻ cho các anh chị em vùng bão lụt. Bà già bán rau càng của.”

Với niềm tin tưởng phó thác vào lòng Chúa xót thương, chúng tôi vội vã lên đường.

Đến Vùng Rốn Lũ

Điểm đặt chân đầu tiên của chuyến công tác là giáo xứ Hoà Mỹ, huyện Can Lộc, cách thành phố Vinh 35 Km. Giáo xứ có 790 hộ gia đình thì tất cả đều bị ngập chìm trong biển nước. Trước mặt chúng tôi giờ đây chỉ còn lại những ngôi nhà trơ trụi, tan hoang, xiêu vẹo. Lũ đã qua đi nhưng hậu quả nó để lại thì thật là kinh khủng. Làm sao dựng lại căn nhà mà cả đời chất chiu mới gây nên được? Lấy tiền đâu mua sắm vật dụng đã bị lũ cuốn trôi? Cách nào để cứu lấy mùa màng vườn tược đã mất trắng? Nước mắt người dân đã đọng đầy hơn nước lũ. Ngậm ngùi chẳng biết dùng lời lẽ nào để an ủi, chỉ biết phớt thác cho lòng Chúa xót thương mà thôi.

Sau khi trao gởi tận tay bà con những phần quà của cộng đoàn, chúng tôi chỉ kịp hóp một ngúm nước chè tươi cho ấm bụng rồi vội vã lên đường. Tình yêu Chúa Kitô thúc bách chúng tôi vun vút lao đi vì biết rằng ở phía trước còn biết bao gia đình cũng chung cảnh ngộ như thế này và đang cần đến sự sẻ chia của cộng đoàn. Càng đi càng thấy đường xa thăm thẳm, khung cảnh điêu tàn. Hai bên đường giờ đây chỉ còn lại những cánh đồng xơ xác. Không còn nhận ra những cây đa, bụi tre khóm trúc đầu làng nữa. Tất cả đều bị phủ lên một lớp bùn non với muôn màu của rác rến...

Đi mãi rồi chúng tôi cũng đến được giáo xứ Tri Bản với 200 hộ lúc trời đã nhá nhem tối. Người mục tử mới về nhận xứ được 3 tháng thì đã phải chạy lũ tới 2 lần, trầm ngâm kể lại : “Lũ lên nhanh đến mức không thể ngờ được. Vào buổi chiều thứ bảy, khi cha con chúng tôi đang dâng lễ thì mưa rất to, nước kéo đến nhanh, dâng ngập lụt tới cửa sổ nhà thờ. Lúc đó chỉ còn mỗi gác đàn của nhà thờ là nơi cha con có thể kéo nhau lên tránh lũ. Cả tuần lễ nhịn đói nhịn khát núp trên gác đàn. Giờ nghĩ lại vẫn còn kinh hoàng!”

Trong những ngày kế tiếp, chúng tôi lại tiếp tục vượt sông băng ruộng tìm mọi cách đưa quà của cộng đoàn đến trực tiếp các hộ trong các giáo xứ Thọ Vực 200 hộ, Vạn Canh 200 hộ, Thổ

Hoàng 640 hộ, Kẽ Vang 200 hộ, Thịnh Lạc 500 hộ, Vĩnh Hội 650 hộ, Làng Trông 800 hộ, Tràng Lưu 700 hộ.

Giáo xứ Thổ Hoàng, được mệnh danh là “cái nôi ơn gọi” vì đã “sản sinh” ra nhiều linh mục nhất cho giáo phận Vinh, lại là nơi gánh chịu hậu quả nặng nhất trong đợt lũ vừa qua. Đưa tay run run nhận phần quà của cộng đoàn Lòng Thương Xót Chí Hòa, một ông cụ khoảng 80 tuổi ngậm ngùi cho biết năm nào cũng có lũ nhưng 60 năm trở lại đây thì lũ năm nay là nặng nhất, ngoài sức tưởng tượng của bà con. Giọng nói đặc trưng của người Hà Tĩnh tuy khó nghe nhưng qua nét mặt và cử chỉ của ông thì chúng tôi biết sức tàn phá của lũ ghê gớm đến chừng nào.

Tìm Nơi Nương Ẩn

Trong những ngày lũ lụt, nhà thờ là nơi trú ẩn an toàn nhất của bà con. Mưa lũ làm nhiều khu vực dân cư và đường giao thông bị ngập chìm trong nước. 178 xã trong tỉnh Hà Tĩnh đều bị ngập, có nơi bị ngập sâu từ 3 đến 5 mét. Người chạy lũ tìm nơi nương ẩn trong Nhà Chúa và sự trợ giúp nơi những người con của Chúa. Có nhiều gia đình nhà ngập đến nóc, người dân phải kết bè chuối, gỗ, xốp và can nước để cầm cự qua cơn lũ dữ. Họ không phải thất vọng. Người mục tử và ban hành giáo chèo thuyền mang những gói mì, chai nước trao cho bà con cận kề cái đói cái khát vì bị lũ cô lập. Hành động ấy đã cho họ thêm niềm tin và nghị lực vượt qua bão lũ. Lòng Chúa xót thương con người được thể hiện qua những tấm lòng con người biết xót thương nhau.

Miệt mài tận dụng từng giây phút, đêm di chuyển, ngày phát quà, 200 tấn gạo, mì, lương thực (khoảng hơn 2 tỷ đồng VN) của cộng đoàn Lòng Thương Xót xứ Chí Hòa cũng chỉ như muối bỏ biển. Nước lũ đợt trước chưa kịp rút, nước lũ đợt sau đã tràn về gây thiệt hại nặng nề. Khúc ruột miền Trung oằn mình gánh chịu cơn lũ lịch sử vừa do thiên tai, vừa do nhân tai vì tàn phá môi sinh! Cuộc sống ở vùng quê vốn đã khó khăn. Thu nhập chính của người dân chủ yếu trông chờ vào ruộng lúa. Thật tang thương, vì những cánh đồng sắp đến ngày thu hoạch bị nhấn chìm trong biển nước mênh mông. Nhà cửa, vật dụng, gia súc, đồ

đạc... Tất cả đều bị cuốn trôi. Gia tài cả đời người tích góp bỗng chốc trắng tay! Trắng xóa như làn nước lũ vẫn đang cuộn cuộn đổ về. Khó khăn chồng chất khó khăn. Cuộc sống của người dân nghèo nơi xứ gầy ròi mai sẽ ra sao?

Nếu những người, chỉ vì lợi nhuận của mình bất chấp quy luật thiên nhiên mà có lòng thương xót thì chắc hẳn họ không đang tâm phá rừng phá núi cách vô tội vạ để bây giờ người dân phải lãnh nhận hậu quả vì không còn rừng giữ nước nên nước mới đổ về gây nên lũ lụt.

Nếu những người giàu có đang sống trong nhà cao cửa rộng có lòng thương xót, bớt tiêu xài ăn chơi phung phí để chia sẻ cho người khó khăn thì những người dân vùng bão lũ sẽ có thêm những gói mì, chén cơm, miếng nước...

Nếu những người lãnh đạo tôn giáo cũng như ngoài đời có lòng thương xót biết nghĩ đến người khác, bớt chi tiêu hoang phí trong những lễ lạc, đình đám, tiệc tùng, đại hội; biết hạn chế việc xây cất những cơ sở nguy nga, tượng đài, lễ đài, công viên... thì những người dân vùng lũ sẽ có điều kiện để sửa lại căn nhà xiêu vẹo hoang tàn trong cơn lũ dữ.

Nếu lòng thương xót nơi mỗi người tuôn chảy dạt dào như giòng nước lũ thì sẽ cuốn phăng đi được những rác rến của ích kỷ, vô cảm, toan tính, tham lam, vụ lợi, hoang phí...

Nếu và nếu... Bao giờ cho đến bao giờ ? Chúa ơi!!!

Thành Luân
Chiều trên sông Ngàn Sâu-Hà Tĩnh

Nhật ký tháng 12/2010

MÙA ĐÔNG NĂM ẤY

“Mùa Đông năm ấy sao sáng soi cuối trời.
Mùa Đông năm ấy con Chúa sinh xuống trần...”

Kéo cao cổ áo che cơn gió lạnh tiết trời lập đông, tôi nhâm đi nhâm lại bài hát “Mùa Đông Năm Ấy” trong khi chờ các bạn trong Đội Quân Áo Xanh của Cộng Đoàn Cầu Nguyện Lòng Thương Xót Chúa xứ Chí Hòa tập hợp đầy đủ cho “chuyến bay đêm” với hơn 1000 phần quà lên miền cao nguyên gió lạnh.

Nhớ lại “Mùa Đông Năm Ngoái” 2009, trong chuyến công tác bác ái thứ 18 “Tiếng Chuông Gò Quao”, chúng tôi còn hồi hộp, háo hức mong được đến tận nơi nhìn tận mắt cái chuông nhà thờ được làm bằng bình ga cửa đôi của họ đạo nghèo Xáng Cụt-Gò Quao, vùng đất “Quê em hai mùa mưa nắng, hai thôn nghèo nổi nhịp bờ đê...” nằm bên bờ sông Hậu hiền hòa. Thế mà đã một năm trôi qua. Đây là chuyến công tác thứ 30 “Mùa Đông Năm Nay” 2010 lên Cát Tiên leo Dốc Mây trong cái lạnh se sắt.

Ngoài Ngoài Cát Tiên-Dateh

Sau lời kinh dâng Mẹ, những Cánh Chim Xanh lao về phía trước, bỏ lại sau lưng những tòa nhà chọc trời với ánh đèn xanh đỏ và những tiếng nhạc xập xình của thành phố đêm cuối tuần. Đoàn xe gồm 150 Chim Xanh, cồng theo mình đến 10 tấn gạo, 500 thùng mì, 2 tấn muối, và cả trăm bao quần áo, trực

chỉ về hướng Đông Bắc, lên tận miền cao nguyên Madagui – DaTeh – Cát Tiên – Lâm Đồng với những địa danh ngộ nghĩnh như dốc Mạ Oi, dốc Khi, dốc Mây ngoằn ngoèo, khúc khuỷu...

Nằm ngả người lim dim chẳng được lâu, tôi đã nghe tiếng Chim Đâu Đâu đánh thức mọi người dậy chuẩn bị xuống hàng. Trời âm u tịch mịch, ngoài tiếng gió vi vu của đêm. 3 giờ sáng. Trước mặt tôi, mái nhà thờ lọt thỏm trong hàng cây đen kịt. Tiếng mời chào của những người trông nom nhà xứ ra đón, tôi nghe như lẫn có tiếng người dân tộc.

Vị linh mục có mái tóc muối tiêu vừa pha trà vừa trầm ngâm chia sẻ với chúng tôi : “Giáo xứ Cát Tiên, thuộc vùng kinh tế mới cách ngã ba Madagui 43 cây số, giáp giới hai tỉnh Bình Phước và Đồng Nai, khi xưa chỉ có người dân tộc Châu Mạ sinh sống. Vùng này gồm thị trấn Đồng Nai và 10 xã. Cát Tiên là giáo xứ xa xôi nhất trong Giáo phận Đà Lạt nằm trên địa bàn huyện Cát Tiên, phía nam của tỉnh Lâm Đồng. Giáo xứ được hình thành vào năm 1991, gồm những giáo dân từ khắp các nơi về định cư lập nghiệp, nhưng phần lớn là từ các tỉnh miền Bắc. Số giáo dân trong giáo xứ hiện nay khoảng 1.906 người, chủ yếu sống dựa vào nông nghiệp, vì thế đời sống của bà con còn nhiều khó khăn, nhất là mấy năm vừa qua lại gặp lụt lội, nhiều gia đình đã bị đói và đã bỏ đi tìm nơi khác sinh sống...”

Phải đến với Cát Tiên từ những ngày đầu mới có thể hiểu được những khó khăn và mới thấy được những nỗ lực của cha quản xứ cũng như bà con giáo dân tại đây trong việc xây dựng giáo xứ trải qua gần 20 năm.

Ngồi hàn huyên với vị linh mục chẳng được lâu, chuông nhà thờ điểm 5 giờ sáng. Thánh lễ Chúa Nhật thứ I Mùa Vọng được linh mục lãnh tử cử hành thật sâu đậm, sống động. Mỗi chúng tôi là một con đường đưa tha nhân đến với Chúa. Con đường đó nếu còn gồ ghề quanh co là do chính tâm hồn của chúng tôi chưa đơn sơ, chưa trung thực, chưa trong sáng. Xin Chúa đầy quyền năng và xót thương sửa lại con đường quanh

co, ghò ghè ấy nên bằng phẳng cho anh em dễ đến được với Chúa và với nhau.

Thánh lễ vừa tan, theo sự hướng dẫn của Chim Đầu Đàn, những Cánh Chim Xanh ai vào việc nấy, nhịp nhàng chuẩn bị quà để trao cho những gia đình có hoàn cảnh khó khăn. Món quà của Lòng Chúa Xót Thương. Kinh nghiệm dày dặn của hơn 30 chuyến công tác giúp chúng tôi hoàn thành công việc chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ. Hơn 650 phần quà đã được trao tận tay bà con. Mỗi phần có gạo, mì, muối, quần áo, và một trái bóng to thật đẹp.

Đứng vưon vai thở phào, tôi gặp được ông cụ chừng ngoài 80, cụ tâm sự: “Người dân ở đây nghèo lắm. Đa số sống nhờ vào nương rẫy khoai mì, bắp, bí, bầu... Nhà nào cũng có, nhưng cách thu hoạch sản phẩm vẫn giữ truyền thống "văn minh hái, lượm" của người thiểu số nên làm hoài không khá được. Cứ có một chút, ăn hết rồi mới đi làm tiếp... hà... hà...” Ông cụ cười lớn thật vô tư và còn “bai bai” tôi nữa chứ!

Hiểm Trở Đồng Nai Thượng – Bù Gia Rá

Cả đoàn điếm tâm vội vàng để kịp đến điểm tiếp theo trên con đường rất khó khăn hiểm trở. Chim Đầu Đàn khích lệ dù gian nan hay nguy hiểm thế nào, tất cả cũng sát cánh bên nhau như là những chiến binh của Lòng Thương Xót Chúa, dũng cảm ra đi đem niềm vui đến bất cứ nơi đâu.

Đây quả là “con đường đau khổ” vì không có phương tiện nào có thể đưa hàng trăm người và bao nhiêu tấn hàng hóa đi qua được ngoại trừ xe “ben”. Chim đầu đàn ra lệnh để 3 chiếc xe bus và 6 chiếc xe tải ở lại. Tất cả người và hàng hóa chất chồng lên 4 chiếc xe “ben” chuyên chở đất đá. Đường lên thôn Bù Gia Rá phải băng qua nhiều đồi núi và thung lũng rất khó đi, nếu không muốn nói là “trần ai khoai củ”. Mỏm đồi này nối tiếp mỏm đồi khác nhiều như bát úp. Xe máy muốn chạy được ở vùng này đều phải độ lại nhông, sên, đĩa và nhiều thứ khác mới mong “thọ” được. Mùa mưa, đường lầy lội, phải dùng

dây xích quán vào bánh xe, tạo độ bám sâu mới có thể di chuyển.

“Con đường đau khổ” dài hơn 32 cây số, cả đoàn chúng tôi “nín thở” vượt qua dốc Mây, dốc Tử Thần, những khúc quanh ghê rợn, xe nhồi lên nhồi xuống, lắc lư làm chúng tôi ngã té dòn cục, có lúc tưởng chừng như cả xe và người bỏ nhào xuống vực thẳm. Bụi đỏ mịt mù. Quần áo mặt mũi ai cũng lem luốc. Mồ hôi nhễ nhãi. Tóc tai nhuốm thắm đất đỏ. Thế nhưng chúng tôi không chùn bước.

Dù khó khăn cách mấy cũng phải đến điểm hẹn cho kịp vì biết bao người đang ngóng chờ chúng tôi. Xa xa, trên con đường đất đỏ quanh co bụi mù, những người đàn ông đeo cả nhà trên xe thồ, những người mẹ trẻ địu con trên lưng. Người già, trẻ con cùng nhau tíu tít hướng về nhà thờ. Nhà thờ nhỏ hẹp mà người dự lễ lại đông, đứng chen chúc tràn ra ngoài sân, dưới bóng mát vườn điều. Suốt buổi lễ, nhìn gương mặt ai cũng hồn nhiên, thành kính.

Sau thánh lễ, 350 phần quà được các bạn Áo Xanh nhanh nhẹn trao tận tay bà con. Các bác sĩ dốc sức làm việc hết năng xuất để đáp ứng nhu cầu y tế của bà con miền núi. Một bà cụ kịp đến nơi trước khi hết giờ nói trong hơi thở hỗn hển: “Ngàn năm một thủa mới có bác sĩ thành phố về khám bệnh phát thuốc miễn phí. Mừng lắm mấy chú ơi!”

Đường Dẫn Đến Thiên Chúa

Chiều về, thấy bà con tay xách nách mang quà nặng trĩu ra về trong vui mừng, hớn hờ, những mệt nhọc sau một đêm không ngủ và cả ngày vất vả của chúng tôi tan biến mất. Nhìn khuôn mặt trẻ thơ còn lấm lem bùn đất, nước da chai sạm của chàng trai miền núi rừng, nét mặt bà mẹ ngây ngô địu con trên trước bụng, không khỏi làm tôi bùi ngùi. Dường như cái nghèo của Máng Cỏ Belem ngày xưa luôn đeo bám và mãi chung thủy với họ. Chợt nhớ về “Mùa Đông năm Ấy” Chúa

cũng cơ cực như thế này để hôm nay mọi cơ cực của ta đều có Chúa đồng hành gánh đỡ !...

Rời Đồng Nai Thượng, lòng chúng tôi không khỏi day dứt, buồn ngủi. Đồng Nai Thượng không có cái mỹ miều cuốn hút của danh thắng, phố hội; không có cái tươm tất, đủ đầy của dịch vụ, tiện nghi nhưng nó đẹp ở vẻ hoang sơ, thô mộc của con người và của núi rừng miền Đông. Một thôn làng nhỏ bé thiếu thốn vật chất lọt thỏm giữa mênh mông núi rừng nhưng đầy ắp tình người. Sống giữa cái bao la của đại ngàn huyền bí, người miền núi dễ giữ được nét hồn nhiên, đơn sơ bình dị hơn người dân thành thị. Con đường đến Bù Gia Rá thì quanh co khúc khuỷu, nhưng lòng người dân ở đây có lẽ bằng phẳng dễ đến hơn ở thành phố nhiều!

“Mùa Đông Năm Ấy” và “Mùa Đông Năm Nay”, rồi “Mỗi Một “Mùa Đông” trong tôi có sự thay đổi nào? Mỗi người là một con đường dẫn đến Thiên Chúa. Con đường của lòng tôi có dạt dào lòng thương xót để anh em nhận ra lòng Chúa xót thương nơi cách sống của tôi không ?

Đại Ngàn
Chiều Dốc Mây-Cát Tiên

Nhật ký chuyến đi thăm, tặng quà Xuân tại miền Bắc

XUÂN KHÔNG CỦA RIÊNG AI

Tôi sinh ra trong một gia đình nghèo. Cả năm chỉ mong

đến ngày Tết để có được bộ quần áo mới, được chút tiền lì xì, được ăn bánh mứt, và được... nghỉ học đi chơi thoải mái. Tôi vẫn nghĩ “xuân đâu của riêng ai”. Đâu phải chỉ người lắm tiền nhiều của mới có mùa xuân, còn những người nghèo, đau yếu bệnh tật thì chỉ có mùa đông tàn hay thu buồn hắt hiu?

Phải cho những người ấy biết “xuân không của riêng ai” vì lòng thương xót của Chúa đâu có bỏ rơi một ai trong cái đông tàn của cuộc đời. Chính vì thế mà cộng đoàn Lòng Thương Xót xứ Chí Hòa trong những ngày tháng cuối năm đã chắt chiu dành dụm để có những món quà Noel và Tết cho những anh chị em bệnh phong và khuyết tật ở giáo phận Bắc Ninh, Thái Bình và những tỉnh miền Bắc.

Thái Bình - Xuân Cho Người Khuyết Tật

Sáng thứ bảy 18-12-2010, nhóm công tác Đội Quân Áo Xanh thuộc Cộng Đoàn Lòng Thương Xót xứ Chí Hòa đã có mặt trong ngày khai mạc đại hội người khuyết tật tại giáo phận Thái Bình. Đây là đại hội do giáo phận tổ chức quy tụ khoảng 800 anh chị em khuyết tật (đa số là người ngoài công giáo) từ 12 tỉnh phía Bắc. Đại hội kéo dài trong hai ngày và những tham dự viên được ăn ở di chuyển miễn phí, lại được quà mang về nữa. Đêm hôm trước họ lũ lượt kéo về Tòa Giám Mục Thái Bình, ăn uống nghỉ ngơi tại đó.

Thú thật mỗi lần đi ngang những nơi ấy, tôi thấy ngại ngùng thế nào. Có lẽ vì mặc cảm mình chỉ là người giáo dân nghèo hèn làm sao dám đến gần các đáng các bậc, làm sao

được vinh dự bước chân vào những nơi “ngai tòa” ấy! Nỗi niềm ấy hôm nay được xóa tan khi tôi thấy người xe lăn, kẻ chống nạng lếch thếch túi xách đến ăn ngủ ở đây mấy ngày. Tòa Giám Mục phải là nơi cho các con chiên yếu đau bệnh tật nghèo hèn tìm được chốn dung thân, đỡ nâng ủi an chứ đâu phải chỉ là nơi biểu trưng cho quyền hành hay chỉ đón tiếp những người cao sang quyền quý.

Chúng tôi được tham dự những buổi hội thảo, chia sẻ, hội chợ và giao lưu gặp gỡ những người khuyết tật. Đặc biệt là gặp gỡ những người “tàn mà không phế”. Mặc dù có khiếm khuyết về thân xác nhưng họ không đầu hàng số phận, không ngòai than thân trách phận, nhưng biết vươn lên từ chính những nỗi đau ấy để trở thành người tự lập và hữu ích cho gia đình, xã hội.

Trưa chúa nhật 19-12-2010, trước khi chia tay, chúng tôi cùng với Đức Cha Phêrô trao 500 phần quà của cộng đoàn Cộng Đoàn Lòng Thương Xót xứ Chí Hòa đến tận tay từng người tham dự đại hội.

Một ông lão ngồi xe lăn đến từ Vinh, tay cầm quà, tâm sự : “Cuộc đời tôi coi như phế thải, thế mà không ngờ hôm nay được tham dự một buổi đại hội dành cho người khuyết tật long trọng thế này. Cảm ơn anh em cộng đoàn Lòng Thương Xót xứ Chí Hòa tận trong Nam lặn lội ra đây tặng quà cho chúng tôi.”

Đưa tay chỉ về phía vị chủ chăn giáo phận đang chào tiễn từng người, ông nói tiếp : “Đức Cha Phêrô được chúng tôi gọi là “ vị mục tử nuôi chiên khuyết tật”.

Một bà mẹ chống nạng nói trong nước mắt : “Chị em chúng tôi ở tận vùng hẻo lánh thế mà cũng được Đức Cha quan tâm an ủi, trợ giúp, nâng đỡ tiền xe cộ để đến dự đại hội này, còn được phát thuốc khám bệnh miễn phí nữa chứ. Đúng là Đức Cha của người khuyết tật!”

Hai niềm tâm sự ấy cứ làm tôi trăn trở mãi : “Mục tử nuôi chiên khuyết tật” và Đức Cha của người khuyết tật”. Nếu cho tôi có được điều nguyện ước đầu xuân, tôi ước mong giáo

hội có được nhiều mục tử, nhiều vị cha chung như thế. Mục tử không chỉ chăm sóc tiếp đón những con chiên xinh đẹp giàu sang, những con chiên đại gia, doanh nghiệp, nhưng phải quan tâm đặc biệt và dành mọi ưu ái cho những con chiên yếu đuối gầy còm bệnh tật nghèo hèn, vì “xuân đầu của riêng ai”. Đó mới thực là những “mục tử của lòng xót thương”.

Bắc Ninh- Xuân Cho Bệnh Nhân Phong

Chia tay nhóm khuyết tật Thái Bình với nhiều nỗi niềm, chúng tôi quay quả tìm đường đến giáo phận Bắc Ninh ngay trong đêm trên đoạn đường xa, trời đầy sương mù, gió lạnh buốt thấu xương.

Giáo phận Bắc Ninh nằm trên địa bàn 5 tỉnh: Bắc Ninh, Bắc Giang, Bắc Kạn, Thái Nguyên, Vĩnh Phúc; 3 huyện thuộc Thành Phố Hà Nội và một số xã, huyện thuộc các tỉnh: Lạng Sơn, Tuyên Quang, Hà Giang, Phú Thọ, Hưng Yên, Hải Dương.

Cánh đồng truyền giáo của giáo phận mênh mông trên địa bàn 24,600 km², với số dân gần 7 triệu người, mà chỉ có 120,000 giáo dân với rất ít linh mục, nam nữ tu sĩ nhưng được chăm sóc bởi một vị chủ chăn hết lòng với đàn chiên, nhất là những con chiên ốm đau bệnh tật phong hủi.

Đến nửa đêm chúng tôi mới đến được Tòa Giám Mục Bắc Ninh. Thật xúc động khi thấy vị chủ chăn mới ngoài lục tuần mà tóc đã bạc phơ vẫn kiên nhẫn ngồi chờ chúng tôi với nụ cười thật hiền.

Người cha chung ấy chẳng nề hà đêm khuya giá lạnh, ân cần tiếp đón chúng tôi trong tình cha con rất thân tình dù mới lần đầu gặp gỡ.

Trước khi làm Giám Mục, khi còn ở trong Nam, Đức Cha Comas Đạt đã có 16 năm chung thủy với những người bệnh ở trại phong Thanh Bình-Thủ Đức. Nay làm Giám Mục ở miền Bắc, người chủ chăn khả ái vẫn giữ cái “thủy chung” ấy với những người bệnh phong. Có mấy người khi chức cao quyền trọng còn giữ được sự “thủy chung” ấy như thuở hàn vi

? Có mấy đáng bậc khi bước lên một nấc thang trên đường tiến chức vẫn giữ được nét hồn nhiên bình dân giản dị, làm những người giáo dân nghèo hèn như tôi cảm thấy được gần gũi, được tôn trọng và được yêu thương?

Chúng tôi được dẫn đi thăm Công Tả thành Bắc Ninh nằm trong thị xã Bắc Ninh là nơi hành quyết nhiều vị tử đạo, đặc biệt có 100 vị "đầu mục" và "thứ mục" bị hành quyết bằng cách chôn sống tại đây năm 1862.

Sáng sớm hôm sau, trong cái lạnh thấu xương vào đầu đông trên đất Bắc, Đức Cha đưa chúng tôi đến thăm và tặng 1250 phần quà của cộng đoàn Lòng Thương Xót xứ Chí Hòa cho các trại phong Quả Cảm ở Bắc Ninh, Sóc Sơn ở Hà Nội, Phú Bình ở Thái Nguyên và Đồng Lệnh ở Tuyên Quang.

Thánh lễ sáng sớm do Đức Cha cử hành trong nhà nguyện trại phong Quả Cảm cách Tòa Giám Mục 10 cây số thật cảm động.

Không có cờ quạt linh đình tiếp đón, vì người bệnh phong đi đứng còn không vững làm sao xếp hàng mà đón Đức Cha. Người mục tử ấy nhớ tên từng con chiên, đi xuống bắt tay hỏi thăm từng bệnh nhân, chẳng ngại ngần lây bệnh. Hình ảnh người mục tử bước xuống ân cần đón tiếp con chiên nghèo hèn bệnh tật sao mà hiếm thế nhỉ? Thường thấy con chiên phải xếp hàng đón tiếp chủ chiên. Đàn chiên phải lặn lội đi tìm, chờ chực để được gặp mục tử nhiều hơn!

Khi trao quà, biết chúng tôi là người trong Nam ra, một cụ ông bệnh phong người Nùng ở tận Tuyên Quang, tâm sự với tôi một kỉ niệm thật dễ thương kỳ thú giữa ông và Đức Cha – Mãi đến ngoài 70 tuổi, ông mới lãnh nhận bí tích thanh tẩy. Trong ngày rửa tội, ông thưa với Chúa : “Hôm nay tao nhận mày làm cha và mày nhận tao làm con”. Rồi ông quay xuống nói với những người cùng tham dự buổi lễ hôm đó : “Nó đã nhận lời tao rồi”. Từ ngày ấy, ông sống rất lạc quan, khỏe mạnh và tự hào mình đã được làm con Chúa.

Mỗi vị giám mục thường chọn cho mình một khẩu hiệu khi được chịu chức và đó sẽ là kim chỉ nam cho cuộc đời người mục tử. Qua mấy ngày đồng hành với Đức Cha Cosma đến thăm các trại phong, tôi mới hiểu tại sao Đức Cha đầu bạc chọn khẩu hiệu “Tình Thương và Sự Sống”. Người cha chung ấy đã đem tình thương và sự sống đến cho những con chiên, đặc biệt là những người bệnh phong, những người bị loại khỏi cuộc sống xã hội, không được quan tâm.

Một “Giám Mục Nuôi Người Khuyết Tật” và một “Giám Mục Của Những Người Bệnh Phong” là hình ảnh sống động của một Thiên Chúa giàu lòng xót thương. Một “Thiên Chúa xuống làm người để cho con người được làm con Chúa” đã tỏ hiện lòng xót thương qua những tấm lòng biết rộng mở sẻ chia, biết xót thương nhau, không phân biệt giàu nghèo sang hèn, ốm đau khỏe mạnh. Tất cả đều cần được xót thương vì “xuân đầu của riêng ai”!

Kiểm Khách ChieuTrien
Những ngày rét căm trên đất Bắc

Nhật ký tháng 1/2011

ÉN BÁO XUÂN VỀ

Những ngày cuối năm trời trở lạnh, nhờ đó mà đêm 24 có được cái thú mặc áo len hát bài “Đêm đông lạnh lẽo chúa sinh ra đời...” Qua ngày 25 đi thăm hang đá trong những xóm đạo ở thành phố thấy rực rỡ ánh đèn đẹp hơn cả trời Âu. Sau buổi liên hoan mừng Noel với bạn bè, chạy xe qua những “hẻm xéo” mù mờ ánh điện đường thấy những mảnh đời rách nát đang ngủ vật vờ bên lề đường và những ánh đèn le lói từ những căn nhà ổ chuột hắt ra, tôi chợt thấy chạnh lòng. Ô thì ra tôi đã thật vô tình tung tăng vui hưởng Noel mà chẳng nghĩ gì đến những người anh em đang sống quanh tôi đang thật cần những hơi ấm trong “Đêm đông lạnh lẽo Chúa sinh ra đời” này. Thế là tôi quyết định 3 giờ sáng Chúa Nhật 26.12.2010 theo chân người tu sĩ lãnh tử cùng 150 bạn trong “Đội Quân Áo Xanh” làm những cánh “Én Báo Xuân Về”. Những Cánh Chim Xanh cấp theo 1200 phần quà của Cộng Đoàn Cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa giáo xứ Chí Hòa đến với những anh chị em có hoàn cảnh rất khó khăn tại giáo điểm Xuân Thanh, Xuân Dung thuộc xứ Ngọc Thanh, xứ Xuân Trường ở Định Quán, rồi đến với anh em dân tộc Châu Mạ ở Dambri.

Xuân chưa có Mùa Xuân

Có những người được cha mẹ đặt tên là Giàu với hy vọng con mình sẽ thoát nghèo nhưng cuộc đời người ấy nghèo vẫn hoàn nghèo. Những địa danh trong chuyến công tác này mang những tên rất dễ thương như Xuân Thanh, Xuân Trường, Xuân Dung, Xuân Đức, Xuân Sơn, Xuân Phong... Nhưng sau khi vượt hơn 20km tiến sâu về phía những cánh rừng cao su bạt ngàn, đường đi bụi mù, gồ ghề sỏi đá, thừa thớt mấy mái nhà tranh, chúng tôi nhận ra những nơi mang tên xuân này thực ra... chưa có mùa xuân! Ở đây “sương khói mờ nhân ảnh” vùng đồi núi không đủ xóa đi vẻ khô cằn hiu hắt của miền quê nghèo. Sự xuất hiện của 150 Áo Xanh với 200 phần quà chất chứa yêu thương của cộng đoàn dù sao đi nữa cũng là cánh én báo hiệu xuân về cho những con người chưa từng có mùa xuân.

Trong khuôn viên nhà thờ, những em bé không còn rụt rè lẻo đẻo theo mẹ như lúc đến nhưng đã nô đùa chạy nhảy với quả bóng rực rỡ sắc màu trên tay. Những gương mặt khắc khổ đen xạm vì nắng gió đã ánh lên niềm vui, nụ cười khi được trao tận tay món quà mà có lẽ lâu lắm rồi mới có phái đoàn đến thăm viếng họ ân cần thân thiện như vậy.

Sau khi trao 200 phần quà cho bà con xứ Ngọc Thanh, chúng tôi hồi hải đến 2 giáo điểm Xuân Thanh, Xuân Dung và giáo xứ Xuân Trường. Ba địa điểm trên bị phân cách bởi một nhánh sông Đồng Nai. Từ bên này bờ qua bên kia chỉ hơn trăm mét. Nếu có cây cầu bắc qua thì tiện lợi biết chừng nào. Thế mà từ bao đời nay cây cầu vẫn chỉ là ước mơ, dù trong tầm tay với. Nghĩa là có thể thực hiện được nhưng lại không được phép làm (vì nếu có cầu thì những người chủ phà không thu được tiền nữa!). Để xe 45 lại, những cánh chim xanh đi bộ cùng 2 xe tải chở hàng qua bến phà. Đoạn đường 12 Km gập gềnh sỏi đá, không có phương tiện nào đi được ngoài xe máy cày. Hơn 150 Cánh Chim Xanh nhồi nhét vào rờ mọc của 4 xe máy cày đi qua những đoạn đường bụi đất mịt mù, đầy ổ gà, ổ voi, có những lúc như muốn hát tung người xuống. Đứng chen chúc trong thùng xe chật hẹp nhưng cả bầy Chim Xanh vẫn vui vẻ hát vang, mong ngóng đến đúng giờ vì cảm nhận

được nổi mong chờ của những người dân vùng xa xôi ít ai ghé thăm này.

Xuân Thanh vốn dĩ là một vùng đất hoang rậm. Người dân ở đây sinh sống bằng nương rẫy với kỹ thuật canh tác còn thô sơ, dựa vào thiên nhiên là chủ yếu. Năm nào mưa thuận gió hòa thì hi vọng về một vụ mùa đủ cơm no áo lành cho con cái còn được nhen nhóm thấp lên. Năm nào đất trời “trở chứng” một chút cũng làm cho họ hồi hộp lo âu vì tất cả chỉ trông chờ vào mấy gốc xoài, gốc điều và 2 vụ lúa bên những thửa ruộng cần cỗi dưới chân đồi. Nơm nớp lo âu là dấu vết in hằn trên nét mặt lam lũ của bà con ở đây, nhưng hôm nay đã bừng sáng lên trong chóc lát khi những cánh chim xanh làm cánh én báo xuân về đem 200 món quà yêu thương đến cho họ.

Sau khi phát quà, chúng tôi đứng cầu nguyện trước hang đá đơn sơ dân dã trong ngôi nhà nguyện. Gọi là nhà nguyện nhưng thực chất đó là một khoảng sân rộng trước cửa nhà ông trùm được che lợp bởi hàng chục cọc gỗ bạch đàn với những tấm tôn đã hoen rỉ bốn bề trống trơn. Thật nặng lòng khi biết rằng cách đó không xa có một ngôi nhà nguyện nhỏ nhưng không được địa phương cho phép sử dụng vào việc thờ phượng.

Rất tiếc chúng tôi không thể đến tận nơi để trao 200 phần quà cho bà con xứ Xuân Trường được. Một phần vì đường ở đây quá nhỏ và khó đi, xe máy cày không chạy vào được. Một phần vì an ninh không cho phép. Chúng tôi đành chuyển hàng bằng xe 2 bánh vào đó nhờ cha xứ phát dùm. Biết làm gì hơn được?

Ở đây có nhiều điều thật nghịch lý. Tên địa danh là xuân mà chẳng có mùa xuân. Có thể xây cầu mà không được xây. Có nhà nguyện mà không được làm lễ. Có quà mà không đến phát được. Biết nói thế nào được? Biết nói gì và biết nói cùng ai đây? Lặng thầm dâng lên Hải Nhi Giêsu tất cả những nhọc nhằn mưu sinh cùng bao nguyện ước chân thành. Ước mong một ngày nào trở lại đây sẽ không còn thấy những nghịch lý ấy nữa.

Rời Xuân Thanh, Chim Xanh tiếp tục chen chúc như cá hộp trên xe máy cày đem 200 phần quà cho bà con ở giáo điểm Xuân Dung. Giáo điểm này ra đời từ dân kinh tế mới, “dân góp”,

lại là vùng đất giáp với chiến khu D nên đời sống của bà con vẫn còn đó bao khó khăn vất vả. Ngôi nhà nguyện cũng chỉ là khoảng sân phía trước nhà ông trùm được dựng lên sơ sài bằng tôn cũ, hôm nay được sử dụng vừa làm phòng khám bệnh phát thuốc miễn phí, vừa làm nơi phát quà và nhà bếp cho bữa trưa đạm bạc. Có thể còn lâu tôi mới có dịp quay trở lại nơi này nhưng lời tâm sự chân thành cùng ánh mắt ưu tư khắc khoải của cô bé tên Lam nghỉ học khi tuổi mới lên 10 sẽ còn theo tôi mãi mãi : “Em muốn được đi học tiếp lắm. Nhưng em đi học, không có ai phụ mẹ lên rẫy, đi cấy. Lại nữa, mùa mưa, sông đục ngầu phải đi qua phà, em sợ lắm...” Nghe bộc bạch từ em, nhìn khoe mắt ngân ngấn nước chực trào ra, cổ họng tôi cũng nghẹn đắng. Chợt cảm thấy như chính mình là người có lỗi vì “một cánh én không làm nổi mùa xuân”!

Xuân về trên Đambri

Rời vùng “6 Xuân” không cách thành phố bao xa nhưng bị cô lập như một hoang đảo vì thiếu phương tiện giao thông, những Cánh Chim Xanh tung mình lên vùng trời cao nguyên hướng đến Đambri khi trời đã ngả về chiều. Hơi lạnh cao nguyên làm chúng tôi run cầm cập, nhưng nhìn dòng người từ các ngõ nhỏ đổ về sân nhà thờ với niềm hân hoan phấn khởi như đi dự lễ hội, lòng chúng tôi thấy ấm lại. Đường như xuân đã về trên Đambri chiều hôm nay rồi.

Đambri có 2800 giáo dân, trong số đó có tới 1800 là người dân tộc. Họ sống trong những buôn làng ở trong rừng sâu khá xa nhà thờ. Phương tiện giao thông khó khăn. Mỗi chiều thứ bảy có xe của giáo xứ vào tận thôn làng đưa họ đến nhà thờ ngủ tại đó để sáng hôm sau dự thánh lễ chúa nhật. Sau thánh lễ phải lo cho họ phần ăn sáng rồi đưa họ về lại buôn làng. Cũng có dựng được 3 ngôi nhà nguyện nhỏ nhưng bà con chỉ được đến đọc kinh thôi, không được phép cử hành thánh lễ ở đó. Lại thêm một điều nghịch lý nữa!

Vừa xuống xe, nhóm bác sĩ phải làm việc cật lực để đáp ứng nhu cầu của bà con, trong khi chim xanh hối hả chuẩn bị 400

phần quà để sau thánh lễ phát ngay cho bà con kịp về lại thôn làng kéo trời tối. Hôm nay những Cánh Chim Xanh từ Sài Gòn bay xuống với những món quà sẻ chia tình người làm cho những con người quanh năm một nắng hai sương với việc lên rừng hái măng bẻ củi “thấy vui cái bụng lắm”.

Cuộc hội ngộ với Damri kết thúc bằng bữa ăn tối ngoài trời.

Trước khi lên đường trở lại thành phố, những Cánh Chim Xanh quây quần bên bàn tiệc Thánh Thể để cùng với người linh mục lắng từ dâng thánh lễ tạ ơn. Tạm biệt vùng “6 xuân”. Tạm biệt Damri trong giá lạnh se sắt của vùng cao nguyên lạnh gió. Lên xe ra về khi sương đêm phủ xuống lạnh buốt nhưng chúng tôi chợt thấy ấm lòng. Phải chăng vì giai điệu thánh ca du dương bằng tiếng K’Hor : “Ưn ngai ưn ngai Yàng sumsum...” (Tạ ơn Thiên Chúa mãi mãi) trong thánh lễ ban chiều đang còn vang vọng bên tai ? Phải chăng vì chúng tôi đã biết chọn lựa đúng đắn khi từ bỏ những thú vui riêng mình nơi thành phố trong ngày lễ nghỉ để đến những vùng sâu vùng xa làm cánh chim én báo hiệu mùa xuân ?

Hoa Hồng
Chiều cao nguyên sương mờ

Nhật ký một lần phát cơm cho bệnh nhân nghèo
Tại Bệnh viện Ung Bướu Thành phố - tháng 2/2011

BỮA CƠM LÒNG XÓT THƯƠNG

Từ Tận Cùng Nỗi Tuyệt Vọng

Dù có là người can đảm tới bao nhiêu, sau khi xét nghiệm, nghe bác sĩ đọc tên bệnh án: Ung thư !Di căn, thời kỳ cuối!!! Cuộc sống dường như với bạn sẽ chẳng còn ý nghĩa gì. Bởi ung thư là căn bệnh nan y, là chết chắc, là chẳng còn gì. Các tờ báo lâu lâu lại có tin: Đạo diễn Huỳnh Phúc Điền về với cát bụi, cô Ngọc Hân đã ra đi vĩnh viễn... Họ là những người được báo chí đăng tải, có chút tiếng tăm, có sự quan tâm của bao nhiêu là người, vậy mà rồi cũng vẫn... chết!

Nói như vậy để bạn mừng tượng ra độ khốc liệt của căn bệnh ung thư. Khi bản án tử còn đang treo lơ lửng trên đầu thì bệnh nhân và người nhà lại phải đối diện với một thực trạng đáng sợ cũng chẳng kém gì cái chết : sự khánh kiệt. Để có tiền hoá trị, xạ trị, mọi thứ trong nhà cứ lần lượt đội nón ra đi để đổi lấy toa thuốc mấy chục triệu. Vậy mà có đỡ chút nào đâu? Bệnh nhân vẫn cứ phải lắt lắt chịu căn bệnh hành hạ triền miên nơi nhà thương với hy vọng mong manh “thôi thì, còn nước còn tát”!

Bệnh nhân ung thư phải chịu đựng nỗi lo sợ về cái chết, cái đau, cái nghèo và cả cái đói nữa. Nhất là bệnh nhân và người nhà nghèo khó, quê ở các tỉnh xa xôi phải chọn bệnh viện làm

nhà vì việc chữa trị kéo dài hết năm này qua tháng nọ. Chẳng lẽ với họ là tận cùng nỗi tuyệt vọng rồi ư ? Không! Thiên Chúa nhân từ luôn có cách tỏ lòng thương xót lạ lùng của riêng Ngài. Dù gì đi nữa vẫn luôn có một tia sáng cuối đường hầm. Và Đấng Giàu Lòng Thương Xót qua Cộng Đoàn Lòng Thương Xót giáo xứ Chí Hoà cũng chẳng bỏ rơi những bệnh nhân ung thư khó nghèo cùng quần này. Từ Mùa Chay Năm Thánh 2010, cha linh hướng Cộng Đoàn Lòng Thương Xót xứ Chí Hoà đã kêu gọi lòng hảo tâm của mỗi người chung tay cho “Bữa Cơm Tình Thương” với 2000 phần cơm mỗi tháng cho bệnh nhân và những người nuôi bệnh tại đây, và cộng việc đó vẫn tiếp tục cho đến hôm nay.

Đến Tia Sáng Cuối Đường Hầm

Sáng sớm, tôi cùng với các bạn trong Đội Quân Áo Xanh thuộc Cộng Đoàn Cầu Nguyện Lòng Thương Xót Chúa xứ Chí Hoà tới thăm Bệnh Viện Ung Bướu thành phố - nơi được coi là tập trung lượng bệnh nhân ung thư lớn nhất cả nước. Bệnh viện đã quá tải từ lâu. Tất cả các phòng đều chật cứng. Có khi 2, 3 người bệnh nằm chung một giường. Hàng ngàn người bệnh và thân nhân nằm ngòai la liệt trong các hành lang đến tận cửa bếp, tràn ra vỉa hè đến sân bệnh viện.

Khi nhóm Áo Xanh chúng tôi đến bếp ăn của bệnh viện, nhiều người nghĩ rằng hôm nay có phái đoàn nào đến thăm. Họ đâu biết rằng họ đã được cộng đoàn chăm sóc từ 4 tháng nay rồi. Nhân viên ở bếp ăn niềm nở tiếp đãi và giới thiệu cho bệnh nhân biết lý do sự hiện diện của chúng tôi. Các bạn lăn xả vào công việc. Người nhặt rau, vo gạo, kẻ dọn bàn, lau chén đĩa. Đến 10 giờ, 700 phần cơm đã sẵn sàng đặt trong gà men. Mỗi phần có canh bí, thịt kho, tôm rang, vừa đủ chất dinh dưỡng. Trong 2 tiếng đồng hồ, những phần cơm đã phân phối xong cách rất trật tự. Nhìn mọi người ăn ngon miệng, dù mệt và đói nhưng lòng Chim Xanh thấy rộn lên niềm vui sâu lắng. Những Cánh Chim Xanh bay đến từng giường bệnh thăm hỏi, chia sẻ chuyện buồn chuyện vui với những mảnh đời mà vốn sống mong manh cạn kiệt đang chỉ còn đếm từng ngày...

Vẫn Một Niềm Cây Trồng

Tôi đến bên giường bà Bùi Kim Tiến, một bệnh nhân ở Tiền Giang. Phòng hết chỗ, giường phải kê ngoài hành lang chật chội. Ăn hết chén cơm, bà chỉ cho tôi vết mổ ở bụng, nghẹn ngào : “Cô coi này, bác bị bướu độc ở trong bụng, mổ nhiều lần lắm rồi mà chưa dứt. Bác phải bám bệnh viện này hơn ba năm rồi. Nhà có mấy công đất bán hết trơn để lo thuốc thang. Con cái tứ tán mỗi nơi. Giờ bác đành phải bám trụ ở đây luôn, trông chờ phép màu và sống bằng những bữa cơm tình thương...”

Tôi quay sang người đàn ông gầy gò chỉ còn da bọc xương nằm thở dốc bên vỉa hè nghe anh tâm sự. Anh tên là Bình, quê ở Bến Tre. Vợ anh bị ung thư vú mà không biết, khi tới bệnh viện phát hiện ra thì đã nặng quá rồi, phải mổ cả hai bên. Cả năm trời không làm ăn gì được, lên đây nuôi vợ bệnh, giờ một đồng trong người cũng không còn. Vợ chồng anh chỉ biết trông vào những tấm lòng nhân ái qua “Bữa Cơm Tình Thương” để sống qua ngày. Kể đến đây, anh xúc động, cầm chặt tay tôi, òa khóc. Con xúc động qua đi, anh ngược nhìn tôi, đôi mắt đỏ hoe : “Tứ cố vô thân nơi đất khách quê người, gặp hạn lớn như thế, đói khát được cho ăn, no cái bụng đã đành, mà cảm thấy như vui nhẹ bao nhiêu nỗi tủi thân khôn khổ. Không hiểu sao lòng người nơi thành phố này lại tốt như thế hả cô?” Tôi bóp nhẹ tay anh mỉm cười : “Đơn giản thôi mà, vì chúng ta là con cái Chúa, là anh em với nhau. Ai biết xót thương người thì sẽ được Chúa xót thương anh ạ! Khi nào anh thấy khoẻ trong người, mời anh chiều thứ năm đến nhà thờ Chí Hòa tham dự giờ cầu nguyện lòng thương xót Chúa với cộng đoàn, anh sẽ nhận ra điều ấy. Cha linh hướng và cộng đoàn sẽ cầu nguyện cho anh mau lành bệnh.”

Trở vào sân bệnh viện, gặp em Lê, nhìn em cười tươi thế kia, mái tóc mượt xanh ôm ngang khuôn mặt, ai nói em mắc bệnh ung thư. Em đang soạn đồ cho mẹ, chuẩn bị về quê mãi tận Nghệ An. Khi nghe mẹ đang hỏi chuyện tôi về “Bữa Cơm Tình Thương”, em bỗng cười giòn, nụ cười này sẽ còn theo tôi rất lâu. Em giơ tay lên đầu làm một động tác, và Chúa ơi, mái tóc xanh rơi xuống. Cô gái với cái đầu trọc lại cười: “Chị ơi, em chẳng còn gì để mất nữa.

Em bị ung thư di căn khắp người, tưởng khổ vậy đủ rồi, vậy mà mẹ em bây giờ lại bị ung thư cột sống. Mẹ bị nhẹ hơn, nên hôm nay em đưa mẹ về quê mãi Nghệ An dưỡng bệnh rồi quay lại đây đợi mổ. Bốn năm nay em lấy hành lang bệnh viện là nhà. Ba người bệnh nằm chung một giường, em nhường cho người yếu hơn nằm, em ngủ hành lang suốt. Tụi em sống nhờ “Bữa Cơm Tình Thương” này. Em yêu Chúa của chị lắm đó nha!” Cô gái nhờ tôi gửi tám hình chụp mẹ con cô trên giường bệnh tới Cộng Đoàn Cầu Nguyện Lòng Thương Xót Chúa nhà thờ Chí Hòa như một lời tri ơn. Lần này thì tôi không cầm được nước mắt nữa. Tôi ghen ngào cầm tám hình, hứa với em sẽ chuyển tới linh mục lãnh tử và cộng đoàn Lòng Thương Xót nhà thờ Chí Hòa, xin ngài cùng cộng đoàn cầu nguyện để mẹ con em vượt qua bệnh ngặt. Chúng tôi chia sẻ chút ít giúp mẹ Lê về quê. Hy vọng là mọi sự sẽ tốt đẹp.

Gia Đình Lòng Xót Thương

Đúng 12 giờ trưa, những Cánh Chim Xanh bịn rịn từ già các bệnh nhân để trở về tiếp tục công tác phục vụ giờ cầu nguyện và thánh lễ kính Lòng Thương Xót Chúa mỗi chiều thứ năm tại nhà thờ Chí Hòa.

Cộng đoàn này vừa mừng Sinh Nhật lên ba ngày thứ năm đầu tháng 6-2010. Sau hơn hai năm công tác trong Đội Quân Áo Xanh của cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa xứ Chí Hoà, tôi cảm nhận được đây đúng là một Gia Đình Lòng Xót Thương. Khách hành hương về đây không cảm thấy mình là người xa lạ. Họ cảm nhận bầu khí gần gũi thân thương với Chúa và với nhau. Những thành viên trong cộng đoàn cư xử với nhau như anh em trong một gia đình. Cuộc sống của họ không phải là hết khó khăn, nhưng bất cứ ai trong cộng đoàn, từ chị buôn gánh bán bưng, đến ông tổng giám đốc công ty, thậm chí một em học sinh, cũng đều thấm nhuần tinh thần yêu thương chia sẻ từ Lòng Thương Xót Chúa. Ngoài việc sốt sáng nguyện cầu, cộng đoàn còn thể hiện lòng yêu thương được lãnh nhận từ Thiên Chúa bằng hành động cụ thể sẻ chia với những anh chị em gặp khó khăn, coi đó là món quà nhỏ bé dâng lên Thiên Chúa.

Chính khi họ biết xót thương nhau như vậy, cho nên họ được Chúa xót thương. Tại chính “Gia Đình Lòng Thương Xót” này, nhiều người bị ung thư và những chứng bệnh nan y khác thuốc men trần gian bó tay, nhờ cộng cộng đoàn cầu nguyện, đã được Chúa chữa lành. Chính những anh chị em này, giờ đây trở thành chứng nhân sống động ra đi loan truyền Lòng Thương Xót Chúa và tích cực tham gia công tác bác ái của cộng đoàn, chăm sóc giúp đỡ anh chị em yếu đau bệnh tật, có hoàn cảnh ngã nghèo khó khăn nơi vùng sâu vùng xa.

Với lòng thương xót không bờ bến của Đấng Toàn Năng, với sự nhiệt tình bền bỉ của những tấm lòng rộng mở như Cộng Đoàn Cầu Nguyện Lòng Thương Xót Chúa nhà thờ Chí Hòa, “Bữa Cơm Tình Thương” ở Bệnh Viện Ung Bướu sẽ mãi duy trì, và còn phát triển hơn nữa, để những bệnh nhân và người nuôi bệnh với bớt nỗi lo về cái đói bên cạnh cái đau, để những con người khôn khổ đó cảm nhận được Tình Chúa qua tình con người, những con người có lòng xót thương.

Tạ ơn lòng thương xót vô bờ của Thiên Chúa, và mãi biết ơn những tấm lòng vàng đã nhường cơm sẻ áo cho những người cơ khổ.

Những ánh mắt ánh lên chút vui mừng khi xe cơm tới. Chị nhân viên Yến nói : “tôi thán phục tấm lòng nhân ái của bà con dành cho bệnh nhân nghèo”

Hình ảnh mẹ con em Lê. Em muốn gửi ánh mắt tự tin này thay lời cảm ơn cha và Cộng Đoàn Lòng Thương Xót nhà thờ Chí Hòa.

Những phần cơm mặn của nhóm đã tiếp cho em sự sống và niềm vui.

Thu Hương
Viện Ung Bướu, một lần ghé thăm

Nhật ký tháng 3/2011

HÈM XÉO

Có một việc lướt qua cuộc đời tôi và ngay tức khắc tôi nhận ra rằng sự việc đó ý nghĩa như thế nào. Có lẽ tôi sẽ không biết được những sự việc và những con người này từ đâu đến. Nhưng nếu tôi thờ ơ với họ, hãy nhớ rằng trong từng khoảnh khắc họ sẽ ảnh hưởng rất sâu sắc đến cuộc đời tôi.

Con mưa dầm dề nay làm tôi không sao ngủ được, người mệt nhoài. Nghĩ lại quãng thời gian “tiếp sức mùa thi”, mệt nhưng vui vì được tiếp xúc với nhiều hoàn cảnh, con người khác nhau, bao thăng trầm của những mảnh đời đã để lại cho tôi rất nhiều bài học về cuộc sống. Mỉm cười, tôi thăm lên một kế hoạch đi nghỉ ngơi đâu đó vài ngày để lấy sức tiếp tục công việc.

...Kém 7 phút 12 giờ khuya. Tiếng nhạc chuông reo lên, quá quen thuộc vào bất cứ giờ nào; bên kia tiếng người đàn ông nói giọng gấp gáp: “Anh Chiêu đó phải không?” Tôi ừ khô khốc (vì mệt thôi), “Anh có thể nói với cha Long giúp chúng tôi một việc...?”.

Trời mờ sáng, lật đật chạy ngay đến địa chỉ đã hẹn trước đêm qua. Vòng vèo vài con hẻm, tôi dừng lại trước căn nhà ọp ẹp bên bờ rác của lò thiêu nổi tiếng “bình hưng hòa”. Tiếng khóc trẻ thơ pha lẫn tiếng người nói to phát ra từ trong nhà, làm tôi quên luôn ly café sáng nay. Qua lời kể của một vài người hàng xóm về hoàn cảnh của người quá cố, gia đình chị C về đây cũng đã lâu, sống nhờ vào cái bờ rác bên cạnh nhà, bốn mẹ con quay quần,

cha thi đi làm xa lâu lâu mới về. Chị mang trong mình một căn bệnh quái ác, căn bệnh mà với người giàu cũng chỉ được vài tháng. Huống chi là chị, một thân nuôi con ăn học cho biết chữ không thôi cũng đã đủ mệt...Cách nay vài hôm chị thấy trong người khác lạ nên nhờ người hàng xóm đưa đi bệnh viện. Và căn bệnh quái ác ấy đã không tha chị, đã cướp đi người mẹ của 3 đứa con. Một người trong Cộng đoàn Lòng Thương xót Chúa giáo xứ Bình Thuận bảo lãnh đưa xác chị về và điện thoại cho tôi tôi qua.

Nghe qua câu chuyện, tôi xót xa không cầm được nước mắt. Bệnh tật rồi đi đến cái chết như hoàn cảnh như chị C thật đáng thương, nếu không có những con người biết thông cảm, giúp đỡ, xẻ chia.

Vốn tính nhanh nhẹn, tôi bắt tay ngay vào việc, liên hệ các nơi cần thiết để lo việc ma chay cho chị. Nhìn đàn con nheo nhóc của chị khi cùng vài người thân và nhóm áo xanh dâng lời cầu nguyện trước lúc tiễn biệt chị. Tim tôi se thắt lại với đồng cảm của cảnh mất mẹ. Cảnh mồ cô:

Từ nay con hết thấy
Trên trán mẹ hôn con
Những khi con phải đôn
Đau lòng mẹ la mắng
Kìa nhà ai bên cạnh
Mẹ con vỗ về nhau
Tìm mẹ con không thấy
Khi buồn biết trốn đâu.

Tôi hiểu được là nếu không có những giây phút này để vượt qua mọi khó khăn thì tôi khó có thể lấy lại được ý chí và sức mạnh qua câu chuyện đi liền vào hôm sau. Trên chiếc xe cà tàng hơn 1 tiếng đồng hồ. Tôi và một người thiện nguyện trong nhóm áo xanh đến nơi. Vùng đất phù sa của miền tây Nam bộ, giữa cánh đồng thơm mùi lúa đang trở bông, một mái nhà lụp xụp, xiêu vẹo. Mùi hôi tanh bốc lên nồng nặc khi anh em chúng tôi bước vào. Chiếc mùng cũ kỹ, hoen mốc được giăng giữa nhà. Trong nhà không có gì ăn được ngoài sự quan tâm của một vài

người hàng xóm tốt bụng, giúp gia đình này những bữa cơm qua ngày. Anh H, với căn bệnh hiểm nghèo, anh thều thào: “Tôi cảm thấy mình như người... sắp sửa đi xa, tội nghiệp vợ con tôi. Nghe nói trên Sài gòn có cộng đoàn gì đó hay làm việc bác ái, giúp đỡ, tôi nhờ người điện thoại hỏi liệu... ai dè, mấy anh xuống liền”. Rồi một ngày mưa dầm thối rữa, căn bệnh thế kỷ đã lấy đi cuộc đời anh. Trong căn nhà đột nát không để được chiếc quan tài, phải để nhờ nhà của một người hàng xóm. Đơn côi, lạnh lẽo, không một vòng hoa khác ngoài vòng hoa của cộng đoàn Lòng thương xót Chúa giáo xứ Chí Hòa. Đám tang anh H cũng được cộng đoàn giúp đỡ, sưởi ấm, lo cho mồ yên mả đẹp. Ngày anh vĩnh biệt vợ con đi xa, cơn mưa chiều đổ xuống.

Đám ma ai giữa mưa dầm gió lạnh!
Bốn người khiêng lắt lẻo chiếc quan tài
Người vợ kêu trời khan cả giọng
Ấm con thơ lần bước dưới mưa rơi.

Tôi nhớ từng khoảnh khắc những hình ảnh mà sau này có thể tôi không còn có cơ hội để trải qua nữa. Tiếp xúc với những người mà chưa từng nói chuyện, những hoàn cảnh bi ai. Tôi nhận ra rằng: Hãy để trái tim biết yêu thương. Bầu trời cao vời vợi vì thế hãy ngẩng đầu nhìn lên, tín thác tất cả vào lòng thương xót của Chúa. Tôi tin rằng Lòng thương xót Chúa luôn che chở dù cuộc đời là những lối mòn lầy lội, những con hẻm heo hút, những căn bệnh hiểm nghèo, những cơ cực đeo bám. Nếu cuộc đời này chỉ là một lối đi thẳng tắp, con đường đó an toàn và dễ chịu, nhưng sẽ rất nhàm chán và vô nghĩa.

Kiến khách Chiêu Trien
Trong cơn mưa dầm

Nhật ký tháng 4/2011

TÂM TÌNH CON THƠ

Vậy là con đã sinh hoạt trong Đội Quân Áo Xanh được hơn ba năm rồi. Thời gian trôi qua thật là nhanh. Giờ đây nhóm đã trở thành những người bạn thân thiết của con và thời gian sinh hoạt cùng nhóm là lúc con cảm thấy vui vẻ và thoải mái nhất. Ba năm trôi qua, nhờ nhóm mà con được đi nhiều nơi, gặp gỡ nhiều người. Có người chợt đến, rồi vụt qua, con chưa kịp nhớ mặt thuộc tên, nhưng trong con vẫn in dấu kỷ niệm. Họ đã tặng con nụ cười tươi, lời thăm hỏi chân tình, cái bắt tay nồng ấm, và nhất là đã giúp con nhận ra những giá trị thật trong cuộc sống.

Ngày lễ mừng kính Mẹ Fatima (13/8), con được tháp tùng cha linh hướng và các bạn trong Đội Quân Áo Xanh loan truyền Lòng Thương Xót Chúa trên vùng đất Bảo Lộc trong lành, yên bình và hiếu khách. Cái đẹp của Bảo Lộc không chỉ thấy nơi những ngọn núi phủ sương mờ lúc bình minh, những đồi chè bạt ngàn xanh mướt, mà còn ở những con người bình dị và đơn sơ.

Nơi dừng chân đầu tiên là nhà thờ Thanh Xá. Từ 1 giờ trưa bà con các nơi đã lũ lượt kéo đến chật nhà thờ. Nghi thức rước kiệu Lòng Thương Xót Chúa thật trang trọng dạt dào cảm xúc. Cộng đoàn LTXC ở đây hoạt động từ lâu, chủ yếu đến thăm viếng và cầu nguyện cho những bệnh nhân tại nhà. Đây là lần đầu tiên họ tổ chức một thánh lễ kính Lòng Thương Xót Chúa trọng thể trong nhà thờ có nhiều người đến tham dự nên ai cũng hồi

hộp, náo nức, niềm vui rạng trên nét mặt. Sau thánh lễ, 100 phần quà được những cánh Chim Xanh trao tận tay những gia đình có hoàn cảnh khó khăn. Những chiếc lồng đèn Trung Thu được các em thiếu nhi cầm đi tung tăng thật đẹp mắt. Chúng con nghỉ đêm tại nhà người trong cộng đoàn. Đêm Bảo Lộc se lạnh nhưng thật ấm áp tình người.

Buổi sáng Bảo Lộc sương mờ huyền ảo đưa những Cánh Chim Xanh đến giáo xứ Tân Thanh dâng thánh lễ kính Lòng Thương Xót Chúa với những người khuyết tật. Có nhiều người vui vẻ, cởi mở, nhưng cũng có những cô chú e dè khép kín. Có những em bé xinh thật xinh gánh trên mình những khiếm khuyết trông mà xót xa! Khi chúng con đến gần để giúp họ ghi giấy khấn, muôn người như một, chỉ xin ơn bình an cho gia đình, và ơn sức khỏe để có thể tự lực cánh sinh, không phải sống thân tâm gỏi, cạy nhờ người khác.

Một người đàn ông lặng lẽ ngồi. Con thấy bác chưa ghi lời khấn, cũng không vẫy tay nhờ các bạn Áo Xanh đến giúp. Con tiến lại ngồi cạnh, ngỏ lời :“Bác không viết lời khấn ạ?” Bác chỉ vào cánh tay phải và lắc đầu. “Con viết giúp bác nhé?” Bác im lặng. “Bác muốn xin khấn điều gì ạ?” Bác lặng lẽ chỉ vào cổ họng và lại lắc đầu.

Con lặng người. Bác không viết, và cũng không nói được. Tự nhiên con thấy mình có lỗi khi bắt gặp ánh mắt bác nhìn con cách ái ngại. Chúa ơi, lúc đó con bất lực quá. Con ngập ngừng : “Bác cứ gửi những ước nguyện của bác vào đây, không cần ghi cũng được, vì con tin Chúa và Mẹ hiểu cả...” Con gấp giấy khấn, cho vào phong bì và cẩn thận gửi lại bác.

Sau thánh lễ, trước giờ cơm trưa, chúng con trao tặng 350 phần quà cho bà con trong Hội Gia Đình Khuyết Tật Tin Yêu Bảo Lộc. Cô Dung là người phụ trách chính của Hội. Chồng cô trước đây là một thiện nguyện viên, đi làm nhà cho người nghèo, bị cây đè, chấn thương cột sống rồi bất toại. Anh mặc cảm, chán đời, không ra khỏi nhà. Từ khi được cha xứ gợi ý thành lập hội chăm sóc cho người khuyết tật nghèo và bất hạnh của tỉnh, vợ chồng cô bắt tay vào việc, xoá tan mặc cảm, và thấy cuộc sống mình vẫn

còn có ý nghĩa, có ích cho đời. Gia Đình Khuyết Tật Tin Yêu hiện nay có 291 thành viên, cùng hàng trăm thiện nguyện viên.

Lao mình trong cơn mưa tầm tã, chúng con đến nhà thờ Minh Rồng khi chiều xuống. Ngôi nhà thờ bằng gỗ xiêu vẹo được xây dựng cách đây hơn 40 năm đã xuống cấp nhiều. Giáo xứ với 3500 giáo dân, đa phần là người dân tộc Mạ. Vụ mùa khi được khi mát, đời sống bấp bênh. Dù vậy họ vẫn có giờ cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa mỗi ngày sau thánh lễ sáng. Thật hạnh phúc khi Lòng Thương Xót Chúa được phổ biến nơi nơi.

Nhìn nền móng ngôi nhà thờ mới vẫn còn dang dở, con nhận ra nét lo âu trần trở trong mắt người mục tử. Gởi tặng 100 phần quà cho những gia đình có hoàn cảnh thật khó khăn. Hít một hơi thật sâu để cảm nhận không khí trong lành phảng phất hương trà tươi mát. Sẽ trọn vẹn biết bao nếu nơi đây xây dựng xong ngôi thánh đường mới...

Chúa à,

Vào năm học mới, con sẽ không có thời giờ tham gia với Đội Quân Áo Xanh. Con thấy bứt rứt vô cùng. Những trải nghiệm trong từng chuyến công tác vừa qua, con xin lấy đó làm hành trang tiến bước để nó trở thành điểm tựa mỗi khi con chao đảo, thành niềm tin mỗi khi con thất vọng. Vì con nhận ra tình yêu Chúa, cũng giống bầu không khí thoảng hương trà tươi mát kia, là sức lực và nguồn bình an bao lấy con mỗi ngày, chỉ là con có nhận ra hay không mà thôi?

Lynn, *nuơng* chè Bảo Lộc

Nhật ký tháng 5/2011

KHI LỜI CẦU NGUYỆN BIẾN THÀNH HÀNH ĐỘNG

Trong cuộc sống, những lúc trà dư tửu hậu, con người ta thường bàn tán ngầm nghĩ nhiều sự đời. Người ta nói tới những điều kỳ diệu trong cuộc sống. Chẳng hạn, bạn có biết tháng 7-2011 có tới 5 ngày thứ sáu, 5 ngày thứ bảy, và 5 ngày chúa nhật không? Và điều này chỉ xảy ra một lần trong 823 năm. Rồi năm 2011 có những ngày 1/1/11; 1/11/11; 11/1/11; 11/11/11... Hết chuyện đời đến chuyện đạo, vấn đề tâm linh cũng được đem ra cân đo đong đếm. Nhiều người cho rằng thời buổi văn minh hiện đại, chỉ cần nhấn nút, alô một cái, từ ta sang tây cũng có thể vừa nói chuyện vừa nhìn thấy nhau được. Lướt web, thích đâu thì lịch chuột một cái thôi, hàng hà sa số tin tức phơi bày tỏ hiện. Mọi chuyện đều có thể nhờ khoa học kỹ thuật văn minh hiện đại giải quyết. Như vậy việc cầu nguyện có còn cần thiết nữa không? Việc lần chuỗi mân côi, chuỗi lòng thương xót có đem lại lợi ích gì không? Có làm cho cuộc sống tốt hơn, đẹp hơn không?

Hơn Cả Mọi Lời Biện Hộ

Hơn tất cả mọi lời biện hộ giành lấy sự thắng thua đời thường, có một cộng đoàn cầu nguyện đang mạnh mẽ lớn lên trong đời sống đức tin và biến lời cầu nguyện thành những hành động cụ thể thiết thực.

Bà con giáo dân Sài Gòn hơn bốn năm qua đã quen với hình ảnh cầu nguyện trang nghiêm và sống động tại nhà thờ Chí Hòa mỗi chiều thứ năm của “Cộng Đoàn Lòng Chúa Xót Thương”. Đây là một cộng đoàn cầu nguyện trong thương yêu, hiệp thông và chia sẻ. Bà con cũng đã quen và mến thương hình ảnh những Cánh Chim Xanh tận tụy phục vụ cộng đoàn, ân cần chận chu

trong việc tiếp nhận tấm lòng của khách hành hương đến sẻ chia bằng rất nhiều hình thức. Hoạt động của cộng đoàn không bó hẹp trong khuôn viên nhà thờ, không chìm lắng trong kinh nguyện hay lời giảng thiết tha. Vượt xa hơn, cộng đoàn đã dẫn thân vào lời mời gọi sẻ chia, đi và đi ngày mỗi xa hơn để người đến với người trong chan hòa yêu thương rộng mở. Người viết đã được đồng hành với Đội Quân Áo Xanh trong những chuyến cộng tác bác ái loan truyền lòng Chúa xót thương nơi những vùng sâu vùng xa, vào tận hang cùng ngõ hẻm, đến với những phận người rách nát... đã đến, đã thấy, đã nghe, và đã trải nghiệm được sự lớn mạnh của cộng đoàn cả chiều rộng lẫn chiều sâu, khi họ biết làm cho “lời cầu nguyện biến thành hành động”.

Con Đường Nông Thôn Tân Đông

Khi tiếng chuông nhà thờ đổ lúc 4 giờ sáng Chúa Nhật 26-06-11 kêu gọi con cái Chúa đến nhà thờ, cũng là lúc 150 Cánh Chim Xanh của cộng đoàn Lòng Chúa Xót Thương giáo xứ Chí Hòa tung mình với hàng tấn hàng hóa trong chuyến công tác bác ái đến giáo xứ Nước Trong và Tân Đông, thuộc giáo phận Mỹ Tho, tỉnh Long An.

Từ quốc lộ dẫn đến nhà thờ là con đường đất dài 3km sinh lầy, trơn trượt, bề ngang khoảng 1 mét. Trơn trượt là đã khổ, song con đường nhỏ tới mức hai xe chẳng tránh nổi nhau, cái ướt của cơn mưa, cái hẹp của lòng người, khiến không ít vụ va quệt xảy ra. Chuyện bên thắng té ngập sinh, bên thua lặn tòm xuống ruộng ướt mềm không phải là hiếm.

Chuyện những em bé đi học giáo lý, những cô thôn nữ đi lễ bị té, đến nhà thờ quần áo dính đầy bùn đất là thường! Nghe kể chuyện và mục sở thị mà thấy xót xa. Trước nhu cầu khẩn thiết của bà con và lời kêu gọi thiết tha của cha linh hướng, cộng đoàn quyết định tu bổ con đường nông thôn ấy để bà con giáo dân Tân Đông có thể dễ dàng đến nhà thờ và người dân trong vùng đi lại thoải mái. Thế là mỗi người khi đi lễ nhún chi tiêu một chút, lấy nước uống công cộng để bớt mua một chai nước, bớt mua một khăn lạnh, thêm một lời nguyện xin cùng Chúa. Thế là con đường

nông thôn đã hoàn thành. Khi chúng tôi đến nơi thấy họ hạnh phúc lắm. Niềm vui của bà con nông dân nghèo chẳng nói thành lời, nhưng trong trái tim đều nhủ thầm : lời cầu xin đã được cha yêu thương từ trời cao đáp ứng. Số tiền 120 triệu chi phí không nhỏ chút nào. Với lòng Chúa xót thương, và con người biết xót thương nhau, mọi sự đều có thể!

Lớp Học Dự Tòng Sóc Trăng

Lòng Chúa xót thương trải dài tới gần như tận cùng đất nước, khu vực bà con Khmer ở Sóc Trăng. Một tín hiệu làm Cộng Đoàn Lòng Thương Xót trỗi lòng. Bà con đa số là Việt kiều Campuchia, di tản về Việt Nam sau cuộc thảm sát của Khơ Me đỏ. Lượng giáo dân rất ít ở rải rác trong các phum sóc xa xôi. Cha phụ trách ngoài 75 tuổi, già yếu bệnh đau, lẽ ra được hưu dưỡng nghỉ ngơi, nhưng vâng lời bề trên, vẫn có nán lại gieo Tin Mừng cho bà con ở đây. Nhưng sao mà khó quá. Khó về vật chất. Khó cả tinh thần. Bà con thiếu thốn cái ăn, lại nghèo đói cả cái chữ. Phải có phương tiện đem Tin Mừng đến cho họ, và phương tiện ấy phải bền vững căn cơ. Những người dân nghèo ở đây muốn học đạo, nhưng không thể đến tham dự các lớp giáo lý dự tòng kéo dài 6 tháng hay một năm, mỗi tuần 2 buổi như ở thành phố được. Đường xa, đi lại khó khăn, không có phương tiện di chuyển. Chỉ còn cách quy tụ họ lại mỗi năm một lần, cho ăn ở tại chỗ, học liên tục trong 3 tháng, sau đó rửa tội để họ quay về thôn làng. Lớp giáo lý dự tòng trung bình mỗi năm là tám mươi người. Ngoài việc nuôi ăn ở, còn phải dạy chữ cho những người chưa biết đọc biết viết để dễ dàng gieo Tin Mừng vào từng con người mông muội ấy.

Chương trình khởi động. Nơi nhà thờ Chí Hòa mỗi chiều thứ năm vẫn vang lên tiếng nguyện cầu lòng Chúa xót thương. Lều phục vụ, các bạn Áo Xanh vẫn đón nhận từng tấm áo, từng ký gao, từng con heo đất nhỏ tích góp từng đồng xu. Và tại Sóc Trăng, lớp giáo lý dự tòng cho bà con dân tộc Khmer được Cộng Đoàn Lòng Thương Xót đỡ đầu. Cha phụ trách tuổi già sức yếu không còn phải lo cái ăn cái mặc cho họ nữa, mà chú tâm vào việc

khai sáng đức tin, gieo cái chữ cho họ, để sau khi được rửa tội, chính họ sẽ trở thành những giáo lý viên về bản, về phum đi loan báo Tin Mừng cho bà con thôn làng. Đó đây nơi bản làng, những chuỗi Kinh Thương Xót bằng tiếng Kinh hòa cùng tiếng Khmer vang vọng. Tin Mừng về một Thiên Chúa giàu lòng xót thương qua những con người biết xót thương nhau vang vọng truyền xa, xa mãi... Sáu mươi triệu chi phí cho chương trình quả thật là quý giá. Quý giá vô cùng. Sự hi sinh cụ thể trong tâm tình tín thác nguyện cầu đã thực sự trở thành những hạt giống tốt tươi trở sinh hoa trái.

Giếng Nước Xót Thương Bình Thuận-Bình Phước

Những Cánh Chim Xanh rời vùng đồng bằng bay lên miền cao trong chuyến công tác bác ái xứ Mẹ Thiên Chúa, tỉnh Bình Thuận. Nơi vùng cao này, nước thực sự trở thành vấn đề rất nan giải. Không còn hình ảnh lãng mạn cô gái Chăm đội vò nước nhỏ xinh yếu điệu. Người dân địa phương phải tận dụng mọi phương tiện đưa nước sạch về nhà. Họ phải cuốc bộ, xách tay hoặc đội trên đầu, gánh trên vai, khó nhọc lê bước trên đường đá sỏi. Họ phải thò bằng xe đạp, gắn máy, xe trâu, xe bò... Nước ngày mỗi cạn kiệt bởi hạn hán và sa mạc hóa, hậu quả tất yếu của việc phá rừng, khai thác cạn kiệt nguồn tài nguyên thiên nhiên cách tự tung tự tác. Mặt đất nóng như nung và con người thật sự là...khát! Khát nước sạch, và nhất là khát lòng xót thương!

Người linh mục lẫm tử và Đội Quân Áo Xanh đã đến đây dâng lễ và tặng quà cho bà con có hoàn cảnh khó khăn. Nhưng còn vấn đề thiết yếu là nước. “Anh em hãy cho họ ăn!” Lời của thầy Giêsu thôi thúc cộng đoàn lòng thương xót phải bắt tay vào việc, biến lời nguyện cầu thành hành động. Phải giúp họ thôi. Lòng thương xót không được dừng lại nơi chót lưỡi đầu môi nhưng phải thể hiện trong thực tế này là mang nước mát lạnh về cho họ. Lời phát động lại được kêu gọi tại cộng đoàn mỗi chiều thứ năm. Hoa nhân ái nở rộ như mùa xuân về dù giữa trưa hè oi bức. Một trăm năm mươi triệu đồng từ “những đồng xu của bà góa” đã biến thành “Giếng Nước Lòng Thương Xót Bình Thuận” !

Rời Bình Thuận, đến Bình Phước, người linh mục lẳng tử và 150 Cánh Chim Xanh đã đến dâng lễ tặng quà cho bà con ở xứ An Bình. Tình hình cũng không khá hơn. Núi đá cằn khô, xác xơ cỏ cháy. Nhưng đá cũng phải mềm trước lòng Chúa xót thương. Năm 2010, nơi vùng hoang mạc này cộng đoàn đã làm một giếng “Nước Lòng Thương Xót” hơn một trăm triệu. Năm nay 2011, cộng đoàn lại khoan đá thành giếng nước yêu thương với gần sáu mươi triệu.

Lớp Mẫu Giáo Tình Thương Xứ Lê Bảo Tịnh

Lòng thương xót tiếp tục lên cao nữa đến xứ Lê Bảo Tịnh, Bảo Lộc. Sau khi cùng cha linh hướng hiệp dâng thánh lễ, phát quà cho bà con, ấn tượng đối với những Cánh Chim Xanh là trẻ em ở vùng cao nguyên má đỏ môi hồng này. Chúng dễ thương quá đỗi. Nói chuyện thì chúng lú lo như chim, nhưng hỏi chuyện học hành thì lại lý nha lý nhí. Dem thắc mắc này hỏi cha sở, ngài bứt rứt như chính bản thân đang gặp bệnh khó ở trong mình, thở dài ngao ngán : “tình hình rất là tình hình đấy”! Thông thường trẻ em muốn biết chữ thì phải đi học, phải tới trường. Học sinh muốn vào được trường tiểu học thì phải có giấy “tốt nghiệp” mầm non. Nhưng mà ở đây lại không có lớp mẫu giáo thì lấy gì để “bé lên ba bé đi mẫu giáo” ? Mà không qua mẫu giáo thì không được vào tiểu học. Cái vòng tròn luẩn quẩn ấy đã trói chân trẻ thơ. Chúng thất học vì dù có trường tiểu học nhưng không có lớp mẫu giáo, thành ra chúng mới ngu ngơ, lý nha lý nhí !

À thì ra như thế ! Thông tin lại bay về cộng đoàn cầu nguyện lòng thương xót Chí Hòa. Tín hiệu phản hồi là một nốt nhạc vui: sẽ xây lớp học tình thương cho trẻ em vùng cao đi mẫu giáo. Lời cầu nguyện hiệp tình hiệp ý biến thành hành động. Sự trao ban có mục đích rất rõ ràng. Đúng người, đúng việc. Chúa rất yêu trẻ thơ. Con cái Chúa nơi cộng đoàn lòng thương xót Chí Hòa góp phần xây lớp học tình thương cho trẻ nhỏ. Tấm lòng rộng mở, 80 triệu đồng thành lớp mẫu giáo nơi xứ Lê Bảo Tịnh. Trẻ em hồng đôi má, ríu rít đôi chân. Cha sở thở phào vui phơi phới trong

lòng. Chia tay cao nguyên, đội quân lòng thương xót lại tiếp tục hành trình không mỏi.

Cây “Cầu Lòng Thương Xót” Xuân Dung và Nước Trong

“Nhịp cầu nối những bờ vui...” Câu hát nghe dễ thương nhưng thực tế quả là không dễ. Giáo điểm Xuân Dung, Túc Trưng, giáo phận Xuân Lộc ở vào địa thế sao mà khó đi lại thế! Bà con ở đây dường như bị cô lập với thế giới bên ngoài vì thiếu phương tiện giao thông. Đường xá cầu cống rất ít và lạc hậu. Để đi dự thánh lễ phải đi đò, đi phà, đi đường vòng. Nhiều cụm giáo dân muốn đi lễ phải vượt qua con đường sông nước hơn 17 cây số. Dù lòng yêu Chúa vẫn có nhưng thực tế đầy trở ngại khiến người ta ngã lòng. Sau khi đến dâng lễ, tặng quà cho bà con, khảo sát địa bàn, cộng đoàn rút ra một kết luận : lý tưởng nhất là có một cây cầu thì đường sông rút xuống thành đường bộ và đường vòng 17 km đến nhà thờ chỉ còn...3km! Giáo dân đi lễ sẽ vô cùng thuận tiện, đời sống kinh tế, văn hóa của khu vực này sẽ khởi sắc. Nhưng địa thế địa hình buộc phải đầu tư cầu bê tông kiên cố. Chi phí tính toán là 220 triệu đồng không là dễ dàng để có cây cầu mơ ước.

Cha linh hướng mời gọi cộng đoàn lòng thương xót cầu nguyện và cầu nguyện, mở lòng yêu thương và yêu thương, rồi mọi sự cũng sẽ thành. Đại diện bà con tới xin phép chính quyền sở tại. Chính quyền quá đỗi ngạc nhiên. Bà con lấy đâu ra tiền? Tiền ấy từ nguồn nào? Có chính đáng không đây !

Xin thưa là rất chính đáng, rất tử tế, rất đàng hoàng. Tiền này là từ sự hi sinh sẻ chia của bà con giáo dân từ cộng đoàn cầu nguyện lòng thương xót Chúa nhà thờ Chí Hòa, Sài Gòn. Ô thế thì quá tốt! Rất hợp lý hợp tình. Và thế là cây cầu được tất cả bà con lương giáo trong vùng đồng thanh đặt tên là “Cây Cầu Lòng Thương Xót” !

Chúa Nhật, cha linh hướng dẫn 150 em trong Đội Quân Áo Xanh trong chuyến công tác bác ái và khánh thành cây cầu “Cầu Lòng Thương Xót” mới được xây ở giáo xứ Nước Trong, tỉnh Long An, giáo phận Mỹ Tho. Bà con vẫn kể rằng, trước đây giáo

dân đi lễ phải qua một cây cầu gập gềnh lát lẻo, nhiều người đã bị té xuống sông, trong đó có cha sở. Chuyện thương tâm là một ông cụ sáng sớm mò mò đi lễ qua cầu bị vấp té lăn tòm xuống sông. Cụ yếu quá, uống một bụng đầy nước. May quá, khi vớt lên, cụ vẫn sống sót như một bằng chứng lòng thương xót của Chúa, nhưng đồng thời cũng là một nhắc nhở con cái Chúa phải làm gì để những chuyện thương tâm ấy không tái diễn. Chuyện cây cầu như là nỗi ám ảnh. Và một lần nữa từ cộng đoàn lòng Chúa xót thương nhà thờ Chí Hòa, thông điệp thực hành lòng xót thương lại tỏa lan : 100 triệu đồng xây cầu bê tông cho giáo xứ Nước Trong để bà lão, người già, trẻ em an vui tới nhà thờ dự tiệc yêu thương của Chúa...

Thay Lời Kết

Khi chúng tôi kể tới chuyện “cây cầu lòng xót thương” thì đêm đã rất khuya. Vẫn còn vô vàn câu chuyện về lòng thương xót như thế từ cộng đoàn cầu nguyện lòng Chúa xót thương giáo xứ Chí Hòa, như “chương trình tiếp sức mùa thi”, “học bổng lòng thương xót”, “bữa cơm từ thiện cho bệnh nhân ung thư”, “mái ấm cho người khuyết tật, già neo đơn, làm lỡ ”... không sao kể hết !

Chúng tôi nhỏ bé và tầm nhìn hạn hẹp nên chẳng dám kết luận gì.

Xin bạn khi đọc cứ ngẫm nghĩ và tự rút ra kết luận. Cá nhân người trải nghiệm chỉ xin góp một thiện ý. Khi cầu nguyện và gắn bó thực sự với Chúa bằng cả trái tim thì tự nhiên mỗi người đều cảm thấy sức mạnh và sự thôi thúc từ bên trong là phải biến lời cầu nguyện thành những hành động cụ thể, hữu hiệu và thiết thực. Tất cả hiệp thông cầu nguyện và liên kết với nhau để hành động. Thế là thành kết quả dạt dào, hoa mùa xuân sẽ nở tung bừng và đời rất chi là nồng ấm !

Tôi ngẫm, và bạn ngẫm. Tại sao chúng mình không cùng nhau tới cầu nguyện và tham dự thánh lễ kính lòng Chúa xót thương để rồi biết xót thương nhau, biết quan tâm sẻ chia cho nhau nhỉ ? Bạn ơi, đi cùng chúng tôi nhé ! Chúng ta cùng đi. Có Chúa đi cùng chúng ta. Có gì đâu mà ngại chứ !

Xương Thủy Tinh

Nhật ký tháng 6/2011

“PHÚC CHO AI BIẾT XÓT THƯƠNG NGƯỜI”

(Mt. 5,7)

Người đàn ông nằm trên chiếc giường nhỏ thờ dốc. Ông ta đợi một ai đó, quyết chí đợi. Những người hàng xóm luống cuống và sợ hãi dạt dần ra xa khỏi căn chòi nhỏ đơn côi bên hông một ngôi chùa.

Trời muốn đổ tối, một người phụ nữ rời giáo đường. Chị mặc nguyên áo dài dự lễ lao xe tới căn chòi nhỏ.

Đám đông tụ tập ra xa nhìn vào căn chòi. Họ hiếu kỳ tự hỏi người phụ nữ này định làm gì với người đàn ông đang hấp hối ấy? Căn chòi nhỏ im lặng rợn người. Chị cúi xuống thăm thì... Bàn tay người đàn ông từ từ buông xuôi... Một giọt nước mắt ứa ra, và bờ mi khép lại. Người đàn ông trút hơi thở cuối cùng thật êm ái nhẹ nhàng. Ông không có một người thân nào lo hậu sự. Chị vội nhắc điện thoại khẩn cấp gọi cộng đoàn cầu nguyện lòng thương xót Chúa nhà thờ Chí Hòa.

Nơi một nhà thờ khác, người linh mục lãng tử vừa rời khỏi thánh đường, nhắc vội điện thoại: “Con an tâm. Cộng đoàn lòng thương xót sẽ lo cho ông từ A đến Z!” Ngay sau đó, những “lệnh truyền yêu thương” được chuyển tới những Cánh Chim Xanh. Người lo liên lạc với trại hòm. Kẻ lo kiếm chỗ gói hài cốt. Những người khác đến cầu nguyện và trực đêm bên quan tài vì ông là người tứ cố vô thân.

Nơi xóm nhỏ, bên bãi rác, căn chòi có người đàn ông nằm bất động bỗng bừng lên, không còn sự tĩnh lặng tới đau lòng. Các bà mẹ công giáo tới bên người quá cố nguyện cầu. Nhóm Áo Xanh kéo tới mỗi lúc mỗi đông, họ xắn tay áo làm những công việc dường như từng rất quen thuộc. Đã có nhiều người nằm xuống không có người thân, những cái xác “vô thừa nhận” đã được cộng đoàn lòng thương xót nhà thờ Chí Hòa “đón nhận” lo mai táng tử tế.

Người đàn ông bạc mệnh trong căn chòi nhỏ ấy chính là ông Võ Văn Mai. Người đàn ông cách đây ba năm bỗng trở thành "nổi tiếng" qua các phương tiện truyền thông bởi cuộc đời quá đổi bất hạnh của ông. Suốt ba mươi hai năm, ông không có tên họ, không cửa nhà, sống đời du mục, ngày đi lang thang, tối chui vào túp lều dưới gốc cây bình bát. Ba mươi hai năm câm lặng ngác ngơ, cất nỗi buồn đau trong tim, bọc kín đời mình sau những trang phục, hành vi kỳ dị...

Ông Mai chỉ trở lại cuộc đời của một con người thực sự khi gặp một thành viên nhóm cầu nguyện lòng thương xót Chúa nhà thờ Chí Hòa. Vâng theo huấn lệnh yêu thương của Thầy Giêsu, với sự trợ giúp của cộng đoàn, chị cùng bạn bè đã vượt qua quãng thời gian suốt mấy năm trường cố gắng đem lại cuộc sống bình thường cho người đàn ông khốn khổ đó.

Câu chuyện của ông già bất hạnh còn được cha linh hướng cộng đoàn ưu ái chia sẻ với bà con. Giáo dân truyền tai nhau, nhiều đoàn thể các giáo xứ bạn cũng tìm tới chăm lo những ngày cuối đời người đàn ông. Thật là ấm áp !

Và ngày vinh phúc đã đến trước cửa. Chúa muốn đón ông đi. Ông nán lại đợi chờ. Đợi chờ những con người dù chẳng máu mủ ruột thịt mà cũng thành anh em, những Cánh Chim Xanh của cộng đoàn lòng thương xót nhà thờ Chí Hòa.

Và họ đã đến thật là kịp lúc kịp thời. Người đàn ông đó không có bất cứ thứ gì có thể đáng gọi là gia tài. Cộng đoàn lòng thương xót nhà thờ Chí Hòa lo cho ông già cô đơn ấy thật đủ đầy, thật trọng thị. Con người cùng khổ ấy đã được mọi ân phúc như những người con của Chúa từ nhân, được làm con Chúa, được những người con của lòng thương xót lo toan mọi sự cho ông ra đi về cõi vĩnh hằng bình an.

Ông Võ Văn Mai là một trong rất nhiều trường hợp neo đơn hiu quạnh được cộng đoàn cứu mang chăm sóc lúc cuối đời. Công việc ấy với những cánh chim xanh đã trở thành thường xuyên, bởi vì xã hội còn rất nhiều mảnh đời vỡ nát cần được sẻ chia như thế. Trong nhật ký công tác bác ái của những Cánh Chim Xanh còn ghi lại những trường hợp rất thương tâm. Có lẽ ngày

hạnh phúc, ngày đủ đầy rạng rỡ nhất của họ chính là ngày rời khỏi đời này và được ra đi trong vòng tay rộng mở của cộng đoàn cầu nguyện lòng Chúa xót thương :

* Bé Đinh Hoàng Phúc, 12 tuổi nhưng không có được niềm vui tuổi thơ. Căn bệnh ung thư xương khiến chân phải em to như bụng bà bầu, người thì quắt queo xơ xác. Mẹ em bán hết tài sản trong nhà lo thuốc thang cũng không cứu được em. Ngày em mất, chị đứng lặng cạnh xác con, không khóc nổi vì nỗi đau mất con. Nỗi lo thất ruột gan vì không biết đào đâu ra tiền mà lo ma chay cho con khiến chị cạn khô dòng lệ. Một người quen chị đã liên lạc với cộng đoàn lòng thương xót nhà thờ Chí Hòa. Và người mẹ bỗng khóc òa khi thấy Đội Quân Áo Xanh đến với chị chia sẻ mọi gánh nặng ma chay cho gia đình chị trong lúc khốn cùng nhất !

* Thê thảm hơn là gia đình chị Nguyễn Thị Tuyết Chung ở xứ Bình Thuận. Con mất chưa ráo mồ vì bệnh ung thư, vậy mà chỉ 33 ngày sau mẹ cũng qua đời. Lây lắt ba đứa trẻ đầu xanh bỗng trở thành mồ côi. Chẳng những lo tang ma cho hai mẹ con chu đáo, cộng đoàn cầu nguyện lòng thương xót Chúa nhà thờ Chí Hòa còn cử mang trợ cấp cho ba đứa con của chị.

* Những Cánh Chim Xanh vẫn nhớ hoài câu chuyện một đêm mưa lạnh, thông tin báo tới cộng đoàn khiến các Chim Xanh vội vã tung cánh bay lên đường, bắt chập gió mưa... Thì ra ngay bên gốc cây cạnh lề đường gần Bệnh Viện Hồng Bàng, có một thanh niên đang hấp hối. Anh là Nguyễn Văn Bé Sáu, mới ra tù ngày giáp Tết năm 2011. Khốn cho anh, thoát án tù anh bị nhiễm HIV, sống lang thang nơi xó chợ gầm cầu. Những Cánh Chim Xanh lập tức đưa anh tới “Mái Ấm Cầu Dừa”. Anh được sưởi ấm bởi ngọn lửa yêu thương của những cánh chim xanh và những thành viên trong Mái Ấm này. Niềm vui khiến con người khốn khổ ấy sống thêm một ngày. Anh ra đi nhẹ nhàng. Mọi việc hậu sự lại

được cộng đoàn lòng chúa thương xót nhà thờ Chí Hòa tận tâm chu đáo lo toan.

Song hành với rất nhiều hoạt động bác ái xã hội khác, công tác lo ma chay cho những người cô đơn khốn khó là một mảng hoạt động thường xuyên của cộng đoàn cầu nguyện lòng Chúa xót thương nhà thờ Chí Hòa. Với người linh mục phụ trách cộng đoàn này thì mọi con người đều đáng quý, cần được tôn trọng. Những con người nghèo hèn tội lỗi lại càng đáng quý đáng nâng niu hơn vì họ đơn côi, bị ruồng rẫy, cần lòng xót thương của cộng đoàn, và khi đối diện với sự chết thì họ lại càng phải được xót thương hơn bao giờ hết. Hiểu được ý nghĩa lớn lao của công việc, những thành viên trong Đội Quân Áo Xanh không nề hà quản ngại khó khăn. Mỗi đám tang mà cộng đoàn chăm lo là mỗi dấu ấn rất đẹp mà những cánh chim xanh lưu dấu lại tại các địa phương có người neo đơn, những nạn nhân xấu số nằm xuống.

Như trường hợp ông Võ Văn Mai. Xúc động trước sự quan tâm của cộng đoàn, những người phật tử của ngôi chùa cạnh nhà ông Mai đã họp nhau lại đề nghị được tới giáo đường dự tang lễ ông Mai. Một nghĩa cử của Đội Quân Áo Xanh khiến bao người rơi lệ : cảm thương người vừa nằm xuống không có lấy một người thân, phút sau cùng những Cánh Chim Xanh đồng loạt để tang ông như để tang một người anh em thân thiết. Những giải băng tím được quấn lên cánh tay những con người tình nguyện khiến mọi người lặng đi. Chính lúc này đây, ý nghĩa của lòng xót thương được biểu lộ thật trọn vẹn!

Tạ ơn Chúa đã luôn thương xót chúng con, và qua dấu chỉ việc làm bác ái của cộng đoàn lòng thương xót Chúa nhà thờ Chí Hòa chúng con nhận ra rằng chúng con cần phải biết xót thương nhau để đền đáp tình thương hải hà của Chúa. Và như vậy thì thiên đường không quá xa xôi. Quả là như vậy. Halleluia !

Thu Hương

Nhật ký “Tiếp Sức Mùa Thi” - tháng 7/2011

NGUỒN MẠCH TIẾP SỨC

“Trước đây khi ánh sáng của một ngày lịm tắt, tôi thường thao thức, trằn trọc. Tôi tự dần vật bản thân, thấy rằng đời mình thật nhạt nhẽo và vô vị. Nhưng bây giờ thì đã khác, trong những đêm dài thức đợi ngày thi với các em, tôi thấy như bừng lên ánh sáng của đức tin, niềm vui khi được sống cho người khác. Với tôi, được trở thành một Cánh Chim Xanh của cộng đoàn cầu nguyện lòng Chúa xót thương xứ Chí Hòa là một duyên phận tuyệt vời nhất của cuộc đời!”

***9g00 sáng tại sân nhà thờ Chí Hòa**

Sân nhà thờ Chí Hòa buổi sáng sớm thật bình an. Ở khu vực quảng trường Đức Mẹ La Vang có những “cặp đôi” sát cánh bên nhau. Những cặp đôi thật đặc biệt. Người đàn ông lam lũ bạc tóc da ngăm đen bên cô con gái rụt rè ngơ ngác như nai vàng. Người đàn bà bé nhỏ thôn quê tay xách nách mang bên cạnh cậu trống choai cao to lừng lững. Họ chính là những cha con, mẹ con từ các miền quê, vừa rời ga tàu bến xe là tìm đến với cộng đoàn lòng thương xót nhà thờ Chí Hòa. Họ đưa con cái mình tới đây vừa để tham dự buổi cầu nguyện và thánh lễ kính lòng thương xót Chúa, mà họ đã nghe biết từ lâu mà chưa có dịp đến, vừa để các bạn Áo Xanh dẫn tới các điểm tiếp sức mùa thi của cộng đoàn.

Ngay tại sân nhà thờ đã có điểm tiếp đón chu đáo. Các em sẽ được những Cánh Chim Xanh đưa về 1 trong 9 địa điểm phù hợp với nơi thi cử. Cộng đoàn lòng thương xót không có cơ sở vật chất nhưng có những tấm lòng biết xót thương. Chín điểm này là những căn nhà được chủ nhà cho mượn để sử dụng trong dịp tiếp sức mùa thi 2011. Đó là căn nhà mới mua, chủ nhà chưa kịp sử dụng đã nhường lại cho cộng đoàn dùng trước. Đó là những tòa nhà đáng lẽ cho thuê làm văn phòng kiếm được vài chục triệu mỗi tháng, nhưng chủ nhà đã khước từ món lợi nhuận này để cho các em đến ở như trong gia đình. Có lẽ chính nhờ thế mà khi đến đây, các sĩ tử chân ướt chân ráo từ quê lên tỉnh có được cảm giác thân thiện an toàn ngay từ phút gặp gỡ đầu tiên, và như thế là các em đã có "một gia đình" trong những ngày xa gia đình.

***9g30 sáng tại số 1014/62/8 CMT8-P5-Tân Bình**

Rất bất ngờ có một cuộc giao lưu ấm cúng vui vẻ giữa cha linh hướng cộng đoàn, các bạn Áo Xanh và thí sinh. Hôm nay người linh mục lãnh tử dành trọn ngày đi thăm 9 điểm tiếp sức mùa thi để động viên các thí sinh cũng như các tình nguyện viên.

Tại mỗi điểm, cha quy tụ các em lại, ân cần hỏi thăm việc ăn uống có đầy đủ không, chỗ ngủ nghỉ có thuận lợi không, việc đi lại có trở ngại gì không. Sau đó cha chia sẻ với các thí sinh kinh nghiệm khi làm bài thi, dặn dò các em phải đọc kỹ đề thi, không hấp tấp vội vàng, tránh tình trạng lo lắng thái quá, sợ hết thời gian mà làm lấy được, nhưng kém hiệu quả.

***10g00 sáng tại số 187/10 Phạm Văn Hai-P5-Tân Bình**

Ngôi nhà vốn là một cửa hàng bán đồ mỹ nghệ đã được chủ nhà biến đổi công năng thành nơi ăn ở cho thí sinh. Nhóm thí sinh vừa được các bạn trong Đội Quân Áo Xanh đưa tới tận trường nhận phòng thi, điểm danh. Tất cả sẵn sàng cho buổi sáng mai bước vào kỳ thi quan trọng. Để giảm bớt sự lo lắng, nhóm phục vụ đã có sáng kiến để các thí sinh đã trải qua kỳ thi đợt một giao lưu phổ biến kinh nghiệm cho các em mới tới dự thi đợt hai.

“Đi một ngày đàng, học một sàng khôn”, kinh nghiệm sẽ chia cho nhau là rất cần thiết.

Những tiếng cười xua tan đi lo lắng trên gương mặt non nớt của các sĩ tử đáng yêu. Cô bé Thảo đã nguôi không còn sụt sịt. Em vốn yếu ớt, đi một bước có mẹ kèm. Nhà nghèo, mẹ càng thương, com đùm com nắm đưa em đi thi đại học. Thi xong đợt một, gia đình báo hung tin bà ngoại em ngoài Bắc qua đời. Em bỗng rất cứng cỏi và bình tĩnh động viên mẹ về quê lo báo hiếu bà, còn em ở lại tiếp tục thi trường thứ hai, bởi ở đây em đã có các anh chị áo xanh gần gũi yêu thương như chính gia đình. Người mẹ rất ngạc nhiên trước sự mạnh mẽ của đứa con mà từ trước tới nay vốn yếu ớt, nhút nhát chẳng thể xa một bước. Thảo cố gắng thi đậu đại học kỳ này. Đó sẽ là món quà quý giá tặng bà, bởi bà rất ước ao và kỳ vọng vào cô cháu gái. Câu chuyện về Thảo như một món quà động viên các anh chị áo xanh tình nguyện rất nhiều. Họ như thấy mọi vất vả nhọc nhằn của mình được bù đắp động viên từ chính các thí sinh mà họ yêu thương như những đứa em ruột thịt...

***11g00 trưa tại 138 Huỳnh Thiện Lộc-Hòa Thạnh-Tân Phú**

Gian bếp thoáng đãng và sức nức mùi thơm, các bạn trong Đội Quân Áo Xanh cùng với phụ huynh đang chuẩn bị cho thí sinh bữa trưa. Với họ những ngày này vấn đề dinh dưỡng là quan trọng nhất, là bài toán phải giải đáp cách khoa học và cả thẩm mỹ của môn ẩm thực cộng đồng. Bữa ăn cho các em cần đủ dinh dưỡng, và vấn đề an toàn thực phẩm phải được đặt lên tầm quan trọng nhất.

Một thí sinh từ miền Bắc thì thăm: “Từ bé tới giờ, cho tới khi vào đây em mới được biết cuối bữa ăn cũng cần có món tráng miệng!” Còn cậu thí sinh tới từ Đắc Lắc thì xúc động khi kể về các anh chị áo xanh: “Hai giờ sáng em dậy ôn bài, đã thấy các anh chị cặm cụi chuẩn bị món bánh canh đôi món cho chúng em. Các anh chị đi lại nhẹ nhàng sợ chúng em mất ngủ. Em như thấy hình ảnh của mẹ ở quê, là con trai vậy mà em suýt khóc vì cảm động...”

Để có những bữa cơm ngon canh ngọt, các bạn phụ trách ẩm thực trong Đội Quân Áo Xanh tại 9 địa điểm đã phải vất vả đi chợ từ sớm, tìm cách thay đổi thực đơn hàng ngày sao cho các em ăn vừa miệng để có sức học và làm bài. Mỗi ngày cũng có những bà những chị âm thầm đem đến “tiếp sức” cho bó rau, ký thịt, cá, đậu, nước mắm, hũ tương... và nhất là gạo thơm cho các em ngon miệng. Đó, những tấm lòng xót thương!

***13g00 tại 639B Âu Cơ-Hòa Thạnh-Tân Phú**

Các thí sinh đang say giấc ngủ trưa. Các em cần được bảo đảm sức khỏe cho kỳ thi. Tìm một góc kín đáo, chúng tôi thì thầm chuyện trò cùng các bạn trong Đội Quân Áo Xanh đang lo dọn dẹp nhà cửa. Có lẽ điều làm các bạn xúc động là chủ ngôi nhà này. Chị là tân tòng và là một doanh nhân. Máy chị em thường đi tham dự những buổi cầu nguyện lòng Chúa xót thương ngày thứ năm ở nhà thờ Chí Hòa. Tự lúc nào họ bỗng yêu, bỗng gần bó và mở lòng chia sẻ cùng công việc bác ái xã hội của cộng đoàn. Ngôi nhà này là một biệt thự sang trọng dùng để cho thuê làm văn phòng. Vậy mà để tiếp sức mùa thi, chị đã ngưng cho thuê để cộng đoàn sử dụng làm điểm cho thí sinh lưu trú. Ngôi nhà thường ngày làm văn phòng giờ đây cho gần cả trăm em sinh hoạt.

Công việc tiếp sức mùa thi của cộng đoàn lòng thương xót sẽ không thực hiện được nếu không có những tấm lòng rộng mở của các chủ nhà. Những con người có lòng xót thương.

***14g10 tại 186H Bình Thới-Q11**

Một em áo xanh là sinh viên năm thứ nhất của trường đại học kinh tế đang tát bát cùng các anh chị Áo Xanh chuẩn bị thực phẩm cho bữa chiều. Mới năm ngoái em là một trong những thí sinh ngỡ ngác tới thành phố dự thi. Chính các anh chị áo xanh là người dìu dắt em từ khâu đón đưa, ăn ở, tới trường thi. Hôm nay cô bé đã trở thành một cánh chim xanh tình nguyện. Tất cả những Cánh Chim Xanh ghi nhớ lời dặn dò của cha linh hướng cộng đoàn. Lời ăn tiếng nói, cách cư xử của từng thành viên

không còn là hành động của cá nhân mình mà là đại diện cho cộng đoàn mười ngàn con người, cộng đoàn của lòng Chúa xót thương rộng mở. Vinh dự quá nhưng trách nhiệm cũng rất nặng nề. Phải cẩn thận tế nhị nhẹ nhàng khéo léo trong cách ứng xử, trong giao tiếp với các thí sinh. Tinh thần phục vụ phải hoàn toàn vô vị lợi. Sao cho khi đi phục vụ luôn toát lên được lòng thương yêu nơi những con người mang danh là cộng đoàn lòng thương xót.

***15g00 tại các địa điểm 97/12 Tân Quý; 291/6/1 Trường Chinh; 01 Lê Văn Phan; 1/151 Nguyễn Văn Quá...**

Bầu khí tập nập và khẩn trương. Các tình nguyện viên Áo Xanh vui vẻ liên lạc trao đổi với nhau. Tất cả đã sẵn sàng cho sáng ngày mai xuất kích. Từng Cánh Chim Xanh sẽ lãnh nhiệm vụ đưa các sĩ tử tới tận điểm thi rồi đưa về sao cho an toàn tối đa. Các phương án chống kẹt xe, tắc đường được thông qua rất chi tiết. Kỷ luật được thắt chặt. Không tivi, không nghe nhạc. Hạn chế tối đa việc đi lại. Bầu khí yên tĩnh cần thiết để các thí sinh tập trung ôn bài phải được bảo đảm. Ban hậu cần thức đêm chuẩn bị phần ăn sáng cho các em chu đáo. Buổi sáng đi thi, trước khi ra khỏi cửa, các Áo Xanh phải kiểm tra thí sinh lại lần cuối các giấy tờ cần thiết để không em nào quên mang hồ sơ dự thi theo. Họ còn thông báo cho nhau hay trong ngày hôm nay Chim Đầu Đàn đã tới tất cả chín điểm tiếp sức, căn dặn, động viên sĩ tử và Áo Xanh...

***22g20 tại điểm tiếp sức cuối cùng**

Người đàn ông trung niên kéo mền đắp cho từng sĩ tử. Chúng như những đứa con của anh đã ngủ say. Anh lặng lẽ rời điểm tiếp sức ra về. Công việc của một doanh nhân rất bận rộn nhưng anh tạm thời gác lại việc riêng, góp tay với cộng đoàn lòng thương xót để toàn tâm tham gia công tác tiếp sức mùa thi. Trước đây anh lấy việc kinh doanh, kiếm thật nhiều tiền làm đích sống, nhưng chẳng thấy vui. Chỉ từ khi đến với cộng đoàn và tham gia công tác bác ái xã hội anh như thay đổi cuộc đời. Từ chính kinh nghiệm của bản thân, anh ao ước giới doanh nhân có nhiều người

tham gia chia sẻ với cộng đoàn. Hẳn đêm nay người tình nguyện viên này sẽ có một giấc ngủ ngon và thanh thản hơn trước kia mỗi tối đi ngủ phải lo tính toán tiền bạc lời lỗ mà quên cả kinh tối!

***24g00 những đêm không ngủ**

Nhưng trong một căn phòng nhỏ đơn sơ nơi nhà dòng, đêm nay hẳn có một người không ngủ. Đó là người linh mục lẳng tử, cánh chim xanh đầu đàn. Bài toán lo chỗ ăn ở ngủ nghỉ cơm nước di chuyển đưa đón cho năm trăm người mỗi ngày trong suốt 3 tuần lễ, hẳn là không đơn giản. Một ngày nguyên chuyện ăn uống đã tiêu tốn hết hai mươi lăm triệu đồng. Và vấn đề rất quan trọng là phải đưa từng em đến tận địa điểm thi. Các con trẻ ấy từ quê ra, không rành rẽ đường không thể để chúng tự đi.

Chúa cũng sắp xếp để bên cạnh Chim Đầu Đàn ấy có người phụ tá rất đặc lực. Anh chạy suốt ngày đến chín điểm tiếp sức điều hành cả trăm Cánh Chim Xanh hoạt động chuẩn xác từng chi tiết. 12 giờ đêm anh còn phải kê xe rút hầm cầu. Từ 3 giờ sáng anh đã phải điều thêm xe 7 chỗ, 16 chỗ, xe ôm để đưa thí sinh đến trường đúng giờ. Điện thoại từ các nơi réo gọi liên tục. Những nơi khác không tiếp nhận thì cộng đoàn lòng thương xót luôn giang tay đón chào, không để ai thất vọng.

***Nguồn Mạch Tiếp Sức**

Vất vả cam go lắm. Nhưng có Chúa xót thương thì mọi sự sẽ viên mãn. Chúa sẽ lay động từng con tim, khối óc của cộng đoàn để tham gia hỗ trợ. Những bàn tay sẽ nắm lấy bàn tay, và những bước chân sẽ lại lên đường. Cứ mỗi chiều thứ năm khi nhà thờ Chí Hòa vang lên lời kinh lòng thương xót, thì trên các nẻo đường những Cánh Chim Xanh lại xoải cánh tung bay ra đi phục vụ trong yêu thương.

Những lời kinh nguyện lòng thương xót chính là nguồn mạch tiếp sức cần thiết nhất và quan trọng nhất. Tại mỗi điểm tiếp sức của cộng đoàn luôn có bàn thờ kính lòng thương xót

Chúa, hoa nến suốt ngày. Mỗi tối tất cả các thí sinh đều quây quần quanh bàn thờ để cầu nguyện.

Có lẽ điểm đặc biệt nhất trong chương trình tiếp sức mùa thi của Cộng đoàn lòng thương xót, đó là không chỉ “tiếp sức vật chất”, lo chỗ ăn ở đi lại cho các thí sinh. Nhưng trên hết và quan trọng hơn hết là “tiếp sức tinh thần” bằng những chuỗi kinh nguyện thí sinh họp nhau mỗi tối trước bàn thờ lòng thương xót Chúa. “Tiếp sức tâm linh” bằng những giờ cầu nguyện và thánh lễ kính lòng thương xót các thí sinh kéo đến nhà thờ Chí Hòa buổi chiều thứ năm trước ngày đi thi.

Chính Lòng Chúa xót thương mới là “nguồn mạch tiếp sức” đích thực để tấm lòng mời gọi tấm lòng, tấm lòng kết nối tấm lòng lan đi xa, xa mãi. Đây chính là màu nhiệm, là điều tuyệt diệu chan chảy từ lòng thương xót của Chúa từ nhân...

**Lạy Chúa Giêsu là “nguồn mạch tiếp sức” của chúng con.
Chúng con tín thác vào Chúa.**

**Thu Hương
Mùa thi 2011**

Nhật ký tháng 9/2011

VẪN ĐỢI ÁO XANH VỀ

Nơi xa xôi mòn mỏi đợi chờ

“**K**hi nghe nhóm tiền trạm chia sẻ chuyến công tác bác ái sắp tới, năm người trong **Đội Quân Áo Xanh** chúng tôi rất háo hức tình nguyện đến phục vụ một tháng ở cô nhi viện **Vinh Sơn 4-Kon Tum**. Song khi tới nơi, tất cả như chùng xuống trước thực trạng thê thảm của nơi heo hút này...”

Nhật ký công tác của **Hoàng Lan**, một trong năm chiến sĩ tình nguyện trong **Đội Quân Áo Xanh** của cộng đoàn lòng thương xót Chúa xứ **Chí Hòa**, đã nắn nét ghi những dòng suy tư như thế.

Vinh Sơn 4 là một cô nhi viện ở nơi heo hút cuối một con suối nhỏ nơi đại ngàn **Trường Sơn**. Ở đó đồng bào dân tộc **Ba Na, Xê Đăng** ở cheo reo trên các sườn núi và hầu như sống một đời tự cung tự cấp hoang sơ. Tình trạng thiếu thốn về y tế, thuốc men, cộng thêm những hủ tục vẫn chưa thể đổi thay khiến số lượng trẻ mồ côi, suy dinh dưỡng nặng, trẻ bị bỏ rơi ngày mỗi tăng. Chính vì vậy, hai cô nhi viện **Vinh Sơn 4** và **Vinh Sơn 6** được các nữ tu **Dòng “Ảnh Phép Lạ”** lập ra trong khả năng hạn hẹp của mình để cứu vớt những sinh linh vô tội ấy. **Vinh Sơn 4** có 150 trẻ được cứu mang. Trại có năm nữ tu đều là người dân tộc. Các nữ tu sống

đồng cam cộng khổ với bảy trẻ đáng thương, bủa vây quanh họ là vô vàn nỗi gian khó.

Nơi đèo heo hút gió này, cái ăn, cái mặc luôn luôn không bao giờ là đủ. Buổi sáng, nếu có đoàn cộng tác nào hỗ trợ thì mỗi em được nửa gói mì, nếu không có ai đoái hoài tới thì đành ...nhịn! Bữa trưa và tối là chính cũng chỉ có cơm với nồi canh là những lá khoai mì băm nhỏ ra trộn với muối và chút dầu, bóp đầu cá khô nêm vô, cũng dần được con đói lạnh. Năm Áo Xanh tình nguyện công tác ở đây một tháng, nghen ngào nhìn những em mồ côi vốn đã thiếu thốn tình thương mà ngay cả miếng cơm manh áo cũng không có đủ nữa.

Một tình nguyện viên Áo Xanh vừa quấy sữa vừa róm nước mắt xót xa. Có vài lon sữa ai đó cho, sơ đã nấu một nồi nước to thật là to, hòa sữa cho 150 đứa trẻ uống để cùng biết mùi thơm thảo! Trước cảnh khổ của đàn con, “Giá” Monic (người dân tộc gọi các nữ tu là Giá) dù đã ngoài bảy mươi đành phải thành người hành khất! Mỗi buổi sáng, một người dân tộc chở “Giá” Monic tới chợ Kon Tum cách đó 18 km để khất thực. “Giá” xin tất cả những gì có thể cho vào bụng được. Từ cộng rau tới miếng thịt mỡ thừa, từ con cá kho đến tí tép vụn... “giá” cũng dùm về nuôi đám nhỏ.

Chuyện ăn uống đã khổ mà chuyện học cũng là cả một vấn đề. Trẻ con thì rất cần cái chữ. Học sinh từ lớp 1 đến lớp 5 thì học ngoài sân, chỉ từ lớp 6 đến lớp 9 mới được học trong phòng. Phòng học là ngôi nhà tranh nửa, không thể phân biệt đâu là đầu nhà, đâu là cuối nhà, bởi mỗi đầu đều treo một tấm bảng. Lớp học chia thành hai phía day lưng vào nhau, và mỗi cái bảng lại phân đôi cho hai lớp khác nhau mới thật là ngộ nghĩnh. Cái phòng gồm bốn lớp ghép ấy đã mỗi ngày mỗi bền bỉ đưa cái chữ tới các em. Nhiệm vụ chính của năm bạn Áo Xanh thiện nguyện là chăm lo vệ sinh và dạy chữ cho các em. Hồn nhiên quá mà cũng thương quá đi thôi, khi một một trò lớn ngang vai cô bảo: “Tao không có muốn lên lớp, vì học cái chữ khó quá đi thôi. Tao chỉ muốn học hoài lớp 1 cho... dễ học!”

Chính vì thế có những em 10 năm vẫn xin ở lại một lớp. Nhiều em lên đến lớp 9 mà chỉ biết làm toán cộng và toán trừ

thôi, toán nhân và chia thì lắc đầu cười trừ ! Các em đi chân đất đến trường. Không có cặp, tay cầm mấy cuốn tập và cây bút thôi. Chỉ có một bộ đồng phục, gặp trời mưa ướt, phơi chưa kịp khô thì đành chịu!

Chuyện khó khăn chật vật ở Vinh Sơn 4 thì còn rất là dài, song có một sự cấp bách đáng lo lắng nhất là nguồn nước sạch.

Con suối sát cô nhi viện là nguồn nước duy nhất cho nơi này lại nằm ở cuối nguồn. Khi có một vài cơn mưa, mực nước tăng chút ít thì lại mang theo tất cả mọi chất thải từ thượng nguồn như phân gia súc, rác, lá mục...và Vinh Sơn 4 lãnh đủ! Còn khi nắng, nước gần như cạn rột không đầy một gang tay, ngay cả cua suối cũng không có chỗ sống đành phơi mai chịu nắng cùng đá sỏi. Các sơ đành chất nước từ con suối vào một cái vũng, gọi cho sang là cái hồ! Tất cả dì cháu, cùng hàng ngàn bà con quanh vùng, trông cây vào cái hồ đó.

Từ ăn uống, tới tắm giặt đều trông vào cái vũng tí teo. Và đây chính là tai họa cho bệnh phong, cũng như vô vàn các chứng bệnh da liễu bùng phát. Tuy bệnh phong là một bệnh đã được nhà nước khống chế theo chương trình quốc gia, nhưng tại đây do không có sự lưu thông nguồn nước nên sự bùng phát về bội nhiễm trên bệnh nhân là đáng báo động đỏ. Các trẻ ở Vinh Sơn cũng không ngoại lệ, đa số các em bị nhiễm trùng và ghẻ chốc, rất đổi xót xa.

Hơn 1000 người bệnh phong cùi ở rải rác trong 7 ngôi làng thuộc giáo xứ Đức Hưng mà chỉ có một cái giếng thì làm sao bệnh không lây lan? Sẽ không làm cách chi đổi thay nếu không có nước sạch. Muốn có nước sạch thì phải có tiền khoan 7 giếng nước cho mỗi làng cùi ở đây.

Lòng Thương Xót Áo Xanh Đã Đến

Nghe nhóm thiện nguyện chia sẻ về tình hình ở cô nhi viện Vinh Sơn 4, người linh mục lãnh tử quyết định phải “dốc hết tình này” trong chuyến cộng tác bác ái mỗi cuối tháng của cộng đoàn lòng thương xót giáo xứ Chí Hòa cho Gialai-Kontum.

Năm giờ sáng ngày thứ sáu 26-8-11, khi thành phố còn ngái ngủ, năm mươi Cánh Chim Xanh đã xoải cánh lên đường với hàng chục tấn hàng hóa. Đây là chuyến công tác xa nhất, lâu ngày nhất, vất vả nhất trong năm. Áo Xanh phải đem Lòng Thương Xót của Chúa đến cho những người dân nghèo miền núi đồi hiu hắt này thôi.

Sau 15 tiếng lác lư trên đường đồi núi gập gềnh bụi mù hiêm trở, 9 giờ đêm, đoàn công tác đã có mặt ở xứ Đức Hưng-Gialai-Giáo Phận Kontum. Ra tiếp đoàn là vị mục tử 86 tuổi, đã nhiều năm gắn bó với con chiên, sông chết vì đàn chiên gây xơ xác này!

Mới 6 giờ sáng bà con từ các buôn làng đã lục tục kéo đến dày đặc sân nhà thờ để nhận quà, có những người đã phải lội bộ cả 40 km đến đây. Những Cánh Chim Xanh mau mắn trao tận tay bà con 600 phần quà là gạo, quần áo, mì gói, muối, trảng hạt Mân Côi và ảnh Lòng Thương Xót Chúa. Ba trăm phần bánh Trung Thu, bong bóng và lồng đèn được phát cho các em thiếu nhi.

Phải tiếp tục lên đường đến cô nhi viện Vinh Sơn 4 và Vinh Sơn 6 thuộc làng Konteneh, huyện Konray cho kịp 10 giờ sáng để trao 2 tấn gạo, 2500 gói mì, bánh và lồng đèn Trung Thu cho 200 em cô nhi ở đây. Sáng hôm nay là ngày hội lớn vì cả đời các em chưa bao giờ được nhìn, được cầm, được ném và thưởng thức cái bánh Trung Thu xem hương vị nó ngon như thế nào. Ước mơ tuổi thơ với lồng đèn và bánh Trung Thu giờ đã thành hiện thực và đang được bay bổng cùng với trái bong bóng thật to thật đẹp trên tay cùng với những giọt nước mắt bịn rịn chia tay những Cánh Chim Xanh, nhất là 5 bạn Áo Xanh đã ở đây một tháng chia sẻ cuộc sống cơ cực và cho các em con chữ...

Những giọt nước mắt lăn dài, những vòng tay ôm chặt, những bước chân quỵến luyến, và những ánh mắt buồn rười rượi như muốn nói với những Cánh Chim Xanh rằng “người ơi, người ở đừng về...”

Hôm nay cũng là ngày khánh thành “Giếng Nước Lòng Thương Xót” do cộng đoàn lòng thương xót Chí Hoà tài trợ cho cô nhi viện Vinh Sơn 4 với kinh phí 70 triệu đồng. Những giọt nước

phun lên từ độ sâu 30 mét làm vỡ òa niềm hạnh phúc trong nước mắt và nụ cười. Từ đây các em cô nhi không còn phải tắm gội trong con suối ô nhiễm nữa. Dòng nước trắng xóa, dòng nước mát lành, dòng nước của lòng xót thương từ Đấng giàu lòng thương xót tưới gội làm mát rượi không chỉ các em mà hàng ngàn bà con trong các buôn làng lân cận nữa. Già làng AKÁ reo vui như trẻ thơ : “Giàng ơi! Nước về!

Nước về!” Già vui khuôn mặt nhăn nheo trong dòng nước mát.

Bịn rịn chia tay các em cô nhi trong nước mắt và tiếng nức nở nghẹn ngào, những Cánh Chim Xanh bay đến viếng Đức Mẹ Măng Đen. Dâng lên Mẹ những nỗi niềm, những vui buồn sướng khổ của phận người. Dâng lên Mẹ những chuyện cộng tác thám đơm mồ hôi nước mắt, những mảnh đời vỡ nát, những lời khấn nguyện, xin Mẹ chuyển cầu lên lòng Chúa xót thương.

Sau cả một hành trình dài, những Cánh Chim Xanh đến được giáo điểm hẻo lánh IAR'SUOM-Gia Lai lúc 10 giờ đêm. Ai cũng tranh thủ chợp mắt để lấy sức cho chuyến công tác ngày mai. Giấc ngủ đến thật nhanh, dù ngủ bờ ngủ bụi giữa bạt ngàn núi rừng muổi mòng không chăm êm nệm ấm như ở thành phố!

Khi núi rừng thức giấc bởi tiếng chim kêu vượn hú cũng là lúc Chim Xanh đã chuẩn bị xong 600 phần quà cho những gia đình nghèo, cùng 500 phần bánh và đèn Trung Thu cho các em thiếu nhi người dân tộc.

Sân nhà thờ sáng nay rộn rã tiếng cười và nét mặt vui tươi hơn hở. Người lớn ôm gạo, mì, quần áo, muối, thuốc. Trẻ con tung tăng lòng đèn bong bóng, bánh Trung Thu. Tất cả cùng hiệp dâng thánh lễ trong tiếng nguyện cầu, ca hát bằng tiếng dân tộc. Dù Chim Xanh thành phố không hiểu tiếng dân tộc, nhưng nhìn ánh mắt nụ cười, nét mặt và cử điệu sinh động của những người dân tộc tham dự thánh lễ thì biết chắc rằng họ đang ngợi ca Lòng Thương Xót Chúa.

Một kỷ niệm khó quên trong chuyến công tác này đó là vấn đề vệ sinh. Bạn nào cũng muốn nhanh chóng “giải quyết nỗi buồn” cho thoải mái. Các bạn nữ thì thắm, rụt rè e ngại, rồi đùn

đẩy nhờ vả các bạn nam hỏi WC ở đâu. Các quý anh cũng chẳng khá gì hơn, vò đầu bứt tóc, bứt tai, rồi đánh bạo hỏi thăm cha sở. Thình lạng một lát, cha bỗng phá tan không khí ngại ngùng: “Thì nương ngô xanh tốt thế, cứ thiên nhiên đi các con!” Các bạn nữ then đỏ bừng mặt mũi, đỏ cả lỗ tai xinh xinh. Nhưng mà quả thật cha sở không hề đùa, nơi heo hút này, cái nhu cầu tối thiểu, thiết yếu của con người, chỉ còn duy nhất một cách là cứ “thiên nhiên” và tự nhiên như thế nơi vườn ngô nương rẫy!

Vâng quả là bức bách, nhưng mà lực bất tòng tâm. Khi đồng bào vùng núi đây chỉ còn bám vào tài nguyên thiên nhiên là núi rừng đang kiệt quệ dần để kiếm sống qua ngày, cái ăn bỏ vào miệng còn đang bấp bênh, thì cái muốn cho ra, cứ cho ra tự nhiên chứ biết làm sao được? Dân ở nhà, cần thì ra vườn ngô “thiên nhiên” còn được, nhưng tới giáo đường mà “thiên nhiên” ngay ở nương ngô thì cũng thật khó xử, khó coi... Thật là khó tứ bề! Người linh mục tử ngoại tám mươi tuổi của đoàn chiên nghèo nơi xa xôi này buồn lắm lắm...

Cha khao khát các con chiên của mình được hưởng sự văn minh, không thể mãi “thiên nhiên” giữa nương ngô mãi được. Nhà vệ sinh tại từng gia đình thì chưa thể mong ước, nhưng tại giáo đường thì rất cần có 9 nhà vệ sinh để góp phần làm cho khu vực nhà thờ được văn minh sạch sẽ, và người đến tham dự thánh lễ cũng cảm thấy thoải mái khi có nhu cầu.

Giải pháp của Lòng Xót Thương

Trong báo cáo của nhóm tiền trạm **Đội Quân Áo Xanh**, mọi khó khăn của những giáo điểm nghèo miền núi được miêu tả rất chi tiết.

Người linh mục lãnh tử trữu nặng suy tư. Chuyến công tác bác ái cuối tháng 8 của cộng đoàn cầu nguyện lòng thương xót Chúa nhà thờ Chí Hòa lần này khá nặng nề. Ngoài 1200 phần quà cho các gia đình nghèo, 1000 bánh và lồng đèn Trung Thu cho các em thiếu nhi, thì giếng Nước Lòng Thương Xót (70 triệu) ở cô nhi viện Vinh Sơn 4; rồi 7 giếng nước cho 7 làng của 1000 người bệnh phong cùi ở Đức Hưng (154 triệu); và 9 nhà vệ sinh (110

triệu) cho bà con xứ IAR'SUOM được người linh mục lắng từ gạch đậm bằng mực đỏ! Giá nào cũng phải thực hiện!

Tại thành phố, từng hồi chuông lại reo vui ở các địa điểm cầu nguyện lòng Chúa xót thương, cộng đoàn lòng thương xót nhà thờ Chí Hòa một lần nữa lại đảm nhiệm vai trò tiên phong trong công tác bác ái. Người linh mục lắng từ ấy lại dong duổi khắp nơi loan truyền lòng thương xót Chúa, dồn tâm sức cho các bài giảng dưới sự soi dẫn của Chúa Thánh Thần, mang theo mơ ước, nỗi niềm của những người dân nghèo đang cần những tấm lòng xót thương.

Giải pháp lòng thương xót là cầu nguyện và thực hành lòng xót thương, vì “Phúc cho ai biết xót thương người, họ sẽ được Chúa xót thương”

Và từ những nơi xa xôi hẻo lánh, hàng ngày, hàng tháng, bà con nghèo, người cùng khổ, kẻ ốm đau bệnh tật, các em cô nhi Vần Đới Áo Xanh Về...

Thu cao nguyên

Nhật ký tháng 10/2011

DẤU LẶNG CỦA BẢN TÌNH CA LÒNG XÓT THƯƠNG

“**Chúa nhật cuối tháng này Đội Quân Áo Xanh của cộng đoàn lòng thương xót Chí Hòa đi công tác bác ái ở đâu vậy anh ? Đi mấy ngày vậy ? Đi bao nhiêu người ? Khi nào đăng ký đi ? Còn chỗ không chị ?...**”

Mỗi thứ năm ở nhà thờ Chí Hòa, dù bận rộn tíu tít với công việc phục vụ cộng đoàn, những Cánh Chim Xanh vẫn kịp trao đổi nhau những câu hỏi như thế. Suốt 4 năm qua, Chim Xanh đã rất quen thuộc với những chuyến công tác bác ái tổ chức quy mô và khoa học với hàng chục xe chở hàng hóa, hàng trăm chim xanh đi trong đêm cuối tuần, và về vào sáng thứ hai để kịp hòa vào dòng cuộc sống.

Bà con giáo dân của cộng đoàn cầu nguyện lòng thương xót xứ Chí Hòa cũng rất tự hào kể cho nhau nghe về hành trình loan truyền lòng thương xót của cộng đoàn. Chính họ là những người góp phần vào công việc “loan truyền lòng thương xót” bằng hành động “thực hành lòng xót thương”qua những đóng góp bác ái sẽ chia mỗi ngày thứ năm khi đi cầu nguyện và tham dự thánh lễ kính lòng Chúa xót thương ở đây. Họ là những người Công Giáo và không Công Giáo, là những người trong nước và ngoài nước, là những người ốm đau cũng như khỏe mạnh, là kẻ nghèo khó cũng như người giàu có. Những món quà sẽ chia ấy tích góp từ tấm lòng của em bé, thanh niên, trung niên, cho đến ông già bà cả, từ đồng bạc để dành tiền ăn sáng của em học sinh, đồng tiền lẻ của bà nội trợ, chút lương cơm cỗi của anh chị công nhân, cho đến tiền dành dụm cau trầu của những cụ ông cụ bà...

“Vậy là tháng này mình không được đi công tác cùng đoàn hả chị?” Một chim xanh nhỏ hỏi chim chị với vẻ tiếng nuối ngán ngờ. Chim chị dịu dàng: “Có sao đâu em! Công việc nào cũng có giá trị trước mặt Chúa mà. Tuy không có điều kiện tham gia trong những chuyến công tác bác ái của cộng đoàn đến vùng

sâu vùng xa, nhưng công việc của chúng mình là thay mặt cộng đoàn mỗi ngày đi thăm viếng an ủi giúp đỡ và đem niềm vui đến cho những phận người nghèo hèn khốn khổ rải rác khắp hang cùng ngõ hẻm. Công việc tuy âm thầm nhỏ bé như những dấu nhạc lặng nhưng cũng rất thú vị em ạ !”

Bám theo những Cánh Chim Xanh trong “nhóm xác minh”, chúng tôi được nghe, được chứng kiến một công việc lặng thầm mà không hề nhỏ của cộng đoàn cầu nguyện lòng thương xót Chúa xứ Chí Hòa. Mỗi thứ năm có rất nhiều người đến xin cộng đoàn giúp đỡ. Trong số đó có những hoàn cảnh rất đáng thương, rất cần giúp đỡ. Nhưng không thiếu những kẻ ăn không ngồi rồi, lợi dụng lòng tốt của bà con giáo dân. Ấy là chưa kể có “nhóm chặn dất” đầu gấu, đứng sau lưng giật dây những người ăn xin, được bao nhiêu phải nộp hết lại cho họ. Để tránh hình ảnh nhếch nhác của những người ăn xin kéo đến trong giờ cầu nguyện, và tránh tình trạng “tranh tối tranh sáng” này, theo hướng dẫn của Chim Đầu Đàn, “nhóm xác minh” có nhiệm vụ ghi tên và địa chỉ của những người đến xin giúp đỡ. Rồi những ngày trong tuần, nhóm sẽ lần theo địa chỉ đến gặp gỡ xác minh đúng người đúng việc và trợ giúp kịp thời những hoàn cảnh ngặt nghèo ở khắp nơi, trong thành phố và cả những vùng rất xa xôi hẻo lánh...

Công việc xác minh, tìm tới thăm viếng những hoàn cảnh cụ thể quả là không dễ dàng. Đôi khi chỉ là những dòng tin viết vội trên mảnh giấy học trò : “Cha lành tử ơi, ở Dầu Giây xứ Minh Hòa có một xóm trên sườn đồi khốn khổ rất cần giúp đỡ!” Mảnh giấy được Chim Đầu Đàn chuyển cho “nhóm xác minh” với lời dặn dò phải tìm ra xóm nhỏ này, đến tận nơi và giúp họ.

Vậy là lên đường. Mười bốn chàng trai cô gái trẻ, bỏ lại thành phố sau lưng, những ồn ào náo nhiệt của thị thành dần xa khuất. Sau hàng trăm cây số cũng đến được địa bàn. Nhưng xóm nhỏ ấy ở đâu, đối tượng là những ai thì quả là còn mờ mịt.

“Thì cứ đâu có thập giá, có người nghèo khổ, nơi ấy có Chúa của chúng mình, nơi ấy có anh em cần đến lòng thương xót!” Họ tự bảo nhau như vậy.

Thế là Chim Xanh lên đường, băng qua rẫy, men theo những lối mòn. Lặn lội dò đường mãi rồi cũng thấy một căn chòi nhỏ xít, chỉ có mỗi cái mái che trên bốn cây cột khẳng kheo, có một bóng bà cụ già ngồi lom khom, cứ y như một bà cụ bước ra từ trong một câu chuyện cổ xưa xa tít mù vậy.

Đó là bà cụ Liên. Cụ đã 92 tuổi, tai thì lảng và mắt mờ quá rồi. Khi biết tiếng lao xao là người lạ tới chơi chứ không phải chồn sóc chạy qua, cụ mừng chảy nước mắt. Cụ líu riu : "Ăn cơm với lão nhé! Có đói bụng không mấy cháu ?" Chúa ơi ! Cụ mời mười mấy Chim Xanh ăn dùm cơm và chút muối trắng mà cụ vừa đi xin được !

Tất cả như lặng đi trong khoảng khắc, rồi bật lên tiếng nghẹn ngào rung rung. Thương quá một tấm thân già cô độc lại đói ăn, thèm áo, thèm cơm, và thèm nhất có người tới chơi cùng. Thương quá khi nhà không có hạt gạo mà vẫn mở lòng mời Chim Xanh ở lại dùng cơm.

Đi và đi nữa để tới với đôi vợ chồng già tuổi ngoài 80. Cụ bà thì đui mù. Cụ ông bị bom đạn chiến tranh lấy mất đôi chân, lê trên mặt đất bằng hai cái ghế. Một Chim Xanh bé cụ ngồi trên tài sản duy nhất trong túp nhà là cái vạt giường tre. Hỏi cụ bà sống bằng gì, cụ bảo có đứa con gái đi làm mướn cả ngày, tới về có gì ăn đó. Hỏi cụ ông điều gì khiến cụ vui để sống với nghịch cảnh khó khăn, cụ bảo : "Cái cảnh già chúng tôi, vợ mù đui, chồng không chân không cẳng. Cả đời loay hoay trong cái lều nát, chẳng có gì vui, chỉ bám vào lòng Chúa thương xót mà thôi. Ngày ngày chúng tôi vẫn khẩn xin Chúa. Thật là xiết đôi mừng vui, hôm nay Chúa cử sứ giả đến thật !"

Hai cụ vui sướng quá sức, cứ gọi các Chim Xanh là "quý ông và quý bà". Hai cụ cười móm mém mà nước mắt lại ứa ra. Nhận quà của cộng đoàn mà tay cụ run run, một hai chuyển lời đa tạ cha và cộng đoàn. Hỏi hai cụ ao ước điều gì. Bất ngờ quá, bà cụ chẳng ao ước cao xa : "Ước chi Chúa cho tuần được hai bữa ăn no, có cái hạt vẹt luộc là vợ chồng tôi vui thỏa. Cứ đầu tuần một bữa, cuối tuần một bữa thì sướng biết bao, còn mấy ngày kia đói

đã cũng đã quen. Chớ đầu tuần, cuối tuần đói bụng, mặt mũi rầu rĩ khó ưa, chán lắm !”

Ở một con hẻm nhỏ đường Âu Cơ trong thành phố, một Chim Xanh đi xác minh đang dừng xe hỏi thăm chị bán tủ thuốc lá vỉa hè địa chỉ một gia đình khó khăn xin cộng đoàn giúp đỡ.

Chưa đầy ba mét vuông của một góc căn bếp, ngay sát nhà vệ sinh, người chủ tốt bụng đã đồng ý ngăn đôi diện tích căn bếp cho cặp vợ chồng trẻ trú ngụ. Trên nền nhà đưa trẻ với cái đầu to bởi căn bệnh u não đang thờ đốc. Người mẹ trẻ có gương mặt ngơ ngác chỉ biết cười hiền. Chỉ khi anh chồng lật đật chạy về thì sổ ghi chép của Chim Xanh mới ghi đủ chi tiết : Đây là một gia đình có hoàn cảnh rất khó khăn. Chồng phụ hồ, vợ bị ngẩn ngơ, con u não bệnh viện trả về vì hết khả năng điều trị. Thôn thớt trái tim áo xanh là ánh mắt và giọng trầm chắc nịch của người đàn ông : “Tôi tin chắc con tôi sẽ sống. Vợ tôi tuy khờ nhưng cô ấy rất yêu con. Từ ngày có được đứa con, cô ấy dường như có chút trí khôn. Cô ấy hát ru con dễ thương lắm. Tôi khẩn thiết xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho vợ con tôi, cho gia đình chúng tôi mãi được ở bên nhau để yêu thương, và cùng nhau tụng ca danh Chúa!”

Bù đắp cho mọi vất vả khó khăn, bản báo cáo của những Cánh Chim Xanh trong “nhóm xác minh” được gửi tới Chim Đầu Đàn rất rõ ràng, chi tiết và chính xác. Qua công tác xác minh, đến tận nơi, thấy tận mắt những mảnh đời cùng khốn, những cánh chim xanh như thấy trái tim mềm hơn bởi thương yêu và đồng cảm. Từ những “báo cáo tiền trạm”, công tác được triển khai đúng người đúng việc đúng nơi. Cơm áo gạo mì đến với người còn chưa ấm chưa no, tiền viện phí thuốc men được đến với người túng nghèo lâm bệnh ngặt, đường sữa cho những bé suy dinh dưỡng, người già neo đơn, bà mẹ lỡ lầm, những em học sinh được tiếp tục cắp sách đến trường, những mái nhà được cất lại, những vách lá được sửa chữa, nền nhà được san lấp sạch sẽ, nhà vệ sinh, nhà tắm được dựng lên... Cuộc sống của những mảnh đời vỡ nát ấy đang được dần dần lắp ghép lại bởi lòng xót thương của cộng đoàn cầu nguyện lòng thương xót.

Sẽ không thể nào thống kê cho hết những số phận được đổi thay từ sự trợ giúp đầy tình người và khoa học của cộng đoàn suốt 4 năm qua. Nhờ “nhóm xác minh” này mà mọi sự chia sẻ của cộng đoàn đã đến đúng địa chỉ và có hiệu quả. Bà con giáo dân an tâm khi đóng góp chia sẻ vì họ biết chắc mình không bị lợi dụng lòng tốt, không bị “cho làm” hay “bỏ sót”. Khách hành hương đến cầu nguyện và tham dự thánh lễ kính lòng thương xót Chúa mỗi ngày thứ năm thấy rõ quang cảnh khu vực nhà thờ Chí Hòa khang trang sạch sẽ, có bầu khí tôn nghiêm âm cúng, không bị người ăn xin níu kéo, không cảm thấy áy náy day dứt khi thấy có người khó khăn mà mình không giúp đỡ, cũng không thấy khó chịu khi bị lừa bởi những tay “chăn dắt hành khất”, trực lợi lòng tốt của khách hành hương. Nhóm xác minh đã làm công việc ấy. Họ đã đi đến nơi để đọng đầy tình mến thương trên những con người cần tình thương mến.

Thật là thú vị xiết bao bởi giữa một Sài Gòn phồn hoa, văn hóa tiêu thụ và thực dụng tưởng như lên ngôi thống soái tất cả, thì vẫn có một dòng chảy rất mãnh liệt, rất màu sắc, rất vui tươi, chan chứa tình người và sức sống. Đó chính là hoạt động bác ái xã hội trong nhiều lãnh vực trong mọi góc ngách cuộc sống của cộng đoàn cầu nguyện lòng Chúa xót thương xứ Chí Hòa. Bản tình ca lòng Chúa xót thương được đan dệt bởi những nốt nhạc hùng mạnh qua những chuyến cộng tác bác ái với hàng chục tấn hàng hóa và hàng trăm Cánh Chim Xanh đến những vùng sâu vùng xa.

Bản nhạc ấy không thể thiếu những dấu lặng là công việc của “nhóm xác minh” lặn lội đến từng hang củng ngõ hẻm, tìm tới những phận người khốn cùng bị bỏ rơi, bị lãng quên. Bản nhạc lòng thương xót Chúa của cộng đoàn như là dàn nhạc hợp xướng, như là dòng chảy thương yêu mỗi ngày mỗi lan rộng hơn, khởi sắc hơn, góp phần khẳng định giá trị của Tin Mừng, của linh đạo lòng thương xót : Chúa Giáng Sinh mang lại niềm vui và sự sống dồi dào cho từng con người tới tận cùng cõi đất.

Hương Mùa Thu
mùa nước lũ 2011

Nhật ký tháng 12/2011

BẾN BÌNH AN

Vậy là xuân đã đến bên thềm rồi...

Trong gió xuân hây hây, thiên hạ vui vẻ í ới rủ nhau ra phố chợ mua sắm hàng Tết rộn ràng lắm. Ngày cuối năm ai cũng lo toan cho gia đình, cho bản thân, sao cho mọi sự được tinh tươm mà đón Tết, dòng đời vốn là như vậy. Thế mà có những con người dám sống cái nghịch lý, lội ngược dòng đời đang hăm hở đón Tết, tạm gác chuyện gia đình, bỏ đi chút tận hưởng xuân riêng tư để cùng nhau đi lo mùa xuân cho người khác.

Họ là Đội Quân Áo Xanh của cộng đoàn lòng thương xót Chúa xứ Chí Hòa, giờ được bà con nghèo âu yếm gọi là những Cánh Chim Xanh dưới sự dìu dắt của Chim Đầu Đàn là người linh mục lẫm lẫm mà họ coi như người bố thân thương trong một gia đình. Họ quyết chí ra đi loan truyền lòng thương xót Chúa bằng những hành động bác ái cụ thể thực hành lòng xót thương. Họ xuống biển, lên rừng, ra miền Bắc lạnh buốt, tới dải đất cày lên sỏi đá miền Trung, bay ngược đại ngàn Tây Nguyên, hay rải cánh về cực Tây Nam Bộ.

Không gì có thể cản trở bước chân của họ ra đi chuyên tải thông điệp thương yêu của con người hướng đến con người, không phải bằng những to tát lớn lao của lý thuyết nơi chót lưỡi đầu môi, mà bằng những chăm lo rất cụ thể thực tiễn. Những Cánh Chim Xanh phải lên đường góp chút gió xuân nồng ấm cho đồng bào còn khó khăn trên khắp mọi miền đất nước.

Như Chim én Báo Xuân Về

Trong gió xuân hây hây, tại một góc nghĩa trang tận cùng cực Đông của thành phố, nơi không còn dấu vết nào của hiện đại và phù phiếm, có một người mẹ già bật khóc trong vòng tay của Áo Xanh. Mẹ có duy nhất một thằng con. Nó từng ước mơ làm giáo viên. Thế nhưng mọi sự sụp đổ tan tành khi thằng bé bỗng phát hiện ra nó là một người đồng tính ! Hai mẹ con làm lủi quây chòi sống trong nghĩa trang. Thằng bé trầm uất không mở lòng ra nữa. Khi Áo Xanh đến thăm hỏi động viên, mẹ khóc vì mừng, vì biết rằng ai cũng con người, cũng cần được xót thương âu yếm. Mẹ hi vọng một ngày đưa con bớt mặc cảm, biết đâu nó lại chẳng hòa mình cùng những Cánh Chim Xanh. Thì cứ hi vọng, cứ vững tin, thì sẽ được...

Bốn mươi phần quà đã được trao tới bốn mươi hộ gia đình khó khăn nhất trong khu dân cư rất đặc biệt này, không phân biệt tôn giáo, đó là khu dân cư Ngã Ba Sung Sướng, bãi rác Đông Thạnh-Hóc Môn, rồi Thạnh Lộc, Thiên Ân...

Có tiếng đàn đá vang lên ở một nơi từng là đầm lầy vùng Thạnh Lộc. Đó là tiếng đàn đá của các em khiếm thị được tổ chức tình nguyện OSEPC chăm sóc dạy nghề. Hôm nay những Cánh Chim Xanh đến báo xuân về. Ngoài những món quà Tết, các em còn nhận được bao lì xì đỏ là chút tiền phụ giúp các em vé tàu xe về quê đón tết.

Vang vọng tiếng cười rộn rã và lấp lánh giọt nước mắt xúc động khi áo xanh tới Chơn Thành, Lộc Ninh, Bình Long, Bù Đốp, Trảng Bom, Định Quán. 1200 người mù trong 8 chi hội người khiếm thị ở đây đã thấy cuộc đời vụt sáng lên khi được Chim Xanh trao tận tay những phần quà Tết. Và 170 con em của những người suốt đời sống trong bóng tối này nhận được học bổng lòng thương xót để vươn lên đại học, có em đã lấy bằng cao học. Chim Xanh còn phải bay đến trao 130 phần quà cho những bệnh nhân phong ở trại phong Bến Sắn nữa. Còn biết bao mái ấm cô nhi, khuyết tật, xì ke, HIV, chị em lâm lỡ, già neo đơn, cơ nhỡ, những bệnh nhân bị bỏ rơi trong bệnh viện, và cả những xác chết vô thừa nhận nữa. Lòng thương xót Chúa không bỏ rơi một ai, cho

nên con cái của lòng xót thương phải tìm đến đủ mọi hạng người. Hàng trăm địa điểm ở khắp nơi đã lưu dấu Chim Xanh. Lưu dấu những ân tình. Lưu dấu một lẽ sống : yêu thương nhau theo lời dạy của Thầy Giêsu.

Xin gửi hàng ngàn nụ cười và nước mắt hạnh phúc của bà con, trẻ em nghèo như quà tặng dâng Chúa, tặng người linh mục lắng tử, tặng những Cánh Chim Xanh và bà con của cộng đoàn lòng thương xót Chúa.

Và trong gió xuân phơi phới, văng vẳng như có tiếng Cha từ cao xanh vọng lại : “Đây là những người con yêu dấu của Cha. Cha hài lòng về chúng con, những cánh chim xanh của cộng đoàn lòng thương xót !”

Đi Để Thấy Bến Bình An

Rời Sài Gòn vào lúc 5h sáng, khi đất trời đang còn ngái ngủ, những cánh chim xanh bắt đầu cuộc hành trình đến với những hộ nghèo của giáo xứ Hiệp Lực, giáo phận Xuân Lộc, Đồng Nai. Trong lúc mọi người đang thưởng thức kỳ nghỉ Tết Tây ở khu vui chơi hay bãi biển thì những Canh Chim Xanh lặng lẽ lên đường mang từng phần quà đến các gia đình nghèo theo sự giới thiệu của gia đình một bạn đang tham gia sinh hoạt trong nhóm. Mỗi phần quà gồm 20kg gạo, 1 thùng mì, 2 chai dầu ăn, 1 chai nước mắm, 1kg đường và phong bì lì xì 300 ngàn.

Mặt trời bắt đầu lên cao, nắng chiếu rọi những con đường đất bụi mù dẫn đến những căn nhà lụp xụp. Điểm dừng chân đầu tiên là gia đình ông bà Thước. Trong căn nhà tuềnh toàng trống hoác ấy là một ông lão ngồi trên chiếc xe lăn cũ rích. Ông bị vi trùng cùi ăn hết tay chân, bàn tay chỉ còn trơ ra vài đốt, chân thì cụt tới đầu gối.

Không thể làm được việc gì, ông chỉ còn biết nhờ vào từng đồng tiền buôn bán ít ỏi của người vợ già yếu hàng ngày đẩy xe đi bán bánh tráng trộn. Tuy cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc nhưng tình nghĩa vợ chồng của hai ông bà thật đáng ngưỡng mộ. Ông rung rung nước mắt giờ đôi bàn tay bị rụng gần hết đón nhận món quà của lòng thương xót. Bà đến bên cạnh xoa nhẹ lên

vai ông, vỗ về, rồi lấy khăn lau nước dãi đang chảy ra từ miệng ông. Mọi tình gia thật đẹp. Thật bình an !

Chim Xanh tìm đến với gia đình bà Hót. Bà nằm trên chiếc giường gỗ mục nát trong căn chòi mấy mét vuông dựng tạm bợ bằng mấy tấm tôn rách và vài cây gỗ. Trong căn chòi ấy chẳng có gì ngoài chiếc giường bà đang nằm, hai cái ghế gỗ bị gãy chân, một cái chạn đồ ăn nhỏ xíu cũ kỹ, vài que củi nằm vương vãi dưới nền nhà. Trơ trụi và lạnh lẽo ! Bà Hót nằm trên giường bệnh vừa lấy tay gạt nước mắt vừa thều thào cảm ơn Áo Xanh đã đến thăm và cho quà.

Cách đó vài căn nhà là gia đình ông bà Oanh, đều đã trên 80 tuổi. Ông bị cụt chân, ngồi liệt trên giường không thể đi lại hay làm việc, còn bà thì mù mắt, loay quanh trong nhà chăm sóc ông. Đưa tay lau giọt nước mắt, bà nói: “Giá như tôi sáng mắt như người ta thì cũng đỡ khổ. Mắt tôi mờ thế này ra chợ cũng không dám đi. Trời mưa lờ tẻ nằm một chỗ thì ông ấy biết làm sao ? Chúng tôi khổ quá cô ơi!”

Hai ông bà có một đứa con trai đã lập gia đình. Nhưng éo le thay, người vợ qua đời vì tai nạn giao thông để lại cho anh hai đứa con thơ ngơ ngác chập chững biết đi biết nói, với công việc làm thuê làm mướn lúc có lúc không. Đồng lương ít ỏi mà phải lo cho gia đình hai người già bệnh tật và hai trẻ nhỏ thế này có phải là quá nặng nề? Nhìn phần quà chúng tôi đặt phía cuối giường, ông bà bật khóc nghẹn ngào không nói nên lời. Lâu lắm rồi mới có người lặn lội vào chốn hang cùng ngõ hẻm này thăm ông bà cách tận tình như thế này. Tuổi già rất cần được lắng nghe, được trò chuyện, được quan tâm chăm sóc. Với ông bà, quà cáp về vật chất cũng rất cần nhưng món quà tinh thần quý giá hơn rất nhiều. Đó chính là tình cảm yêu thương chân thành mà các bạn trong Đội Quân Áo Xanh mang đến ngày hôm nay.

Lần theo một con đường gồ ghề sỏi đá, Chim Xanh tìm đến nhà O Vy, 72 tuổi. Nghe tiếng người gọi, O Vy tắt đèn từ đằng sau nhà chạy lên. Vừa nhìn thấy Áo Xanh đặt vào nhà nào gạo, nào mì, mắm, đường, phong bì trên tay, O òa lên khóc. O khóc như chưa từng được khóc. Chỉ tay xuống một người đang nằm

trên chiếc giường nhỏ sát vách tường, O nói đó là em gái của O, 65 tuổi, bị thần kinh, một tay phải buộc dây vào cạnh giường giữ lại, người chỉ còn da với xương, tóc rụng gần hết, nằm liệt đã hơn 4 năm nay. Lấy vạt áo chùi nước mắt, o nghẹn ngào nhớ lại quá khứ : “Quê chúng tôi ở Quảng Trị, chạy giặc vô đây từ năm Mậu Thân 1968, ở vậy nuôi nhau. Cách đây hơn 4 năm, em tôi đi làm bị té, nằm liệt luôn tới giờ. Nó chẳng biết gì nữa. Bác sĩ chê, không chữa được bảo mang về nhà chờ chết thôi. Mà giờ có chữa được thì tiền đâu mà lo?”

Câu chuyện buồn của hai chị em còn đang vương vấn trong đầu thì chúng tôi gặp khuôn mặt thân thờ của một em gái 18 tuổi tên là Phúc đang ngồi nhìn một người da bọc xương xám ngắt nằm bất động dưới nền nhà. Ngược nhìn những anh chị em Áo Xanh đến thăm, em chột tỉnh người, ngạc nhiên vì sao lại có nhiều người đến đây lúc này. Hỏi ra mới biết, người nằm dưới nền nhà là mẹ em. Phúc nghẹn ngào : “Mẹ em bị tê liệt dây thần kinh số 8. Ba em mất lâu rồi. Nhà có 4 anh chị em. Chị cả lấy chồng rồi. Hai anh đi làm mướn trong Sài Gòn cũng chỉ đủ sống qua ngày. Còn em học tới lớp hai thì phải nghỉ học ở nhà làm vườn điều để lo cho mẹ, đến nay là 11 năm rồi. Nhà có mỗi hai mẹ con, chuyện vệ sinh, ăn uống, tất cả em đều làm. Rồi còn bà ngoại nhà bên cạnh. Bà già rồi, bệnh tật nữa, nên em cũng phải qua đó chăm sóc bà. Trong người em cũng có nhiều bệnh, bứu cổ, đau tim, đau bao tử.....” Kể chuyện với chúng tôi mà đôi mắt em buồn vời vời, môi mím lại vì những khổ cực đã qua, đang còn và sẽ đến. 18 tuổi, trong khi những cô hoa hậu, người mẫu thi nhau làm trò hề vô nghĩa, trong khi những cậu ấm cô chiêu vùng tiền ăn chơi thâu đêm suốt sáng, trong khi bạn bè tung tăng cấp sách đến trường thì em ở đây, trong ngôi nhà tồi tàn của mình cố gắng bươn chải từng ngày dành giết sự sống cho mình, người mẹ liệt và bà ngoại già. Sự hồn nhiên, vô tư ở tuổi em đã để lại trong những tháng ngày cùng cực của mình rồi. Nhìn về tương lai u tối, có bàn tay nào đưa ra dắt em vào bờ bình yên giữa biển đời đầy sóng gió này không ?

Mặt trời đã lên đỉnh đầu, chiếu những tia nắng gắt gao, Chim Xanh ai cũng mệt, bụng thì đói, miệng khát khô, nhưng vẫn muốn tiếp tục đi để thám thía vị mặn đắng của những gia đình nghèo xơ xác... phải tiếp tục lên đường, mặc cho mồ hôi nhễ nhại, mặc cho nắng thiêu đốt làn da, vì Chim Xanh biết việc mình đang làm không hề vô nghĩa.

Đi để thấy những cụ già nằm cô đơn lạnh lẽo đói khát, trong khi có những đại gia nhà cao cửa rộng, chăn êm nệm ấm, say sưa nhậu nhẹt, chìm đắm đam mê xác thịt mà chẳng nghĩ đến bao kẻ cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc, không mái nhà trú thân.

Đi để thấy thấy những em bé lượm lặt từng que củi phụ giúp gia đình với ước mơ có được một bữa cơm no, trong khi có những người thừa tiền lắm của, thiếu tấm lòng đã lãng phí trong những buổi tiệc tùng liên hoan thừa mứa thức ăn mà chẳng chạnh lòng nghĩ đến anh em nghèo đói quanh mình.

Đi để thấy thấy những con người nghèo sẵn sàng đón nhận cụ già xa lạ lang thang tâm thần về nhà chăm sóc, trong khi anh em trong nhà ruột thịt máu mủ lại chém giết nhau vì tranh chấp tài sản.

Đi để thấy thấy những cô gái, chàng trai chắt chiu từng đồng tiền chăm sóc cha mẹ anh em bệnh tật ốm yếu, trong khi có những cậu ấm cô chiêu vung tiền qua cửa sổ trong những cuộc ăn chơi trác táng làm khổ cha mẹ mình.

Đi để thấy thấy những mảnh đời lầm than đang kêu khóc van xin sự giúp đỡ mà chỉ được đáp lại bằng sự vô cảm, sự thỉnh lạng dễ sợ.

Nguyện xin Chúa là Đấng giàu lòng xót thương ban cho chúng con biết nhận ra cuộc đời này là một hành trình đi về quê trời. Trên hành trình ấy, chúng con biết đồng hành, biết san sẻ nâng đỡ nhau để cùng nhau đến bến bờ bình an.

Thanh Hương

Nhật ký tháng 1/2012

TỪ TRÁI TIM ĐẾN TRÁI TIM

“Cụ chỉ mong còn có sức khỏe để được đến Nhà Thờ dự lễ mỗi ngày”. Bà cụ 100 tuổi, tóc bạc phơ khoác trên mình chiếc áo vải đã sờn cũ lắm lắm đi, lắm lắm lại khi “nhóc tôi” cùng các anh chị áo xanh đến viếng gia. Sinh ra và lớn lên trong gia đình Công giáo, có ông tổ là Thánh Giuse Đấng Đình Viên nhưng lời nói của cụ khiến “nhóc tôi” phải chạnh lòng; vì có thời gian nó đã lãng quên và đẩy Chúa biến khỏi cuộc đời mình. Đã đến lúc “nhóc tôi” phải phục vụ tha nhân để đáp lại những hồng ân Chúa ban tặng cho nó.

- Ngày 13 tháng 5 năm 2012: Áo Xanh theo Mẹ Maria đến với muôn người.

Như đã hẹn, nhóc tôi có mặt lúc 4h00 để cùng nhóm “xác mình” trong Đội Quân Áo Xanh của Cộng Đoàn Lòng Thương Xót Chúa Giáo xứ Chí Hòa lên đường đến với những mảnh đời cùng khổ. Chiếc xe 12 chỗ đã chật cứng. Đúng 4h30 phút, đoàn xuất phát đi đến Giáo xứ Vị Tín, Giáo phận Cần Thơ, tỉnh Hậu Giang.

Chiếc xe chuyển bánh trên con đường còn vắng người qua lại. Mọi người hợp nhau đọc kinh cầu nguyện xin Mẹ Maria đồng hành cùng chuyến đi. Chiếc xe bon bon chạy qua Long An, Bến Lức, tới Tiền Giang. Vượt Tiền Giang, qua Vĩnh Long, tiến vào đoạn đường cao tốc Trung Lương rồi chạy xuôi vào Vùng Đồng Bằng sông nước.

Những Tặng Phẩm Từ Lòng Yêu Thương

Vượt 250km, khoảng 9h00 đoàn đến Giáo xứ Vị Tín, thuộc Giáo phận Cần Thơ. Nơi đây có khoảng 1300 giáo dân; trong đó 300-400 là người Khmer. Trên 40 tuổi học tới lớp 12 chỉ có 4 người. Hiện nay, khoảng 5 người đang theo học ở các trường đại học-cao đẳng. Nghề nghiệp của người dân ở đây thường đi làm thuê hoặc làm phụ hồ, lượm ve chai, lông vịt. Vì thế, nhiều thanh niên thiếu nữ rời bỏ gia đình lên thành phố đi làm tìm cơ hội thoát khỏi cảnh nghèo vật chất, kiến thức. Có những người đi luôn chẳng bao giờ quay lại với gia đình. Sống quanh khuân viên nhà xứ đa số là người ngoại đạo; còn giáo dân sống rải rác xa nhà thờ nên có khó khăn trong việc tham dự thánh lễ, nhất là những ngày mưa bão. Đời sống giáo dân Vị Tín là thế, khó khăn muôn mặt – khổ đau muôn phần- thiếu thốn trăm bề.

Nhiệm vụ chính của đoàn là “trao lòng thương xót Chúa” đến với người dân, phát quà, thăm hỏi những gia đình nghèo, đặc biệt khó khăn trong xứ. Sau Thánh lễ, 70 phần quà là những tặng phẩm thiết yếu được tặng cho những gia đình nghèo; 2 học bổng cho sinh viên thuộc trường Đại học Luật và Cao đẳng Tài Chính Ngân Hàng. Riêng thêm 20 phong bì được trao cho các cụ già neo đơn không nơi nương tựa và những gia đình đặc biệt khó khăn trong xứ. Những người trong đoàn ai cũng nhiệt thành tham gia vào công việc; vì đây là những món quà của cả “Cộng Đoàn Lòng Thương Xót Chúa” gửi tặng đến những người kém may mắn. Những món quà tuy nhỏ bé nhưng mang ý nghĩa động viên tinh thần rất lớn. Nhìn những nụ cười xuất hiện trên gương mặt của họ, “nhóc tôi” chợt nhận ra niềm hạnh phúc của họ đơn giản và bình dị quá!

Tình Yêu Thật – Con Người Thật

Sau khi phát quà, trời còn nắng chang chang chúng tôi đến thăm hai cụ già neo đơn và một gia đình đặc biệt khó khăn.

Đoạn đường đến nhà cụ Isave Lê Thị Sáu gập ghềnh, nhiều ngõ. Từ đường cái phải quẹo tất cả bốn lần, vượt qua hai

con kênh mới tới nhà cụ. Ngôi nhà ảm thấp, được chắp vá bằng những miếng nilông, giấy cứng, lá dừa... tất cả đang xuống cấp. Cụ ở một mình, làm lụi tự nấu ăn, giặt quần áo. Từng bước đi chậm chạp, làn da nhăn nheo với cái lưng đã còng theo thời gian, cụ với tay bật công tắc điện lên để tiếp khách. Cụ nay đã 100 tuổi, một độ tuổi lẽ ra phải được con cháu chăm sóc tử tế, thế nhưng cụ ở đây một mình... Chị hàng xóm cho biết cụ bị lãng trí và lãng tai. “Nhóc tôi” mạnh dạn hỏi to vào tai cụ: “Bây giờ, cụ ước mong điều gì?” Ánh mắt cụ chứa đầy nước chực trào ra, “nhóc tôi” kịp nắm bàn tay cụ và nghe từng lời: “Sáng nay nhờ chị này đưa đến nhà thờ nhưng chị không đưa đi được. Cụ chỉ mong còn có sức khỏe để được đến nhà thờ dự lễ mỗi ngày”.

Cụ cứ lẩm bẩm về việc đến nhà thờ, rồi cụ chỉ vào chuỗi vòng đeo tay và nói: “Hôm nay được các cô chú tặng quà và chuỗi vòng lần hạt này, cụ quý lắm!”. Cảm tay anh chị áo xanh mà cụ cứ bịn rịn như không muốn rời xa, phải chăng vì chẳng ai đến thăm cụ? Hàng xóm cho biết chẳng thấy con cái đến thăm hỏi quan tâm cụ, một mình cụ cứ lẩm lủi, trơ trọi trong ngôi nhà nhỏ. “Nhóc tôi” nhận ra thêm một điều: chỉ cần một chút, một chút thôi hành động của tình yêu thương, sẻ chia, lòng khoan dung, lời ủi an, cái nắm tay... sẽ làm dịu bớt những đờn đau, làm khô dần những giọt nước mắt của người cô đơn cùng khổ.

Rời nhà bà cụ 100 tuổi bị lãng trí, lãng tai không người chăm sóc, chúng tôi đến nhà bà Maria Lê Thị Bảy, nay đã 87 tuổi. Nơi bà ở là một túp lều lụp xụp (dài 4m, ngang 3m) được dựng sát vách ngôi nhà hàng xóm. Chỗ đất bà đang sống là của người quen cho ở nhờ. Bà cũng sống một mình, không ai chăm sóc. Bà mặc vội hai bộ quần áo cũ nhăn nheo lên thanh tre ngang lấy chỗ tiếp khách. Các anh chị áo xanh nắm tay, ôm bà và trao những lời yêu thương sẻ chia. Chưa khỏi ngỡ ngàng, bà ngập ngừng cảm ơn “Lâu lắm rồi mới có khách đến thăm thế này”. “Nhóc tôi” đứng ở góc cửa thấy mắt cay cay, cúi đầu chào tạm biệt bà.

Theo lối cũ, quay trở lại đường cái, rẽ bên phải đi theo người dẫn đường, mọi người vào con hẻm đất còn ướt vì đọng nước, cây cối um tùm xen lẫn vài ngôi nhà nhỏ. Đến cuối con

đường, cạnh con kênh là ngôi nhà anh Phêrô Nguyễn Hữu Liêm (59 tuổi) và chị Rosa Nguyễn Thị Thao (58 tuổi). Gia đình anh chị vắng vẻ, không có con cái. Anh Liêm đã mù lòa gần 20 năm nay, một mình chị Thao tần tảo chăm sóc anh. Nhưng mấy năm gần đây, chị bị tai biến mạch máu não, đi lại khó khăn, miệng nói không rõ lời, sức khỏe yếu dần nên “không mần ăn nổi nữa”. Ấy thế, hai anh chị vẫn đùm bọc chăm sóc nhau trong ngôi nhà có người cho ở tạm.

Khi thấy có người đến thăm, hàng xóm láng giềng cũng quây quần bên cạnh. Trong ngôi nhà anh chị đang ở, kang trang nhất là bàn thờ với tượng Chúa Giêsu, Đức Mẹ, Thánh Cả Giuse. Ngồi trên tám phản, anh chị nhóm xác mình chia sẻ, thăm hỏi tặng quà cho gia đình. Chị Thao bùi ngùi xúc động. Lặng người trong giây lát, chị quệt vội những giọt nước mắt ngập ngừng nói: “Xin cho có sức khỏe để chăm sóc cho anh Liêm”. “Nhóc tôi” nhận ra và tin chắc tình yêu chị dành cho anh Liêm trước sau như một. Chị sẽ vẫn giữ trọn vẹn lời thề trong ngày lãnh bí tích hôn phối. Anh Liêm chòng chệch vẫn ngồi sát mép tường thỉnh thoảng, hiền lành; đôi bàn tay anh được một anh trong nhóm xác mình nắm lấy trao sự cảm thông, ủi an. Chị hàng xóm nói thêm: “Anh chị ấy khổ lắm, gặp lúc chị ấy mà bệnh thì anh chẳng có ai chăm sóc”. Nhưng “nhóc tôi” nghĩ chính Chúa đã ban cho anh chị một nghị lực sống vượt lên trên số phận. Chị vẫn vui vẻ sống, vẫn đến nhà thờ đều đặn, vẫn che chở, chăm sóc và yêu thương anh.

Trên đoạn đường trở về nhà thờ, “nhóc tôi” cứ suy nghĩ mãi về đời sống người dân ở đây. Đằng sau những gia đình khá giả có nhà cửa ổn định, không gian sống thoáng đãng, có mặt bằng làm ăn là những gia đình nghèo túng, những em nhỏ thất học, những người già neo đơn không nhà cửa phải ở nhờ những nơi chật hẹp tối tăm, bệnh tật không có tiền chữa chạy, ốm đau chẳng biết gọi ai. Ranh giới giàu-nghèo luôn nhắc nhở mỗi chúng ta bên cạnh những người có đời sống tiện nghi đầy đủ là những người sống thiếu thốn nhiều thứ, hãy sống sao thể hiện mình chính là người Kitô Hữu “yêu thương anh em như chính Chúa yêu thương mình”.

Mẹ Têrêsa đã nói: “một trong những căn bệnh lớn nhất là sống mà không làm ích cho ai” (one of the greatest diseases is to be nobody to anybody). Đúng vậy, bây giờ “nhóc tôi” phải sống như thế nào để có ích? Chúa đã tặng “nhóc tôi” biết bao hồng ân. Còn nhóc...nhóc có bao giờ chia sẻ những hồng ân ấy cho ai chưa? Nhóc đã sử dụng những gì Chúa ban để đem lại hữu ích (dù chỉ là nhỏ nhoi) cho tha nhân chưa? Nhóc chỉ nhận mà không biết cho đi, không biết công hiến. Sau chuyến đi với nhóm xác mình, “nhóc tôi” hiểu được hồng ân Chúa ban không nên nhận cho riêng mình mà hãy sẻ chia cho muôn người như câu nói:

*“Hãy cho hết những gì bạn nhận được
Và hãy lắng nghe tiếng gọi của lòng thương xót
Đừng nghĩ rằng cái ít ỏi bạn cho đi là to lớn
Và cái to lớn bạn nhận được là ít ỏi”*
(Phoebe Cary)

Bên cạnh đó, hãy sống chữ “tâm” một cách sinh động. “Tâm” không chỉ đặt trên ngực để “yêu thương” mà còn đặt trên tay để “giúp đỡ” người khác; đặt trên mắt để “nhìn thấy” nỗi khổ của tha nhân; đặt trên trán để “nghĩ và chạy đến” với người cùng khổ; đặt trên miệng để “nói” lời an ủi với người bất hạnh; đặt trên tai để “lắng nghe” lời than thở của người khác và đặt trên vai để sẵn sàng “nhận trách nhiệm” cùng sẻ chia với anh em.

Lạy Trái Tim Chúa Giêsu, xin hãy đốt cháy ngọn lửa tình yêu Chúa trong con, để con mang ngọn lửa ấy sưởi ấm những trái tim đơn côi sâu khổ.

Kim Thoa
Người con lặng lẽ

Nhật ký tháng 2/2012

Và ...RA ĐI ĐỂ TRƯỞNG THÀNH

Có ai đó nói rằng, khi quay ngược trái tim mình lên, trái tim sẽ có hình ngọn lửa. Có phải đó là ngọn lửa của tình yêu thương, của tình người ấm áp? Ngọn lửa ấm áp cho tình yêu đi đến phút sống cuối cùng.

Nó cũng từng nghe người ta nói rằng, tuổi trẻ mang trái tim và tình yêu đầy nhiệt huyết, có thể cống hiến hết mình cho tình yêu và lý tưởng. Và nó nhận ra rằng, nó đang sống những ngày tháng cống hiến thật sự ý nghĩa kể từ khi nó bước chân vào Đội Quân Áo Xanh của Cộng Đoàn Cầu Nguyện Lòng Chúa Xót Thương giáo xứ Chí Hòa-Sài Gòn. Nó thầm cảm tạ Chúa vì Người đã thương cho nó trở thành một trong những cánh chim xanh, vì từ nơi đây nó biết ra đi để trưởng thành.

Thấm thoát mà đã hơn nửa năm kể từ ngày đầu tiên nó gia nhập vào Đội Quân Áo Xanh. Từ những ngày đầu còn bỡ ngỡ, rụt rè thì giờ đây anh chị em áo xanh đối với nó thật gần gũi, thật thân thiết như một gia đình vậy. Yêu sao những chiều thứ năm ở mái ấm Gò Dầu, nơi nó cùng những cánh chim xanh cần mẫn xếp những bộ quần áo mà bà con giáo dân đem đến để chuẩn bị cho những chuyến công tác cuối tháng. Và, thật háo hức, mong chờ làm sao đến những ngày cuối tháng, một chuyến công tác mới lại đến để nó lại được ra đi “trao yêu thương và nhận về thương yêu”.

Nó nhớ như in chuyến công tác mà sau 3 tháng trời đăng ký nó mới được chọn – chuyến công tác đầu tiên của nó với những Cánh Chim Xanh. Chuyến đi đến với bà con dân tộc vùng miền núi xa xôi ở Giáo xứ Đa Tông, Đam Rông, Lâm Đồng. Nơi đây, nó đã trải qua nhiều cái lần đầu tiên trong cuộc đời của nó. Lần đầu tiên nó thấy biết bao nhiêu là người nghèo. Họ - với khuôn mặt khắc khổ, chột rặng rờ vui mừng khuôn xiết khi lần đầu trong đời nhận được những phần quà từ cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa. Lần đầu tiên nó mang vác nhiều đồ đến thế, mặc dù mệt nhưng rất vui. Lần đầu tiên nó nhìn thấy ánh mắt rạng rỡ của một đứa trẻ miền núi thích thú

mân mê ngắm nhìn trái bóng mà nó trao tặng. Chắc có lẽ lần đầu tiên em được nhìn thấy trái bóng đẹp như thế. Nó thấy sống mũi mình cay cay khi chứng kiến cảnh ấy. Nó xót xa khi thấy có sự chênh lệch quá lớn giữa những tiện nghi, đầy đủ của trẻ em thành phố với những thiệt thòi, thiếu thốn cả về vật chất lẫn tinh thần của những đứa trẻ vùng sâu vùng xa. Lần đầu tiên nó nhận ra rằng cuộc sống của nó từ trước đến nay thật may mắn biết bao, thế mà có nhiều lúc nó lại thấy bất mãn với những gì mình đang có. Từ sau chuyến đi ấy, nó nhận ra một điều, hạnh phúc của nó là đây.

Dường như sau mỗi chuyến công tác, nó thấy mình trưởng thành hơn, biết yêu hơn cuộc sống này và biết cho đi nhiều hơn là nhận. Nhà văn George Bernard Shaw đã từng nói: “Niềm vui đích thực của cuộc sống là đây: dần dần quên mình vì mục đích mà bạn coi là cao cả nhất; là sức mạnh tự nhiên thay vì bòn chôn, ích kỷ, nhu nhược và bất bình khi nghĩ rằng thế giới chẳng đem chút hạnh phúc nào cho bạn. Bạn không được đặt trên trái đất để được tưởng nhớ, bạn được tạo dựng để chuẩn bị cho cõi đời đời”.

Nó không biết cuộc sống sau này của nó sẽ ra sao, liệu nó sẽ được gắn bó với những Cánh Chim Xanh đến lúc nào. Nhưng nó tin chắc chắc một điều rằng, những ngày tháng được sống và đồng hành cùng các bạn trong Đội Quân Áo Xanh trên những chuyến công tác là những ngày tháng đẹp nhất, hạnh phúc nhất trong cuộc đời của nó. Cảm ơn người linh mục lẳng tử - cánh chim đầu đàn, luôn đồng hành cùng những Cánh Chim Xanh trên mọi hành trình. Cảm ơn người anh trưởng ĐQAX, người luôn lắng nghe và khuyên nhủ nó mỗi khi cần thiết. Cảm ơn các anh em Gò Dầu - những người thân thiết với nó nhất. Cảm ơn từng cánh chim xanh vẫn cùng nó chấp cánh bay khắp miền đất nước để loan truyền lòng thương xót của Chúa. Nó muốn hét lên rằng, nó yêu quý mọi người biết chừng nào!

Cuối cùng, nó muốn nói rằng: Bạn ạ, đâu biết rằng ngọn lửa nào rồi cũng có lúc tàn, nhưng hãy để cho ngọn lửa trong trái tim bạn sưởi ấm đến khi còn có thể, bởi “sống là cho đâu chỉ nhận riêng mình”.

Áng Mây Xanh
Mùa Chay Thánh 2012

Nhật ký tháng 3/2012

TIN MỪNG PHỤC SINH CHO NGƯỜI ĐI PHỤC VỤ

Có bao giờ bạn đặt câu hỏi cho mình : “tôi đang sống hay đang tồn tại?” Hai phạm trù ấy thoạt nghe có vẻ không khác nhau là mấy. Tôi đang sống nghĩa là tôi đang tồn tại mà!

Thế nhưng với tôi, người ta “tồn tại” nghĩa là khi vẫn hít thở, vẫn ăn uống, làm việc bình thường. Người ta cho rằng tôi chỉ có thể “tồn tại” khi vun vén, tích trữ cho bản thân mình, mà không nghĩ đến sự “tồn tại” của người khác, cho nên họ vô tâm, thờ hững trước nỗi đau, nỗi khốn khổ của anh em, của đồng loại. Còn “sống” là khi thấy mình có giá trị với gia đình, với người khác, với cộng đoàn, với xã hội... Người ta “sống” khi làm tất cả những công việc được trao phó với một niềm tin, niềm say mê, và quan trọng là thấy mình hôm nay khác hơn hôm qua: biết chia sẻ, biết quan tâm đến người khác, biết đau trước nỗi đau của anh em mình.

Giữa dòng đời bon chen hối hả, tôi và bạn đôi khi quên mất việc mình cần phải “sống”, sống đúng, sống đẹp, sống có ý nghĩa, mà chỉ lo “tồn tại” bằng cách sống ích kỷ, vô tâm. Có bao giờ bạn tự hỏi : tôi đang “sống” hay “tồn tại” chưa ?

Tương chừng như tình yêu thương, sự cảm thông, chia sẻ giữa con người với con người đang dần tắt đi giữa cuộc sống hiện đại duy vật duy thực này. Không phải thế đâu bạn ạ! Tôi vẫn thấy ngọn lửa ấy đang được đốt cháy và thấp sáng lên bởi họ - những con người không ai nhớ mặt đặt tên, nhưng họ đã làm nên những điều kỳ diệu. Vâng, tôi muốn nhắc đến những con người đang biết “sống” để thực hiện lý tưởng cao đẹp: đem tình yêu và lòng thương xót của Chúa đến với tha nhân, những người nghèo đói, bệnh tật trong từng chuyến công tác bác ái. Tôi vui sướng và tự hào khi mình cũng là một cánh chim xanh trong đội quân áo xanh của cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa xứ Chí Hòa. Thật đẹp biết bao mỗi khi gọi lên 4 chữ thân thương : “Đội Quân Áo Xanh”.

Đến hẹn lại lên, ngày Chúa Nhật cuối tháng nhắc chúng tôi hãy tạm gác lại sau lưng nào học hành, nào công việc, nào những tính toán của bản thân... để chuẩn bị hành trang lên đường theo tiếng gọi của yêu thương.

Điểm dừng chân của chúng tôi trong chuyến công tác bác ái lần này là xa nhất. Đó là nơi sinh ra và lớn lên của vị anh hùng trẻ tuổi, vị Á Thánh tử đạo tiên khởi của Việt Nam: Anrê Phú Yên - mẫu gương về niềm tin và tình yêu thương của Giới Trẻ Công Giáo. Tôi muốn nói đến mảnh đất Phú Yên.

Dời Sài Gòn từ 9 giờ đêm thứ sáu, nhưng mãi đến 11 giờ trưa thứ bảy chúng tôi mới có mặt tại điểm công tác bác ái đầu tiên: giáo xứ Sông Cầu, tỉnh Phú Yên, giáo phận Quy Nhơn. Chỉ kịp ăn vội bữa trưa, chúng tôi bắt tay ngay vào việc trao 250 phần quà cho các hộ gia đình nghèo nhất ở đây. Niềm vui của giáo dân cũng như cha xứ - người luôn canh cánh trong lòng một nỗi đau, đau vì chưa biết làm sao xóa đi được cái nghèo, cái khổ cho đoàn chiên của mình làm chúng tôi như được tiếp thêm sức mạnh, xua đi những mệt mỏi, những căng thẳng sau một chặng đường quá dài.

Tạm biệt giáo xứ Sông Cầu, không nghỉ ngơi, chiếc xe buýt lại đưa chúng tôi băng qua những con đường ghồ ghề, nhấp nhô để trao tiếp 250 phần quà nữa cho bà con tại giáo xứ Đồng Tre. Trao cho họ những phần quà từ tấm lòng của cộng đoàn lòng thương xót Chúa chúng tôi như hiểu được rằng “sự chia sẻ và tình yêu thương là điều quý giá nhất trên đời”. Hạnh phúc thật sự chỉ đến khi bạn biết mạnh dạn cho đi chứ không phải nắm giữ thật chặt.

Thời gian như không chờ đợi chúng tôi, đã quá trễ so với dự tính ban đầu gần 2 tiếng đồng hồ mà chúng tôi vẫn còn phải trao 250 phần quà nữa cho bà con giáo xứ Đa Lộc. Đến được nơi đây thì đồng hồ đã điểm 6 giờ chiều. Mệt mỏi lắm chứ, đói và khát lắm chứ nhưng khi chúng tôi nhìn thấy bà con đã chờ từ rất lâu, có người đến đây từ buổi trưa đến giờ thì ánh mắt chúng tôi nhìn nhau như muốn nói với nhau rằng: “Cố lên nhé, chưa nghỉ ngơi được đâu”!

Khi món quà cuối cùng được trao tận tay bà con nơi đây thì trời đã tối sẫm, chúng tôi quây quần bên vị mục tử để nghe những tâm tình cũng như những trăn trở chưa làm được. Khó khăn lắm cha mới nói ra được mơ ước của mình vì cha biết rằng nếu như không nói lúc này đây thì chắc chắn điều đó sẽ mãi chỉ là ước mơ khó mà có thể thực hiện được. Mơ ước có được 300 triệu để xây dựng dãy nhà giáo lý cho các em thiếu nhi nơi đây là điều mà cha ấp ủ từ lâu. Tôi thoát nhìn người linh mục lẳng tử, cánh chim đầu đàn của chúng tôi, người không nói một lời nào nhưng tôi biết chắc rằng người đã biết mình sẽ phải làm gì để cho ước mơ của người khác thành hiện thực. Trong hành trình đi loan truyền Lòng Thương Xót Chúa, chúng tôi đã thấy người lẳng tử ấy làm cho bao ước mơ của người nghèo vùng sâu vùng xa trở thành hiện thực : những con đường nông thôn, những cây cầu bê tông chắc chắn thay cho cây cầu khỉ, những dãy nhà vệ sinh, những căn nhà tình thương, những phòng giáo lý, những ngôi nhà nguyện, những học bổng, những bữa cơm tình thương... Những người thấy ước mơ thành hiện thực trong tầm tay rồi mà vẫn cứ tưởng mình còn... trong mơ ! Họ không thể ngờ lòng thương xót Chúa bao la mệnh mông hơn trời bể. Ôi dạt dào lòng Chúa xót thương!

Mãi đến 9 giờ đêm, chúng tôi mới đặt chân đến giáo xứ Măng Lăng. Không kịp nghỉ ngơi, còn dính bụi bặm, nhễ nhãi mồ hôi, cha con chúng tôi quây quần dưới hang nhà nguyện thánh Anrê Phú Yên để cùng hiệp dâng Thánh Lễ. Dạt dào cảm xúc khi thấy những lọn tóc cùng những thánh tích của thánh Anrê Phú Yên-mẫu gương về niềm tin và tình yêu thương của Giới Trẻ Công Giáo. Vị thánh tử đạo trẻ tuổi ấy chọn “sống” chứ không chọn “tồn tại”. Chọn “sống đẹp, sống đúng, sống có ý nghĩa” khi dám chấp nhận đau khổ, thử thách, ngục tù, đòn vọt để tuyên xưng niềm tin của mình, chứ không chọn “tồn tại”, chọn sống còn mà chối bỏ đức tin.

Đồng hồ chỉ 10 giờ đêm, trong lúc các hộ gia đình ở đây đã yên giấc thì chúng tôi mới bắt đầu dùng bữa... chiều! Tôi không biết gọi đây là ăn chiều, ăn tối hay ăn khuya nữa, vì từ trưa

đến giờ chúng tôi chưa có bữa ăn nào, nhưng tôi biết chắc một điều, đã lâu lắm rồi chúng tôi mới có được bữa ăn ngon đến thế. Những yến tiệc linh đình với sơn hào hải vị tốn bạc tỉ cũng không ngon được như bữa cơm đêm nay. Người ta ê hề thịt rệu-mà phải là rệu ngoại mới nói lên đẳng cấp của mình-chỉ để hưởng thụ, để thỏa mãn cái bụng của mình, như thế họ chỉ ăn để..."tồn tại". Họ sống để ăn chứ đâu phải ăn để sống! Chúng tôi ăn bữa tối nay để sống, để có sức ngày mai tiếp tục việc yêu thương và phục vụ.

"Tạ ơn Chúa, mỗi sớm mai thức dậy cho con một ngày nữa để yêu thương và phục vụ". Một ngày mới lại đến, tất cả chúng tôi ai cũng sẵn sàng cho nhiệm vụ mới dù mới nhắm mắt qua đêm được 3-4 tiếng.

Quy tụ trong ngôi thánh đường hơn 100 năm Măng Lăng để tham dự thánh lễ ngày Chúa Nhật. Hôm nay ở Măng Lăng như một ngày hội lớn. Nghe tin có cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa xứ Chí Hòa từ Sài Gòn ra làm công tác bác ái và có cha linh hướng về dâng thánh lễ, bà con giáo dân từ Nha Trang Khánh Hòa, từ Bình Định Đà Nẵng, từ nhiều nơi xa xôi cùng đổ về để tham dự thánh lễ và cầu nguyện xin ơn chữa lành. Thánh lễ thật long trọng, trang nghiêm, sốt sắng và sinh động với chứng từ của hơn 100 cánh chim xanh. Sự hiện diện, việc làm, tinh thần hăng say phục vụ của các bạn trẻ trong Đội Quân Áo Xanh là một chứng từ sống động hùng hồn và có sức thuyết phục hơn bất cứ bài diễn thuyết nào.

Sau thánh lễ, những cánh chim xanh không kịp ăn điểm tâm sáng đã vội vàng chuẩn bị trao 450 phần quà cùng chuỗi Mân Côi, ảnh Lòng Thương Xót Chúa cho bà con giáo xứ Măng Lăng. Nếu như bạn được nhìn thấy những ánh mắt rạng rỡ, những nụ cười mãn nguyện của mọi người nơi đây thì tôi tin chắc bạn cũng sẽ cảm nhận được điều mà chúng tôi đang cảm nhận: Cuộc sống của chúng tôi lúc này đây thật đẹp, thật ý nghĩa và thật hạnh phúc biết bao. Chúng tôi đang "sống", sống vui, sống đúng, sống đẹp, sống có ý nghĩa. Chúng tôi không phải chỉ "tồn tại" trong những cuộc vui, những bữa nhậu, những thú ăn chơi.

Tôi nhận ra một điều rằng: “tất cả những gì bạn làm cho mình rồi sẽ mất đi, nhưng những gì bạn làm cho người khác sẽ luôn còn mãi”. Tôi gọi đó là tình yêu thương. Những điều ấy chúng tôi cảm nhận rõ ràng khi cùng nhau lặng lẽ trong nhà nguyện bên Thánh Thể trước khi tạm biệt Măng Lăng. Những gợi ý suy tư cầu nguyện của người linh mục lắng tử phong trần đã cho chúng tôi cảm nhận sâu sắc ý nghĩa và sự khác biệt của từ “sống” và “tồn tại”. Đức Giêsu đã “sống” thật bằng cách hiến dâng mạng sống mình vì anh em. Ngài không giữ lấy mạng sống mình để “tồn tại” mà chẳng đem lại lợi ích gì cho người khác. “Tồn tại” chỉ để sống cho riêng mình thì như đã chết từ lâu rồi!

Tạm biệt Măng Lăng khi đồng hồ điểm mười một giờ đêm. Chiếc xe buýt vẫn lăn đều, lăn đều trên những đoạn đường gập gềnh lồi lõm. Chúng tôi những cánh chim xanh cũng vẫn phải bay đi, bay đi đến những vùng sâu vùng xa để loan truyền lòng thương xót của Chúa qua việc yêu thương và phục vụ. Bao lâu còn những người nghèo khổ, bấy lâu những cánh chim xanh còn miệt mài bay đi bay mãi đến mọi góc ngách của cuộc đời của từng phận người để loan báo cho mọi người lòng xót thương của Thiên Chúa.

Thế đấy, bạn ạ! Những cánh chim xanh của cộng đoàn lòng thương xót Chúa xứ Chí Hòa chúng tôi đã chọn cách sống như thế đấy. Bản thân tôi, mỗi ngày qua đi luôn canh cánh trong lòng câu hỏi “Mình đang sống hay tồn tại?” Để chi? Để nhắc nhở mình không được vô cảm, không được hờ hững trước nỗi đau của anh em mình.

Tôi thầm thì lời hát : “Lạy Chúa, xin cho con sống trọn kiếp người giữa cuộc đời nổi trôi và yếu đuối. Xin cho con yêu thương mọi người biết quên mình phục vụ anh em”.

Bạn thấy mình đã sống thật chưa, hay chỉ đang tồn tại ngày qua ngày ?

Mây Xanh
Một lần ghé thăm Măng Lăng

Nhật ký tháng 4/2012

BIỆT ĐƯỢC PHỤC SINH **TỪ LÒNG XÓT THƯƠNG**

**“Phúc cho ai xót thương người,
vì họ sẽ được Thiên Chúa xót thương” (Mt 5,7)**

Khi một người xếp hành lý và lên tàu rời bỏ quê hương, ấy là khởi đầu những mất mát.

Cho dù là mất mát, xa xứ lìa quê, người ta vẫn cứ ra đi. Dòng người đổ về các đô thị lớn ngày mỗi đông, để mưu sinh, việc di dân là không thể tránh khỏi.

Tàu vừa dừng bánh, xe vừa vào bến là có thể chạm vào ngay nỗi đau. Không còn là ngạc nhiên khi bến tàu, bến xe, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng thét xé tai : Cuóp! Cuóp! Cuóp !!!... Hay là bắt gặp những gương mặt thần thờ, miệng lảm nhảm : Mất hết rồi ! Mất hết rồi!... Những bước chân đi vô định...

Đau thế cũng chưa đủ. Sẽ có những gương mặt giả nhân giả nghĩa chìa bàn tay thân thiện ra: “Thôi đừng buồn để chú kiếm việc làm giúp cho!...” Sau đó là lao động khổ sai không có ngày về, là những hang ổ dĩ điếm trá hình dưới cái mác đèn xanh đèn đỏ lấp lánh.

- Mỹ Linh là một trong những hoàn cảnh như vậy. Em tới thành phố dự thi đại học, bị móc mất sạch tiền lặn túi. Trong hoảng loạn khôn cùng, một số “cò” việc làm bu lại dụ dỗ em. Em còn đủ tỉnh trí để nhớ một người trong đội quân áo xanh của cộng đoàn cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa nhà thờ Chí Hòa trong một dịp đi phát quà trong chuyến công tác bác ái nơi quê hương miền cao nguyên của em. Hôm đó khi đoàn công tác chia tay, chị

bị rịn cho em địa chỉ. Tìm được cái địa chỉ mà em nhớ hủ họa trong lúc nguy nan. Em tìm được người em cần tìm, và thế là em thoát hiểm trong gang tấc !

Ngoài những chuyến công tác bác ái mỗi chúa nhật cuối tháng đến những vùng sâu vùng xa với hơn 100 Cánh Chim Xanh cấp theo hàng chục tấn hàng hóa đi dọc xuôi 2 đêm 1 ngày tặng 1200 phần quà và khám bệnh phát thuốc cho các gia đình nghèo, hàng ngày hàng tuần những Cánh Chim Xanh còn lặn lội đến từng hang cùng ngõ hẻm thăm viếng, uỷ lạo và tặng quà cho những gia đình có hoàn cảnh ngặt nghèo khó khăn hoạn nạn...

Nhóm công tác đã đến một xóm trọ nghèo ở một khu gọi là Cầu Dừa để thăm một chàng trai di dân bất hạnh. Đó là anh Hồ Văn Sĩ, một thanh niên từ Kiên Giang lên thành phố mưu sinh. Sĩ ngơ ngác, loay hoay với cái tay đau, ly nước cầm cũng không vững.

Ra nông nổi ấy bởi một ngày kia, giữa trưa sau khi vất sức lao động ở một xưởng sản xuất Chao - một món ăn chay quen thuộc của người nghèo - Sĩ lê về phòng trọ và lăn quay ra ngủ vì quá mệt. Chưa kịp cơm nước, vì người mẹ nghèo đi làm mướn gần đó chưa về, bỗng đâu, cửa bị đập tung, Sĩ chỉ kịp thấy ba kẻ to con, tay lăm lăm mã tấu. Một trong bọn họ chỉ hỏi Sĩ một câu : “Mày quen con N phải không?” Không chờ Sĩ trả lời, họ lao vào chém anh xối xả.

Bản năng tự vệ khiến cậu thanh niên ôm cái mền đang đắp chạy lòng vòng. Họ chém đứt bay cái mền và xả lên người Sĩ nhiều vết chém rất sâu. Sĩ gục xuống, ngất đi...

Nhiều ngày sau Sĩ mới tỉnh lại và thấy mình đang nằm trong bệnh viện. Con diên của kẻ ghen cuồng và đồng bọn đã chém làm chàng thanh niên tội nghiệp, đã lấy đi hình dáng bàn tay khỏe khấn của em. Giờ đây, một tay Sĩ bị co rút không khèo, tay bên kia cũng còn nhiều vết tích. Buồn, tuyệt vọng, Sĩ bỗng thành người lừ đừ khạo khò, chẳng thiết trò chuyện với ai.

Khả năng lao động giảm hẳn, em trở thành gánh nặng cho người mẹ quá nghèo và ốm đau luôn. Món nợ năm viện trả hoài gần năm nay vẫn chưa hết.

Một tối nợ, trong cái bầu không khí u ám, mẹ thì thở than, con thì tỷ tê nặn mủ từ cái tay đau, nghĩ mà thương, đau đớn. Không tiền đi nhà thương, Sĩ tự rút cái đinh ghim ở xương ngón tay bị lợi ra ngoài. Có đớn có đau cũng chịu thôi. Sẽ chẳng có ai dòm tới cái mạng di dân không chữ không tiền ở trong cái hóc tằm tôi này.

Ấy vậy mà có hai người lạ tìm đến thăm hai mẹ con Sĩ nơi cái hóc tằm tôi ấy. Họ không nói tên, chỉ thấy họ mặc áo xanh. Họ ân cần thăm hỏi, mua chục gạo thơm biếu hai mẹ con và còn qua lại nhiều lần thăm nom giúp đỡ chia sẻ với mẹ con Sĩ. Họ không hứa nhưng bảo sẽ cố gắng xem có cách nào giúp Sĩ. Trước mặt là cái tay đau cong queo, liệu có thể phục hồi được chăng!

Ánh mắt người mẹ già rục lên niềm vui và hi vọng chứa chan. Trong cái thăm thăm mù mịt của đêm đen, đã có le lói chút ánh sáng của niềm tin, rất le lói nhưng cũng còn hơn là không có.

Những người đến thăm nhà Sĩ cũng lại là các bạn trong **Đội Quân Áo Xanh** đến từ địa chỉ thân thương là **Cộng Đoàn Lòng Thương Xót Chúa xứ Chí Hòa**. Họ đến và rủ thêm cả bạn bè. Họ đi rồi, con đau đớn của Sĩ như dội lại...

- Mẹ con của bé D thì như vừa trải qua cửa địa ngục trần gian. Ba tháng qua dọn nhà ba lần, tránh đi cái môi trường vẫn đục xấu xa với nỗi đau đứa trẻ bị dày vò bởi loài dã thú đã hãm hại em, với những tai tiếng thị phi từ cái tai nạn không ai muốn đó. Họ dạt tới thành phố này từ quê gốc **Tiền Giang**. Cho đến hôm nay, người mẹ đau khổ ấy, hễ ai nhắc đến là chị lại nước mắt lưng tròng : Không có những “người dưng” tốt bụng **Áo Xanh** ấy chắc là tôi chết rồi, chẳng còn muốn sống nữa !

Được biết vụ án tìm công lý cho con chị không hề giản đơn. Những ngày qua mẹ con chị sống bằng sự cru mang của

những người có tấm lòng thiện hảo mà chị thường âu yếm gọi là "người dung". Người linh mục Lãng Tử, cánh chim xanh đầu đàn của **Đội Quân Áo Xanh** cộng đoàn **Lòng Thương Xót Chúa** nhà thờ **Chí Hòa** cùng học trò mình đã là những người đầu tiên đến với mẹ con chị khi vụ việc được đưa ra công luận. Tới giờ đây, khi công lý chưa được tôn trọng và sự thật chưa được đưa ra ánh sáng, các học trò của ông vẫn không rời địa chỉ đặc biệt này. Họ đã dũng cảm nhận từ chị sự ủy quyền để tiếp tục đi đòi công lý cho những người thấp cổ bé miệng. Đồng cảm với họ, các nhà báo, các luật sư cũng đã lên tiếng và vào cuộc.

Với những **Cánh Chim Xanh** tình nguyện, những người di dân chính là anh chị em thân thiết của họ. Khi được làm con cái **Chúa Kitô**, thì phải coi những người quanh mình như ruột thịt. Và khi đã theo đuổi **Linh Đạo Lòng Chúa Xót Thương** thì phải thực hành lòng thương xót, là phải dứt khoát dấn thân vì đồng bào nghèo khổ cho dù có phải thiệt thân.

Trong hơn ba trăm thành viên của **Đội Quân Áo Xanh**, cũng có nhiều cánh chim không có điều kiện liên tục sinh hoạt cùng cộng đoàn, nhưng không vì vậy mà họ bỏ cuộc. Họ vẫn âm thầm dấn thân phục vụ trong mọi lãnh vực.

Họ vẫn duy trì sinh hoạt với cộng đoàn qua trang web: longthuongxotchua.tinvui.info. Họ vẫn thực hành lòng thương xót theo gương **Thầy Giêsu** bằng những việc bé nhỏ nhưng cụ thể và thiết thực. Và một trong những việc làm khẩn thiết, không được phép chối từ, là sử dụng mọi khả năng, phương tiện **Chúa ban** để chia sẻ, giúp đỡ, đấu tranh cho quyền sống của con người, xoa dịu nỗi đau của những người di dân tới sống tạm trú tại địa phương nơi họ đang sinh sống.

"Di dân là một vấn đề lớn của toàn xã hội, chúng tôi rất mong đợi vào các chính sách hữu hiệu của người có trách nhiệm, hầu mang tới cho họ cuộc sống tốt đẹp hơn. Song chúng tôi không chờ đợi, phải chủ động giúp đỡ họ hòa nhập với cộng đồng, chống phân biệt đối xử, và cục bộ địa phương chủ nghĩa. Làm người trong một nước, thì bình đẳng yêu thương nhau, không có khái niệm công dân hạng nhất công nhân hạng hai. Trước pháp

luật trần gian cũng như đối diện với lòng thương xót vô bờ của Đấng Toàn Năng, tất cả mọi con người đều bình đẳng." Một cánh chim xanh đã thẳng thắn khẳng định.

Khi đang trao đổi vấn đề di dân với một vài cánh chim xanh, chúng tôi lại đón nhận một tin vui, có một chim xanh lớn tuổi đã gom góp vốn còm mở hai quán bán hủ tiếu ở quận sáu mà nhân viên lại cũng là những người di dân nghèo, đang thất nghiệp.

Bỗng như tỉnh ra, và nhận thấy một điều thật là mới mẻ. Có một biệt dược xoa dịu mọi nỗi đau, kể cả nỗi đau âm ỉ dai dẳng khó bắt bệnh, phức tạp, trầm kha như nỗi đau di dân, ấy chính là nhận lấy Lòng Thương Xót của Chúa và học cách xót thương nhau. Những Cánh Chim Xanh lưu động đang tỏa đi mọi ngõ ngách sâu thẳm trong đời thường để làm công việc ấy, nhiều và rất nhiều nỗi đau đã và đang được xoa dịu, được chữa lành bằng “Biệt Dược Phục Sinh Từ Lòng Xót Thương”.

Gánh Phong Trần
2012

Nhật ký tháng 5/2012

SẮC HOA TỪ LÒNG XÓT THƯƠNG

Đời người ngắn ngủi, thời gian chẳng dừng lại bao giờ.

Nhiều lần chúng ta than rằng “sao thời gian trôi qua nhanh quá!” Biết rằng cuộc sống không chờ đợi ai vì thế hãy biết trân trọng từng ngày sống, chắt chiu vốn liếng sống để mỗi việc bạn làm hôm nay là những sắc hoa từ lòng thương xót làm cho cuộc đời bạn có ý nghĩa.

Nếu cứ mãi hỏi hạnh phúc là gì bạn sẽ không tìm được câu trả lời. Hạnh phúc là khi làm cho người khác được hạnh phúc, làm cho người khác cảm thụ được hương sắc của lòng thương xót khi bạn dẫn thân phục vụ trong yêu thương. Hãy đi, hãy làm, hãy sống hết mình rồi bạn sẽ thấu hiểu điều ấy. Bạn đang nắm trong tay cuộc đời bạn, sử dụng nó như thế nào cho hữu ích là tùy thuộc vào sự quyết định của bạn.

Đôi khi bạn tự hỏi tại sao mình chẳng nhận được gì từ cuộc sống trong khi bạn vẫn chưa làm được gì để góp phần làm đẹp cho cuộc đời. Bạn đang lo âu về điều gì ? Bạn đang thất tình? Bạn vừa mới mất việc làm? Công việc làm ăn của bạn thua lỗ? Có nhiều điều không may đến với bạn. Những điều đó đang làm cho bạn buồn rầu, đau khổ. Thế nhưng dù gì đi nữa bạn vẫn còn là người khá may mắn. Hằng ngày bạn vẫn có cơm ngon canh ngọt, áo quần, nhà cửa đầy đủ. Bạn được đi trên những con đường trải nhựa bằng phẳng. Gia đình bạn được sống quây quần bên nhau không phải chịu cảnh mỗi người một phương vì cuộc sống mưu sinh, vì cơm áo gạo tiền. Bạn không phải nom nớp lo sợ đến mùa nước nổi nhà cửa, ruộng vườn sẽ như thế nào. Những thứ ấy quá

đổi bình thường với bạn nhưng lại là mơ ước của biết bao con người mà chúng tôi đã chứng kiến trong những chuyến công tác bác ái của Đội Quân Áo Xanh thuộc cộng Đoàn Lòng Thương Xót Chúa Giáo Xứ Chí Hòa đến những vùng sâu vùng xa nghèo xơ xác. **Đà Cù, Cầu Đúc, Cái Cá- GP Vĩnh Long**

Đoàn công tác bác ái đến thăm và trao tặng 1000 phần quà cho bà con có hoàn cảnh khó khăn thuộc 3 Giáo Xứ Đà Cù, Cầu Đúc, Cái Cá thuộc tỉnh Bến Tre.

Khi nghe đến Bến Tre, chắc bạn sẽ nghĩ đến một cuộc sống trù phú của người dân nơi đây như câu thơ :

**“Bến Tre biển rộng sông dài
Ao trong nuôi cá, bãi ngoài thả nghêu
Bến Tre ruộng đất phì nhiêu
Nơi đây giàu lúa lại nhiều dừa khô”**

Thế nhưng nơi chúng tôi đến không phải thế. Băng qua những con đường heo hút, nghèo nàn, hoang vắng đến 3 Họ Đạo nghèo xơ xác, chúng tôi thấy những khuôn mặt khắc khổ, đen sạm vì quanh năm chỉ biết “bán mặt cho đất, bán lưng cho trời”. Vất vả, cơ cực là thế nhưng cuộc sống của họ lại vô cùng thiếu thốn, đến cái ăn, cái mặc cũng phải chạy vạy từng ngày. Nghẹn ngào khi thấy những đứa trẻ tay chân lem luốc hơn hờ cầm trong tay những trái bóng nhiều màu sắc thật xinh đẹp được các anh chị Áo Xanh trao tặng. Niềm hạnh phúc rạng ngời trong ánh mắt, nụ cười của những ông cụ, bà lão lần đầu tiên trong đời nhận được những phần quà thật ý nghĩa như thế. Người mục tử già yếu run run, xúc động của vì chưa bao giờ nơi đây lại đông vui, lại nhận được nhiều quà đến như thế. Vui lắm vì từ mai người giáo dân trong họ đạo này sẽ không phải khốn đốn, lo lắng lấy cái gì mà ăn ít nhất trong 1 tháng. Những khuôn mặt nhễ nhãi mồ hôi vì mệt vì nắng của những Cánh Chim Xanh vẫn ánh lên “sắc hoa từ lòng thương xót” vì cảm nhận được hạnh phúc biết bao những công việc ý nghĩa mà chúng tôi đang làm. Hạnh phúc với chúng tôi chỉ đơn giản như thế. Càng đi, càng phục vụ chúng tôi càng cảm nhận được điều này : “Hãy nhìn ra thế giới xung quanh

để thấy rằng mình vẫn còn rất hạnh phúc so với những đau khổ mà người khác đang phải gánh chịu”.

Người dân ở đây sống chủ yếu với nghề cắt lúa, làm hồ, bắt cá. Cuộc sống quanh năm cơ cực vất vả nhưng vẫn không đủ sống. Biết bao thanh niên đành phải bỏ xứ mà đi chỉ vì kế sinh nhai. Trẻ em ở đây chỉ một số ít được đến trường còn đa số phải phụ cha mẹ việc đồng áng. Tương lai các em sẽ thế nào khi không biết đến con chữ, cái số. Số phận của chúng sẽ lại giống như cha mẹ. Cái vòng lẩn quẩn nghèo khổ ấy đến bao giờ mới hết khi mà tri thức không đến được với trẻ em vùng sâu vùng xa?

Cách đây mấy tháng, khi chưa có con đường và sân nhà thờ do Cộng Đoàn Lòng Thương Xót Chúa xứ Chí Hòa xây dựng thì cứ đến mùa nước nổi việc đến nhà thờ của bà con giáo dân thật là gian khổ. Con đường mòn trơn trượt, mưa ngập qua đầu gối, đi qua con đường này để đến nhà thờ tham dự thánh lễ thì chân tay, mặt mũi chỉ thấy bùn là bùn, nhưng giờ đây điều đó chỉ còn là quá khứ. Đi trên con đường đổ bê tông cao ráo chắc chắn sạch sẽ, những Cánh Chim Xanh cũng thấy vui với niềm vui mà họ đang có. Còn phải giúp họ làm những bể chứa nước sạch, sửa lại nhà bếp và làm những nhà vệ sinh nữa.

Quy tụ trong ngôi thánh đường nhỏ bé chúng tôi được nghe tâm tình của vị mục tử hèn sâu những vết chân chim vì yêu thương lo lắng cho cuộc sống của giáo dân đã trở nên hạt lúa “mục nát” đi cho đoàn chiên của mình. Chính ngài cũng chưa có được căn phòng riêng, phải ở trong phòng áo, nước nổi không có, đến cái quạt điện cũng không có. Người mục tử mỉm cười nhận là mình đang là một công dân “không nước, không nhà”!

Ở thành phố những người giàu có ăn chơi, đầy đủ mọi sự chẳng cần đến Chúa. Nơi miền quê, cái nghèo, cái khổ làm đời sống đức tin của bà con cũng bị lung lay. “Con chỉ xin 2 điều : Xin đừng để con túng nghèo, cũng đừng cho con giàu có; chỉ xin cho con cơm bánh cần dùng, kéo được quá đầy dư, con sẽ khước từ Ngài mà nói : Đức Chúa là ai vậy? Hay nếu phải túng nghèo, con sinh ra trộm cắp làm ô danh Thiên Chúa của con” (Châm ngôn 30, 7-9).

Định Quán-Đồng Nai- GP Xuân Lộc

Không chỉ đợi đến cuối tháng với chuyến công tác định kỳ, nhưng mỗi ngày, mỗi tuần, những Cánh Chim Xanh vẫn lặng lẽ đem sắc hoa từ lòng tương xót đến với những mảnh đời bất hạnh.

Được nhóm xác minh cho biết ở Đồng Nai-Giáo Phận Xuân Lộc có những gia đình khó khăn cần được giúp đỡ, lập tức người linh mục Lãng Tử điều ngay một chuyến xe chở 16 Cánh Chim Xanh lên đường

Điểm dừng chân đầu tiên là giáo xứ Minh Hòa, huyện Định Quán có 17 hộ cần giúp đỡ. Chúng tôi đã đến thăm từng mái nhà, túp lều để trao tặng gạo, mì, nhu yếu phẩm và tiền. Có những hoàn cảnh thật thương tâm như gia đình chị Thu Thảo. Người chồng nhẫn tâm bỏ rơi 3 mẹ con để chị phải một mình nuôi 3 đứa con nhỏ ăn học. Bà Quyền 78 tuổi, bị mù, không ai chăm sóc, một mình trong túp lều lụp xụp trông nhờ sự chăm sóc của những người hàng xóm nghèo mà tốt bụng. Những Cánh Chim Xanh còn túm lại mua tôn lợp lại mái nhà cho ông Cao. Căn nhà xiêu vẹo bị cơn lốc cuốn bay hết mái nhà mà không có tiền lợp lại.

Giáo xứ Định Quán là điểm dừng chân kế tiếp của Chim Xanh với 20 hộ có hoàn cảnh khó khăn. Làm sao không xúc động khi đến thăm ông bà cụ Điều, cả 2 đều bại liệt, rồi chị Tú bệnh ung thư không tiền thuốc, bà cụ Mậu 81 tuổi không người chăm sóc.

Nhóm công tác tiếp tục đến với 19 gia đình có hoàn cảnh khó khăn thuộc giáo xứ Phú Điền, huyện Tân Phú và một gia đình có 4 người con, trong đó có một cháu bị động kinh phong xù thuộc giáo xứ Xuân Bắc. Sau đó nhóm băng qua con suối đến thăm gia đình bà Xuân thuộc giáo xứ Xuân Bình có 1 người con bị liệt bẩm sinh. Mái nhà thô sơ nằm ngay bên bờ suối, khi mưa đến nước ngập tràn nhà, chẳng biết chạy đâu. Phải tìm cách giúp sửa lại căn nhà này thôi.

Buổi chiều, dù đã thấm mệt vì phải lội bộ vào tận vườn sâu đến từng nhà, nhưng Chim Xanh còn phải ghé thăm tặng quà

cho 19 gia đình khó khăn, già, neo đơn thuộc giáo xứ Phú Điền, huyện Tân Phú.

Trạm dừng chân kết thúc một ngày công tác là Mái Ấm Phan Sinh ở Trảng Bom. Nơi đây có 25 em mồ côi, khuyết tật bẩm sinh, câm điếc, bại não cùng với 8 cụ ông tàn tật. Ngay những nhu cầu tối thiểu cho các em khuyết tật là tã lót, giấy vệ sinh cũng không đủ, chưa kể là gạo, mì, nhu yếu phẩm... cứ phải chạy ăn từng ngày, thiếu trước hụt sau. Người phụ trách thường ngày ra chợ thu gom rau quả người ta bỏ đi về lọc lựa lại cũng đủ bữa cơm cầm hơi!

Những khó khăn thiếu thốn của những gia đình nghèo ở Đìa Cừ, Cầu Đúc, Cái Cá-Bến Tre hay ở Định Quán-Đồng Nai vẫn đang tồn tại ở những nơi khác trên hành tinh này. Những số phận nghèo khổ như thế luôn có mặt trong mọi hang cùng ngõ hẻm của cuộc sống. Thế giới chúng ta đang sống có vô số con người bất hạnh cần được giúp đỡ, sẻ chia. Bạn và tôi may mắn hơn họ vì chúng ta đang có nhiều hơn những gì chúng ta cần. Chúng ta phàn nàn than vãn quá nhiều mà không biết cảm ơn những gì đang có, không nhận ra mình là người thật sự may mắn và hạnh phúc.

Đời người ngắn ngủi lắm. Hạnh phúc đời sau đang bắt đầu từ ngày hôm nay khi từng ngày từng giờ ta dần thân phục vụ trong yêu thương. Sống trọn vẹn từng phút giây hiện tại với tấm lòng từ ái chính là sắc hoa của lòng thương xót. Những Cánh Chim Xanh phải đem những sắc hoa ấy đến với mọi người ở mọi nơi, nhất là nơi hang cùng ngõ hẻm với những mảnh đời rách nát.

Đẹp thay, sắc hoa từ lòng xót thương!

Áo Xanh – 2012

Nhật ký tháng 6/2012

CẦN LẮM NHỮNG TẤM LÒNG...

Có khi nào bạn bắt gặp một hình ảnh, một ánh mắt, một hoàn cảnh khiến bạn phải suy nghĩ chưa? Cuộc sống không chỉ toàn màu hồng. Hãy nhìn ra xung quanh và bạn sẽ hiểu. Ẩn khuất trong đó là những số phận đen đui, những mảnh đời bất hạnh, cay nghiệt. Họ kéo lê cuộc sống của mình trong tàn tạ và tuyệt vọng trước sự vô tình của người đời.

Trong những chuyến công tác bác ái thăm lặn của Đội Quân Áo Xanh thuộc cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa Giáo xứ Chí Hòa, chúng tôi đến thăm những mảnh đời như thế vào những ngày tháng năm và dường như không thể bước đi khi chứng kiến những số phận nghiệt ngã của cuộc đời.

Luôn lách qua những con đường mòn cong queo, chúng tôi dừng chân tại nhà chú Lê Thanh Minh ngụ tại giáo xứ Tân Thịnh, huyện Hóc Môn. Đập vào mắt chúng tôi là một hoàn cảnh quá đỗi thương tâm. Chưa kịp bước vào ngôi nhà cũ kỹ, siêu vẹo này chúng tôi đã nghe tiếng la hét rất to của một thanh niên đang được nhốt trong cũi. Đó chính là anh Hùng, con bác Minh, sinh ra đã bị mắc bệnh viêm màng não bẩm sinh. Anh 24 tuổi, cái tuổi với biết bao ước mơ, bao khát vọng của những chàng trai, cô gái đồng trang lứa thì với anh cũng là chừng ấy năm phải sống một cuộc sống ngầy ngậy ngô ngô không khác gì một đứa trẻ chưa đầy một tuổi. Mẹ anh, bác Mối vì quá đau khổ trước bệnh tình của con đã mắc bệnh trầm cảm hơn 10 năm nay. Đến cái ăn cái mặc cũng phải khốn đốn, chạy vạy từng ngày thì lấy đâu tiền mà lo thuốc thang, chính vì thế mà bệnh tình của bác Mối ngày

càng nghiêm trọng. Hiện giờ bác sống trong tình trạng không trí nhớ, vô thức hoàn toàn.

Chúng tôi xót xa cho bác Minh khi chứng kiến cảnh bác chạy đôn chạy đáo lo cho vợ cho con mỗi khi họ lên cơn. Đứa con thì co giật, la hét, đập phá, còn người vợ thì co quắp vật vã trên giường với cơn đau đầu. Mọi gánh nặng của số phận bi thương dường như đè lên đôi vai gầy yếu, già nua của bác.

Nghe chúng tôi hỏi về hoàn cảnh của mình, bác bảo rằng: “Tôi thấy mình nghèo, mình khổ nhưng còn may mắn hơn rất nhiều hoàn cảnh khác. Tôi may mắn vì vẫn còn đứa con khác, dù cuộc sống của gia đình nó cũng không khá hơn là mấy với đồng lương công nhân ít ỏi, nhưng cũng phụ tôi phần nào trong sinh hoạt hằng ngày. Giờ đây, ước mơ lớn nhất của tôi là có được một chiếc xe lăn cho đứa con trai khôn khổ của mình...”

Ước mơ ấy đã trở thành sự thật khi những Cánh Chim Xanh đem đến cho gia đình bác tấm lòng của cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa. Hạnh phúc như vỡ òa khi bác nhìn thấy đứa con trai của mình thích thú, vui sướng đang ngồi trên chiếc xe lăn mới, được góp nhặt từ bao tấm lòng của cộng đoàn Lòng Thương Xót. Chia tay gia đình bác trong ngậm ngùi, chúng tôi biết rằng mình phải đi nữa vì còn rất nhiều hoàn cảnh thương tâm khác đang cần đến những tấm lòng...

Những ngày gần đây, những người dân trong xóm lao động nghèo ở giáo xứ Tân Thông, huyện Củ Chi này vẫn chưa hết bàng hoàng, xót xa trước hoàn cảnh nghiệt ngã của gia đình bác Nguyễn Thành Phước ngụ tại Ấp Thượng, xã Tân Thông Hội, huyện Củ Chi. Chỉ trong một đêm, ngọn lửa tàn ác đã cướp đi tất cả những gì gia đình bác có. Ngôi nhà nhỏ bé mà gia đình bác đã chất chiu hơn nửa đời người mới cất được chưa đầy một năm giờ đây chỉ còn lại đống tro tàn. Nhưng đau đớn hơn cả là số phận của 5 người thân yêu trong cái đêm định mệnh ấy. Người vợ, ba người con cùng đứa cháu mới 9 tuổi đã lần lượt ra đi trong sự tiếc thương của mọi người. Không ai có thể tưởng tượng hết nỗi đau mà bác Phước đang phải gánh chịu. Sự mất mát quá to lớn ấy không gì có thể bù đắp được. Những Cánh Chim Xanh đến để thấp

nén hương, dâng câu kinh nguyện cầu cho những người đã khuất cùng san sẻ một phần nào đó nỗi đau của gia đình bác Phước.

Nước mắt đã cạn kiệt, nhìn bác Phước mà chúng tôi không khỏi ngậm ngùi. Rồi đây những ngày tháng kế tiếp bác sẽ sống ra sao khi tuổi già sức yếu bác phải tự mình gồng gánh lấy không còn một ai đỡ đần. Bác rất cần một tấm lòng...

Chia tay hoàn cảnh tang thương ấy, Chim Xanh chúng tôi lại lên đường để đến với một mảnh đời bi thương khác, đó là hoàn cảnh của anh Nguyễn Văn Hơn cũng thuộc xã Tân Thông Hội, huyện Củ Chi. Cách đây 4 năm, sau lần đi hái dừa mướn, anh bị té từ trên cao xuống bị liệt đốt sống cổ và giờ đây trở thành một phế nhân. Mọi sinh hoạt của anh hằng ngày đều phụ thuộc vào người mẹ già yếu hơn 80 tuổi. Không một mảnh đất cắm dùi, hai mẹ con anh được một người hàng xóm tốt bụng cho tá túc ở góc nhỏ trong nhà. Người mẹ ấy vừa phải làm lụng, vừa xin sự giúp đỡ của những người xung quanh để góp nhặt từng đồng lo thuốc thang hằng ngày cho anh.

Với giọng nói rất khó nghe do bệnh tật, anh kể nếu ngày nào không có tiền uống thuốc anh lên cơn co giật rất đau đớn, tay chân co quắp lại, người sốt mê man. Lòng Thương Xót Chúa giờ đây đã đến với mẹ con anh, với những tấm lòng của cộng đoàn thì từ đây mẹ con anh không phải khốn đốn, chạy vạy tiền thuốc hằng ngày nữa.

...Và còn nữa, nhiều lắm những mảnh đời thương tâm khác mà những Cánh Chim Xanh đã chứng kiến trong những chuyến công tác thăm lặng lẽ vào các hang cùng ngõ hẻm đến với những mảnh đời đang cần có một tấm lòng, không thể kể hết về những hoàn cảnh, số phận ấy qua những trang giấy này. Tôi muốn kết thúc bài cảm nghiệm bằng một câu chuyện dưới đây.

Tại một thị trấn nhỏ có một gia đình nghèo, cha mẹ làm việc vất vả cả ngày ở nhà máy, các con còn nhỏ thì ở nhà một mình. Một hôm, có một người hành khất đến nhà xin bố thí.

Một em bé ra mở cửa, dăm dăm nhìn người ăn xin rồi chạy vào nhà. Một lúc sau, em trở ra nhỏ nhẹ thưa: “Chú ơi,

chúng cháu rất muốn tặng chú một cái gì đó, thế nhưng nhà cháu lại cũng chẳng còn gì để ăn. Hôm nay, chúng cháu cũng đang đói lắm chú ạ! Chúng cháu rất áy náy phải từ chối chú vậy. Chú đừng buồn nhé!”

Người hành khất lặng lẽ bỏ đi. Đến sập tối thì ông ta quay lại gõ cửa. Em bé lại ái ngại từ chối như ban sáng. Người ăn xin lúc đó mới nói: “Các cháu dễ thương của chú, chú không xin các cháu bố thí nữa đâu, nhưng chú lại có cái này gửi tặng các cháu...” Nói đoạn, người ấy mở chiếc bị đeo bên hông ra, đưa cho mấy đứa bé một vài khúc bánh mì nhỏ và một vài đồng bạc. Ông ta dặn dò: “Các cháu hãy lấy bánh chia nhau ăn đi kéo đói lắm rồi, còn tiền thì đợi ba mẹ về, bảo là chú biếu. Chú chỉ là một người ăn xin tàn tật, nhưng chú sẵn sàng chia sẻ với gia đình các cháu, bởi các cháu dễ thương và tốt bụng quá...”

Thế đây bạn ạ, dù trong hoàn cảnh nào đi nữa, xin hãy mở rộng tấm lòng của mình. Đừng đợi đến khi trở nên giàu có, thành đạt mới biết nghĩ đến những hoàn cảnh, những người nghèo khổ quanh ta. Cuộc đời thì ngắn ngủi, không ai trong chúng ta biết được ngày mai mình sẽ ra sao. Vì thế, ngay lúc này đây hãy chứng minh cho cuộc sống thấy rằng, ừ vẫn còn đó nhiều lắm những tấm lòng, những tấm lòng luôn biết xót thương...

Áo Xanh
tháng sáu trời mưa

Nhật ký cho người Thầy

GỬI NGƯỜI LINH MỤC LÃNG TỬ ...

Con còn nhớ, cha đã từng nói rằng: Cuộc hành trình trên đời chưa bao giờ là một chuyến hành trình êm ả. Rồi cuộc đời sẽ cho ta nếm trải đủ cay đắng ngọt bùi, sẽ đưa ta qua những khó khăn thử thách, sẽ nhấn chìm ta trong vui buồn sướng khổ, để rồi bỗng nhận ra cuộc đời chưa từng là một chuyến đi cô tịch như ta vẫn mong ngóng. Mỗi người trong chúng ta, không ai có thể chọn cho mình một cuộc đời như ý mình mong muốn. Sẽ đến một lúc nào đó ta phải ra đi. Ra đi vì một nhiệm vụ mới, một hành trình mới đến để ta biết tô điểm cho chuyến đi ấy và lấp đầy chúng bằng nguồn năng lượng từ niềm vui và tình yêu mà ta luôn có thể cho đi và đồng thời nhận lại được. Hãy vui vẻ chấp nhận điều đó như một thử thách mà ơn trên đã ban cho mỗi người chúng ta.

Quả thật, 5 năm- đó không phải là một thời gian quá dài nhưng cũng không phải là ngắn. Thời gian ấy đủ dài để hình thành một mối liên kết, một tình cảm thiêng liêng, sâu sắc giữa cha và Đội Quân Áo Xanh chúng con. Thời gian ấy với biết bao khó khăn thử thách cha con mình cùng nhau vượt qua từng bước, từng bước một. Đến lúc, tưởng chừng như mọi việc đã trở nên tốt đẹp thì lại là lúc cha lãnh nhận một nhiệm vụ mới, ra đi để đem tình yêu Chúa đến với những con người mới, những vùng đất mới...

Có đi qua những ngày mưa, mới thấy yêu sao những ngày nắng, và chỉ khi thực sự sắp xa một điều gì quý giá, ta

mới biết luyện tiếc, trân trọng từng giây, từng phút qua đi... Và cha biết không, chúng con - Những Cánh Chim Xanh - những đứa con của cha lúc này đây mới thực sự biết yêu và trân trọng những ngày tháng được sống và đồng hành cùng cha trên những chuyến công tác. Và con tin rằng không ai trong chúng con có thể quên được chuyến công tác tháng sáu vừa qua. Chuyến đi ấy sẽ mãi là một kỉ niệm theo chúng con suốt những hành trình sau này. Một chuyến đi chan chứa nụ cười và nước mắt...

Lần đầu tiên, một chuyến đi không theo lịch trình mà cha đã sắp sẵn. Có lẽ đó là điều mà Chúa sắp đặt cho cha con chúng ta được có thì giờ dành trọn cho nhau, cha nhỉ ? Chuyến đi với số lượng áo xanh đông nhất từ trước đến giờ. Không ai trong chúng con nói ra nhưng có lẽ tất cả đều hiểu, nếu bỏ lỡ chuyến đi này chúng con sẽ không còn cơ hội cùng cha đem tình yêu và lòng thương xót đến với những vùng đất nghèo khó như cha con chúng ta đã từng làm từ trước đến giờ. Không ai trong chúng con muôn và dám tin rằng, đây có thể là chuyến công tác cuối cùng chúng con được đồng hành cùng cha. Có lẽ, đó là chuyến công tác mà cha con chúng ta giành thời gian ngồi bên nhau nhiều nhất, cùng vui chơi, ca hát, cầu nguyện và trao cho nhau hết những tâm tư tình cảm. Mỗi Áo Xanh là một hoàn cảnh, giàu sang có, nghèo hèn có, đạo đức thánh thiện có, kẻ cả những hoàn cảnh trước đây đã từng là dân đàn anh, đàn chị, giang hồ trộm cướp đều có... Thế nhưng, sau một thời gian theo cha, tình yêu của lòng thương xót Chúa đã biến đổi mỗi người chúng con. Nhờ cha chúng con mới biết thế nào là yêu thương, là sống cho đi, là dấn thân phục vụ mọi người. Chỉ trong Áo Xanh, chúng con mới cảm nhận thế nào là sự đoàn kết, gắn bó như anh em ruột thịt, là sự bao bọc, giúp đỡ lẫn nhau. Thời gian anh em chúng con vào đội không ai giống nhau. Có người đây đã là chuyến công tác mà không thể đếm là bao nhiêu, nhưng cũng có người đây mới là chuyến công tác đầu tiên. Nhưng giờ đây, tất cả chúng con đều cùng

chung một cảm nhận, chúng con đang trân trọng từng giây phút được ở cùng cha như thế này, xót xa và đau lòng nếu như sự thật nó buộc phải diễn ra như thế.

Chỉ khi yêu thương thật sự, người ta mới khóc vì nhau. Nước mắt biểu trưng cho tình yêu, người ta khóc khi sắp mất đi một điều gì thiêng liêng, quý giá với mình. Cha có nhìn thấy những giọt nước mắt của chúng con rơi xuống không cha? Chúng con khóc cho những gì đã qua đi và khóc cho những gì sắp sửa xảy ra. Những ngày tháng kế tiếp chúng con phải làm sao khi không có cha cùng đồng hành trên những chuyến công tác? Áo Xanh sẽ ra sao nếu không có cha hướng dẫn? Chúng con phải trả lời sao đây nếu như có một giáo dân hỏi chúng con cha đâu rồi sao không làm lễ? Chúng con phải làm gì mỗi ngày thứ năm nếu như không được cùng cha phục vụ cộng đoàn giáo xứ Chí Hòa? Cha ơi, chúng con phải làm sao đây?

Đáp lại những giọt nước mắt của chúng con, cha chỉ biết cười. Nhưng chúng con hiểu được rằng sau nụ cười ấy là những giọt nước mắt mặn đắng mà cha phải nuốt vào trong lòng. Cha ơi, chúng con hiểu điều ấy... Sẽ không ai trong chúng con có thể quên được giây phút cha đặt tay chúc lành cho mỗi người trong Áo Xanh chúng con. Đó là món quà và là điều duy nhất mà cha có thể làm được cho chúng con lúc này. Chỉ có gian nan mới đo được lòng người, và chỉ khi gặp thử thách, khó khăn mới nhận ra được tình yêu chúng ta giành cho nhau nhiều như thế nào cha nhỉ?

Theo sự quan phòng và dẫn dắt của Mẹ Maria, cha con mình lại được cùng nhau đến viếng Đức Mẹ Tà Pao. Đây đã là lần thứ tư Đội Quân Áo Xanh đặt chân đến đây. Những lần trước chúng con đến đây để dâng lên Mẹ những lời cầu xin, những ước nguyện của cộng đoàn. Nhưng hôm nay đây, chúng con dâng lên Mẹ những ước nguyện của chính cha con chúng mình. Xin Mẹ dâng lên Chúa những ước nguyện của chúng con, nhưng xin theo ý Chúa, vì chúng con biết rằng Chúa luôn giành cho chúng con những gì là tốt đẹp nhất. Hãy bằng lòng

trao hết mọi lo âu buồn phiền cho Chúa. Những vật nặng ngàn cân đè trên ta cũng chỉ như hạt bụi trước quyền năng vô biên của Chúa. Không có gì ngọt ngào hơn là hoàn toàn phó thác trong lòng thương xót của Chúa.

Ngay lúc này đây, chúng con đang trân trọng từng giây phút qua đi trong quãng thời gian còn lại cùng được đồng hành cùng cha. Để rồi, nếu như điều ấy có trở thành sự thật đi chăng nữa, chúng con cũng sẽ mỉm cười chấp nhận mà nghĩ rằng đó chỉ là một chặng dừng chân tạm thời, đó sẽ là “như chia hề có cuộc chia ly” phải không cha?

Hãy cho chúng con được gọi cha bằng một từ thân thương mà chúng con vẫn từng gọi : “Bố ! Bố ơi!...” Không biết mai này chúng con sẽ ra sao nhưng con tin chắc một điều rằng, dù ở bất cứ phương trời nào, chúng con và bố luôn cùng hướng về lòng thương xót của Chúa, bố nhé!

Áo Xanh- những đứa con của Bố

